

JAN VAN HELSING

STEFAN ERDMANN

*Noi nu putem tolera un lucru:
să fim mințiți!*

The background of the cover is a dramatic sunset or sunrise over a desert landscape. The sky is a deep orange and red, with a bright, glowing sun partially obscured by the silhouette of a large pyramid in the center. Several other smaller pyramids are visible in the distance, creating a sense of depth and mystery.

MINCIUNI MILENARE

Ediția
Antet

JAN VAN HELSING și STEFAN ERDMANN

MINCIUNI MILENARE

Traducător: Andreea Poplitaru

ANTET

Titlul original: Die JAHRTAUSEND LÜGE

Copyright © 2008 AMA DEUS Verlag

Copyright © 2009 Antet XX Press

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Antet XX Press,
orice reproducere a unui fragment din această carte inclusiv prin
fotocopiere sau microfilm este strict interzisă.

Redactor: Crenguța Năstase

Tehnoredactare computerizată: Cristina Antonescu

Coperta: Cristina Antonescu

ISBN 978-973-636-347-4

Tiparul a fost executat de tipografia

ANTET XX PRESS

Filipeștii de Târg, Prahova

Str. Max Heberlin, nr. 677

tel.: 021/2221245

E-mail: comenzi@antet.ro

www.antet.ro

Cuprins

Introducere	7
1. Lucruri demonstrate și nedemonstrate.....	14
Dogma generală	14
Măsurătoarea timpului la egipteni	19
Ce are de-a face Piramida lui Cheops cu faraonul Cheops?	21
Cartușul lui Khufu	23
Ce se întâmpla pe atunci?	23
Datările cu radiocarbon	28
Tabla de oțel	30
Statuia lui Cheops și nava	30
Stela de inventar	31
Cheops și înțeleptul	33
Grandomanie - da sau nu?	34
A existat într-adevăr un faraon Sneferu?	35
Lipsa inscripțiilor și învelișurile	36
Unde sunt mumiile faraonilor?	37
Concluzii și privire retrospectivă	41
2. Sfinxul - Poarta către o lume subterană secretă	44
Coridorul lui Gantenbrink	44
Cercetările din anii 1960	45
Stanford Research Institute	46
Sfinxul	47
Apa și geologii - Cât de vechi este într-adevăr Sfinxul?	52
Acoperământul de cap și barba	57
Halele din partea estică a Sfinxului	59
Cercetări în jurul Sfinxului.....	61
Continuarea cercetărilor în 1978	65
Granit roșu sub Sfinx — la șaisprezece metri adâncime	66
Și fotografiile vechi atestă existența cavitațiilor	68
Cercetări și descoperiri din anii 1920	68

Herodot povestește despre labirint.	71
Înregistrări video misterioase.	72
Tunelul secret de legătură în lumea subterană.	75
Interviu cu profesorul Hurtak.	77
Cercetările oamenilor de știință japonezi, în 1987.	83
Cercetările din Marea Piramidă.	84
Acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic.	86
Rezumat și privire retrospectivă.	89
 3. Waldhauser și instalația de pompare din piramide.	91
Idea de bază.	91
Marea Piramidă și sistemul ei de pompare.	98
Pompa și părțile ei componente.	103
Diferențele de înălțime pe platou.	109
Cum de nu a fost luată în seamă teza lui Waldhauser?.	111
Dovada definitivă pentru existența canalului de dirijare.....	113
Platoul era înconjurat de ape asemenea unei insule.	115
Malul de vest.	116
Unde este intrarea?.	117
Unele puncte slabe în teoria lui Waldhauser.	118
Berbecul pentru apă.....	119
Rezumat și privire retrospectivă.	120
 4. Institutul Fresenius.	123
Prima etapă de cercetări 2006/2007.	123
Căutarea noastră ulterioară după probe de mâl din Nil.	126
Cea de-a doua și cea de-a treia etapă de cercetare 2007/2008.	129
Rezumat și privire retrospectivă.	129
 5. Numai o hidrocentrală-pompă sau ceva mai mult de atât?..	130
Legături fascinante.	133
Structuri piramidale în creier.	135
Rețeaua planetară și cubul în piramide.	139
Piramida și câmpul magnetic al Pământului.	141
Plasma-Blobs fotografiate și în Marea Galerie.	145
Funcția „camerelor de construcție”.	147
Unghiurile Y din Marea Piramidă.	151
Componenta chimică.	154

Secretul Y-ului	159
Unghiurile Y, Runa Hagall și corpuri platonice	161
Energie liberă, corpuri care se rotesc, marea galerie și Irminsul	162
Marea Piramidă lucrează asemenea unei celule organice . . .	166
Transmiterea informației prin lumină	170
Frecvența Schumann a Pământului și piramidele	171
Apa ca purtătoare de informație	174
Apă vie	175
Cantitatea de apă din Marea Piramidă de la Giseh	180
Energia Orgon	181
6. Ustensile care lipsesc din Marea Piramidă	185
în Marea Galerie	185
în camera regelui	186
7. Ideea de hidrocentrală, aparținând lui Christopher Dunn . . .	189
Principiul de acțiunonare	189
Baza piramidei	192
Rezonanțele piramidei înclinate și ale piramidei roșii	193
Experimente în piramide	195
Alte experimente cu piramida	197
- lamele de ras	198
-experimentul cu apa și plantele	199
- experimentul cu portocala	199
Enigma privind vârfurile piramidelor	200
8. Cum au fost construite piramidele?	202
Secretul vazelor din diorit	202
Hightech egiptean, antic în lucrul sarcofagului	204
Rotorul egiptean	206
Misteriosul Edward Leedskalnin	210
W.T. Wallington	218
Exista beton în Antichitate?	219
Concluzii	222
9. Cine au fost constructorii?	231
Khemt - țara cea neagră	232
Egiptenii navigau pe mările lumii	236

Atlantida	239
-Platon.	239
- Relatări moderne despre Atlantida	242
- Versiunea lui Edgar Cayce	242
Gtiring și Atlantida.	245
De unde provine numele de Atlantida?.	251
- Apariția bruscă a culturilor superioare.	253
- Faraoni blonzi	253
Hiperboreea.	254
- Hiperboreenii puteau să zboare!.	257
Uriași și titani.	260
Bărbații din nord.	261
Uriași găsiți în Asia și Africa	264
Alte relatări despre descoperirea de uriași.	266
Uriași albi în Mexic.	268
Capetele lunguiețe.	271
Craniile din Malta	273
Zep-Tepi - Prima epocă.	277
Cronicarii arabi.	278
Potopul	279
Cine era acel Thot învăluit în mister?.	281
Thot și cei șapte înțelepți din Edfu.	282
- Cei șapte înțelepți din Sumer.	283
- Cei șapte înțelepți din India	284
Cartea lui Enoh ...!	284
Anunnaki.	289
Dogon.	298
Nommo - Mesagerul zeilor și aducătorul de cultură.	301
Viracocha	301
Interesul	309
francmasonilor.	309
Cuvânt de încheiere	313
Anexă- „doimea" din Marea Piramidă.	319
Camera regelui și misterul cifrei „9".	323
Misterul numerelor 27 și 81 în francmasonerie.	324
Alte legături cu piramidele.	327

INTRODUCERE

Dragi cititori,

De cele mai multe ori pornim de la ideea că cei mai mulți dintre aceia care țin acum în mână această carte sunt oameni prietenoși, optimiști, deschiși și probabil săritori și plini de umor. Așa ceva ni se spune și nouă, autorilor, atunci când lumea ne întâlnește personal. Dar cine citește mai apoi una sau alta din cărțile noastre cunoaște un cu totul alt Jan van Helsing și un alt Ștefan Erdmann, un pic mai puțin prietenoși. Cum vine asta?

Se întâmplă astfel, pentru că noi nu putem tolera un lucru: să fim mințiți. Arunci când observăm că cineva ne prezintă un neadevăr evident, ne schimbăm și devenim incomozi. În istorie, politică și religie există multe minciuni care nu ne dau pace și ne îndeamnă să mergem la originea lucrurilor și să punem totul pe hârtie.

Pe de altă parte, constatăm însă și o ignoranță parcă tot mai mare care își face loc în societatea noastră iar acest lucru este foarte periculos. Căci ea le ușurează calea celor care manipulează opiniile și istoria. „*Comoditatea adoarme sufletul*” spune un vechi proverb din nordul Laponiei. Cum stau lucrurile cu dumneavoastră? Sunteți pregătiți pentru asimilarea de noi cunoștințe?

În cărțile noastre de până acum am abordat teme precum lojele secrete, politica de culise, tehnologiile alternative sau misterele neelucidate, tocmai pentru că în aceste domenii am fost induși în eroare, intenționat, de media-mainstream, precum și de o mare parte din științele consacrate.

Una din temele pe care suntem mințiți „în mod științific” de foarte multă vreme, deși există de mult timp noi cunoștințe în domeniu, este cea a piramidelor egiptene. Întrebări de genul: cum și din ordinul cui a fost construită Marea Piramidă de la Giseh, ultima din cele șapte minuni ale Antichității, și în ce fel a fost ea utilizată, constituie preocupări constante ale omului modern. Puteți replica: „*Acest lucru este însă de mult clarificat – ea era mormântul uunui faraon!*” Că

lucrurile nu stau nicidecum așa, vom demonstra foarte clar în această carte. Și, de asemenea, vom arăta și că afirmația fracțiunii opuse, cea a ezotericilor: „*Piramida era un lăcaș de inițiere!*“ este lipsită de sens și poate fi ușor contestată.

De fapt, dacă intri în Marea Piramidă de la Giseh cu ochii deschiși și cu rațiunea trează, afli exact următorul lucru: în nici o mare piramidă din Egipt nu a fost găsită mumia vreunui faraon, deci a unui conducător. În unele piramide de dimensiuni mai mici au fost găsite resturi de oase, dar acestea nu aparțineau unor persoane din înalta societate. Iar Piramida cea Mare, *Piramida lui Cheops* a fost goală. Nemaiamintind faptul că mumia unui faraon mort nu ar fi putut fi dusă prin coridoarele înguste și mai ales abrupte până sus în așa-numita cameră regală fără ca aceasta să nu sufere unele mici vătămări.

De unde vine ideea că piramidele au fost morminte pentru faraoni? De la Napoleon Bonaparte. Vom explica și cum a ajuns acesta la o astfel de concluzie.

Ce face ca piramidele să fie așa de misterioase?

Unul din motive ar fi acela că pentru Piramida de la Giseh nu există nici indicații și nici schițe de construcție. Fie că pentru egipteni construcția de piramide devenise un lucru obișnuit, pentru care nu mai era necesar să se întocmească schițe, fie că a fost vorba de un proiect secret. Din istoria egipteană știm că faraonii se făleau cu faptele lor de vitejie, cu toate acestea însă, în interiorul piramidelor nu există nimic de acest gen: nici o descriere, nici o scenă redată prin hieroglifice, nici un plan.

Să ne imaginăm că ar trebui să înălțăm o casă fără planul arhitectului. Ar fi un dezastru. Prin urmare, cum ar putea să fie realizată astfel o construcție înaltă de 150 de metri și complexă din punct de vedere tehnic? Trebuie să fi existat unele schițe, și suntem chiar convinși că ele nu au fost distruse.

Vizitatorul piramidelor este preocupat întotdeauna de o întrebare: Cum a fost posibil prin mijloacele de atunci să confecționezi un bloc de piatră, care cântărește în medie 2,5 tone, să îl transporte și să îl asamblezi așa de precis, încât între rosturile de îmbinare să nu poată pătrunde nici măcar o lamă de ras? Și totul într-un ritm susținut, zi și noapte, timp de 20 de ani. Căci altfel, lucrările nu ar fi fost gata pe timpul domniei faraonului Cheops. În plus, această operă de artă nu

a fost realizată doar o dată sau de două ori. Până astăzi, în Egipt au fost descoperite peste 100 de piramide. Oficial sunt cunoscute 109.

Putem specula în ceea ce privește locul de păstrare al planurilor de construcție. Poate în biblioteca de la Alexandria care a fost nimicită de flăcări? Ori în camerele subterane secrete?

Problema este că există puțini istoriografi la care putem face referire pentru a descifra misterele. Unii sunt de origine egipteană sau greacă, alții de origine arabă. Herodot a fost primul care a relatat despre aceste construcții minune. El a călătorit în Egipt în secolul al V-lea î.Hr., dar piramidele existau deja de peste două mii de ani. Prin urmare cât de demne de încredere pot fi relatările sale? Problema este că însemnările diverșilor cronicari sunt scrise la distanță de mai multe milenii unele de altele și nu se mai poate ști cine de la cine a preluat, precum și ce detalii speculative au mai fost adăugate. De aceea există astăzi mai multe teorii despre rostul și scopul piramidelor: monumente funerare, lăcașuri de inițiere, stații de alimentare pentru navele spațiale, centrale energetice, formațiuni astrologic-astronomice, percepute asemeni unor constelații, instalații de comunicare, ghiduri supradimeinsionale de formule matematice sau pur și simplu forme prin care oamenilor li s-a dat o ocupație. Despre toate aceste teorii s-a scris o întreagă literatură și nenumărate pagini de internet.

Dacă privim atent pe rafturile unei mari librării observăm imediat că în ultimii ani au apărut, în afară de cărți cu informații generale despre Egipt și piramide, tot mai multe publicații care prezintă teza că Marea Piramidă ar fi fost un lăcaș de inițiere. Aceste informații nu sunt în niciun caz de natură științifică, ele sunt primite pe căi spirituale de către ființe aflate pe un alt nivel al existenței (suprasensibil) sau sunt „revăzute“ de către unii pe calea hipnozei, prin regres în viețile anterioare. Iar altele aceste informații izvorăsc pur și simplu din fantezia autorilor...

Nonsensul teoriei inițierii este evident dacă ne gândim că această piramidă nu avea absolut nici o intrare, aceasta fiind creată abia în anul 823 d.Hr., de către califul Al Ma'mun, și deci absolut nici un om nu putea să urce în această piramidă pentru a se lăsa inițiat de către cineva. Și chiar dacă totuși ar fi existat o astfel de intrare, nici un om nu ar fi putut pătrunde până în camera regală, căci coridoarele sunt abrupte și alunecoase, și nimeri nu poate ajunge sus. Ar fi fost nevoie

de ventuze la mâini - asemeni unui James Bond care se cațără pe perețele de sticlă al unui bloc - pentru a putea să înaintezi. Astăzi se poate ajunge până în zonele superioare ale piramidei întrucât există trepte din lemn, special amenajate de către Administrația Egipteană pentru Antichități.

Gândindu-se doar la acest aspect, căutătorul spiritual ar trebui să se întrebe ce surse folosește un autor al unei astfel de teze....

Pentru ce au fost însă construite piramidele? Și mai ales Piramida cea Mare? Descoperirile senzaționale ale inginerului electro-tehnist austriac Hermann Waldhauser ne aduc mai aproape de aceasta întrebare. La mijlocul anilor 1970 el a descoperit că Marea Piramidă de la Giseh era o instalație tehnică. Uimiți de relațiile acestuia din cartea „Magia faraonilor“ am făcut mai multe călătorii la Cairo, pentru a afla ce stă la baza unei astfel de afirmații nebunești. Trebuie să recunoaștem că și noi am fost uluiți de rezultatele cercetării și totodată foarte, foarte sceptici.

Dar nu am pornit singuri în excursia noastră aventuroasă, ci am luat cu noi o echipă de filmare dotată cu o macara și cu toată tehnica necesară pentru a putea înregistra imediat descoperirile noastre la fața locului. Cine a văzut filmul nostru documentar „Minciuna Cheops“ (80 minute), știe despre ce este vorba. Am pornit pe urma tezelor lui Waldhauser, am demonstrat unele părți din cercetării; sale, pe altele le-am contestat, dar am ajuns în cele din urmă, în ansamblu vorbind, la rezultate uimitoare. Asta se întâmpla în primăvara anului 2007. În septembrie 2008 scriam deja despre asta, având și cele mai noi rezultate ale analizei chimice întreprinse de către Institutul Fresenius, cel mai cunoscut concern din Germania pentru analize de laborator. Aceste rezultate atestă faptul că Marea Piramidă a fost umplută cu apă, și nu numai atât, această apă nu a fost stătută, ci a curs secole de-a rândul prin piramidă - iar când a fost posibil, a fost chiar pompată! Și totuși pentru ce ar fi trebuit să pompezi apă printr-o piramidă în mijlocul deșertului?

Dezvoltând aceste dovezi științifice vă prezentăm aici un punct de vedere cu totul nou asupra piramidelor egiptene și asupra construcțiilor lor - un punct de vedere care probabil că va schimba imaginea despre lume a unor cititori, dar totodată va face loc pentru o nouă apreciere a strămoșilor noștri și a nivelului lor de cunoștințe. Am acceptat

și afirmația că aceste construcții din piatră ar fi fost turnate dintr-un fel de „beton antic“. Poate fi într-adevăr așa? Am luat probe de piatră din diferite locuri ale Marii Piramide și de pe platoul Giseh și le-am dus spre cercetare la Institutul Fresenius din Dresda, pentru a testa aceste reziduuri de apă - iar cei de acolo au constatat ceva foarte interesant...

Și ar mai fi și alte enigme care plutesc în jurul Egiptului și care nu sunt mai puțin interesante. Mai înainte de toate vom observa ce importanță și ce urmări pot avea cunoștințele descoperite aici, atât pentru noi personal, cât și pentru întregul nostru viitor. Veți fi uimiți:

Să pășim acum pe nisipul deșertului egiptean și să descoperim într-o manieră cu totul nouă, un monument care ne-a mișcat sufletele decenii întregi și care nu a dat liniște egiptologilor și arheologilor. Să facem împreună o mare excursie în Vechiul Egipt și să vizităm diferite lăcașuri și ținuturi, ca și cum ne-am afla într-o călătorie concretă prin țara Nilului.

1. Să analizăm multe contradicții privind piramidele și presupușii lor constructori - faraonii.
2. Să luăm sub lupă Sfinxul și diverse instalații subterane care au fost descoperite sub platoul Giseh și trecute sub tăcere față de opinia publică.
3. Să ne lăsăm fascinați de teoria lui Waldhauser privind *centrala de ridicare a apei*, teoria care schimbă tot ceea ce credeți că știți despre Marea Piramidă.
4. Să cercetăm datele pe care ni le-a prezentat Institutul Fresenius.
5. Să ne lăsăm fascinați, să trăim o cu totul nouă viziune și să aflăm noi date, să intrăm în contact cu ideile lui Christopher Dunn, inginer în industria constructoare de mașini, care este convins de faptul că Marea Piramidă a fost o centrală energetică. Să vizităm și un cetățean american, care în anii treizeci ai secolului trecut putea să ridice singur 30 de tone de piatră și să le miște din loc; și multe multe altele...
6. Să luăm urma adevăraților constructori.

Cu această ocazie vă facem cunoscut faptul că primele capitole ale cărții sunt foarte „egiptologice“ și, prin urmare, foarte științifice.

Nu am putut evita un astfel de procedeu, întrucât pentru credibilitatea aspectelor prezentate în ultimele capitole era foarte important ca totul să fie demonstrat științific cât mai riguros posibil și totodată într-o manieră cât mai clară. Autorii afirmă multe. Noi însă oferim aici dovezi științifice! Veți vedea că merită, mai mult chiar, este de-a dreptul captivant să vezi cum egiptologii trișează, deformează lucrurile și nu prezintă în mod intenționat dovezile...

Să mergem acum însă la Cairo:

Poate o să vă imaginați că stați împreună cu noi seara, asemenea unor ghizi, în grădina Casei Mena, cel mai vechi hotel din Cairo ce dă direct în platoul Giseh, și ne ascultați cum povestim despre descoperirile noastre. Am integrat din belșug în această carte imagini, grafice și scene din filmările noastre, tocmai pentru a face prezentarea cercetărilor cât mai atractivă și mai plină de viață.

Bucurați-vă de o călătorie aventuroasă, de la ale cărei rezultate nu mai există întoarcere. Odată descoperită, minciuna este văzută apoi pretutindeni...

...Jan van Helsing și Stefan Erdmann

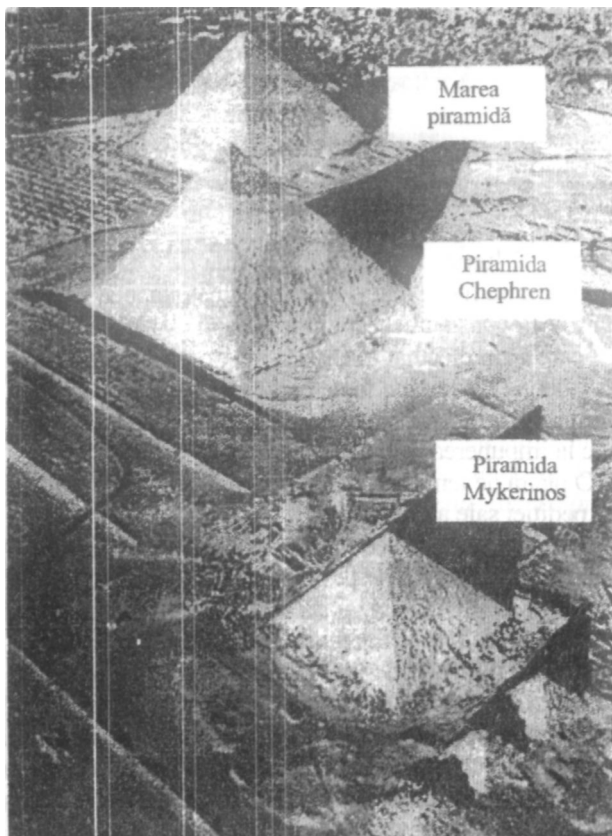

Fig. 1: Cele trei siramide principale de pe platoul Giseh

CAPITOLUL 1

Lucruri demonstrate și nedemonstrate....

Dogma generală

În toată lumea circulă până în ziua de azi părerea unanimă că piramidele erau morminte și au fost ridicate tocmai pentru o astfel de utilitate. Am constatat acest lucru în mod clar într-un sondaj de opinie pe care l-am efectuat în Dresda, cu ocazia turnării filmului „Min-ciuna Cheops“. Aproape toate persoanele chestionate erau convinse că piramidele au fost construite inițial ca morminte. Dar cum s-a ajuns practic la impunerea unei astfel de imagini?

O piatră de temelie în acest sens a fost pusă de Napoleon în timpul expediției sale aici.

În anul 1798 Napoleon Bonaparte a ajuns în Egipt cu peste 300 de vapoare și o armată de peste 30 000 de oameni. Țara misterioasă de pe Nil trebuia cucerită, și aceasta înainte ca el să dorească și India, a cărei posesiune ar fi trebuit să asigure Franței definitiv supremația mondială. Între acești 30 000 de oameni se găseau și 167 cărturari, pe care Bonaparte i-a luat cu sine în această expediție de cucerire - elita oamenilor de știință francezi: 21 de matematicieni, 3 astronomi, 17 ingineri, 13 cercetători ai naturii și ingineri minieri, 4 arhitecți, 8 desenatori, 10 specialiști în domeniul științelor sociale, precum și 22 de culegători de inscripții pentru limbile latină, greacă și arabă. Câțiva din acești cărturari erau vestiți ca fiind cunoscători ai istoriei egiptene, mai ales E.F. Jormards, care prin descrierile sale a inițiat: un nou val al misticii piramelor. Atunci au fost efectuate măsurători exacte și au fost întocmite planuri. De pildă, ei au constatat cu uimire, că piatra folosită pentru construirea celor trei piramide de pe Platoul Giseh ar fi fost suficientă pentru înălțarea unui zid care să înconjoare Franța. Cu toate acestea, oamenii de știință nu au ajuns la o concluzie clară în ceea ce privește scopul construirii acestor piramide.

Lui Napoleon i-au fost prezentate diverse teorii, dar nici una nu l-a convins. Presat de timp ori cine știe din ce alt motiv, acesta a emis un decret, prin care declara piramidele drept morminte ale faraonilor- Și astfel a luat naștere dogma!

În jurul lui Napoleon s-a creat și un mit, conform căruia acesta ar fi avut o trăire inedită în așa-numita „Cameră regală“ din interiorul Marii Piramide de la Giseh. Autorul de bestseller Andreas von Retyi descrie astfel:

«Corsicanul agitat a rugat să fie lăsat singur înăuntru. Când a ieșit din nou afară, era foarte palid și iritat, ca și cum ar fi trăit ceva într-adevăr important și impresionant. Unul din adjutanții săi și-a permis să îl întrebe în glumă dacă într-adevăr comandantului de oști i s-a întâmplat ceva misterios. Napoleon a reacționat dur. A spus ca nu dorește să discute despre asta, iar apoi a adăugat, ceva mai temperat, că nici nu dorește să mai fie întrebat vreodată despre asta. Mulți ani mai târziu a făcut unele referiri la acest moment, spunând că în piramidă ar fi avut câteva presimțiri privind viitorul și destinul său, iar cu puțin timp înainte de sfârșitul său, ar fi dorit să se confeseze unui om de încredere, dar chiar în momentul final, s-a răzgândit. Tocmai începuse să explice întâmplarea, dar deodată a clătinat capul aproape resemnat și a spus: „Nu, nu. Nu are nici un rost. Oricum nu mă veți crede!“ Și lucrurile au rămas așa, iar Napoleon a luat cu sine în mormânt secretul egiptean.»

Ce i s-a întâmplat deci lui Napoleon? Acționează în interiorul piramidelor forțe, care determină viziuni, o lărgire a conștiinței? Sau este vorba doar de o halucinație, pe care a perceput-o el acolo? Mân-case poate ceva înainte - ciuperci egiptene?

Dacă istorioara este adevărată, atunci Napoleon știa din proprie experiență că această construcție trebuia să fi fost mult mai mult decât un mormânt, căci într-un mormânt normal nu ai nici o viziune... Iar dacă a avut această viziune, cum de a declarat apoi cu bună știință că este vorba de un mormânt? Să aibă vreo legătură cu faptul că tatăl lui Napoleon era mare maestru al unei loji francmasonice și s-a încercat tăinuirea unor cunoștințe față de opinia publică? Ne vom ocupa mai târziu de această problemă mai îndeaproape.

Faptul că Marea Piramidă emite o puternică energie nu mai este niciun secret, și noi confirmăm acest lucru. În ultimii optsprezece ani Stefan a petrecut multe ore și nopți în Marea Piramidă. Noi am fost de asemenea de mai multe ori în vârful Marii Piramide. Și Jan a dormit de două ori în camera regală și în așa-numitul sarcofag de aici. Amândoi am avut mai multe trăiri neobișnuite.

Oficial se știe că boabele de grâu care au fost găsite în piramide au capacitate de germinare și după milenii întregi. Acest soi de grâu este numit *grâul mumiilor*. S-a constatat de asemenea, că lamele de ras devin mai ascuțite de la sine, dacă sunt așezate într-un anumit loc al piramidei. Toate aceste lucruri arată că în interiorul piramidelor acțiunează unele forțe. Dar și despre această tenă vom vorbi puțin mai încolo...

În tot cazul, așa s-a născut teoria mormântului, așa a ajuns ea în circulație și s-a menținut până în ziua de azi în mintea multor oameni. Pentru a ne mai face o idee despre ceea ce crede opinia publică referitor la piramidele de pe Platoul Giseh, să aruncăm o privire pe lexiconul de internet Wikipedia. Aflăm de pildă că zona piramidelor de la Giseh era încă de la prima dinastie un important cimitir. Aici au fost descoperite mormintele primei, celei de-a doua și celei de-a treia dinastii. Nu se știe în ce măsură aceste morminte vechi au fost distruse de către cimitirul ulterior și de piramidele celei de-a patra dinastii.

„Piramidele au luat naștere între 2620 și 2500 î.Hr., în timpul celei de-a patra dinastii. Ele au fost construite pe un platou din piatră, de aproximativ 1000m x 2000m. Odată cu ridicarea piramidelor au luat naștere și alte piramide mai mici, temple, cimitire și sate de muncitori.

Mardea Piramidă

Cea mai mare și cea mai cunoscută piramidă este cea a faraonului Cheops. El a domnit între 2620 și 2580 î.Hr. Piramida lui Cheops avea inițial o înălțime de 146,6 m (astăzi are 138,75 m), laturile sunt lungi de 238,7m și unghiul de înclinație este de 51°50'. A fost înălțată din aproximativ trei milioane de blocuri de piatră, un bloc cântărind în medie 2,5 tone, și a fost complet acoperită cu blocuri din piatră calcaroasă. În interior se găsește Marea Galerie, înaltă de 8,5 m, și lungă de 47 m. Lucrările de construcție au fost conduse de arhitectul Hemionu. La capătul galeriei se află camera regală. În ea se află resturile unui sarcofag din granit. În continuare se află camera reginei și prima cameră mortuară subterană....

Piramida mijlocie

Piramida din mijlocul celor trei este cea a faraonului Chefren. El a domnit din 2558 până în 2532 î.Hr. Piramida lui

Chefren a avut inițial o înălțime de 143,5 m (astăzi 136,4 m), lungimea laturilor de 215,25 m și unghiul de înclinație $53^{\circ}10'$. întocmai ca piramida lui Cheops, ea a fost acoperită exterior cu piatră calcaroasă. Aflându-se pe un platou mai înalt cu 10 m, deși are dimensiuni mai reduse, ea pare mai înaltă chiar decât piramida lui Cheops, vârful ei domină peste celelalte, astfel încât profanii o iau drept piramida lui Cheops.

Mica Piramidă

Cea mai mică dintre cele trei piramide este cea a faraonului Mykerinos. El a domnit între 2532 și 2503 î.Hr. Piramida lui Mykerinos avea inițial o înălțime de 65 m, așadar nici măcar pe jumătate din înălțimea celorlalte două piramide. Lungimea laturilor bazei este: lățimea 102,2 m, lungimea 104,6 m (lungimea medie a bazei 103,4 m), iar unghiul de înclinație $51^{\circ}20'$, fiind aproape identic cu cel al piramidei lui Cheops. Partea superioară a piramidei era acoperită ca și în cazul piramidei lui Cheops cu piatră calcaroasă. Ultimele 16 straturi sunt însă din granit..."

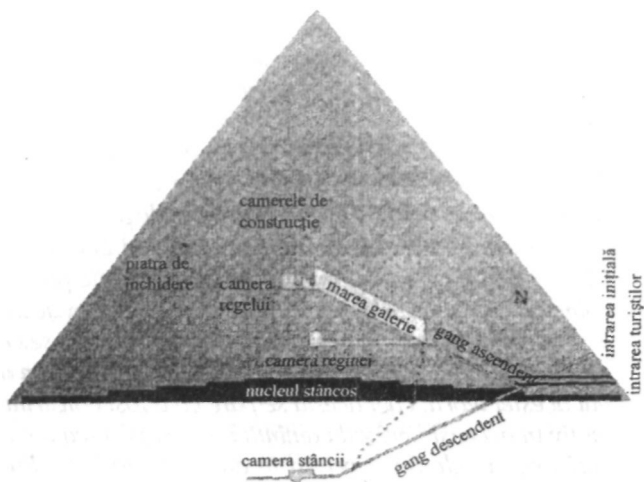

Fig. 2: Secțiune în Marea Piramidă cu sistemul de camere.
Cu negru: nucleul stâncos inițial.

Aha, totul este clar! Marea Piramidă provine de la faraonul Cheops, a fost o cameră mortuară regală, și conține un sarcofag. Dar unde este capacul sarcofagului, unde este mumia și cum a ajuns sarcofagul în încăperea a cărei deschidere este mai mică decât sarcofagul? Cum de sarcofagul a fost gol și de ce arată altfel decât celelalte sarcofage care au fost găsite în Egipt, de pildă pe Valea Regilor? Și cum de nu au fost găsite în Marea Piramidă nici inscripții și nici picturi pe pereți ca în celelalte morminte? Lucrurile astea nu sunt explicate!

Ce ne relatează nouă Wikipedia despre scopul acestor construcții?

„Teoria unanim acceptată despre funcția piramidelor, este că acestea au fost concepute ca morminte pentru faraoni. Astfel, coridoarele din piramida lui Cheops care duc din camera reginei către exterior ar putea să fi avut o funcție centrală. Coridorul stelelor, din partea de sud, care are $L = 20$ cm și $l = 20$ cm arăta pe atunci direcția către steaua Sirius și avea rolul de a lăsa să urce sufletul faraonului către această stea.

Piramidele constituie centrul unei uriașe necropole a Vechiului Imperiu. În acest sens există și teoria că piramidele aveau o funcție de ritual.

Contrar opiniilor anterioare, s-a ajuns astăzi la concluzia că aceste construcții nu au fost ridicate de o armată de sclavi, ci au fost înălțate de țărani din toată țara, care s-au ocupat de ele în anotimpurile anului când munca ogorului nu era așa de intensă.

Conform unei ipoteze controversate aparținând lui Robert Bauval și Adrian Gilbert, așezarea celor trei piramide ar copia poziția din anul 10.500 î.Hr. a celor trei stele principale din constelația Orion, iar Nihil ar reprezenta Calea Lactee. Bauval și Gilbert susțin că modul în care sunt poziționate piramidele ar coincide cu aspectul constelației Orion numai în acest an. De aici reiese că piramidele ar fi mult mai vechi decât se crede. De asemenea, datele privind marele Sfînx de la Giseh vin în sprijinul acestei teorii, căci acesta se pare că a fost construit aproximativ în aceeași perioadă amintită. După părerea ambilor cercetători, marele Sfînx privea în anul 10.500 î.Hr. direct către constelația Leului. Așa s-ar explica și corpul de leu al Sfînxului, întrucât Bauval a folosit valori de măsurare false, această teorie a fost considerată ca fiind falsă.

ALTERIUM**VECHIUL EGIPT**

<i>până în 3150 î.Hr.</i> Epoca târzie predinastică
<i>2920-2575 î.Hr.</i> 1 până la a 3-a dinastie Epoca timpurie
<i>2575-2134 î.Hr.</i> 4 până la a 8-a dinastie Vechiul imperiu
<i>2134-2040 î.Hr.</i> 9 până la a 10-a dinastie Prima epocă de tranziție
<i>2040-1640 î.Hr.</i> 11 până la a 14-a dinastie Imperiul de mijloc
<i>1640-1550 î.Hr.</i> 15 până la a 17-a dinastie A doua epocă de tranziție
<i>1550-1070 î.Hr.</i> 18 până la 20-a dinastie Noul imperiu
<i>1070-664 î.Hr.</i> 21 până la a 25-a dinastie A treia epocă de tranziție
<i>664-332 î.Hr.</i> 26 până la 30-a dinastie Epoca târzie
<i>332 î.Hr. - 395 d.Hr.</i> a 31-a dinastie Epoca greco-romană

Fig. 3: Împărțirea timpului oficial recunoscută

Prin urmare, în cel mai mare lexicon online din Germania sunt prezentate tot felul de teorii, unele șocante chiar, care apoi sunt contestate. Dacă citim mai atent ce se scrie despre teza piramidelor ca morminte, observăm același lucru: „*O teorie unanim acceptată*“. Exact asta și este, nimic mai mult: o teorie! O teorie pe care a acceptat-o un mare număr de oameni. Dar nu a fost nimic demonstrat, absolut nimic! Dimpotrivă, multe date au fost inventate, altele ascunse ori deformate.

Măsurătoarea timpului la egipteni

Să mai rămânem puțin la teoria mormintelor. Pentru a arăta că aceasta nu a fost de fapt niciodată demonstrată, vom aborda în cele ce urmează o serie de aspecte care o vor pune total sub semnul întrebării. Vom face referire în special la modul de măsurare a timpului.

Să privim un pic în istoria egipteană. Vom observa că se vorbește de așa-numitele dinastii odată cu apariția faraonilor ca domnitori (din greacă: dynastes = domnitor). O dinastie desemnează o succesiune de generații de domnitori și familiile acestora, astfel încât pentru epoca faraonilor egipteni vorbim de o socotire a timpului pe dinastii. Începutul perioadelor de dinastie a fost stabilit ca fiind în anul 3100 î.Hr. Regii care au urmat au domnit 30 de dinastii, până aproximativ în anul 331 î.Hr. Egiptologii de azi sunt de părere unanimă că, înainte de această perioadă, pe valea Nilului, întocmai ca în epoca preistorică europeană, trăiau foarte puțini oameni civilizați, comparabili cu cei din epoca de piatră veche, medie și nouă. Pe scurt, înainte de anul 3100 î.Hr. în Egipt trăiau vânători și culegători.

Manetho

Dar acum avem o problemă - de fapt nu noi, ci istoricii renumiți, împărțirea timpului faraonilor în 30 de dinastii provine de la preotul egiptean Manetho, care a scris o povestire în secolul al III-lea î.Hr. El a însemnat în limba greacă istoria Egiptului din cele mai vechi timpuri până la cucerirea macedoneană. Acest Manetho a explicat că în opera sa a făcut referiri la „*documente foarte, vechi și la liste de regi*“, materiale la care a avut acces în calitate de preot cărturar.

Aha! Dar cât de vechi sunt aceste documente, mai vechi decât cele treizeci de dinastii cunoscute? Și cine le-a întocmit, cumva oamenii din epoca de piatră? Și despre ce regi vorbește el, despre Regii de Neandertal? Nu-i cunoaștem oficial pe acești regi, iar ei nu sunt pomeniți în vreo operă reprezentativă despre istoria egipteană. În însemnările sale, Manetho relatează despre „scrierile secrete” ale lui Thot. Thot având înfățișarea păsării ibis (numit și Thoth sau Tehut) este în mitologia egipteană zeul lunii, al magiei, al științei, al înțelepciunii și al calendarului și este considerat inventatorul scrierii și al hieroglifelor.

Manetho însuși afirmă că ar fi avut acces la informații provenind din inscripțiile aflate în templele subterane, inscripții gravate în piatră de însuși Thot. Manetho află de la Thot de o listă de regi, care însă pare să nu aibă prea mult de-a face cu tabloul istoric deja cunoscut. Ce neplăcut...

Herodot

Munca de demonstrare a istoricilor este din ce în ce mai dificilă, căci dovezile privind construirea Marii Piramide se bazează, în cea mai mare parte, pe scrierile istoricului Herodot. Herodot de la Halikarnassos (490/480 - 425 î.Hr.) a fost un istoric antic grec, geograf și etnolog. Cicero l-a numit „părintele istoriografiei”. În „Istoriile” lui Herodot avem aceeași problemă: și el pomenește de liste de regi mai vechi decât cele deja cunoscute. Atât Manetho cât și Herodot sunt pilonii cei mai cunoscuți și mai importanți pentru socotirea, oficial recunoscută, a timpului în Egipt! Cum de se pomenește de liste de regi până în 3100 î.Hr., și nu și de liste de regi de dinainte de această dată? Cenzură? Și dacă da, cum așa?

De asemenea, trebuie să clarificăm faptul că noi vorbim astăzi de o socotire a timpului după model grecesc, și nu după model egiptean vechi! Istorici precum Herodot au călătorit în țara de pe Nil în

secolele dinaintea începerii socotirii timpului după modelul creștin. Dacă pornim de la dogma ortodoxă, între vizita lui Herodot și prima dinastie au trecut aproximativ 2500 de ani! Ar trebui să ne imaginăm cât înseamnă asta. Prin urmare cât de exacte pot fi afirmațiile și însemnările clerului de atunci?

De pildă, încă din timpul faraonilor, până în vremea „Noului imperiu” (1500-1306 î.Hr.) Marea Piramidă fusese dată uitării aproape de tot. Și asta pentru circa 1000 (!) de ani. Dacă privim istoriografia de azi, observăm cât de mult a fost falsificată istoria în decurs de doar 80 de ani. În plus principiul „*Cărțile de istorie sunt scrise de învingători*” funcționa foarte bine și în trecut. De aceea ne întrebăm, cât din ceea ce găsim în astfel de documente vechi corespunde realității? În ce măsură putem să ne bazăm pe aceste date?

În rezumat:

Există însemnări egiptene, care se referă la perioada de până în 3100 î.Hr., care sunt recunoscute de egiptologi și care și-au găsit drumul în cărțile noastre de istorie (vezi fig. 3). Dar există și însemnări care merg cu câteva milenii înapoi, dar care nu au fost totuși recunoscute de egiptologi. Între acestea se numără vechi liste cu regi, care fac trimitere la epoci plasate cu alte zeci de mii de ani în urmă, până în așa-numita „epocă primară”, un „timp de aur”, când zeii trăiau pe pământ împreună cu oamenii.

Cum de nu sunt acceptate astfel de relatări? Motivul nu ni l-a putut spune nimeni până acum. În toc de aceasta i se explică opiniei publice că oamenii acelui timp erau vânători și culegători, așa-zișii oameni ai epocii de piatră.

Să trecem acum la următoarea problemă....

Ce are de-a face Piramida tui Cheops cu faraonul Cheops?

Să aruncăm o privire asupra faraonului Cheops și a familiei acestuia, dincolo de fațada prezentării istorice moderne. Adevărata epocă a piramelor începe odată cu cea de-a patra dinastie, în jurul anului 2650 î.Hr. întemeietorul ei, regele **Snofru** (în egipteana veche Sneferu) a impus această dinastie pe o lungă durată de timp. Lui i-au fost atribuite de către experți de azi trei piramide: piramida de la Maidum (vezi fig. 7), precum și cele două piramide de la Dahshur (așa-numita Piramidă frântă și Piramida Roșie) - (fig. 8 și 10).

Chiar de la el apar primele îndoieli, întrucât câteva aspecte, de pildă originea sa, au rămas până azi neclarificate. De asemenea, nu se cunoaște cu exactitate nici durata efectivă a domniei sale (după o apreciere generală a arheologilor ar fi de 18-48 de ani).

Dar cum stau lucrurile cu *Cheops*, fiul faraonului Sneferu? El a domnit în cea de-a patra dinastie, acest lucru fiind clar. Dar cum a fost pus în legătură cu construcția Marii Piramide?

Singurul artefact care trimite către Cheops este o mică figurină din fildeș, de circa opt până la nouă centimetri, nici mai mult, nici mai puțin. Așa ceva ne pune pe gânduri!

Se poate presupune că această statueta a fost găsită în apropierea Marii Piramide. Dar nu este nici măcar așa! Ea a fost descoperită în anul 1903 de către W.M.F. Petrie, în sudul Egiptului, în templul lui Osiris de la Abydos - mai multe sute de kilometri la sud de Cairo! O poveste senzațională după părerea noastră!

De ce nu există decât această minusculă figurină de la cel ce se presupune a fi autorul celei mai mari piramide? Unde sunt dovezile scrise, textele de pe piramide și alte obiecte care i-ar da calitatea de autor al construcției?

Bineînțeles că există și alte figurine, dintre care însă nu s-au păstrat decât fragmente. Unele ar putea să îi fie atribuite lui Cheops, datorită numelui prezent în inscripții, dar din păcate le lipsesc capetele, în alte cazuri au fost găsite capete de statuete, care însă nu aveau nume și se aflau într-o stare foarte deteriorată, neputând fi atribuite cuiva. Din fericire au fost descoperite și statui fără inscripții, care însă, prin ceea ce înfățișează și datorită locului unde au fost găsite, ar putea fi atribuite faraonului Cheops. Dar și în acest caz există mai multe întrebări decât răspunsuri. Numai faptul că nu au fost găsite pe platoul statui neinscripționate care să îi poate fi atribuite în mod clar, arată că autorul nu este Cheops.

Egiptologii de azi ignoră de asemenea, faptul că acest faraon în înfățișările sale nu purta „coroana dublă egipteană“. Ca domnitori ai două ținuturi, Egiptul Superior și cel Inferior, regii purtau o coroană dublă (*peschent*), compusă din „coroana roșie“ a deltei Nilului și „coroana albă“ a Egiptului Superior (a Imperiului de Sud). De ce este faraonul Cheops înfățișat fără coroana dublă? Egiptologii nu ne dau nici un răspuns.

Ce dovezi mai există?

Cartușul lui Khufu

Așa-numitul cartuș al lui Khufu a fost găsit într-una din camerele constructive și a fost prezentat de egiptologi ca dovadă pentru recunoașterea lui Cheops drept autor al Marii Piramide. Prin camere constructive se înțeleg cele cinci încăperi de susținere care se află deasupra camerei regale. Ele nu au fost niciodată în ultimele decenii deschise vizitatorilor din motive de securitate și întrucât posibilitățile de acces sunt foarte grele.

Prin expresia *cartușul hieroglific*, *cartușul faraonului*, ori *cartușul regal* se înțelege un enlongated oval cu scriere hieroglifică, care înconjoară și protejează numele faraonului - în cazul de față, numele Khufu / Cheops. Dar cât de incontestabilă este aprecierea cartușului lui Khufu? De ani de zile acesta constituie un punct de dispută pentru egiptologi, întrucât descoperitorul acestui cartuș este acuzat de falsificare.

Ce se întâmpla pe atunci?

Istoria acestei descoperiri a început în anul 1835, când un anume colonel Richard Howard Vyse a călcat pentru prima oară pe Platoul de la Giseh. Interesul și chemarea spre cercetare ale acestuia au luat naștere din dorința de a face o descoperire semnificativă despre Marea Piramidă. O motivație în plus pentru Vyse au fost descoperirile

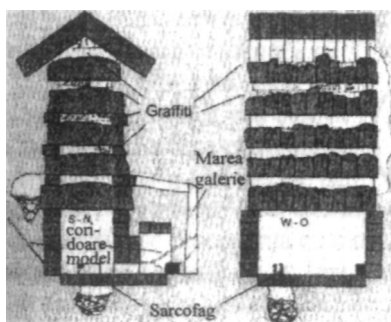

Fig. 4: Camera regelui și camerele de construcție aflate deasupra, descoperite de Howard Vyse. Pe latura de jos sunt șlefuite neted.

italianului Giovanni Caviglia, care se afla deja de ceva vreme în căutarea camerelor ascunse din piramide. Prin urmare, Vyse era stăpânit de dorința de a deveni vestit și nemuritor în cărțile de istorie și i-a propus lui Caviglia o afacere. I-a oferit acestuia sprijin financiar în cercetările sale, cu condiția, ca pentru orice descoperire să fie și el numit co-participant. Caviglia a respins propunerea, astfel încât drumurile lor s-au despărțit repede - însă nu pentru mult timp. Când Vyse s-a străduit să obțină o aprobare pentru efectuare de săpături la Giseh, el a primit acceptul, însă nu singur, ci împreună cu Caviglia, numit spic nemulțumirea lui Vyse, supraveghetor al lucrărilor. Colaborarea care a urmat între cei doi a fost foarte dificilă.

Gunnar Sperveslage ne descrie modalitatea în care a procedat Vyse:

„Vyse l-a angajat pe inginerul John Shae Perring și a cercetat și documentat piramidele împreună cu el. Nu s-au lăsat opriți de nici o piedică. Au aruncat în aer blocuri de granit, părți din piramide au fost pur și simplu mutate și au fost făcute găuri în pereți. Tot astfel s-a întâmplat și în Marea Piramidă.

Mai întâi Vyse a încercat să găsească, prin exploziile provocate în partea de sud a piramidei, o altă intrare, aflată mai sus decât intrarea de la nord. A renunțat totuși la scurt timp. Încă din 1765 Davison descoperise deasupra camerei regale o altă cameră, iar Vyse a presupus că deasupra acesteia ar mai exista și altele. Prin urmare a adus alt explozibil și a dat peste alte patru așa-numite camere de construcție. Aici a făcut desoperirile sale senzaționale: graffiti în cerneală roșie, lăsate de muncitorii care au construit piramidele.“

Într-una din camerele de construcție au fost găsite picturi pe pereți, care însă erau așa de primitive, încât era imposibil să provină de

Fig. 5: Cartușul din camera de construcție.

Fig. 6: Așa arată un cartuș adevărat al Cleopatrei.

la desenatorii de hieroglife profesioniști, de la constructori ori de la falsificatori. Printre aceste picturi pe perete se află și deja pomenitul cartuș al lut Khufu, cate se zice că poartă numele faraonului Cheops. Descoperirea senzațională a făcut rapid turul orașului Cairo. Chiar și un expert în hieroglife de la Muzeul Britanic, Samuel Birch, a examinat cartușul și i-a confirmat autenticitatea. Totuși chiar și Birch avea câteva neclarități. Expertul britanic nu a găsit niciun fel de paralele pentru unele semne. El a observat că numele faraonului era scris cu hieroglife simplificate, așa cum se procedase în Egipt, după câte știa el multe secole mai târziu:

«Aceste titluri au fost găsite în mormintele funcționarilor de la curte, în domnia celei de-a patra dinastii. Unul dintre cartușe a fost interpretat ca „Saufi” sau „Chufu”. Celălalt conținea berbecul, simbolul lui Chnum, zeul modelatorilor omului, un simbol care putea fi citit astfel: „Sene-Chuf sau „Sene-Sckufu”. Un cartuș asemănător celui din camera Wellington fusese declarat de către John Gardner Wilkinson încă din 1828 ca aparținând unui rege neidentificat. Elementele fonetice din care se compune acest cartuș au fost citite de Wilkinson ca „Sene-Schufu” și traduse prin „fratele lui Suphis”.»

Egiptologul britanic John Gardner Wilkinson (1797-1875) comentează această descoperire astfel:

„Noi vedem Suphis, sau, după cum este scris în hieroglife, Schufu ori Chufu, un nume care poate fi ușor răstălmăcit în Suphis sau Cheops.”

În anul 1883, cercetătorul britanic Sir William Matthew Flinders Petrie (1853-1942), înscriindu-se pe linia mai multor experți ai vremii, se exprima după cum urmează:

„E o teorie de prost gust să consideri denumirile Chnum-Chufu ca fiind identice cu Khufu.”

Descoperirea lui Vyse nu este recunoscută azi de marea majoritate a specialiștilor, așa cum ar fi fost pe placul unor egiptologi. Și aste pentru că numai patru din cele cinci camere de construcție conțin hieroglife. Este vorba de cele patru camere de sus care au fost scoase la iveală de Howard Vyse. Camera cea mai de jos, așa-zisa *Camera Davison*, fusese descoperită cu mult mai înainte și nu conținea nici un fel de semne scrise. Este ceva ciudat... Nicăieri altundeva în piramide nu există semne scrise, ci doar în cele patru camere de construcție de sus.

Între experți se discută vehement dacă nu cumva Vyse însuși - sau cu ajutorul oamenilor săi, Hili și Perring - a creat aceste semne, întrucât își dorea foarte mult să facă o astfel de descoperire - lucru confirmat de altfel și în însemnările din jurnalul său personal.

Autorul de cărți bestseller Zecharia Sitchin este unul din cei care îl acuză pe Vyse de fals, ceea ce între timp însă s-a dovedit a nu fi așa. Gunnar Sperveslage și Sitchin ajung în fața instanței.:

«Argumentul principal este că monograma faraonului Cheops, în egipteană „Kh-u-f-u“, a fost scrisă greșit Semnul hieroglific „Kh“ nu ar fi fost redat printr-un cerc hașurat, ci printr-un cerc gol. Astfel, numele nu a mai fost „Kh-u-f-u“, ci „Ra-u-f-u“. Sitchin susține prin urmare, că Howard Vyse ar fi copiat hieroglifile dintr-o carte, în care exista deja această greșală. În plus, hieroglifile ar fi fost scrise cu litere semihieratice sau linear-hieroglifice, aspect asupra căruia egiptologul Samuel Birch dădea unele indicații în anul 1837. Acest mod de scriere nu ar fi fost cunoscut în Vechiul imperiu (2575-2) 24 î.Hr.), ci s-ar fi dezvoltat abia câteva secole mai târziu...»

Acestei presupuneri i se opune mai întâi faptul că Sitchin însuși nu a fost niciodată personal în camerele de construcție ale piramidei lui Cheops, ci și-a emis teoria despre fals, bazându-se pe analiza unei copii a cartușului lui Cheops, expusă în Muzeul Britanic. În piramidă, monograma este corect prezentată. Inscripțiile din camerele de construcție au fost publicate la scurtă vreme după descoperirea lor, în publicațiile lui Vyse și Perring. În anul 1931 a avut loc o altă publicare, de data această făcută de Reisner: În toate cele trei apariții cartușul regal a fost prezentat cu hieroglifa corectă, cu cercul hașurat...»

Astfel, teoria lui Sitchin a fost combătută. Dar odată cu ea au dispărut toate punctele slabe?

Nu trebuie uitat nici faptul că scrierea hieroglifică egipteană constituia o artă, ridicând întotdeauna pretenții estetice. Pe când semnele găsite în camerele de construcție nu au precizia cerută în arta hieroglifică, fiind înșirate haotic - vertical ori invers, cu partea de sus în jos, iar comparativ cu alte hieroglifice, desenate mult mai mare și mai imprecis. De aceea unii autori susțin că Vyse le-ar fi desenat el însuși

Între timp a fost contestat și acest aspect. Blocurile de piatră din tavanele camerelor de construcție-sunt prelucrate în partea de jos, devenind lucioase, dar nu și în partea de sus. De aceea, unele porțiuni

din podeaua camerelor- nu sunt plate și blocurile de piatră pătrund diferit în camerele de deasupra. Faptul că unele monograme au fost parțial acoperite de aceste blocuri de piatră care pătrundeau mai sus demonstrează că hieroglifile au fost făcute de pietrarii din acea vreme ca așa-mumite marcaje la cariera de piatră.

Scriere deasupra rosturilor de îmbinare?

Mai exista însă și o altă ciudățenie care contrazice la prima vedere ipoteza că hieroglifile și cartușul din camera regala ar proveni de la pietrarii egipteni. Și anume, autorul de cărți de știință Erdogan Ercivan afirma că monogramele din camerele de construcție ar fi fost scrise deasupra rosturilor de îmbinare ale blocurilor de piatră. Pare a fi ciudat. Sunt ele într-adevăr scrise astfel?

Nu, nu este vorba despre așa ceva, ci despre linii de marcare a înălțimii, care au fost desenate după mutarea pietrei. Aceste linii sunt trasate atât vertical cât și orizontal. Aici s-a înșelat chiar și profesorul Stadelmann, căci astfel de marcări există în număr mare și în camera lui Lady Arbuthnot, cea de-a doua cameră de construcție de sus în jos (vezi fig. 4), ele fiind clar marcate de către Perring printr-o linie de penel mai îngroșată. Prin urmare, Vyse nu a fabricat el însuși cartușul, și nici nu l-a falsificat. Ce spune acest cartuș special despre faraonul Cheops? Este scris acolo într-adevăr numele său?

Forma scrisă *Chufu* este considerată de unii specialiști ca fiind o formulă de alint a denumirii *Chnum-Chufu*, desemnând un titlu de adresare pentru rege, ales de către pietrarii egipteni. Dar și aceasta e o opinie eronată, întrucât o astfel de adresare stă în contradicție cu poziția pură și divină a unui faraon. A fost numele *Chnum-Chufu* (scris și *Khnum-Khuf*) doar denumirea unui constructor șef ori a unui grup de muncitori?

Există urii egiptologi care încă din secolul al XIX-lea împărtășesc opinia că în istoria egipteană au existat mai multe persoane care au purtat titlul „Chufu“. În orice caz, diferite inscripții dovedesc existența a 67 de preoți „Chufu“, care se închinau zeului *Chnum* și care au trăit la câteva secole după regele Cheops.

Concluzie

Acest cartuș nu constituie o dovadă definitivă și incontestabilă că faraonul Cheops ar fi dat ordin să fie construită Marea Piramidă, chiar și egiptologii renumiți au dubii în această privință, căci în Cairo

întotdeauna banii, faima și politica se aflau în prim plan. Nicăieri în lume nu au fost spuse mai multe minciuni în legătură cu arheologia și cu lăcașurile antice decât în Egipt, și nicăieri altundeva nu a fost dată mai multă mită pentru a schimba adevărul în funcție de interesele personale, decât aici.

Oricum ar fi, acest cartuș, respectiv hieroglifele nu mai pot fi clar recunoscute, ne-am putut convinge de acest fapt și noi, vizitând acea cameră de construcție. Conturul cercului nu mai este așa de vizibil. Vyse nu l-a falsificat, acest lucru a fost între timp demonstrat. Dar atunci cine a făcut asta? Să fie pietrarii care au participat la construcție?

Dovezile insuficiente pentru desemnarea lui Cheops drept autor al Piramidei (ministatueta care a fost găsită la câteva sute de kilometri depărtare de platoul Giseh și pictura rudimentară de pe perete), precum și presupunerea îndreptățită, că în Egipt adevărul era preschimbat în funcție de interese necinstite, au lăsat loc speculațiilor, care vorbesc despre o vârstă mult mai mare a piramidelor, a Sfînxului și a altor temple.

Să recunoaștem că este foarte tentant și romantic să plasăm în timp aceste construcții cu câteva mii de ani anterior. Există însă dovezi în acest sens? - în afara de însemnările lui Manetho și de cele ale lui Herodot? Vom vedea...

Să mai rămânem puțin la faraonul Cheops, căci mai există ceva interesant de adăugat.

Datările cu radiocarbon

Mulți se întreabă, de ce nu s-a putut afla vârsta piramidelor cu ajutorul metodei cu radiocarbon C-14. Astfel de încercări au fost într-adevăr făcute.

În noiembrie 1986, în cadrul unei întâlniri internaționale organizate la Centtut Național de Cercetare Științifică de la Universitatea din Lyon, Franța, doctor Herbert Haas a făcut oficiali cunoscute rezultatele datării Marii Piramide, obținute prin metoda cu radiocarbon C-14. Cercetările au fost întreprinse în cadrul Academiei Tehnice Federale din Zürich sub conducerea profesorului Willy Wölfl. În vederea acestor experimente, el a luat 16 probe din Marea Piramidă, cele mai multe fiind bucăți de cărbune de lemn care existau în straturile căptușelii din piatră calcaroasă a piramidei.

Rezultatul a arătat o deviere față de data medie apreciată, cu circa 374 de ani, ceea ce înseamnă că Marea Piramidă ar fi fost construită cu cet puțin 374 de ani înainte de urcarea pe tron a lui Cheops. Una din probe arăta chiar o datare de 843 de ani înainte de preluarea conducerii de către Cheops. Aceste rezultate nu au fost acceptate cu plăcere în mod oficial, motivându-se că este vorba de un material ceva mai vechi de pilda lemnul, care fusese folosit parțial cu secole înainte în alte proiecte și care a fost utilizat ca material de ardere în pregătirea morturului pentru Marea Piramidă. Și alte datări cu radiocarbon efectuate ulterior au ajuns însă la rezultate asemănătoare. În orice caz aceste datări oscilează între 400 și 500 de ani înainte de urcarea pe tron a fa-raonului Cheops,

Prin urmare, conform rezultatelor datării cu C-14, nu Cheops a fost autorul Marii Piramide. Firește că ne punem întrebarea cât de precis este acest tip de cercetare. Există unele necunoscute în această metodă. Tocmai din cauza cantităților reduse de carbon radioactiv măsurătorile pot să prezinte unele erori, mai ales atunci când e vorba de probe foarte vechi. Limita de măsurare se afla pe la 50000 până la 60000 de ani și, de aceea, pentru egiptologie această metodă nu joacă un rol hotărâtor. Rezultate inexacte pot să apară și din cauza unor influențe cosmice sau de altă natură din atmosferă.

Un aspect decisiv în cazul probelor luate din Marea Piramidă este și faptul că ele au stat în aer liber secole de-a rândul. În plus, Marea Piramidă a fost supusă și poluării, aflându-se în vecinătatea marii metropole Cairo. Chiar și dacă s-ar încerca luarea în considerare a influențelor de mediu, ar fi imposibil să se facă o estimare exactă, ar fi aproape ca un joc la loterie.

Un alt aspect: conform informațiilor furnizate de diverse laboratoare, descompunerea radioactivă se produce mai repede în interiorul unei piramide decât în condiții normale, ceea ce indică în cele din urma, că rezultatele controversatei metode C-14 privind probele din Marea Piramidă, pot să nu aibă absolut nici o valoare.

Ar mai exista și alte aspecte, despre care vom vorbi însă într-un alt capitol. Cert: este că datările cu radiocarbon au stabilit că nu Cheops este autorul!

Dar mai există...

Tabla de oțel

În anul 1837, Howard Vyse a descoperit o bucată de, metal, lată de circa 10 cm și lungă de aproximativ 30 cm, care a apărut după dinamitarea zidăriei din zona de sud. Bucata de metal este păstrată astăzi în Muzeul Britanic. Egiptologii vorbesc și în acest caz de un fals. James R. Hill dimpotrivă, într-o scrisoare adresată Muzeului Britanic din Londra, a dat asigurări că bucata de metal a fost descoperită abia după explozia cauzată în partea de sud, cu scopul de a elibera ieșirea coridorului care venea din așa-numita cameră regală.

Patruzeci de ani mai târziu, egiptologul Flinders Petrie a cercetat din nou tabla de oțel și a ajuns la concluzia că nu este vorba în nici un caz de un fals. El a făcut chiar o altă descoperire interesantă, și anume, faptul că stratul de rugină era acoperit de piatră calcaroasă numulită, care s-a format datorită alăturării de zidărie secole de-a rândul.

În anul 1989 oamenii de știință Dr. Michael Peter Tones de la Colegiul Imperial din Londra, și Dr. Sayed el-Gayer de la Universitatea Suez au reluat cercetările asupra tablei de oțel. Rezultatul a fost uimitor: se pare că fierul a fost topit la temperaturi între 1000 și 1100 grade Celsius, pentru a fi prelucrat. Dar asta nu a fost totul. Cercetătorii au descoperit în partea de jos a obiectului urme de aur, ceea ce indică faptul că a fost prelucrat artistic. Oamenii de știință au ajuns la concluzia că tabla de oțel descoperită de Vyse, Perring și Hill provine dintr-o epocă foarte timpurie.

Ceea ce iarăși nu se potrivește cu Cheops...

Statuia lui Cheops și nava...

Să analizăm acum o altă „dovadă“ a dogmei egiptene: în anul 1954 a fost găsit în partea de sud a Marii Piramide o navă de lemn, păstrată aproape intactă, despre care custodele șef Dr. Hag Ahmed Youssef Moustafa declara, contrar opiniei generale, următoarele: „*Nu știm căruia rege egiptean vechi aparține această navă*“.

Nici la acest caz nu există inscripții - nici pe navă și nici în groapa unde a fost găsită - care să indice că nava ar fi aparținut faraonului

Cheops. Atribuirea s-a produs pur speculativ, întrucât barca a fost găsită lângă piramidă.

Observați deja că ceea ce prezintă egiptologii opiniei publice este foarte științific. Și tot într-o manieră speculativă se merge și mai departe...

Stela de inventar

În anul 1858 egiptologul francez Auguste Mariette a găsit așa-nu-mita stelă de inventar, cunoscută și ca „stela fiicei lui Cheops“. Ea se afla într-un templu mic - templul lui Isis și al stăpânei piramidei - direct în partea de est a **Piramidei G1c**. Aceasta este cea de-a treia și cea mai de sud piramidă din vecinătatea Marii Piramide. Täblița găsită provine din timpul celei de-a douăzeci și șasea dinastie.

Din lăblița-inscripție reiese că faraonul Cheops a construit acest monument - mica piramidă de alături - pentru că a dat ordin să fie restaurat templul lui Isis și reparate gravurile și emblemele zeilor. Conform inscripției de pe stelă care se găsește astăzi în Muzeul Egiptean, atât Marea Piramidă, cât și Sfînxul existau deja atunci când a apărut Cheops în scenă (platoul Giseh):

„Trăiască Horus Mezda (Cheops)... regelui Egiptului Superior și al Egiptului Inferior, Chufu, i-a fost dată viața. El a întemeiat casa lui Isis, stăpâna piramidelor, lângă cea a Sfînxului...”

Mai departe este indicată în inscripție poziția exactă a Sfînxului și se pomenește și de faptul că un fulger a cauzat unele deteriorări ale acestui monument. Chufu pomenește în inscripția sa și că el a înălțat lângă templul lui Isis o piramidă pentru prințesa Henutsen. Și arheologii confirmă faptul că una din cele trei piramide mici aflate în partea de sud-vest a Marii Piramide este închinată prințesei Henutsen.

Să ne oprim puțin aici. Conform acestei inscripții, Marea Piramidă și Sfînxul existau deja când a apărut Cheops. Este o problemă aici, nu? Egiptologii nu s-au putut împăca desigur cu această idee, astfel încât, fără prea multe discuții, stela a fost etichetată ca fiind un fals - inscripția ar fi fost făcută „multă vreme după moartea lui Chufu“ și ar purta numele său drept autor, „pentru a susține reprezentările românești ale preoților localnici“.

De această părere este de pildă orientalistul american James Henry Breasted, a cărui carte apărută în 1906 - „Ancient Records of

Egypt“ - este considerată drept operă standard privind inscripțiile egiptene. În această lucrare el scrie următoarele:

„Indicațiile despre Sfinx și despre așa-numitul templu de lângă el din vremea lui Chufu au făcut din acest monument, încă de la început, obiectul unui mare interes. Aceste indicații ar fi fost de cea mai mare importanță dacă monumentul ar proveni din timpul lui Chufu; dar ortografia demonstrează clar o dată mai târzie a inscripției “

Egiptologul francez Gaston Maspero (1846-19) 6) - fostul conducător al Serviciului de antichități egiptene și al muzeului Bulaq, astăzi Muzeul Egiptean din Cairo - era de o altă părere. El era convins de faptul că, dacă ortografia ar indica o dată mai târzie, atunci inscripția ar putea fi o copie a unui original mai timpuriu. Și tocmai în acest punct apar păreri contradictorii. Chiar dacă stela provine din timpul celei de-a douăzeci și șasea dinastii - deci dintr-o epocă mai veche cu două mii de ani - nu se poate porni de la ideea că e vorba de o „minciună nevinovată" despre o eră a țării, demult apusă, glorioasă și strălucitoare.

Unii egiptologi sunt de părere că în timpul cele de-a douăzeci și șasea dinastii ar fi existat practica de a prelua texte; mai vechi prin copierea cuvintelor și de a salva în timp, pe cât posibil, tradițiile. Pe atunci nu se falsificau scrierile vechi. Faraonul Neferkare, cunoscut și cu numele de *Schakaba* a găsit de pildă un papirus străvechi care „fusesedeja mâncat de viermi“, El a dat ordin ca textul să fie scris în granit negru, înainte ca papirusul sa fie total distrus. În principiu suntem de părere că ar trebui să credem în acțiunile demne de cinste și pline de responsabilitate ale preoțimii de atunci.

Aceleași reacții ca în cazul „stelei de inventar" au apărut și pentru alte obiecte. Spre exemplu, tăblița de biruință a faraonului Narmer, care se află astăzi la Muzeul Egiptean din Cairo. *Narmer*, considerat de către egiptologii de astăzi ca fiind totuna cu *Menea*, este cel care a unificat pentru prima dată Egiptul Superior cu Egiptul Inferior. Pe stelă găsim, într-un mod ciudat, hieroglifa pentru semnul piramelor, ceea ce nu concordă cu dogma oficială, conform căreia pe vremea lui Narmer nu au existat piramide.

Din nou constatăm că multe aspecte țin de interpretare și, în egiptologie mai mult orbecăim prin întuneric decât aflăm fapte clare.

Cheops și înțeleptul

Să aruncăm acum o privire asupra cunoscutului *Papirus Westcar*, care a luat naștere în perioada lui Hyksos (în cea de-a cincisprezecea dinastie, circa 1650-1550 î. Hr.). Aici găsim indicații interesante despre faraonul Cheops și despre căutările sale după scrierile secrete ale zeului Thot în strânsă legătură cu „Papirusul Westcar“ trebuie pomenit și numele lui Adolf Ermann. El este considerat pionierul filologiei egiptene moderne. Pentru traducerea „Papirusului Westcar“ el a avut nevoie de cinci ani, iar gramatica din acest document i-a dat prilejul să scrie o carte întreagă.

De acest papirus nu s-a ocupat doar Ermann, ci el a continuat să trezească interesul multor cercetători și cărturari din ziua de azi. Am dori să vă facem cunoscute câteva detalii interesante: regelui Cheops i-a fost povestită de către unul din fii săi (Djedefhor) o istorioară despre un bătrân înțelept. Acesta, un anume Djedi, în ciuda vârstei sale de 110 ani avea puteri aparte. Se pare că odată a fost în stare să pună la loc un cap tăiat, astfel încât ființa ar fi putut trăi mai departe. Sau altădată, se zice că a îmblânzit un leu, făcându-l să meargă cuminte în spatele său. Dar ceea ce îl interesa cel mai mult pe Cheops erau presupusele cunoștințe ale lui Djedi despre *Templul lui Thot* și secretele sale. Au existat mai multe temple ale lui Thot; cel dintâi a fost însă cel din Hermopolis. Acolo presupunea Cheops că s-ar afla scrieri secrete și cunoștințe ascunse. Faraonul s-a arătat mirat că nu auzise vreodată ceva despre bătrânul înțelept și a dat ordin să fie adus la el: „*Cum vine asta Djedi, că niciodată nu am auzit ceva de tine?*“ Djedi a răspuns: „*Cine este chemat, acela vine; regele m-a chemat iar eu am venit.*“

Bineînțeles că regele a vrut să se convingă cu propriii ochi de capacitățile neobișnuite ale lui Djedi. Cheops l-a întrebat dacă e adevărat că a putut pune la loc un cap tăiat. „*Da, pot acest lucru, rege, stăpânul meu*“, a fost răspunsul lui Djedi. Și i s-a adus o găscă cu gâtul tăiat de curând Djedi a unit corpul și gâtul la loc. Dar se pare că nu a fost suficient pentru Cheops care a dorit repetarea procedurii, de data asta cu un taur. Pentru rege era mult mai important să afle despre lucrurile secrete din templul lui Thot. Prin urmare, l-a întrebat pe Djedi dacă știe câte camere secrete există în templu. Iar Djedi a replicat:

„Iertare, eu nu cunosc numărul acestor camere, stăpâne, dar cunosc locul în care se află acest număr sau cunoașterea acestui număr“. Și a adăugat: „Există o casetă din cremene într-o încăpere din Heliopolis și în aceasta se află informația.“ (O bucată de papirus pe care este scris numărul camerelor.)

Din vechile inscripții ale *Papirusului Westcar* se putea citi că ceva a fost „închis“, „pecetluit“. Adolf Ermann, pe baza cercetărilor sale, a ajuns la concluzia că în papirus era vorba de acțiunea de „închidere a unei clădiri“. Să fi fost vorba de Marea Piramidă?

Faptul că faraonul Cheops, considerat a fi o zeitățe încarnată și cel mai înalt preot din centrul sfânt (Heliopolis) ar fi dorit să știe de la altcineva câte camere secrete sunt în templul sfânt și unde se află ele, este o contradicție în sine. Dacă însă, prin „clădirea închisă“ de care se pomenește în texte, se înțelege Marea Piramidă, atunci înseamnă că faraonul Cheops ar fi dorit să afle de la un străin unde sunt camerele ascunse ale propriei sale construcții. Foarte foarte ciudat...

Grandomanie - da sau nu?

Nu putem încă să lăsam deoparte piramidele de la Giseh și Marea Piramidă a Vechiului Imperiu (circa 2700-2150 î.Hr.), căci mai este ceva de stabilit: Sufereau faraonii de grandomanie?

Ne putem imagina ce presupunea din punct de vedere logistic acest gigantism practicat pentru înălțarea unei singure piramide. Conform dogmei ortodoxe, scopul construirii unei piramide era exclusiv aceia de a înmormânta în ea un faraon, dar niciodată nu s-a întâmplat așa. Dacă se încearcă cu îndârjire în continuare susținerea teoriei mormintelor, ar trebui ca cel puțin să existe un șir logic și coerent de dovezi-indicii. Dar lucrurile nu se petrec astfel.

Un exemplu în acest sens este *Sneferu*, tatăl lui Cheops, despre care am vorbit ceva mai devreme. Dacă vrem să atribuim faraonilor grandomania, atunci Sneferu este cu siguranță numărul unu pe listă, căci din ordinul său au fost construite două mici piramide în provincie și cele trei piramide uriașe de la Dahshur. E de neimaginat faptul că Sneferu a folosit în construcție 3,7 milioane metri cubi de piatră numai pentru a-și îndeplini visul de a avea un mormânt onorabil. Și apoi a construit cele trei piramide uriașe de-a lungul a multe decenii, pentru ca în final să nu fie înmormântat în nici una dintre ele. Ce să însemne asta? Unde mai este logica?

A existat într-adevăr un faraon Sneferu?

Se poate întâmpla să existe o neînțelegere totală? Căutăm mumiă unui faraon, care poate nu a existat niciodată? Poate fi aceasta explicația faptului că piramidele au fost „goale“?

Istoriografia greacă, de mare importanță pentru cercetătorii tradiționaliști, este pusă sub semnul întrebării de mulți experți. Egiptologul, mitologul și misticul *Abd'El Hakim Awyan* duce „ad absurdum“ măsurarea timpului după modelul grecesc, spunând că Sneferu nu este numele unui faraon, ci această denumire ar trebui văzută ca desemnarea unei epoci, plasate temporal cu mult în urmă. **Aici apare una din cele mai mari neînțelegeri ale egiptologiei moderne.**

În cazul faraonului Sneferu ne punem întrebarea de ce nu găsim în monumentele construite de el nici un fapt clar consemnat în scris sau nici o inscripție hieroglifică, care să ateste că el a fost constructo-
rul piramidelor care i se atribuie.

Dacă avem dovezi în ceea ce privește grandomania sa, ar trebui să pornim de la ideea că acest conducător ar fi pus mare preț pe dorința

Fig. 7 (sus stânga): Piramida de la Meidun (Dinastia a 4-a)

Fig. 8 (sus dreapta): Piramida înclinată (Dinastia a 4-a)

Fig. 9 (jos): Piramida Roșie (Dinastia a 4-a)

ca faptele sale să fie lăsate moștenire urmașilor, prezentându-le într-o formă scrisă cât mai precisă. E adevărat că se obișnuia ca unii conducători ulteriori, pentru a atrage mai multă faimă, să nu șteargă astfel de inscripții, ci să se folosească de faptele de vitejie ale predecesorilor lor prin schimbarea numelui. Dar în cazul marilor piramide nu s-a auzit nimic în acest sens.

Printre piramidele considerate mari, se numără următoarele: Piramida de la Dahshur, Piramida Roșie, Piramida de la Meidum, Piramida Chefren, Marea Piramidă, Piramida Mykerinos și Piramida de la Abu Roash.

Lipsa inscripțiilor și învelișurile

În ciuda tuturor informațiilor interesante transmise, nu am găsit în Marea Piramidă nici un fel de inscripții. Ceea ce căutăm aici a fost găsit în piramidele mai recente, precum Piramida lui Unas și Piramida lui Teti (a cincea și a șasea dinastie), aflate în regiunea străvechiului oraș al morților de la Sakkara. Aici există pereți și tavane împodobite cu nenumărate inscripții hieroglifice misterioase.

Piramida în trepte, atribuită faraonului Djoser, care se găsește tot în Sakkara, reprezintă în viziunea egiptologilor o continuare mai evoluată din punct de vedere tehnic a construcțiilor *Mastabas* și se numără fără îndoială, printre cele mai vechi monumente arhitectonice ale Egiptului. Mastabas au fost construite în perioada de după unificarea Imperiului și până la sfârșitul Imperiului de Mijloc (până aproximativ în anul 1640 î.Hr.). În cele mai multe societăți din Antichitate corpul neînsuflit era așezat în pământ sau într-o grotă, care se afla foarte departe de raza de acțiune a dușmanului. Locuitorii străvechi ai Egiptului, chemiții, săpau o groapă și o acopereau în final cu o dală de piatră, pe care arabii o numesc *mustaba*. Dogma oficială spune că

Fig. 10: Piramida lui Unas (sfârșitul celei de-a 5-a dinastii); nu se mai poate recunoaște nimic din capacitățile tehnice superioare ale faraonilor din dinastiile anterioare.

în timpul celei de-a treia dinastii, mastabas au fost înlocuite pentru regi cu piramidele, care cu câteva excepții au devenit mormintele regale, iar mastabas au rămas forme private de mormânt.

În anul 1925 un grup de cercetare de la Universitatea Harvard, condus de George A. Reisner, a descoperit că și piramida în trepte avea un înveliș exterior. Pietrele din care era compus acest înveliș erau din cărămidă nearsă de culoare albă și nu din gresie calcaroasă, ca în cazul piramelor de la Giseh. Asta duce pe de o parte la concluzia că acest înveliș ar fi o inovație de construcție mai târzie și, pe de altă parte, că piramidele cu pereți netezi din timpul celei de-a patra dinastii nu reprezintă o continuare a tehnicii de construcție în trepte, așa cum s-a presupus de nenumărate ori. Mai degrabă trebuie pornit de la ideea că în această perioadă deja existau piramidele de la Giseh și alte câteva mari piramide, iar învelișul neted utilizat acolo a fost imitat aici.

Dacă piramida în trepte a avut inițial un înveliș neted, conduce la absurd teoria arheologilor. Să mai privim odată cu atenție fig. 10. Această piramidă în trepte se numără, conform cronologiei egiptene, printre piramidele care au fost construite *după* piramidele de la Giseh. În comparație cu acestea ea ar reprezenta din punct de vedere tehnic, un regres în epoca de piatră. O tehnică de construcție mai evoluată ar arăta cu totul altfel...

Unde sunt mumiile faraonilor?

Numai puțini dintre vizitatorii Egiptului știu că în marile piramide de aici nu au fost găsite mummii păstrate intacte.

Mai precis formulat: în cele peste o sută de piramide din Egipt au fost găsite doar patru mummii care s-au păstrat integral. Altcumva, ceea ce s-a găsit au fost resturi omenești răzlețe, resturi de oase precum brațe, picioare sau fragmente de craniu, înfășurate în pânză. Au fost cele patru mummii într-adevăr faraoni, autori ai piramelor?

O privire detaliată asupra acestor relieve ne va clarifica repede:

1. Regiunea piramelor de la Abusir

Abusir se află în sudul orașului Cairo. Din cauza stării precare, cele două piramide nu au fost considerate inițial ca fiind piramide, ci morminte mastaba, considerate în egiptologia clasică drept precursori ale piramelor. Ele au fost cercetate încă din secolul al XIX-lea de

către arheologul german Carl Richard Lepsius. Într-una din aceste piramide (*Lepsius XXIX*) egiptologii au dat peste o mumie deteriorată, provenind dintr-o epocă mai târzie, rămasă însă un mister pentru ei până în ziua de azi. Expertul în piramide Miroslav Vemer, în cartea sa reprezentativă „Piramida“ se situează pe următoarea poziție:

„În ruinele camerei mortuare între resturile sarcofagului din granit roșu și rămășițele din nucleul piramidei a fost descoperită lângă fragmentele din trusoul de înmormântare, mumia deteriorată a unei femei în vârstă de 25 de ani. Aprecierile făcute de arheologi și antropologi asupra acestei descoperiri nu au fost până în prezent unitare. Estimările arheologice nu exclud că ar putea fi vorba de proprietara piramidei. Din păcate numele ei nu a putut fi găsit nicăieri în ruine. Întrucât nu există nici un dubiu în privința datării acestui mormânt în epoca faraonului Niuserre, ea ar putea fi considerată soția faraonului (regina Reputnebu?). Dar antropologii contrazic această ipoteză. Mumia prezintă semne de excerebrare, de extragere a creierului prin găurirea septului nazal, iar acest procedeu este atestat abia la începutul Imperiului de Mijloc. Mai multă claritate ar putea aduce rezultatele unei cercetări de laborator făcute asupra probelor de țesut de la mumie, utilizându-se tehnici de măsurare moderne, ca de pildă, metoda cu radiocarbon.“

2. Regiunea piramidelor de la Sakkara

Cea de-a doua mumie păstrată în piramide aparține celui de-al patrulea conducător din dinastia a șasea: Merenre I.

Egiptologul francez Gaston Maspero a găsit în Sakkara un sarcofag cu o mumie păstrată într-o stare relativ bună. Maxilarul inferior și câțiva dinți din față lipseau, iar capul era foarte puțin prins de corp. Se presupune că aceste deteriorări au fost cauzate de jefuitorii de morminte.

Totuși această mumie a ridicat unele nelămuriri pentru egiptologi. Ambele picioare erau orientate către exterior, ceea ce nu se poate explica printr-o greșeală a celui care a făcut îmbălsămarea. Capul mumiei prezintă o buclă de păr laterală, așa cum purtau în acea vreme copiii sau tinerii. Dacă această mumie este într-adevăr Merenre I, acesta este un indiciu că el a murit foarte de timpuriu. Dar dacă aruncăm un ochi pe cronologie, lucrurile devin interesante. Conform părerii oficiale.

Merenre I ar fi domnit între 2283 și 2278 î. Hr. Experții pe probleme de mumificare au ajuns în urma cercetărilor la concluzia că mumia ar proveni din cea de-a optsprezecea dinastie - deci din Imperiul Nou. Ceea ce ar reprezenta o diferență de aproximativ 700 de ani.

A fost vorba de un mormânt intruziv. Așa se explică schimbarea târzie a faptelor arheologice inițiale, când un cadavru din cea de-a optsprezecea dinastie a fost îngropat într-o piramidă aparținând celei de-a șasea dinastii.

Acestei mumii i s-a uitat vârsta și astăzi ea se află în Muzeul Egiptean din Cairo.

3. Regiunea piramelor de la Sakkara

În camera mortuară distrusă a piramidei Djedkare din Sakkara arheologii au găsit resturile mumificate ale unui bărbat de aproximativ cincizeci de ani. Conform datificărilor prin metoda cu radiocarbon se pare că este vorba de regele Djedkare Isesi din cea de-a cincea dinastie.

4. Platoul Giseh: Piramida lui Mykerinos

Camera principală din piramida lui Mykerinos a fost deschisă în anul 1837 de către Howard Vyse și John Perring. Splendidul sarcofag din bazalt pe care aceștia l-au găsit în interiorul camerei era gol. Alături, cei doi cercetători au găsit o parte dintr-un sicriu de lemn cu numele regesc *Men-ka-u-re* și rămășițele unei mumii. Bineînțeles că nimeni nu a fost sigur că este vorba într-adevăr de Mykerinos. Cam aceasta ar fi dovada științifică privind construirea piramidei de către acest rege și îngroparea acestuia în ea. Astăzi însă noi știm că nu e vorba de Mykerinos. Sarcofagul din lemn provenea din cea de-a douăzeci și șasea dinastie (perioada saitică, aproximativ anii 665-525 î.Hr.) și mumia din perioada creștină timpurie. Sarcofagul și conținutul său se pare că ar fi fost transportate pe vapor către Anglia, dar vasul s-a scufundat cu tot cu încărcătura prețioasă în dreptul coastei spaniole.

Oricine ar fi fost mumia, ea nu se afla în sarcofag și într-un sicriu de lemn. Ce reiese de aici? Eu îmi

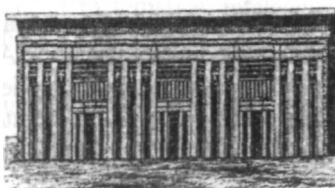

Fig. 11: Sarcofagul din Piramida lui Mykerinos a fost gol!

construiesc cu zeci de mii de muncitori de-a lungul a zeci de ani un monument gigantic - cu sarcofag! - dar apoi mă mulțumesc să fiu așezat într-un sicriu de lemn ieftin, alături. E un nonsens, nu credeți?

Și exact așa s-a întâmplat și în cazul celorlalte piramide: au fost deschise piramide cu sarcofage, dar înăuntru nu au fost găsite mumii. Aproape în toate cazurile lucrurile au decurs ca și la faraonul Sechemchet: când egiptologul Zakaria Gonheim, la mijlocul anilor 1950 a cercetat piramida din Sakkara, a găsit un sarcofag nedeschis. Ca și faraonul Djoser, faraonul Sechemchet a aparținut oficial celei de-a treia dinastii. Conform opiniei lui Howard Carter și a lui Pieire Montet, Gonheim ar fi al treilea egiptolog care a dat peste un sarcofag păstrat intact. El a lăsat deschiderea oficială a sarcofagului în seama ministerului cultelor. Sarcofagul care nu fusese prădat era gol!

Se presupune astăzi că majoritatea conducătorilor se află în morminte secrete nedeschise încă. Această teză este veche de peste 2000 de ani și a provenit inițial de la Diodor din Sicilia care a trăit în primul secol precristian și a călătorit atunci în Egipt. Diodor a fost autorul „Bibliotecii istorice“ în patruzeci de volume, creată după spusele sale din opere vechi și referitor la piramide el declară:

„Nici un rege nu este îngropat în piramida pe care a construit-o.“

Pe aceeași linie merg și extrem de controversatele relatări ale califului Al Ma'mun, care în anul 823 d.Hr. a creat cunoscuta intrare principală de azi, cea care a permis pentru prima dată accesul în Marea Piramidă. Conform spuselor lui Al Ma'mun camera reginei și cea a regelui din Marea Piramidă erau goale, dar au fost descoperite alte trei încăperi, care pornesc dintr-un coridor. Într-una din aceste camere au fost găsite două cadavre - un bărbat și o femeie - păstrate într-o stare bună. În mod oficial nu a fost confirmată existența acestui canal, și nici a camerelor secrete cu tavane boltite, descrise de Al Ma'mun. De aceea, egiptologii nu îl iau în seamă pe Al Ma'mun, considerând descrierile lui fantezie pură. Așa cum vom prezenta detaliat într-un alt capitol, acest canal de aducție există însă, într-adevăr și prin acesta au fost aduse cadavrele în aceste camere - dar asta s-a întâmplat totuși la câteva secole după construirea Marii Piramide.

Concluzii și privire retrospectivă

Pe baza mai multor exemple constatăm că istoria oficială nu mai corespunde cu realitatea. Mult din ceea ce ne este povestit astăzi în școli referitor la istoria egipteană ori ne este prezentat cu ocazia unei excursii în Egipt de către așa-zișii experti sau de ghizii de călătorie nu este nici pe departe demonstrat. În multe cazuri apar chiar unele contradicții.

Faptul că Marea Piramidă nu a fost un mormânt este sigur, iar dacă ea a avut ceva de-a face cu faraonul Cheops, este problematic. Așa cum am putut deja să ne dăm seama, nu există dovezi trainice în favoarea afirmației că el ar fi autorul, ba dimpotrivă! În locul unor dovezi clare, egiptologii prezintă teorii spumoase și lipsite de logică. Să fie oare vorba de vreo intenție anume?

Doar în zece din cele o sută nouă piramide descoperite în Egipt au fost găsite resturi de mumii, iar dintre aceste zece mumii nouă nu au fost faraoni ci alte persoane. În toate cazurile ele proveneau din epoci mai târzii și au ajuns acolo după secole sau chiar milenii de la terminarea construcției piramidei respective. **Numai mumia faraului Djedkare constituie o excepție. Prin urmare a fost găsită o singură mumie a unui faraon într-una din cele 109 piramide!**

Ceea ce duce către o singură concluzie logică: piramidele nu au fost cu siguranță morminte!

De asemenea, ideea că piramidele ar fi fost construite din gran-domanie este lipsită de sens. Atunci autorii ar fi căzut în patima gran-domaniei și în China, America Centrală și de Sud. Dacă privim geo-metria perfectă, cunoștințele astronomice și matematice, înțelegem că trebuie să fi fost vorba de indivizi inițiați, a căror știință a fost trans-formată în tehnică de construcție.

În loc ca prin cercetările dedicate unei astfel de piramide să ajun-gem la rezultate concludente, ne lovim de tot mai multe întrebări:

- Dacă nu au fost morminte, atunci ce au fost?
- Cum au fost ridicate blocurile de piatră grele de până la șapte-zeci de tone?
- De ce există 109 piramide și nu mai multe?

- De ce în mormintele de pe Valea Regilor găsim ornamente și hieroglife, iar în piramide nu?
- Există vreo legătură între piramidele din Egipt, din China și cele de pe continentul american?
- De unde proveneau cunoștințele și tehnica de construcție?
- De unde veneau cunoștințele matematice?
- De ce există diferite tipuri de piramide ?
- De ce susțin egiptologii astfel de teze lipsite de sens, cum ar fi cea a mormintelor - din convingere, ori sunt plătiți pentru asta?

Noi afirmăm că marile piramide par să fie; cu mii de ani mai vechi decât s-a crezut până acum și au fost concepute inițial și utilizate în scopuri pur tehnice. Că ulterior le-a fost transformată funcționalitatea, devenind de pildă morminte, este o altă problemă. Și în ziua de azi întâlnim biserici și catedrale în care sunt îngropați regi sau cavaleri. Dar bisericile nu au fost construite în acest scop! Tot așa se explică și faptul că în unele piramide au fost găsite resturi de mumii ori părți de cadavre ale unor persoane care au trăit la câteva secole după încheierea acestor construcții, fiind înmormântate aici.

Dacă dăm crezare istoricilor recunoscuți și egiptologilor rămânem în continuare neinformați. Aceștia chiar nu știu ce dezgroapă și îi induc în eroare și pe ceilalți care acordă credibilitate teoriilor lor. Considerați aceasta ca fiind o afirmație îndrăzneță și obraznică?

Nu, chiar și regretatul Labib Habachi (1906-1984), fostul secretar general al Administrației Egiptene pentru Antichități a făcut o astfel de referire, avertizându-și colegii grăbiți, că egiptologia este o disciplină „*în care o singură descoperire întâmplătoare poate contrazice o teorie care a fost îndelung susținută*“. Luând în considerare o astfel de posibilitate, după opinia lui Habachi, egiptologii ar trebui să renunțe la a mai formula „*enunțuri apodictice*“ și să fie cinstiți adăugând «*în constatările lor adverb precum „probabil“ ori „poate“*».

Între timp au apărut tot mai mulți cercetători care recunosc că stadiul de cunoaștere din istoria egipteană, în special din epoca preistorică egipteană este extrem de deficitar. Cercetători și oameni de știință care și-au vândut dogmele false și neconfirmate ca fiind adevărate ar trebui clasificați drept *pseudooameni de știință*. Și astfel de cercetători există foarte mulți în țara de pe Nil, Și cine le da lor dreptul de a-i discredita pe ceilalți cercetători și teoriile lor științifice?

Să ne îndreptăm acum către cel de-al doilea capitol și să pătrundem mai departe în lumea neconcordanțelor, a interpretărilor eronate și a intenționatei induceri în eroare a opiniei publice, Vom lua sub lupă Sfînxul și ne vom ocupa de multe istorioare și legende, dar totodată vom analiza mai îndeaproape și cercetările „secrete“ care au fost făcute de-a lungul deceniilor pe platoul Giseh.

Urmați-ne...

CAPITOLUL 2

Sfinxul - Poarta către o lume subterană secretă

Coridorul lui Gantenbrink

Încă din deceniile Trecute au fost întreprinse tot mai multe cercetări științifice pentru a descoperi alte încăperi din piramidă.

Avem în vedere în acest context cercetările întreprinse de inginerul german Rudolf Gantenbrink. La începutul anilor '90 el a examinat cu ajutorul mîniirobotului *Upuaut* coridorul de sud al camerei reginei și a făcut o descoperire senzațională. Coridorul de sud se termină după circa șaizeci și cinci de metri, fiind blocat de o piatră. După o astfel de descoperire s-a făcut inițial liniște...

Un exemplu din care reiese cum descoperirile foarte noi pot deveni un „pericol“ pentru istoriografia prezentă, este continuarea cercetărilor asupra coridorului Gantenbrink reluate în anul 2002. Pentru faptul că opinia publică mondială a fost nevoită să aștepte ani de-a rândul până când să urmeze o nouă cercetare ar trebui mulțumit Institutului Arheologic German, secretarului general al Administrației Egiptene de Antichități abilitat pentru platoul Giseh, dr. Zahi Hawass și încă altor câțiva domni.

Când, după mai mult de opt ani a trebuit să fie dezvăluită enigma pietrei de blocare, această cercetare a fost exploatată prin mass-media, obținându-se câștiguri de milioane. Opiniei publice i s-a promis o transmisie live de la fața locului, pentru momentul în care se va pătrunde dincolo de piatră. În realitate nu a avut loc o astfel de transmisie live, căci înainte unii trebuiau să se asigure că din spatele acestei pietre nu va ieși la iveală ceva ce lumea nu are voie să afle..„Întâmplător“ în perioada cercetărilor care s-a întins pe durata a câtorva săptămâni, Stefan a avut o legătură directă cu unul din arheologii egipteni din echipa de cercetare, de la care a primit informațiile necesare. Acest întreg spectacol - deschiderea „ușii“ - care a fost difuzat în septembrie 2002 „live“ în mai mult de o sută de țări - a reprezentat o lovitură în față pentru toți oamenii de știință și cercetători! Se știa încă dinaintea transmisiei „live“ că în spatele „ușii“ se află doar un spațiu gol de mici

dimensiuni, care era blocat de o altă piatră. Abia când s-a știut cu exactitate acest lucru a fost dat acordul unei transmisii publice.

Cercetările din anii 1960

În anul 1968, pe platoul Giseh a avut loc un experiment efectuat sub conducerea deținătorului premiului Nobel pentru fizică, dr. Luis Alvarez, de la Universitatea Berkeley. Pentru acesta au fost folosite instrumente pentru „iluminarea“ structurilor fixe. Prin această tehnică Alvarez și echipa sa au încercat să descopere camere ascunse din piramida lui Chefren. Rezultatele au dezamăgit, și pentru oamenii de știință participanți, multe întrebări au rămas fără răspuns. În acest context, reporterul John Turnstall, de la cotidianul londonez „Times Saturday Review“ a publicat în numărul din 26.07.1969 o relatare foarte interesantă:

„Oamenii de știință care au încercat să străpungă piramida lui Chefren din Giza cu ajutorul razelor Röntgen (mai precis cu raze cosmice) sunt uluiți de influențele misterioase care au bulversat indicatoarele și iconoscoapele aparatelor lor electronice într-o manieră necunoscută până atunci. Sperând să dea de camerele secrete care se, presupune că s-ar afla în masa de șase milioane de tone a piramidei, ei au înregistrat pe bandă magnetică timp de mai bine de un an, douăzeci și patru de ore zilnic, mostre de radiații cosmice, care pătrund până în interiorul piramidei.

Ideea de bază este. că radiațiile cosmice ating piramidele uniform din toate direcțiile. Dacă piramida este masivă și nu are cavități interioare, radiațiile ar trebui să apară desenate ca un model uniform pe un aparat detector din camera de bază a piramidei.

Dacă totuși există cavități, în aceste locuri ar trebui să pătrundă prin piramidă mai multe radiații decât în părțile masive; din înregistrările făcute pe banda magnetică ar fi trebuit să reiasă clar poziția exactă a cavităților. S-a cheltuit mai mult de un milion de dolari și au fost irosite mii de ore de muncă în acest scop... [..] Dr. Anu-El Coneid de la Universitatea Ain-Shams din Cairo, responsabil cu instalațiile de măsurare folosite în piramide[...] vorbește despre greutățile întâmpinate de acest proiect.

„Ceea ce se petrece aici contrazice toate legile naturii cunoscute, declara el. A luat una din casetele magnetice. A prelucrat banda prin computer, imprimând pe hârtie modelul radiației cosmice. Apoi a scos înregistrările magnetice din ziua următoare și le-a trecut din nou prin IBM 1130. Cele două modele imprimate erau total diferite. „Din punct de vedere științific acest lucru este imposibil”, mi-a explicat el. [...] Fie ne-am rătăcit până acum în construcția geometrică a piramelor, și asta ne-a dat peste cap măsurătorile, fie avem de-a face cu o enigma, pentru care nu există decât o explicație simplă, numiți-o cum vreți: forțe oculte, blestemul faraonilor, vrăjitorie sau magie. Există acolo în piramide o forță care se opune legilor științelor naturale aplicate.»

Luis Alvarez a afirmat ceva mai târziu că jurnalistul Jolm Tumstall ar fi inventat această poveste. Prin urmare nu știm cât de reală este.

Această cercetare, indiferent cum ne place să o considerăm, a fost în orice caz punctul de pornire într-o nouă epocă de cercetare a Platoului Giseh și a altor regiuni cu morminte din Egipt, aducând realizări tehnice cu totul noi. Ne punem întrebarea dacă nu s-a vorbit în acest caz intenționat de „fenomene oculte”, „magie” și „vrăjitorie”, cu scopul de a distra atenția de la cavitățile și sistemele de coridoare care au fost găsite. Iar acest lucru e valabil și pentru Marea Piramidă! Astfel, ezoterismul devine din păcate un alibi și întrebările curioase ale opiniei publice pot fi evitate. Imaginați-vă cum ar fi fost ca prin aceste cercetări să se fi descoperit ceva și să se fi și recunoscut acest lucru. Ar fi fost bineînțeles foarte greu să ții ascunse rezultatele pentru marea masă a oamenilor interesați. Și atunci oamenii sunt duși de nas și li se distrage atenția, căci altfel lucrurile ar ieși repede la iveală.

În timpul muncii noastre de cercetare ne-am pus adeseori întrebarea dacă este posibil să faci o radioscopie Rontgen cu ajutorul aparatelor tehnice asupra unor construcții așa de uriașe precum piramidele. Diferite organizații pe care le vom numi în acest capitol și care se ocupă special de ascunderea adevărului, au forța financiară de a procura toate mijloacele tehnice necesare pentru a iniția cercetările corespunzătoare.

Stanford Research Institute (SRI)

Una din organizațiile care și-a făcut simțită prezența tot mai des în ultimele decenii în Egipt, căutând camere secrete și fenomene stranie.

este „Stanford Research Institute" (SRI). De la începutul anilor 1970 SRI este considerată una din firmele de frunte pentru *Remote Sensing* - observare sau supraveghere din spațiu, de cele mai multe ori cu ajutorul unui avion de recunoaștere sau prin satelit. A fost înființată în anul 1946 sub numele de *Stanford Research institute* ca o ramură a Universității Stanford. Între clienții săi s-au numărat foarte curând CIA și alte servicii militare americane. Din cauza unor astfel de colaborări, Universitatea Stanford s-a văzut nevoită în anul 1970 să se separe de SRI și să lase această organizație să devină, independentă, ceea ce a condus la crearea în 1977 a organizației *SRI International*.

În această perioadă, din ordinul CIA, SRI a declanșat proiectul *Remote Viewing* (percepție la distanță). „*Remote Viewing*“ este în esență tot un fel de „*Remote Sensing*“, realizată însă fără ajutorul aparatelor tehnice - o observare sau pătrundere în sfera unui obiect de la distanță, fără aparate, numai prin forța spiritului. Avantajul acestei metode era reprezentat de vastitatea nelimitată a tehnicii mentale, nemaifiind nevoie de transportarea aparaturii. Pe de altă parte, rezultatele cercetării *Remote Viewing* aveau un grad mai mare de subiectivitate sau puteau fi chiar speculative, însă chiar și așa, ele s-au dovedit a fi foarte interesante. Astfel că SRI căuta oameni cu însușiri paranormale în vederea folosirii acestei metode. Ceva mai târziu au fost create chiar și programe speciale de pregătire care aveau rolul de a facilita agenților PSI înzestrați cu calități paranormale, învățarea observării la distanță.

Inițial metoda *Remote Viewing* a fost folosită doar pentru scopurile serviciilor militare sau de informații. Din rândurile SRI a ieșit în evidență Ingo Swann, considerat astăzi printre cei mai cunoscuți practicanți ai metodei *Remote Viewing*. Și Uri Geller a cooperat cu SRI.

Ambele metode, *Remote Viewing* (prin forța spiritului) și *Remote Sensing* (cu ajutorul aparatelor tehnice) au fost paralel dezvoltate de diverse compartimente ale SRI. Chiar și în cercetările care au urmat asupra platoului Giseh au fost utilizate ambele metode.

Profesorul James J. Hurtak, de care ne vom ocupa îndeaproape imediat, a lucrat cu aceste metode și a făcut descoperiri senzaționale! Mai întâi să analizăm metoda *Remote Sensing* și în acest context...

Sfinxul

Cercetări extrem de interesante și descoperiri pe măsură au fost făcute și în legătură cu Sfinxul. Monumentul care înfățișează făptura

mixtă are încă din timpuri străvechi o importanță deosebită, aflându-se în legătură cu piramidele de la Giseh. Ca și în cazul celor trei piramide s-au născut și aici istorii, legende și teorii uneori îndrăznețe, privind semnificația acestuia, scopul și momentul construirii lui. Egiptologii împărtășesc astăzi opinia că Sfinxul ar fi fost construit din ordinul faraonului Chefren. Dovada în acest sens ar fi o sculptură, o operă de mare valoare artistică din diorit, aflată astăzi în Muzeul Egiptean de pe Tahire Square din Cairo.

Se spune că fața Sfinxului ar imita trăsăturile fanionului Chefren, ar fi o copie a lui. Pe această temă, în aprilie 1991 a apărut un articol în „National Geographic“, o revistă foarte bine văzută în Statele Unite, iar un an mai târziu, și în Anglia în „Cambridge Archeological Journal“. Autorul nu era nimeni altul decât Mark Lehner de la Institutul de Cercetare a Orientului din cadrul Universității Chicago. Lehner a vrut să aducă dovada definitivă că fața Sfinxului îl reprezintă pe faraonul Chefren. Pe baza datelor fotogrametrice și graficii computerizate, Lehner a realizat o simulare pe computer:

«Zahi Hawass, secretar general ai Administrației Egiptene pentru Antichități, m-a invitat în anul 1978 să particip la săpăturile efectuate în apropierea Sfinxului. În timpul celor patru ani care au urmat am condus un pviect de cartografiere a Sfinxului. Cu ajutorul procedurilor fotogrametrice, am realizat imagini din față și din profil. Pe ecranul computerului a fost creat mai întâi un model liniar; imaginile au fost transformate în 2,6 milioane puncte care formează o suprafață, pentru a acoperi cu piele „scheletul“. Am reconstruit imaginile Sfinxului, așa cum se pare că arăta el acum mii de ani. Pentru a reconstrui fața am probat pe modelul nostru diferite imagini care se potriveau, aparținând altor sfîncși și altor faraoni. Cu imaginea lui Chefren, Sfinxul s-a trezit la viață...»

Această relatare sună logic și plauzibil, și în plus, Mark Lehner este un om de știință unanim apreciat și recunoscut. Totuși s-a dovedit mai târziu, că toată povestea avea o mică problemă. Așa cum s-a spus, Lehner, în procesul de reconstruire a figurii, nu făcuse nimic altceva decât să creeze, cu ajutorul tehnicii computerului o rețea liniară tridimensională, peste care a suprapus apoi fața lui Chefren. Acest lucru reiese de altfel și din eticheta aflată sub o copie a statuii din diorit aflată la „National Geographic“: „*Această față a folosit-o autorul (Lehner) pentru reconstruirea Sfinxului*“.

Din cercetările sale a reieșit totuși un aspect important și care poate fi ilustrat, susținut chiar de Lehner însuși. Capul Sfînxului este prea mic în comparație cu restul corpului. Această neconcordanță nu apare la alți sfînceși din Egipt; în cazul acestora proporțiile între cap și corp sînt armonioase. O greșeală artistică este cu siguranță exclusă în cazul Sfînxului de la Giseh. Ceea ce nu face decât să întărească părerea, între timp general răspîndită, a mai multor cercetători, că, în decursul anilor, capul a fost o dată sau poate de mai multe ori modificat de unul sau de diferiți conducători.

Constatăm din nou că nimic nu a fost demonstrat. O statuie găsită într-unul din temple, cu siguranță poate să furnizeze unele informații despre faptul că persoana înfățișată ar fi conducătorul care a dat ordin să se construiască templul. Dar la fel de bine statuia poate să fi ajuns în acel loc într-o epocă mult mai târzie.

Dovedește asta faptul că Chefren a dat ordinul de construire a celei de-a doua piramide ori a Sfînxului? Nu! Nici în această piramidă nu au fost găsite indicii scrise - cu atât mai puțin mumia lui Chefren. Datele deja amintite, precum și faptul că Sfînxul se află la poalele celei de-a doua piramide nu sunt suficiente și nu au valoare de dovadă, pentru a-l considera pe Chefren drept autor.

Un alt punct de discuție, tot mai frecvent, este stela de granit care se află între labele din față ale Sfînxului. Ea a fost construită în onoarea lui Thutmosis al IV-lea (1401-1391 î.Hr.). Egiptologii văd în ea o dovadă a faptului că cel care a dat ordin să fie construit Sfînxul este Chefren, iar acesta provine din timpul dinastiei a patra. Aici este vorba de o singură silabă de pe stela de granit, considerată drept dovadă.

De pe stelă aflăm următorul episod: într-o bună zi, Thutmosis se afla la vânătoare în afara Memphis-ului și a ajuns din greșeală pe „*calea sfîntă a zeilor*“, care ducea de la Heliopolis la Giseh. El a

Fig. 12: Disproporția dintre cap și trunchi arată că asupra capului s-a intervenit de mai multe ori încă de acum mii de ani.

obosit și s-a așezat în umbra Sfinxului, într-un loc care se numea, conform spuselor sale, „*minunatul loc al timpului dintâi*“. Când a adormit, în vis i-a apărut Sfinxul care i-a spus: „*Eu sunt străbunul Tău Hor-em Achet, creat de Re-Aten.*“ El i-a promis lui Thutmosis tronul regal și o domnie lungă și fericită, cu condiția să îl elibereze din nisipul de deșert care îl acoperea aproape până la cap. Istoria s-a petrecut chiar așa. Thutmosis a urmat „*indicația*“, l-a eliberat pe Sfinx din nisip și s-a urcat pe tron.

Inscripția de pe stelă conține în rândul al treisprezecelea silaba *Chef* și cam aceasta ar fi dovada că Sfinxul a fost construit din ordinul lui Chefren.

Fig. 13: Sfinxul de la Giseh; între labels lui din față se află stela lui Thutmosis și noi.

În anul 1817 stela a fost dezgropată de aventurierul Gian Battista Caviglia. La acel moment rândul al treisprezecelea se afla într-o stare foarte deteriorată. Astăzi el nu mai există. Filologul britanic Thomas Young, unul din primii experți în descifrarea hieroglifelor egiptene vechi, a avut posibilitatea, la scurtă vreme după descoperirea stelei, să cerceteze o reproducere a inscripției. Young a tradus rândul treisprezece după cum urmează: „*...pe care le aducem pentru el: boi... și legume foarte proaspete; și noi îl vom slăvi pe Wenofet... Chef... Stațuia făcută pentru Atum-Hor-em Achet...*“

Întocmai ca mulți alți cercetători, Thomas Young a presupus că *Chef* înseamnă Chefren și a adăugat silaba *Re* în paranteză, pentru a face cunoscut că a umplut un gol existent (*Chef[Re]*). În anul 1905, egiptologul american James Henry Breasted (1865-! 935) a cercetat reproducerea și a constatat că traducerea era deficitară:

„*Simpla numire a regelui Chefren a fost înțeleasă ca un indiciu că Sfinxul ar fi opera acestuia - o concluzie care nu este convingătoare. Facsimilul lui Young nu indică urmele vreunui cartuș...*“

În toate inscripțiile dinastiilor egiptene - pe toată durata epocii faraonilor - numele faraonilor erau întotdeauna prevăzute cu o margine ovală, numită *cartuș* (vezi fig. 6). Este exclus ca numele unui

rege atât de important: și de puternic să fie scris în stela de granit fără să aibă un cartuș. Și chiar dacă s-ar fi întâmplat așa, ar însemna că greșeala nu ar fi sărit nimănui în ochi după ce stela a fost inaugurată și expusă — ceea ce este cu siguranță exclus. Dacă ar fi fost observată, greșeala ar fi fost imediat corectată. Prin urmare, nu este vorba de numele faraonului.

Chiar dacă am recunoaște silaba *Chef ca* venind de la Chefren, tot nu ar fi o dovadă suficientă că acesta a dat ordin să fie construit Sfînxul. Totul pare ciudat, nu-i așa?

De altfel după el, alți câțiva faraoni, ca de pildă Ramses al II-lea sau Thutmosis al IV-lea, ca să numim numai doi dintre aceștia, au dat ordin de restaurare a Sfînxului. De stela lui Thutmosis s-au ocupat și alți egiptologi renumiți, ca de exemplu Gaston Maspero, fostul conducător al Administrației Egiptene pentru Antichități din cadrul Muzeului Egiptean din Cairo. Maspero era totodată și un filolog cunoscut al epocii sale. În anul 1900 el scria:

„Stela Sfînxului are în rândul al treisprezecelea (numele) Chefren, în mijlocul unui spațiu liber(...). Este după părerea mea o indicație a (despre dezgroparea și restaurarea) Sfînxului, petrecută sub acest conducător și, prin urmare, o dovadă mai mult sau mai puțin sigură, că Sfînxul stătuse în timpul predecesorilor săi îngropat în nisip...”

Mulți dinire egiptologii contemporani persistă ca și până acum în susținerea tezei că autorul Sfînxului este Chefren. Noi nu mai înțelegem asta. Poate ei?

Chiar cineva din propriile lor rânduri s-a exprimat precis pe această temă. Este vorba de cunoscutul egiptolog Selim Hassan, care a cercetat Sfînxul în anul 1947:

„Făcând abstracție de rândul incomplet de pe stela de granit a lui Thutmosis al IV-lea, care nu demonstrează nimic, nu există nici măcar o singură inscripție care să îl pună pe Chefren în legătură cu Sfînxul. Și chiar dacă nu efoarte logic, trebuie să acceptăm această dovadă ca indiciu, până când, într-o zi, o descoperire fericită va dezvălui lumii condițiile în care a fost construit acest monument...”

Apa și geologii - Cât de vechi este într-adevăr Sfinxul?

În decursul anilor trecuți au fost întreprinse multe cercetări interesante în jurul Sfinxului, pentru a clarifica definitiv momentul în care a fost construit el. Ne vom ocupa mai îndeaproape de una dintre aceste cercetări.

Punctul de pornire pentru cercetare l-au constituit eforturile neobosite ale scriitorului și omului de știință american John Anthony West, pe care l-am întâlnit în anii trecuți de mai multe ori în Cairo. West se numără printre acei cercetători și oameni de știință care consideră că începutul perioadei egiptene de maximă înflorire și începutul construcției piramidelor și a Sfinxului se plasează într-o civilizație anterioară dinastiilor. El încearcă să demonstreze că înaintea celor treizeci de dinastii cunoscute în Egipt nu au trăit oamenii epocii de piatră, ci a existat o civilizație foarte dezvoltată, cu oameni ce posedau cunoștințe tehnice evolute.

John A. West a studiat scrierile complexe ale apreciatului matematician francez și cercetător de simboluri R.A. Schwaller de Lubiez. Acesta a devenit cunoscut prin lucrările sale despre templul din Luxor. În opera „Le Temple dans l'homme” din anul 1961, el vorbește despre concluziile la care ar trebui să ajungă arheologia dacă ține seama de anumite condiții climaterice și de inundațiile la care a fost supus Egiptul acum 12000 de ani.

„Înainte de marile inundații care au lovit Egiptul, se pare că a existat o cultură superioară, ceea ce ne conduce către presupunerea că Sfinxul, creat din piatra părții de vest a platoului Giseh, exista încă din acea perioadă, acel Sfinx, al cărui corp de leu, cu excepția capului, poartă semnele indiscutabile ale eroziunii apei.”

Dacă se confirmă într-adevăr urmele de eroziune, atunci întreaga cronologie va fi dată peste cap. Cărțile de istorie vor fi scrise din nou. În derularea ulterioară a cercetărilor sale, West a ajuns la concluzia că urmele eroziunii nu sunt cauzate de inundațiile Nilului:

„Problema este că Sfinxul este erodat puternic până în regiunea gâtului. Ceea ce înseamnă că apele de pe valea Nilului ar fi avut o înălțime de cel puțin optsprezece metri. Inundații de așa

natură sunt însă greii de imaginat. în afară de aceasta ar fi trebuit să fie erodate și blocurile de piatră calcaroasă ale templului morților, aflat la capătul drumului care duce la Sfinx, și asta ar fi însemnat inundații care să fi atins baza piramelor — adică inundații de peste treizeci de metri... „

West nu a renunțat, și în anul 1989 i s-a adresat profesorului Robert Schoch de la Universitatea din Boston. Profesorul Schoch este un renumit geolog, stratigraf, paleontolog și specialist în domeniul eroziunii rocilor mai puțin dure. În opinia lui John A. West aceasta reprezenta șansa de a clarifica definitiv problema prin aducerea unor dovezi științifice venite din partea unui expert obiectiv și general recunoscut. Specialistul în științele naturii, Profesor Schoch s-a arătat la început sceptic vizavi de teza că ar fi existat o cultură superioară predinastică, dar a pornit cercetarea într-o manieră obiectivă. Cu acest scop, în anul 1990 Schoch a vizitat pentru prima dată platoul Giseh. Atunci nu a avut autorizație de acces direct și de cercetare amănunțită. Totuși, de pe platforma Sfinxului, a putut să își facă o primă imagine desprins tipul de eroziune a monumentului. Încă de la această primă vizită a ajuns la un rezultat provizoriu, și anume că urmele de eroziune nu provin de la inundații, ci de la precipitații atmosferice manifestate pe o lungă perioadă de timp. Și pentru John A. West lucrurile erau acum clare:

„Sfinxul a fost erodat de aversele de ploaie și nu de revărsările Nilului (...), eroziunile cauzate de precipitații au rezolvat dintr-o dată problema. Izvoarele pe care le-am folosit vorbeau de inundații concomitent cu lungi perioade de ploaie, dar nefiind expert nu mi-a trecut prin minte că aversele de ploaie și nu inundațiile periodice au fost adevărata cauză a eroziunii...”

La prima sa vizită din anul 1990, profesorului Schoch nu i-a fost permis accesul direct în arealul închis al Sfinxului, ceea ce nu reprezintă ceva nou pe platoul Giseh. Totuși, ceva mai târziu, cu sprijinul decanului Universității din Boston, el a obținut de la Administrația Egipteană pentru Antichități permisiunea de a efectua o cercetare geologică mai amănunțită a Sfinxului. În perioada imediat următoare, John A. West a strâns și o echipă de oameni de știință, între care, se afla, pe lângă West și Schoch și geofizicianul dr. Thomas L. Dobecki. Echipa era susținută de un arhitect, un fotograf, alți doi geologi, un oceanograf și un realizator de filme. Dobecki a efectuat o serie de teste seismologice

în împrejurimile Sfinxului și a găsit indicii privind existența unor cavități în piatra aflată între labelle din față ale Sfinxului și pe lateral. Conform cercetărilor sale, dimensiunile unei astfel de cavități ar fi de aproximativ nouă pe doisprezece metri, la o adâncime mai mică de cinci metri. Având în vedere forma dreptunghiulară regulată, Dobecki a presupus că această cavitate nu s-a format în mod natural, ci a fost creată de oameni.

Și mai interesante au fost rezultatele profesorului Schoch. Sfinxul, puternic erodat, cu tot cu cavitatea mormântului a fost făcut din același corp de piatră ca și mai puțin importante morminte erodate doar de vânt din „Vechiul Imperiu“ din sud (care provin din timpul lui Cheops). Pentru Schoch a fost de neimaginat plasarea acestor construcții în aceeași epocă. El consideră că eroziunea Sfinxului a fost cauzată clar de apă, iar alții consideră drept cauză erozivă doar nisipul. După cum se știe, această teză științifică nu este nefondată, întrucât impozantul Sfinx a fost în decursul mileniilor de nenumărate ori învăluit de nisip până la cap. Picuratul nisipului - ca și în cazul apei care curge - ar fi cauzat creștăturile verticale.

Bineînțeles că au existat și probleme, în acest caz cu Dr. Zahi Hawass. Echipa de cercetători americani obținuse autorizația necesară de la Dr. Ibrahim Bakr, președintele din acea vreme a Administrației Egiptene pentru Antichități. Zahi Hawass, pe atunci director pentru Platoul Giseb s-a simțit ignorat de Dr. Bakr și i-a acuzat pe cercetători de faptul că nu se comportă științific:

„Am constatat că munca lor constă în instalarea de endoscoape în interiorul Sfinxului și fârmarea tuturor fazelor cercetării în goana după efecte ieftine și nu într-o manieră obiectiv-științifică. De aceea am dat ordin de oprire a lucrărilor acestui grup diletant și am întocmit un raport, pe care l-am înaintat Comisiei permanente, aceasta sistând toate activitățile acestui grup...”

Conform spuselor oamenilor de știință, explicația dată de Hawass comisiei a fost mai degrabă un enunț elegant. Dar sigur este că el i-a alungat pur și simplu pe oamenii de știință americani.

În această fază a cercetărilor, geologii obținuseră însă deja toate datele necesare. După câteva luni, chiar și profesorul Schoch, care la început se arătase destul de sceptic, a fost de acord să prezinte dovezile opiniei publice. Cercetările sale geologice au dus la concluzia –

după o estimare extrem de atentă - că Sfînxul (și templele din apropierea acestuia) ar fi fost creat, cel mai târziu, în perioada 7000-5000 î.Hr.

Ne găsim din nou între cele două tabere deja amintite care rivalizau în Cairo. Egiptologii împărtășesc până în ziua de azi opinia că în această perioadă (7000-5000 î.Hr.) Egiptul a fost locuit de oameni ai „epocii de piatră“, care nu ar fi putut ridica un astfel de monument. Pentru cealaltă grupare astfel de datări constituie dovezi în sprijinul teoriilor lor emise de multă vreme, privind existența unei civilizații superioare timpurii.

Pe cât de controversate sunt cele două grupuri, pe atât de repede s-a renunțat la discuția dusă în parte public despre rezultatele cercetărilor întreprinse de echipa de oameni de știință americani. „*Este ridicol*“ spunea Peter Lecovara, curatorul locuitor al departamentului egiptean din cadrul „Museum of Fine Arts“ din Boston:

„Mii de oameni de știință s-au ocupat secole de-a rândul de această problemă și cronologia este, în linii mari, clarificată. Nu ne mai așteaptă mari surprize...”

Și alți experți din tabăra egiptologilor tradiționaliști s-au exprimat într-o manieră asemănătoare în fața opiniei publice. Deja amintitul Zahi Hawass, care de la început a avut o atitudine ostilă cercetărilor, s-a exprimat în același mod disprețuitor:

„Himere americane! West este un diletant! Toate acestea sunt lipsite de orice bază științifică! Noi avem monumente mai vechi în imediata apropiere. Cu siguranță ele nu au fost construite de oameni care au venit de pe alte stele sau de pe Atlantida. Toate acestea sunt lipsite de sens și nu vom permite ca monumentele noastre să fie exploatate pentru îmbogățirea personală. Sfînxul este sufletul Egiptului.”

Reacția egiptologilor nu a reprezentat o surpriză pentru John A. West. În decursul anilor, în cadrul activității de cercetare desfășurată în Cairo, a avut adeseori de luptat cu piedicile și opoziția reprezentanților tradiționaliști ai egiptologiei și a avut multe experiențe neplăcute. După aceste cercetări el s-a bucurat de sprijinul unor oameni de știință renumiți, ceea ce se pare că nu a fost pe placul unor domni de la Cairo.

De la mijlocul anilor 1990, administrația egipteană pentru anti-chități nu a mai permis continuarea cercetărilor geologice în regiunile din jurul Sfînxului în ciuda tuturor solicitărilor oamenilor de știință

occidentali. Acest lucru este o contradicție în sine, căci având în vedere rezultatele cercetărilor americani, s-ar fi impus cu siguranță și alte analize, cel puțin pentru teza privind vârsta Sfînxului.

În anii 1930, cunoscutul egiptolog George Reisner a efectuat săpături pe valea templului lui Mykerinos, care se află la doar câteva sute de metri sud de Sfînx. Câteva părți din ruinele templului prezentau urme clare de erodare cauzale de revărsarea apelor în urma furtunilor violente și a averselor de ploaie. Un zid din cărămidă ne-arsă în capătul de vest al templului fusese luat cu totul de ape în urma ploilor. Ceea ce subliniază odată în plus posibilitatea ca nu numai Sfînxul, ci probabil că părți întregi din templele de pe: platou ar putea proveni dintr-o perioadă mult mai veche. O altă variantă ar fi aceea că și în timpuri mai recente perioadele de ploi puternice au condus la astfel de anomalii. De la această idee pornește geologii Colin Reeder, care acceptă totodată și o datare a Sfînxului mai timpurie. El ajunge la concluzia că partea vestică a Sfînxului prezintă urme clare de eroziune cauzată de căderea puternică de ploi - nisipul nereprezentând pentru el, așa cum de altfel nu reprezentase nici pentru Schoch, o explicație.

Trebuie să reținem că eroziunea s-a produs pe platoul Giseh de la vest la est Sfînxul se află pe un nivel mai jos; decât piramidele. Colin Reeder nu crede că platoul ar fi fost modificat prin mutarea de piatră pentru construcția piramidelor, Sfînxul rămânând singurul monument pe straturile în care s-a săpat. El consideră mai probabil faptul că Sfînxul a fost sculptat într-o stâncă monolitica aflată mai la suprafață.

Dacă pornim de la ideea existenței unor perioade de ploaie puternică, atunci înseamnă că apa ar fi curs cu mare viteză pe platoul înclinat, îndreptându-se către Sfînx și revărsându-se acolo. Ceea ce este cu siguranță posibil dacă nu există nici o piedică în calea masei de apă. Numai că în cazul de față se știe de existența unei cariere de piatră, la nord de Sfînx, atribuită faraonului Cheops. Aici ar fi problema, este de părere Reeder. Această carieră de piatră a influențat total cursul apelor pe platou, astfel încât din această perioadă nu a mai putut fi constată nici un fel de eroziune asupra Sfînxului. Dacă monumentul cu corp de leu ar fi fost creat abia în timpul domniei lui Chefred, adică după Cheops, așa cum susțin mulți egiptologi, înseamnă că el nu ar fi trebuit să mai prezinte nici un fel de urme de eroziune. **Ceea ce ne duce către o singură concluzie, și anunțe aceea că Sfînxul provine dintr-o perioadă cu mult anterioară celei de-a patra dinastii, întrucât prezintă urme de eroziune tipice pentru o astfel de epocă.**

Acoperământul de cap și barba....

Un alt punct de vedere interesant aparține egiptologului german Dr. Rainer Stadelmann. Nici el nu este de părere că Sfinxul ar data din epoca lui Chefren. El face referire la acoperământul de cap întotdeauna plisat al Sfinxului, Un astfel de acoperământ era o „modă” în vremurile timpurii, dar nu în epoca lui Chefren - pe vremea acestuia acoperămintele de cap nu erau plisate.

Un alt fapt interesant și extrem de controversat este barba Sfinxului. Asemenea multor cercetători și oameni de știință, nici egiptologul german nu crede că Sfinxul ar fi purtat inițial o barbă, însemn al puterii. Această concluzie logică reiese pur și simplu din faptul că bărbia acestuia este netedă. Nu există urme în piatră privind adăugarea unei bărbi. Există descoperiri privind sfincși cu barbă, dar ele nu se potrivesc epocii celei de-a patra dinastii, căci barba este împletită, spre exemplu, barba de la renumita mască de aur a lui Tutanchamon (a optsprezecea dinastie). Dacă Sfinxul inițial nu a purtat niciun fel de barbă, acest lucru înseamnă, în opinia dr. Stadelmann, că nu Chefren este autorul acestui monument

În trăsăturile feței Sfinxului, Stadelmann îl vede mai degrabă pe faraonul Cheops. Această ipoteză ni se pare însă la fel de trasă de păr ca și teoria lui Chefren, mai ales că și în cazul singurului obiect într-adevăr bine conservat de la Cheops - figurina din fildeș - nu există un acoperământ de cap, un *Nemes*. Nelămuririle continuă, iar Stadelmann rămâne, cel puțin în privința teoriei Cheops, singur pe un drum mult prea lung.

În tot cazul pare foarte probabilă intervenția după propriul gust a diferiților conducători în decursul perioadelor dinastice asupra feței Sfinxului, în acest sens explicându-se și capul mult prea mic al acestuia, proporțional cu corpul!

Un alt aspect, pe care noi îl considerăm esențial, a fost faptul că schimbările s-au produs într-o epocă patriarhală. Au existat conducători ambițioși de motive religioase care au conferit trăsăturilor androgine inițiale ale Sfinxului o expresie masculină și le-au modificat conform conceptelor lor politico-religioase. Dar un singur lucru nu

le-a reușit acestora: să șteargă amintirea că Sfînxul de la Giseh este până la urmă un exemplu „par excellence“ pentru epoca de existență a ființelor mixte, și în orice caz, un simbol pentru trăsăturile animalice și pentru cele de zeitate, care sunt strîns legate de omenire. Sfînxul simbolizează cel mai bine acest proces. Punctul culminant al acestor schimbări de figură a fost constituit de barba de conducător, cvasilipită a Sfînxului. Aceste bărbii de conducător au fost și în epocile mai târzii un simbol al reprezentărilor diverșilor conducători. Aceste schimbări survin odată cu apariția religiilor mozaice (Iudaism, Creștinism, Islamism), care au orientare patriarhală, nelăsând femeii nici un loc. Să trecem în revistă faptul că în deceniile care: au urmat, întemeietorii de religii și profeții au fost bărbați: Moise, Buddha, Iisus, Mohamed și așa mai departe.

Sau să aruncăm o privire pe scena politică mondială, care de-a lungul mileniilor s-a aflat în strînsă legătură cu religiile: lumii. Ce binecuvîntare că biserica creștină are mila să vorbească despre femeii sfînte, alături de marii conducători și războinici. Cât de periculoasă apărarea clerului femeia și puterea ei, devine foarte clar atunci când ne amintim căte „vrăjitoare“ au fost ucise de-a lungul secolelor, și căte de preocupată era biserica pe de o parte să submineze obiceiurile vechi - știința veche - iar pe de altă parte să o folosească în interes propriu.

E jalnic, când te gîndești căte au fabricat în sens. „masculin“ marile religii de azi. Și în scrierile mai noi ale Vechiului Testament găsim suficiente indicii referitoare la izvoare mai vechi. „*Mai bine furi o altă istorioară bună, decât să nu ai nici una și să stai cu mîinile goale*“. s-ar putea reproșa autorilor Bibliei. Stefan a prezentat aceste lucruri foarte amănunțit în cartea sa cu două volume „Bănci, pâine și bombe; - vol 1 și vol. 2“. Căte de radical este tratamentul aplicat femeii și vechiului său rol mistic reiese foarte clar chiar și numai din relatarea ebraică despre Creație. Acolo erau cheștiile cu paradisul, Adam, Eva, mărul și șarpele. Eva - femeia și mama originară - a fost învinovățită de

Fig. 14 (stînga): Sfînxul de la Hatshepsut (dinastia 18, cea. 1460 î.Hr.) cu o barbă modelată corespunzător epocii de atunci.

Fig. 15 (dreapta): O parte din barba Sfînxului de pe platoul Giseh, care este împletită. Aceasta a fost adăugată ulterior, în Epoca Nouă.

toate lucrurile neplăcute. Adam - ca bărbat - a scăpat foarte bine din povestea asta. Conform acestei viziuni false, poartă Eva - cea care a încercat, păcătoasa - singură vina pentru dezastrul omenirii? Numai faptul că Eva este plasată mai prejos de bărbat - conform versiunii biblice ea fiind creată din coasta lui Adam - arată clar că autorii Bibliei au vrut să îi reducă serios importanța.

Nu auzim nimic despre femeile înțelepte, nimic despre Avalon, *timpul inițial* - epoca zeilor. Cum se mai schimbă vremurile... Acest lucru simbolizează totodată apropierea sfârșitului epocii Kali-Yuga și schimbarea timpurilor. Schimbarea poate însemna mai multă energie feminină pentru planeta albastră, văzută din nou ca mamă a Pământului.

Făptura cu chip de om și corp mixt reprezintă prin urmare, din perspectiva noastră, principiul feminin, și de aceea în cazul ei folosim articolul hotărât feminin „die” (DIE Sfînx), și nu articolul masculin (DER Sfînx), ea nefiind o reprezentare a faraonului Chefren.

În conchizie, putem spune, că până în ziua de azi nu a fost definitiv dovedit faptul că Sfînxul provine din perioada 7000-5000 î.Hr., fiind mai vechi decât se consideră în mod oficial. Pe de altă parte însă, nici egiptologia tradițională nu a putut demonstra până azi că Sfînxul provine din perioada de domnie a faraonului Chefren și a luat naștere din ordinul acestuia.

Presupunem că toată povestea misterioasă are legătură cu ceea ce a descoperit echipa în frunte cu profesorul Schoch: una sau mai multe cavități aflate sub Sfînx.

Să privim mai îndeaproape...

Halele din partea estică a Sfînxului

Să mai rămânem încă în apropierea Sfînxului și să ne lăsăm puțin vrăjiți de magia acestuia, exercitată până în ziua de azi. Privirea ni se îndreaptă ușor spre templul care se găsește în partea estică. Acesta este numit Templul din vale al faraonului Chefren și Templul Sfînxului. Și atribuirea acestui templu faraonului Chefren este pur ipotetică, nefiind dovedită în vreun fel. Există aici un aspect geologic foarte interesant. Atât Sfînxul, cât și templul Sfînxului aflat în vecinătate prezintă o așezare a straturilor sedimentare în ordine inversă. Materialul din împrejurime a fost luat și folosit la construirea templului,

astfel încât straturile superioare au ajuns la baza templului, devenind straturile cele mai de jos. Geologul Colin Reeder ne explică concluziile cercetărilor sale: construirea concomitentă a celor două monumente, însă cu mult mai devreme în timp:

„Un studiu privind distribuția fosilelor în interiorul pietrei calcaroase de la Giseh a demonstrat că piatra folosită în ridicarea Templului Sfînxului a fost extrasă din zona înconjurătoare a Sfînxului. Ceea ce arată că Sfînxul și Templul Sfînxului au fost probabil construite în același timp. Având în vedere dovezile geologice ... putem spune că ambele clădiri provin dintr-o perioadă anterioară proiectelor de construcție ale lui Cheops de pe acea suprafață.“

Mai mult chiar, egiptologul Bassam Shammah este de părere că și Templul lui Chefren, aflat în vecinătate, în partea sudică, ar proveni dintr-o epocă mult mai timpurie. Conform afirmațiilor lui Shammah, aceste două temple sunt o raritate în tot Egiptul, pentru că nu prezintă nici un fel de inscripții cu hieroglife sau basoreliefuluri. Prin urmare, ele ar proveni dintr-o perioadă anterioară dinastiilor, dintr-o epocă dinaintea faraonilor Vechiului Imperiu: „*Ele au fost construite înainte să fie utilizată limba faraonilor dinastici*“, afirmă egiptologul Shammah, întrebându-se de ce faraonii ar fi făcut o asemenea risipă și ar fi construit două temple așa de masive fără să lase în urma lor texte, fără să existe în ele dedicații ori prezentări ale faraonilor drept autori. Așa cum știm că se întâmpla în dinastiile mai târzii, faraonii țineau foarte mult să-și lege numele de opera lor. Se obișnuia ca literele inscripțiilor anterioare ori ale numelui regelui să fie șterse și înlocuite printr-un cartuș propriu. De ce nu au făcut acest lucru faraonii Vechiului Imperiu?

Rămâne nerezolvată și întrebarea cui sau căror împrejurări a fost închinat templul? Egiptologii i-l atribuie lui Chefren. Pe zidul de nord al templului se află două semne: un simbol *ankh*, care înseamnă „*viață*” și un simbol *hoeq*, explicat drept „*iubire, iubit*”. Pot constitui aceste două semne o explicație privind rostul, scopul și calitatea de autor a templului? Se presupune că cele două semne ar fi relicve dintr-o perioadă mai târzie, fapt de care este convins și egiptologul Shammah. El le datează în epoca în care era folosit învelișul de granit, ca protecție, o perioadă mult mai târzie.

În cele din urmă se poate trage o concluzie de aici, dar nu o vom face. Învelișurile din granit au de-a face, după părerea noastră, cu faptul

că monumentele erau adeseori inundate de ape. Învelișul a fost folosit și pentru a doua și a treia piramidă și a fost utilizat și pentru alte regiuni în care se aflau temple mai vechi. În plus se spune că piramidele erau inițial înconjurate de ziduri uriașe și nu erau decât pe jumătate afectate de ape, ceea ce presupune existența unui alt scop al învelișului. Dar despre asta vom vorbi ceva mai târziu.

Un singur aspect dorim să expunem vis-a-vis de ambele temple: după părerea noastră ele au servit doar unor scopuri pur practice și logistice - cu o probabilitate foarte mare, ele erau hale de încărcare, căci este sigur că direct în fața acestor hale se afla un port de încărcare. Același lucru este valabil și pentru Marea Piramidă și pentru alte piramide mari și temple din perioada predinastică (vezi fig. 27).

Cercetări în jurul Sfînxului

La începutul anilor 1970, departamentul tehnic al SRI (Stanford Research Institute) a reușit să obțină prin dezvoltarea unui „radar cu capacitate de penetrare prin sol, (ground-penetrating radar), cu care se putea cerceta mai îndeaproape Sfînxul, precum și sistemul de tunele și coridoare subterane. Avizul pentru cercetări a fost dat atunci de EAO — *Organizația Egipteană pentru Antichități*. Noua cucerire tehnică a fost folosită pe Platoul Giseh. Nici CIA și nici vreun alt serviciu secret nu a însărcinat SRI să facă cercetări în Egipt, ci inițiatorii acestor acțiuni au fost Edgar Cayce Organisation, A.R.E. („*Association for Research and Enlightenment*“) și ECF („*Edgar Cayce Foundation*“). Când auzi numele acestor două organizații devine clar că cercetarea are ca obiect *Hala însemnărilor* pomenită de Edgar Cayce.

Edgar Cayce (1877-1945) a fost un renumit medium capabil de a intra în transă totală, „profetul care doarme“, iar publicațiile sale în limba engleză însumează trei sute de volume. El s-a născut într-o fermă din apropiere de Hopkinsville, Kentucky. Pe durata copilăriei, talentele nu i-au fost luate în seamă, fiind considerate fantezii hiperactive. Și-a impresionat totuși părinții prin dezvoltarea unei memorii aproape fotografice. Pe când era copil, într-o zi, jucându-se în pădure, a avut o viziune: sarcina sa în viață este de a-i ajuta pe ceilalți.

„nvăța până când adormea cu nasul în cărți, era un școlar bun. Putea vedea aura, câmpul energetic al tuturor corpurilor vii; adeseori vorbea cu prietenii și rudele moarte.

Autoarea americană Moira Timms scria despre el:

„Mult mai târziu, când era vânzător de articole de papetărie, era pe cale să își piardă vocea din cauza unei paralizii progresive a mușchilor laringieni. Medicii nu au putut găsi cauza problemei, iar hipnoza nu a ajutat decât parțial. Edgar și-a amintit de capacitatea de învățare pe care o avusese în copilărie și a rugat un prieten să îl inițieze în hipnoză, astfel încât a putut să se cufunde într-o transă provocată de el însuși. Spre propria sa uimire a știut apoi exact ce medicamente să ia și ce terapie să urmeze - iar în curând s-a vindecat.

Un grup de medici a auzit de această capacitate neobișnuită și, la scurt timp, Edgar Cayce pune diagnostic pentru pacienții acestora. Capacitățile sale în starea de transă s-au dezvoltat atât de mult, încât el putea diagnostica și prescrie chiar și în lipsa pacienților, fiindu-i suficiente doar numele și semnătura acestora. Vestea despre arta domnului Cayce s-a răspândit foarte repede și, după ce New York Times a publicat o istorioară despre el, oameni din toată țara au început să-i ceară ajutorul “

Totuși, în ciuda succeselor sale, întotdeauna când a încercat să intre în contact cu medici cunoscuți, Cayce s-a lovit de refuzuri. De abia în urma unui raport pozitiv întocmit de homeopatul Dr. Wesley Ketchum a cunoscut succesul. În anul 1931 a fost înființată „*Association for Research and Enlightenment*“ care a adunat toate rapoartele lui Cayce despre succesele sale în vindecări. În patruzeci de ani Cayce diagnosticase paisprezece mii de oameni, fără a face nici măcar o greșeală. Totuși el pune diagnosticul într-un singur domeniu de boli. Cayce a făcut nenumărate profeții și predicții despre evenimente mondiale, dezvoltarea omenirii și progresul spiritual al acesteia. El este important nu numai prin viziunile despre schimbarea mileniilor, în care prezicea cataclisme ale Pământului și mari catastrofe, ci și prin afirmațiile sale despre Atlantida și despre piramidele egiptene. Există peste o mie de prelegeri ale lui Cayce despre Vechiul Egipt.

Americanul a relatat în multe din ședințele sale de transă despre epoca Atlantidei. Așa cum vedea el în aceste ședințe, epoca atlantiților s-a încheiat odată cu potopul, aproximativ în anul 10000 î.Hr. Câțiva din atlantiți au putut să scape din catastrofă, au ajuns pe valea Nilului și au întemeiat aici civilizația egipteană. O descriere făcută adesea de Cayce în stările sale de transă făcea referiri la Egipt, ca loc de păstrare

a vechilor scrieri secrete. După spusele sale, în jurul anului 10500 î.Hr. a fost amenajat un mare spațiu subteran care conținea o bibliotecă - *Hala însemnărilor*, unde se găseau date despre atlanți și civilizația acestora:

„Aceasta este poziționată în așa fel, încât, în timp ce soarele se ridică deasupra apei, linia umbrei (sau a luminii) cade între etichetele din față ale Sfîxului (...) între Sfînx și râu...”

Cayce a prevăzut și momentul redescoperirii: către sfîrșitul secolului al XX-lea, când „vine vremea”.

„*Hala însemnărilor*“ nu a fost găsită oficial până în ziua de azi, deși a existat destulă agitație pe această temă în deceniile trecute și au fost întreprinse o serie de cercetări în jurul Sfîxului. Oare chiar nu a fost descoperită? Ori din nou opinia publică este dusă de nas? Vom vedea imediat...

Astăzi există, în afară de organizațiile anterior amintite și „Centrul Edgar Cayce“ în Statele Unite și în alte douăzeci și cinci de țări. În cadrul A.R.E. și la ECF a lucrat o persoană competentă și activă, și anume, fiul cel mai mare al lui Edgar Cayce, *Hugh Lynn Cayce*. Dar pentru continuarea cercetărilor, ambele organizații, puternice din punct de vedere financiar, aveau nevoie și de o persoană integră care să lucreze acolo.

«Așa a luat naștere planul de găsire și de promovare a unui candidat potrivit. Acesta a fost găsit în persoana lui Mark Lehner, pe atunci student, care din 1971 până în 1973 a locuit în Virginia Beach, în cadrul ECF. În anul 1972, Mark Lehner, împreună cu un grup de tineri de la ECF, sub conducerea lui Thomas Cayce, nepotul lui Edgar Cayce, a întreprins prima sa călătorie în Egipt. La sfîrșitul anului 1973 aplecat cu o bursă ECF la Universitatea Americană din Cairo, unde a studiat până în 1976. Și stagiul de practică ce a urmat a fost finanțat tot în sistem de bursă de studiu, de către ECF.

În 1974, când era student la Cairo, Mark Lehner a publicat la editura A.R.E. cartea „*The Egyptian Heritage*” („Moștenirea egipteană”), care conține un studiu cuprinzător al afirmațiilor lui Cayce despre Egipt...

Acest testament va fi redescoperit și va avea urmări revoluționare-nu numai pentru istoria din epoca faraonilor, ci pentru tot ceea ce privește dezvoltarea noastră fizică și spirituală, și chiar pentru timpurile care vor veni.»

Scurta retrospectivă și legătura între A.R.E., ECF și Mark Lehner lămuresc faptul că nu s-a încetat nici un moment căutarea pe platoul Giseh a halelor și a camerelor descrise de Cayce în ședințele sale de transă. Și nu trebuie să uităm că Mark Lehner se numără în ziua de azi printre egiptologii renumiți, aflându-se cel puțin oficial, în spatele teoriei mormintelor. Același lucru este valabil și pentru Zahi Hawass, despre care fiecare gândește ceea ce vrea. Și el este un combatant vehement și agresiv al tuturor teoriilor care contravin tezei sale că piramidele au fost mormintele faraonilor - cel puțin aparent. El susține că și-a; fi trimis fiul la fundația Edgar Cayce din Statele Unite, pentru a afla mai multe lucruri de acolo.

Lehner și Hawass s-au cunoscut încă din perioada studiilor la Universitatea din Cairo. Între ei a existat o strânsă cooperare care durează până în ziua de azi, deși Zahi Hawass, spre deosebire de Mark Lehner nu mai vede atât de multe lucruri pe platoul de la Giseh. Lehner, dimpotrivă, chiar anii trecuți a condus noi săpături pe platou. În 1974 s-a întreprins prima cercetare de tipul *Remote Sensing* pe platoul de la Giseh, continuată cu intensitate începând cu 1977. În același an „National Science Foundation“ a sprijinit un proiect comun al Universității Ain-Schams din Cairo și al SRI - reprezentat prin Lambert Dolphin, fostul „Senior Research Scientist“ de la „SRI International“. Cercetătorii au verificat rezistența pământului din împrejurimile Sfînxului prin măsurarea structurilor magnetice. Rezultatele au indicat iarăși câteva inexactități, prinse după cum urmează în raportul final către SRI:

„Prin măsurarea rezistenței în apropierea Sfînxului am putut constata câteva anomalii. Din cauza programului redus ca timp a putut fi întreprins numai un număr limitat de măsurători. Echipa a depistat cinci puncte interesante. În spatele labelor posterioare, la capătul dinspre nord-vest am introdus două șiruri de electrozi, care au trasat câte o linie. Și ambele linii au indicat o anomalie, produsă probabil de un gang subteran, care se întinde de la nord-vest către sud-est.

O altă anomalie apare în mijlocul părții sudice, în apropierea unei mici cupole, care a fost adăugată după cât separe, în perioada romană. Această anomalie a fost marcată prin două șiruri care se întretaie. Când electrozii au fost îndepărtați cu circa doi metri față de șirul trecut, intensitatea anomaliei a scăzut. Asta este tipic pentru un coridor vertical. În fața labelor anterioare

ale Sfînxului există două anomalii, [...], ceea ce duce către ipoteza existenței unei cavități sau a unui coridor cu o adâncime de până la zece metri. Dacă această cavitate există într-adevăr, atunci ea este probabil umplută cu aluviuni [...]. Anomaliile de rezistență găsite de noi în jurul Sfînxului sunt suficiente pentru a ne conduce către concluzii absolut sigure, și suntem de părere că ar trebui efectuate cercetări detaliate. “

În anul 1977 Zahi Hawass a devenit „Chief Inspector of Antiquities“ pentru platoul Giseh și, automat și reprezentant direct al Administrației Egiptene pentru Antichități. Autorizat prin noua sa poziție, el i-a acordat lui Mark Lehner și organizației ECF permisiunea de a cerceta Sfînxul. Și ce anume căuta Lehner și ECF, putem să ne imaginăm. Ceea ce înseamnă că și Zahi Hawass fusese la acea vreme convins de faptul că atât de mult învăluita în legendă *Hală a însemnărilor*, cum o numea Egdar Cayce nu reprezenta doar un hocus pocus. La sfârșitul anului 1977 Lambert Dolphin s-a întâlnit cu reprezentanți ai ECF și s-a luat hotărârea ca SRI să întreprindă noi cercetări în Giseh pentru ECF.

Continuarea cercetărilor în 1978

Un an mai târziu, cercetările au fost continuate de SRI. Proiectul purta numele „The Sphinx Explorations Project“. Pentru aceasta s-au întâlnit la Cairo Hugh Lynn Cayce și Zahi Hawass. Toți sperau la o descoperire deschizătoare de drumuri.

În acastă perioadă, SRI a lucrat pentru două instituții: pentru ECF, care-și concentra cercetările pe Sfînx, și pentru o altă firmă, „Recovery System International“ (RSI), care era interesată de cele două piramide mari. Ca de obicei, și acum s-a ajuns la neconcordanțe între părți, iar cercetările au fost sistate. Lambert Dolphin făcea un scurt rezumat:

„În 1978, eu și colegii mei (de la SRI International, Menlo Park, CA) în calitate de parte componentă a Fundației Edgar Cayce am făcut măsurători de rezistență în jurul Sfînxului. Am efectuat sondări ale frecvențelor seismice înalte pe întreaga platformă (de la Sfînx) și pe front. În al treilea rând am dat mai multe găuri de circa zece centimetri în locurile unde am constatat anomalii, montând sonde cu camere TV pentru supraveghere. “

Dintr-un astfel de enunț s-ar putea trage concluzia că cercetările nu au adus la lumina zilei nimic neobișnuit. Ele au confirmat o anomalie

în ceea ce privește Sfinxul, totuși au fost date doar cinci găuri pentru ECF, deși nu exista vreo limitare privind numărul acestora. Firește că a fost permisă doar execuția acelor găuriri care indicau prin măsurătorile SRI anomalii.

Metoda folosită nu a oferit garanție de sută la sută, dar ea a furnizat indicii interesante. Andreas von Retyi, în cartea sa „Dosarele secrete ale platoului Giseh“ spunea: „*Sondarea electronică a terenului, radarul și cercetările acustice au scos la iveală următoarele anomalii:*

O anomalie de aproximativ nouă pe treisprezece metri dedesubtul labei drepte a Sfinxului. Semnalele au indicat o cavitate care începe la cinci metri sub pământ. SRI a făcut o gaură acolo, cu o adâncime depănă la trei metri, ceea ce, având în vedere rezultatele măsurătorilor era lipsit de sens. În partea de sud a Sfinxului, pe flancul stâng al acestuia, în fața labei posterioare se prezenta o altă anomalie, la aproximativ doi metri jumătate până la trei metri sub pământ. în mod interesant, cercetătorii au dat peste o anomalie asemănătoare și pe flancul de nord al corpului de leu. Ar putea fi o simplă întâmplare? Ambele rezultate par să aibă legătură între ele, ducând spre ipoteza existenței unui tunel de-a curmezișul burții felinei de piatră. în fața labei drepte se află de asemenea o anomalie, care începe la un metru și jumătate sub pământ și se extinde probabil sub monument. Mergând pe linia coloanei vertebrale, de-a lungul corpului, spre spate, la câțiva metri mai încolo apare, la vest de coada leului, încă o anomalie, lată de aproximativ doi metri.“

Granit roșu sub Sfinx - la șaisprezece metri adâncime

O altă descoperire extrem de interesantă a fost făcută în urma săpăturilor efectuate în nord-estul Sfinxului, lucrări întreprinse din 1978 și de Administrația pentru Antichități. La aceste săpături s-a dat peste o rocă primară. .

Circa doi ani mai târziu, Ministerul egiptean al apelor a efectuat lucrări de găurire la aproximativ cincisprezece până la douăzeci de metri est de acest loc și a dat, după numai șaisprezece metri de moloz moale, peste rocă dură. Carotiera s-a lovit de granit roșu. Acesta nu

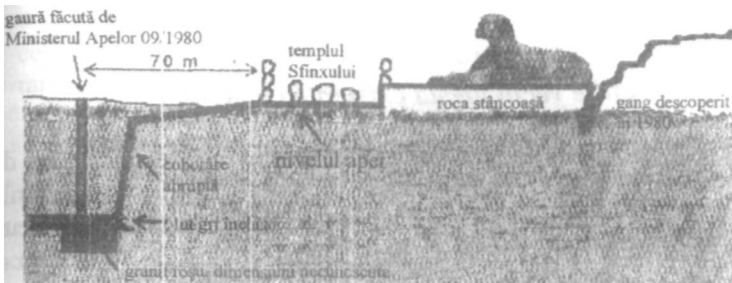

Fig. 16: Platoul Sfînxului din perspectivă laterală. Pe marginea stîngă a imaginii se vede gaura de 16 m făcută în 1980, când s-a dat de granit roșu.

apare însă nicăieri pe întregul platou într-un mod natural. Cât de mare și de groasă este suprafața de granit, nu a reușit din cercetare. Robert Bauval scria despre raportul ECF următoarele:

„Aproximativ în aceeași perioadă, Zahi Hawass, astăzi secretar general al Administrației Egiptene pentru Antichități, a condus lucrări de săpare la cincizeci de metri est de Templul Sfînxului și la numai 1,80 metri adîncime a dat peste rocă originală. Cîteva luni mai târziu, în 1980, specialiști de la Ministerul egiptean al apelor, care verificau stadiul apelor subterane, la numai treizeci de metri depărtare de locul numit anterior, au dat din nou peste o piedică masivă, dură, la cincisprezece metri adîncime. După ce capul mașinii de găurit se desprinsese, carotiera a scos la iveală, spre uimirea tuturor o bucată mare de granit asuan. Descoperirea unui obstacol mai mare din granit, la cincisprezece metri adîncime în apropierea Sfînxului este prin urmare o descoperire incitantă, ca să ne exprimăm moderat.,,

Această descoperire este fără îndoială foarte interesantă și lasă deschise cîteva întrebări. În orice caz, această rocă dură nu este o formațiune naturală, căci acest granit roșu provine din regiunile de sud ale țării. Chiar și întrebarea dacă ar fi vorba aici de resturile unui vechi „Templu“ rămîne fără răspuns. Pe de altă parte, această descoperire vine în sprijinul ipoteza că efectuarea de săpături sub cartierul *Nazle El Samaan*, aflat în vecinătatea directă a Sfînxului, ar scoate la iveală alte dovezi interesante.

Și fotografiile vechi atestă existența cavităților

În anul 1980 au fost găsite la un Institut din Paris două sute d fotografii de arhivă, tăcute între anii 1925 și 1936, înfățișând lucrările efectuate la Sfinx. Despre acest lucru nu a fost niciodată publicat vreun raport oficial. În cartea sa „Secretul Atlantidei”, *Edgar Evans Cayce* cel mai mic fiu al lui Edgar Cayce, relatează:

„Fotografiile arată cum arheologii au îndepărtat foarte mult din învelișul pietros al Sfinxului, atunci când acesta a fost dezgropat în anii 1920. Arheologii au făcut săpături chiar și în corp, probabil căutând camere secrete. Două sau trei fotografii par să înfățișeze un fel de cavitate în partea nordică a corpului median, în care se află un om, la un nivel ceva mai jos decât cel al suprafeței pământului. O altă fotografie arată foarte clar o gaură în laba posterioară sudică. Toate aceste forne au fost din nou acoperite cu pietre vechi și cu ciment modern.”

Acum ne vom dedica altor indicii și rapoarte foarte concludente - și anume vechilor relatări despre labirinturile subterane. Și în această problemă ne vom ciocni de renumitul egiptolog Dr. Selim Hassan.

Cercetări și descoperiri din anii 1920

Faptul că între Sfinx și cele două mari Piramide se află un sistem ingenios de camere și coridoare, nu mai este astăzi un secret pentru niciunul. Chiar dacă diverse grupuri de interese au făcut tot ce au putut de-a lungul deceniilor pentru a-și ține departe de ochii publicului descoperirile, sau mai bine zis *contra*-descoperirile, acest lucru nu le-a reușit. Motivul s-ar afla în slăbiciunea omenească, conform căreia banul scuză mijloacele.

La începutul secolului trecut, în cadrul săpăturilor efectuate pe Platoul Giseh s-a descoperit o construcție subpământeană legendară, de douăzeci și doi de metri lățime și patru sute cincizeci de metri lungime, cu mai multe ramificații, care se afla în legătură cu clădirea aflată în exterior.

În cartea „La prophétie symbolique de la grande Pyramide“, cercetătorul german al piramidelor, Klaus-Ulrich Groth a descoperit un raport privind săpăturile, citat de Henry S, Lewis:

„Am descoperit o construcție subpământeană, folosită de vechii egipteni, dinainte de anul 5000 î.Hr. Ea se întinde pe sub drum, și duce de la cea de-a doua piramidă până la Sfînx. Permite trecerea pe sub drumul lui Cheops până la cimitind lui Chefren. În această construcție am scos la iveală o serie de cadoare cu o adâncime mai mare de treizeci și opt de metri și de mere spațioase, precum și camere din piatră“.

Acest raport a fost publicat abia în ianuarie 1935 de către egiptologul Selim Hassan. El descrie cei cinci ani de lucrări care au urmat descoperirii din 1928. La aceste cercetări a luat parte și Sir Flinders Petrie (1853-1942). Chiar și jurnalul londonez „Daily Telegraph“ a relatat după publicarea raportului asupra acestor lucrări. În articolul de ziar se vorbea despre descoperirea a trei zone de platou diferite, care ar conține un oraș subteran, Un „oraș subteran“?

Conducătorul lucrărilor profesorului Selim Hassan era pe atunci Mohamoud Darwish. El nu pomenește în raportul său despre vreun oraș subteran, dar prezentările sale sunt mult mai concludente:

„Construcția subterană descoperită de curând este din gresie dură și are o înălțime de 2,40 metri. Pot merge prin ea două sau trei persoane una lângă alta. În centrul construcției subpământene se află un coridor pătrat, cu lungimea laturilor de 2,40 metri care duce în jos, în linie verticală, prin piatră calcaroasă, întocmai ca un puț de mină. El se sfârșește cu o cameră spațioasă, în mijlocul căreia se află un alt coridor, care la rândul său dă într-o hală mare cu șapte spații adiacente, și în unele dintre acestea se află sarcofage mari din bazalt și granit.“

Coridorul lung de patru sute cincizeci de metri pare a fi „sistemul de ganguri y“, redescoperit în 1996 de către inginerul francez Jean Kerisel, un sistem care se ramifică exact la douăzeci și cinci de metri în zona nordicii de sub Sfînx și care se întinde circa șapte sute de metri în direcția Marii Piramide. El însuși relatează următoarele:

„Marele drum între piramida lui Chefren și Sfînx este compus din blocuri de piatră enorme și cuprinde trei bucăți distincte. Partea de mijloc, delimitată de două ziduri din piatră calcaroasă se îndreaptă către cimitir... Zidurile au un fel de acoperiș din fragmente de piatră, ca pe șosea.“

Începând cu anul 1925 arheologul francez Emile Baraize a dezgropat din nou Sfînxul și a construit un dig de apărare contra altor troieniri de nisip. În timpul lucrărilor a descoperit două intrări în Sfînx. Prima se află aproape de începutul cozii (la nord), iar cealaltă pe partea stîngă, între labele posterioare și anterioare, în interiorul corpului. Micul orificiu din partea posterioară a corpului duce într-o încăpere înclinată abrupt. Cavitățile se bifurcă în două coridoare, închise astăzi cu grătii și grilaje de fier. Unul din aceste ganguri duce în sus, celălalt coboară. Intrarea de pe flancul lateral duce de asemenea în ganguri subterane, dar se termină după câțiva metri. Rostul și scopul acestor pasaje nu este clarificat până în ziua de azi.

În ceea ce privește aceste două așa-numite *coridoare oarbe* egiptologii de azi împărtășesc părerea că ele ar fi fost construite pentru a induce în eroare pe vizitatorii nedorțiți. Dar se pare că tocmai acești egiptologi se află pe un drum greșit, căci aici cu siguranță este vorba de orice altceva decât de o manevră de derutare, ceea ce de altfel ar fi și illogic. Fie că este vorba de un sistem care servea unui scop foarte precis, aflându-se în legătură cu un mare labirint subteran, fie că aceste cavități de sub Sfînx au fost create mult mai târziu. Cert este că aceste cavități există - dar la ce serveau ele, nu se știe.

Această incredibilă descoperire a fost la scurt timp dată uitării, întrucât Baraize a acoperit din nou intrările cu pietre și ciment. Și-a însemnat însă rezultatele și a făcut numeroase înregistrări. În anii 1970 au avut loc lucrări de restaurare a Sfînxului. Proiectul a durat zece ani și încă de la începutul lucrărilor inspectorul Mohammed Abdel Maugud Fayed de la Administrația Egipteană pentru Antichități (EAO) a anunțat descoperirea unui coridor. Se presupune că Fayed ar fi avut câteva date despre acest orificiu, căci bunicul său lucrase pentru Baraize. Era vorba de acel coridor din partea posterioară a corpului Sfînxului, care fusese găsit de Baraize și apoi închis la loc. În 1980 Zahi Hawass și Mark Lehner au cercetat această intrare și au constatat că nu duce nicăieri, nefiind prin urmare de vreun interes. Ambii egiptologi s-au pus la curent și cu lucrările lui Baraize și și-au concentrat atenția și spre cea de-a doua intrare de pe flanc. Dar și acest coridor ar fi fost orb, și a fost, prin urmare, închis la loc. Speculații pe această temă există până în ziua de azi. Pe de o parte se spune că nu ar fi fost scos la iveală tot adevărul și că ar exista mai mult de două astfel de coridoare. Pe de altă parte se consideră că săpăturile ar fi fost continuate neoficial. Totuși ce i se ascunde opiniei publice mondiale?

Interesant este în orice caz, că însuși renumitul arheolog dr. Selim Hassan într-unul din rapoartele sale de cercetare se exprimă clar și realist cu privire la construirea și vârsta Sfinxului:

„În ceea ce privește întrebarea care este vârsta exactă a Sfinxului și cui îi atribuim înălțarea lui, nu există dovezi definitive, neavând nici măcar o inscripție din acea perioadă care să ne dea vreun răspuns.“

Herodot povestește despre labirint

Să ne oprim acum la Herodot, cunoscutul istoriograf grec și la relatările sale despre un labirint subteran.

„L-am văzut (labirintul); depășește orice imaginație. Dacă ar fi să iei la un loc zidurile asemănătoare și celelalte construcții din Grecia, ele la un loc nu ar necesita atâta muncă și atâtia bani cât acest labirint singur. Și templul din Efes, precum și cel de pe insula Samos sunt impozante. Cu siguranță și piramidele depășesc orice descriere, iar fiecare dintre ele cântărește cât multe opere mari grecești; labirintul însă, depășește chiar și piramidele. Are douăsprezece curți acoperite, ale căror porți se află vizavi, șase în nord, și șase în sud, una lângă cealaltă. În jurul tuturor se află un singur zid. În această clădire sunt două tipuri de camere, subterane, și deasupra lor cele supraterane, în total trei mii, câte o mie cinci sute de fiecare fel. Prin spațiile supraterane m-am plimbat și am admirat eu însumi, prin urmare, vorbesc din proprie experiență; despre camerele subterane doar mi s-a povestit. Căci inspectorii egipteni nu au vrut să le arate sub nici o formă, declarând că acolo s-ar afla sicriele regilor care construiseră inițial acest labirint, precum și sicriele sfinților crocodili. Prin urmare, despre camerele de jos nu pot să spun decât ce am auzit; camerele de sus însă, pe care am putut să le văd cu proprii ochi sunt o operă aproape supraomenească... În colțul de la capătul labirintului atrage atenția o piramidă de patruzeci de stâlperi (72 de metri), în care sunt sculptate figuri uriașe. Un gang subteran duce în interiorul piramidei... Totuși o minune și mai mare o oferă așa-numitul lac Moeris, pe ale cărui maluri a fost construit acest labirint. Se vede clar că este o operă ome-nească, fiind săpat artificial. Căci aproximativ în mijlocul lacului se află două piramide, care se înalță din apă circa cincizeci

de stânjeni (90 metri) și tot atât de mult se și cufundă în ea. Pe ambele piramide se află o reprezentare colosală în piatră, înfățișând un personaj pe tron..“

Aceste descrieri ale lui Herodot ridică multe semne de întrebare. Un monument mai impresionant chiar și decât piramidele? În ciuda tuturor speculațiilor, el repetă mereu că a văzut cu ochii lui camerele supraterane. Relatările sale despre camerele subterane nu au lăsat în urma lor, până azi, nimic altceva decât semne de întrebare. Desigur, nu trebuie respins faptul că există mari labirinturi subterane. Interesantă este aici întrebarea dacă, respectiv în, ce legătură s-ar putea afla aceste labirinturi cu lumea subterană secretă de pe Platoul Giseh? Câțiva arheologi sunt de părere că labirintul secret ar fi fost descoperit de către arheologul german Cari Richard Lepsius (1810-1884). Ar fi vorba de piramida-mormânt și de cea a faraonului Amenemhet al III-lea (din cea de-a douăsprezecea dinastie, 1844-1797 î. Hr.), cu ruinele înconjurătoare, localizate de Lepsius în apropiere de oaza de azi El Fayoum.

Comparând cu descrierea labirintului subteran făcută de Herodot, se observă însă că nu e vorba de labirintul respectiv. La El Fayoum nu s-a descoperit nimic din curțile cu acoperișuri, din miile de spații, din figurile uriașe sau din colosala figură din piatră.

Partea cea mai interesantă din relatările lui Herodot se referă însă la cele două mari piramide și la un canal de aducție, condus în Marea Piramidă. În capitolul următor vom face din nou referiri la Herodot.

Înregistrări video misterioase

Să revenim în prezent! În decursul ultimilor aproape douăzeci de ani Ștefan s-a confruntat pe Platoul Giseh cu tot felul de lucruri. Într-un interval de timp așa de îndelungat desigur că faci cunoștință cu diverși oameni interesați, și fiecare își are istoria lui. Unul dintre aceștia este Robert Bauval.

Autorul, inginerul și cercetătorul Robert Bauval a primit în anul 1996 un material filmat, provenind de la autorul de filme Boris Said, care avea să moară în 2002. Înregistrările au fost făcute de Said în timpul cercetărilor de pe platoul Giseh din perioada 1991-1993. Lucrările erau atunci conduse de doi cercetători, John Anthony West și geologul din Boston, profesor Robert Schoch. În centrul atenției se aflau deja pomenitele urme de eroziune create sub influența agenților atmosferici, pe care le prezenta Sfînxul. În timpul acestor cercetări, în

anul 1993, dr. Thomas Dobecki, participant la lucrări în calitate de seismolog putuse să dovedească existența unei camere ascunse aflate sub laba dreaptă a Sfînxului, folosindu-se de indicațiile unor aparate speciale de localizare.

În cartea sa „Secret Chamber“, Robert Bauval a publicat lungi pasaje din materialul filmat. În film pot fi văzuți, între alții, Marik Lehner și Hugh Lynn Cayce. În spatele realizării acestui documentar s-a aflat intenția de descoperire a *Halei însemnărilor*, descrisă de Edgar Cayce. Hugh Lynn Cayce declara că fusese plănuț să se dea o gaură în zona labei anterioare drepte, acesta fiind locul indicat de Edgar Cayce. El nu pornea firește de la ideea că „Hala însemnărilor“ s-ar afla sub laba anterioară dreaptă, ci că intrarea către coridorul de trecere ar putea fi acolo. Toate acestea au lăsat loc multor posibilități de speculație, căci laba anterioară este lungă de cincisprezece metri.

În documentar, Mark Lehner se află poziționat în fața stelei lui Thutmosis, între cele două labe din față ale Sfînxului. Și el concluzionase din vechi documente egiptene, că ar putea exista construcții subterane:

„...de pildă tăblițele lăsate de pelerini, pe care le-a găsit Selim Hassan. Pe multe dintre ele se poate vedea persoana care venera stănd în fața Sfînxului, în fața unei copii a Sfînxului din Giza. Au fost găsite circa șazeci de astfel de tăblițe. Și cele mai multe dintre ele înfățișează Sfînxul pe o estradă înaltă, care are o ușă în partea de jos. Exact așa ca aici, la stela lui Thutmosis, unde vedem Sfînxul pe o estradă înaltă, de asemenea cu o ușă în spate în podesta. În mod interesant, Sfînxul și lăcașul Sfînxului sunt numite pe unele tăblițe „ Camera lui Sokar“, adică a aceluiași zeu, care apare în pictura de pe mormântul (din mormântul lui Sethos I, unde pe un perete al mormântului stă scris Amduat) din camera secretă aflată între labele anterioare ale Sfînxului. Thutmosis al IV-lea numește Sfînxul „lăcașul lui Sokar“. Ne punem prin urmare întrebarea: ce gândeau acei vechi egipteni care au conceput acest text sfânt pe peretele mormântului regal — „cartea despre ceea ce se află în lumea subterană“? Ce gândeau ei atunci când prezentau camera secretă din Sfînx, numită într-un loc „Rostau“, („loc secret“)? Dacă ținem cont că acest loc (Giza) a fost numit Rostau, fiind considerat sanctuarul lui Sokar, al zeului camerei secrete, trebuie să ne punem întrebarea următoare:

știa ei încă de pe atunci, din anul 1500 î. Hr. de existența unei camere secrete sub Sfînx sau, altfel spus, exista această reprezentare (a unei camere secrete sub Sfînx) deja din acea vreme? Sunt legenda, misterul ori mitul unei camere secrete, situată sub Sfînx, așa de vechi? În picturile de pe mormânt Sfînxul este numit „Aker“, păzitorul intrării în lumea subterană.»

În finalul documentarului avem parte și de o surpriză. Este prezentată o scenă cu Dr. Hawass care a fost filmat mergînd în josul unui tunel și murmurînd următoarele cuvinte:

„Parcă am fi în Indiana Jones, nimeni nu ne va crede că am ajuns aici! Ne găsim în interiorul Sfînxului, în acest tunel. Acest tunel nu a mai fost niciodată până acum deschis. Nimeni nu știe cu adevărat ce se află în interiorul lui. Dar noi îl vom deschide pentru prima dată...”

Dar asta nu e totul, se mai aude și vocea unui comentator, care spune:

„...că Edgar Cayce, cel mai renumit profet al Americii, a prezis descoperirea unei camere sub Sfînx – o cameră ce conține istoria scrisă a civilizației umane. Vă vom arăta pentru prima dată ce se află sub această statuie mare (Sfînxul).. o cameră care va fi deschisă în această noapte live pentru camera noastră TV”

Din păcate acest film nu a fost niciodată difuzat – și prin urmare rămâne iarăși mult loc de speculații. Cert este că nu numai Sfînxul este cel care ne-a închis intrarea către lumea subterană veche de milenii din Platoul Giseh, ci și câțiva oameni care nu iau lucrurile în serios și își urmează propriile interese.

Dar asta nu a fost totul în ceea ce privește materialul de film documentar, în anul 1998, fostul colaborator NASA, Richard Hoagland, i-a contactat pe Robert Bauval și i-a trimis la scurt timp un film documentar realizat foarte bine despre cercetările pe platoul Giseh întreprinse cu ajutorul suplimentar al „Fundației Schor“ în perioada 1995-1997, cercetări la care au luat parte omul de știință Dr. Dobecki și Boris Said, în calitate de producător de filme. Titlul filmului era „Camera secretă – Schor/Said. Imagini video netransmise ale expediției Schor“.

Acest film a confirmat o dată în plus prezența unei camere sub laba anterioară dreaptă a Sfînxului. Mai interesant este: însă că se vorbește de o altă cameră mai mare în regiunea posterioară a Sfînxului, și pornind din această cameră există un tunel care duce până la a doua piramidă. Robert Bauval scrie astfel:

“Poate fi acest tunel intrarea în legendara cameră a însemnărilor, care se află, conform spuselor lui Cayce sub piatra stâncoasă a Sfînxului?”

Tunetul secret de legătură în lumea subterană

Vă puteţi desigur imagina, că grupul Schor s-a străduit zadarnic să obţină de la Administraţia pentru Antichităţi o autorizaţie de săpături, pentru a merge mai departe pe urmele secretelor lumii subterane. Mai întâi grupul şi-a concentrat atenţia către coridorul Osiris, aflat la jumătatea drumului dintre Sfînx şi cea de-a doua piramidă, sub calea exterioară existentă, coridor descoperit în anii 1930 de către Selim Hassan. Nu era întâmplător faptul că acest grup îşi continua lucrările în această zonă, întrucît era logic că trebuia să existe un gang de legătură între acel tunel descoperit în partea posterioară a Sfînxului şi coridorul lui Osiris.

Şi Zahi Hawass manifestase un mare interes faţă de coridorul descoperit de Selim Hassan. A fost scoasă apa cu pompa pentru a putea fi întreprinse alte săpături. În 1997 Boris Said a putut coborî în „Hala colonadelor“, care nu mai avea nici un pic de apă.

La expediţie au mai participat dr. James Hurtak, cunoscut în special prin controversata sa operă, „Misterele lui Enoh“ şi o mică echipă de filmare. Ei au efectuat lucrări de golire, pentru ca apoi să cerceteze cu o instalaţie cu scanner subteranul de desubtul capacului sarcofagului de granit aflat la suprafaţă:

„Conform radarului nostru cu capacitate de penetrare foarte mare, capacul era gros de circa 18  oli (cca. 45 cm). Apoi, la aproximativ doi metri jumătate în jos se afla un spaţiu lat de 2,5 metri, cu un tavan în formă de cupolă, înclinat la un unghi de 25 de grade în direcţia Sfînxului...”

Cercetătorii din jurul lui Boris Said au fost convingiţi că au găsit intrarea unui tunel care ducea la Sfînx şi care avea probabil legătură cu coridorul care pornea de sub Sfînx în direcţia canalului Osiris.

Egiptenii au refuzat şi în acest caz să acorde autorizaţie pentru continuarea săpăturilor, ceea ce ne şi puteam imagina. Puţin mai târziu, Hawass şi-a asumat meritele altora organizând în 1999 un spectacol mass-media pe tema coridorului Osiris. În toţi aceşti ani bineînţeles că nu a încetat să conteste vehement în diverse interviuri, existenţa

vreunui tunel de legătură subteran. Nonșalanța cu care se minte depășește de departe aventurile din oricare film Indiana Jones. În același an, Hawass a prezentat publicului mondial live la TV, operațiunea „Opening Tombs: Live from Egypt“.

Dr. Zahi Hawass a prezentat opiniei publice un sistem de tunele aflat sub piramide și sub platoul Sfinxului cu câteva descoperiri interesante. Lucrările sale au început cu coridorul Osiris, numit de mulți specialiști și coridorul apei, fiind ani de-a rândul plin cu apă. Coridorul,

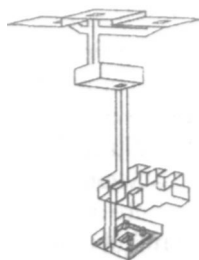

Fig. 17 (sus stânga): Coborârea în coridorul Osiris.

Fig. 18 (sus dreapta): Secțiune a coridorului.

Fig. 19 (stânga cu săgeata): Pe aici se merge printr-un gang în stâncă. Duce acesta la vreun tunel de legătură?

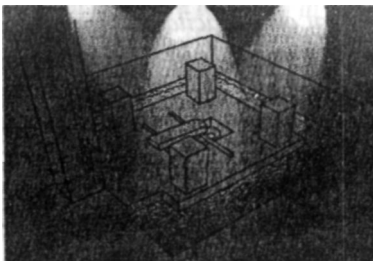

Fig. 20 și 21: Mormântul lui Osiris. Munca egiptologilor a încetat. Punctul central a fost așa-numitul coridor Osiris. E cunoscut de multe decenii, dar adeseori lucrările de cercetare au fost întrerupte din cauza pătrunderii de apă. Lucrările de secole au fost foarte costisitoare ca timp și resurse.

compus din trei părți, are la nivelul părții celei mai de jos o adâncime de circa treizeci și cinci până la patruzeci de metri. Pe porțiunea a doua se găsesc câteva nișe, în care se află mai multe sarcofage din granit.

O nișă goală în acest spațiu indică un nou coridor, care duce într-un alt tunel. După ce a fost scoasă apa, echipa a dat din nou de nișe, cioplite în stâncă. În afară de oase și cioburi de la vase din lut dintr-o perioadă mai recentă (aproximativ anul 500 î.Hr.), în nișe se mai aflau două sarcofage din granit, cu o greutate de până la douăzeci de tone(!) – o manevră extrem de dificilă din punct de vedere tehnic, de a transporta acest colos cu mijloace auxiliare mecanice în locul acela. Artefactele organice arată că acest coridor la câteva milenii după construcția sa, a avut o altă utilitate. Și Herodot vorbea despre o construire mai târzie a monumentelor supra – și subterane de la Giseh.

Acum despre cea de-a treia porțiune: după indicațiile lui Hawass apa era aici până la tavan și a fost nevoie de două luni întregi pentru a o pompa afară. Echipa lui Hawass a înaintat bucată cu bucată până când a dat de o încăpere, în mijlocul căreia se afla un sarcofag din granit negru, care cântărea multe tone. Capacul era dat într-o parte. Sarcofagul era înconjurat de patru coloane (vezi fig. 20).

În iunie 1999 Stefan s-a întâlnit în Cairo cu dr. Hawass, pentru a vorbi cu el despre coridorul Osiris și pentru a-l putea analiza personal. În cadrul cercetărilor noastre ulterioare și pentru filmul nostru „Minciuna Cheops” am realizat un interviu cu dr. James Hurtak despre *mormântul lui Osiris*.

Interviu cu profesorul Hurtak

Jan van Helsing / Ștefan Erdmann

Ce tip de cercetare ați întreprins, arheologică sau geologică, și care a fost motivul care v-a determinat să efectuați o cercetare în așa-numitul coridor Osiris?

Dr. Hurtak

Munca mea a fost o combinație a diferite discipline, geologie, arheologie, dar am folosit și o disciplină științifică nouă, numită Remote Viewing – folosirea forței spiritului, cu care poți localiza și respectiv vedea obiective foarte îndepărtate, fără a face uz de tehnologie, obținând informații specifice foarte detaliate.

Un pionier al acestei discipline a fost colegul meu Russell Tark de la Stanford Research Institute. Această disciplină a fost introdusă peste tot în lume, chiar din perioada războiului rece pentru a obține informații secrete despre Rusia, pentru a observa baze militare și a obține informații de la mii de kilometri.

Eu posed această capacitate și în anul 1973 am publicat cartea cu titlul „Cartea științei - Misterele lui Enoh” („The Book of Knowledge – The Keys of Enoch”), în care fac referire la anumite regiuni de-a lungul Giseh-ului și de-a lungul Nilului din Egiptul Superior. Acolo sunt descoperite informații importante care arată adevărata istorie a Egiptului și importanța moștenirii egiptene.

Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră; eu folosesc toate aceste tehnici pentru a vizita din nou regiunile din Giseh, pentru a demonstra cianotipia teoretică, pe care am văzut-o cu tehnologia Remote Sensing implementată în spiritul meu și care funcționează asemenea unui radar aviatic sau a unui georadar. Prin aceasta pot fi localizate teritorii speciale, care apoi pot fi cartografiate și considerate „Ground Truth”.

JvH/StE

Când ați întreprins aceste cercetări și ce autorități egiptene v-au emis autorizația?

În anul 1996/97 noi - adică eu și echipa mea — am primit un act de la prof. Dr. Ali Hassan, în acea vreme secretar general al Administrației Egiptene din Cairo. Era vorba de o autorizație dublă: în primul rând pentru folosirea georadarului (GPR) și în al doilea rând, pentru filmare, pentru a putea documenta detaliat descoperirile noastre din camerele subterane – care s-au dovedit a fi un întreg șir de camere legate unele de altele.

JvH/StE

Care a fost rezultatul cercetării dumneavoastră?

Am fost prima echipă care a găsit mormântul lui Osiris, și anume în mijlocul platoului Giseh, la o adâncime de circa treizeci și trei de metri! Nu numai că am fost în stare să găsim acest mormânt și să ne valorificăm cercetarea, dar am și remarcat că există o serie de alte camere, legate între de, și că aici este vorba

de un complex subteran mult mai mare decât ceea ce este supra-teran.

Și ceea ce am văzut și am înțeles încă din acea vreme, într-adevăr s-a dovedit a fi așa: în complexul de bază al plato-ului Giseh se afla ascunsă o structură mult mai vastă, probabil un întreg oraș subteran. De ce a fost construit? Unde a fost construit? Ce tehnologii au fost folosite conform cercetărilor noastre?

Vă arăt aici o fotografie a georadarului, numit SRI-3, un aparat portabil folosit de mine.

Pe fundal puteți vedea dovada pentru existența apei curgătoare care a erodat unul din cei patru piloni de susținere, pilon care cu timpul a fost total distrus.

Suntem de părere că introducerea metodelor Remote Sensing și Remote Viewing reprezintă un pas înainte în rezolvarea jocurilor de puzzle cu camere subterane, care există în număr mare.

JvB/StE

De ce există atât de multe camere?

Credem că ele au legătură cu canalele de apă, introduse în complex - deci un canal construit pentru a intra în complexul Giseh, și altul de ieșire.

În canale, experții care au construit baza piramidei, au introdus o înclinație, care a determinat o distanțare față de toate cele patru laturi ale piramidei, cu circa 4,5 cm, și aceasta pe o suprafață de aproximativ 52600 metri pătrați – o structură masivă și în acea perioadă cea mai mare și mai înaltă construcție din lume, măsurată ca dimensiuni, care include camere fascinante. Suntem de părere că labirinturile subterane și tunelele pentru aprovizionarea cu apă, diverse aparate și mecanisme de creșterea debitului au fost folosite pentru a pune în mișcare și a plasa alte structuri, ce aveau rolul să păzească și să păstreze însemnări și artefacte și care – după cum am putut vedea din câteva documente istorice, conțineau anumite trăsături ale unui lăcaș de instruire.

De aceea este foarte posibil ca noi să vorbim aici de descoperirea structurii de bază, numită în „Community of Kairo“, fosta „Academie de la On“ (Hetiopolis).

După câte putem vedea, acesta este un complex care se întinde circa 6-7 km în direcția sudică, până la Sakkara, unde

se află 24 de camere imense subterane. Asta dovedește cunoștințele cosmologice și mitologice superioare ale egiptenilor, care au înțeles să pună în legătură civilizația lor cu forța întregului Univers. Imzac – Imperiul porților stelare – i-a inspirat pe marii arhitecți, creatori și pietrari să construiască o structură completă reprezentând cosmologia cerească – în special constelația Orion, care întruchipează în reprezentarea marilor gânditori egipteni locul ceresc Duat, locul Creației.

JvH/StE

Rezultatele cercetărilor dumneavoastră au fost publicate?

La doi ani după ce echipa noastră încheiase săpăturile și măsurătorile științifice, în 1999, Dr Hawass a făcut publică o privire retrospectivă în cadrul unei emisiuni televizate difuzate în întreaga lume. În această perioadă capacul sarcofagului era complet dat la o parte, astfel încât detaliile incitante ale structurii subterane să se poată vedea.

Dar aceasta este doar o parte a poveștii. Căci a urmat apoi un mare aflux de arheologi și geologi care au venit din toată lumea la Giseh, știind exact că acolo există un sistem de labirinturi care comunică între ele, sistem care în realitate este mult mai mare.

JvH/StE

Pentru ce există aceste camere?

Sunt de părere că este vorba de lăcașuri de inițiere. Cred că vor fi găsite și însemnări corespunzătoare. Așa cum am scris deja în „Misterele lui Enoh“, camera reginei din piramida regală indică existența în apropiere a unei alte „Camere a fiului“, respectiv a unei camere de inițiere, care va fi descoperită. Așa începe un nou capitol sau mai bine zis o dramă a egiptologiei. Vom privi înapoi și vom considera acest spațiu ca fiind singurul care rezolvă toate problemele și conflictele noastre privind începutul cronologiei egiptene. Vom afla mai multe lucruri despre epoca de aur a zeilor și a spiritelor. În limbajul științific modern numim asta „realitatea pământească originară care se află în spatele istoriei omenirii“.

În plus sunt ferm convinși că descoperirea acestor camere ne va apropia și mai mult de structurile subterane fantastice din

deșertul Sahara, care au avut legătură cu cele 24 de camere și au fost foarte importante pentru istoria Orientului Apropiat, înainte, ca ele să fie luate de ape. Adică vor fi aduse laolaltă toate părțile jocului de puzzle: filosofice, teologice, istorice și lingvistice.

Și merită efortul de a lucra și cu măsurători muzicale și acustice în Marea Piramidă, ceea ce doresc să vă explic acum, ca o altă parte a poveștii.

În aceeași perioadă 1996/97, când autoritățile egiptene cercetau împreună cu noi mormintele și camerele, am putut măsura în interiorul Marii Piramide tonuri și zgomote, și într-un caz cu totul special, când am reușit chiar să intonez o suită de armonii/vibrații, s-a creat un câmp energetic care s-a transformat într-o rază de lumină puternică. Am o fotografie făcută de soția mea într-o fracțiune de secundă. Ea surprinde această rază energetică care trece rapid pe deasupra noastră. Și dacă vă întoarceți în epoca egiptenilor, veți constata că în limba veche egipteană, cuvântul „Egipt” însemna „lumini”. Suntem de părere că există un șir de vibrații acustice care pune în legătură spațiile de la suprafață cu cele subterane, care se sprijină pe cunoștințe științifice, dar necesită totuși o cercetare mai precisă.

Ceea ce înseamnă că Egiptul - și în special Giseh - a fost parte a unui sistem mondial de aprovizionare cu energie.
(Sublinierea a fost făcută de autori.)

Și dacă am instala computere foarte performante în interiorul Marii Piramide, ceea ce de altfel noi am și făcut deja, ați putea vedea cum aceste vibrații acționează și asupra corpului omenesc. Am descoperit că în camera goală din interiorul sarcofagului sau în centrul camerei regale există un domeniu de frecvență de 52 de cadențe pe minut, ceea ce corespunde cu bătăile inimii omului.

În plus, am descoperit că vibrația din interiorul piramidei corespunde sunetului fa diez, care este și vibrația pentru Mama-Pământ. Și, în ceea ce privește separarea sufletului de corp, aceste camere de inițiere aveau rolul de a transpune spiritul omului prin inițierea într-o stare de conștientă superioară.

Noi credem că folosirea sunetelor și a vibrațiilor, deci introducerea de elemente acustice ca elemente noi în egiptologie, va influența noile cunoștințe despre camerele subterane. Această

teorie a conștiinței ar explica de ce pentru popoarele civilizației occidentale aceste piramide de-a lungul timpului au acționat asupra matricei ca un model arhetipal de rezonanță. Și noi am găsit un fel de identitate magnetică cu piramida ca model de evoluție.

Acestea au fost pasajele din interviu.

Am dori să rezumăm doar următoarele puncte:

- Prin cercetări s-a demonstrat că există, o serie de camere legate între ele și că ar fi vorba de un complex subteran mult mai mare decât ceea ce se află la suprafață. În complexul de bază al Platoului Giseh se află ascunsă o structură mult mai complicată, posibil chiar un oraș subteran, care se întinde probabil de la platoul Giseh până mult către Sakkara, Această presupunere se bazează în special pe faptul că există la sud de Sfînx sisteme subterane de canale și camere.

- De asemenea, a fost demonstrat că aceste camere sunt în legătură cu canalele de apă introduse în complex – prin urmare un canal orientat în interiorul Platoului Giseh și altul care iese (vezi sublinierile).

- Piramidele din Egipt, în special cele din Giseh ar putea să fi fost părți ale unui sistem mondial de aprovizionare cu energie.

- Dr. Hurtak este de părere că ar fi vorba de spații de inițiere și că vor fi găsite și însemnări corespunzătoare în acest sens. Dar au fost ele într-adevăr lăcașuri de inițiere, ori aceste experiențe de lărgire a conștiinței au constituit doar efecte secundare ale unui dispozitiv tehnic? După cum deja a scris în cartea sa „Misterele lui Eroh“, Dr. Hurtak presupune că în apropierea camerei reginei există o „cameră a fiului“, și anume o cameră de inițiere, care va fi în curând descoperită.

Fascinant este și faptul că nimeni, altul decât renumitul Dr. Selim Hassan, relatând despre constructorii coridorului Osiris, în lucrările sale originale, vorbește despre existența mai mult ca sigură a unui tunel aflat sub calea exterioară dintre Sfînx și cea de-a doua piramidă.

„Pe suprafața Causeway (drumul dintre Sfînx și cea de-a doua piramidă) ei au înălțat mai întâi o platformă în formă de mastaba, folosind pietre pe care le-au luat din ruinele coridorului acoperit al Causeway. În centrul acestei struciuri au construit în jos un coridor. El trece până la o adâncimi de nouă metri prin tavanul și podeaua tunelului aflat sub Causeway.“

La acest coridor face referiri Dr. Selim Hassan și într-un alt loc. Și ce spun egiptologii de azi despre acest lucru? Ce ne spune Dr, Zahi Hawass? Acesta afirmă sus și tare că nu există legături între coridorul lui Osiris și Sfinx, exact contrariul! E de neînțeles! Din nou ne punem întrebarea cine minte aici cu bună știință: renumiții oameni de știință și cercetători din Statele Unite, care și-au publicat în parte rezultatele, sau Hawass?

Cert este că există un sistem de ganguri! Pe nivelul cel mai de jos al coridorului lui Osiris a fost săpată o galerie, și aceste eforturi nu ar fi fost făcute dacă se pornea de la ideea că nu mai există nici un fel de tunele și sisteme de ganguri (vezi fig. 19 cu săgeata), Cu ocazia propriilor noastre cercetări efectuate în 2007, în decursul șederilor noastre repetate în Cairo, am putut vedea câte eforturi au fost făcute la suprafață, între coridorul lui Osiris și Sfinx și cum au fost descoperite diverse coridoare Extrem de interesant este și faptul că muncitorii au scos la iveală orice cantitate de măr din Nil pe care au găsit-o. Iar mărul din Nil atestă faptul că aceste coridoare aparțin unui sistem subteran, **prin** care curgeau apele Nilului!

Cercetările oamenilor de știință japonezi, în 1987

În anul 1987, o echipă de cercetători japonezi de la Universitatea Waseda a căutat camere și cavități ascunse în cele două piramide mari (Cheops și Chefren) și a efectuat măsurători în regiunea Sfinxului. Cercetătorul coordonator prof. Sakuji Yoshimura descrie rezultatele Cercetării după cum urmează:

1. *Regiunea din sudul Sfinxului:(...) o cavitate de 2,5 până la 3 metri în pământ în dreptul piciorului din față în sud-est în corpul Sfinxului a fost găsită o scobitură lată de 2 metri, adâncă de 3 și lungă de 2 metri, care probabil duce sub Sfinx.*

2. *Regiunea din nordul Sfinxului: (...) În corpul Sfinxului se află o scobitură asemănătoare cu cea din partea de sud, care probabil că duce sub Sfinx. Sub Sfinx ar putea exista deci un tunel. Apoi a mai fost găsită o cavitate geometrică în apropiere de încheietura piciorului din față (1 m x 1,5 m x 7m), cu pereții din metal sau granit.*

3. *Regiunea din estul Sfinxului (la picioarele din față ale Sfinxului): (...) între picioarele din față a fost descoperită o cavitate geometrică (1,5 m x 3 m). Pământul nu a putut fi cercetat clar, întrucât nu*

este neted și pe el se află obiecte. Cavitata este orientată de la est la vest, deci către pieptul Sfînxului, o masă de jertfă din granit a făcut totuși imposibilă o cercetare mai amănunțită. Pe partea vestică, lângă această masă de jertfei a putut fi întreprinsă doar o cercetare sumară. Confonn acesteia, ar exista o cavitate adîncă de uull până la doi metri. Aceasta ar putea să fie în legătură cu cea mai sus numită, aflată în fața Sfînxului și s-ar putea continua până dedesubtul Sfînxului.

Universitatea Waseda din Japonia a fost nevoită să își întrerupă cercetările din dispoziții mai înalte, ceea ce în Cairo era de altfel la ordinea zilei. Întotdeauna când echipele de cercetători străini și-au desfășurat cu succes munca – câteodată chiar foarte repede – obținînd rezultate interesante, cercetările avizate au fost întrerupte fără motiv,

Cercetările din Marea Piramidă

În anul 1986 o echipă franceză sub conducerea a doi arhitecți Gilles Dormion și Jean-Patrice Goidin a reușit să localizeze cavități până atunci nedescoperite. Cercetările fuseseră autorizata de secretarul general de atunci al Administrației Egiptene pentru Antichități, Ahmed Kadry.

Cei doi francezi obținuseră permisiunea de a da mici găuri în gangul care duce la camera reginei. Rezultatele măsurărilor lor indicaseră anomalii, ceea ce dovedea existența mai multor cavități. Prin urmare, după circa 2,65 m ei au dat peste o cavitate adîncă de 3 metri, pe care au putut să o cerceteze pe o lungime de peste 5 metri. Spre mirarea lor, ei au descoperit că această cavitate era plină cu un tip special de nisip de cuarț. Un deficit în măsurători au constat de asemenea și în colțul din nord-estul camerei regelui.

Echipa de cercetători japonezi despre care vorbeam anterior, și-a continuat mai târziu cercetările începute în jurul Sfînxului, de data aceasta însă, sondând Marea Piramidă. După aproape șase luni de cercetări acustice, prin radar și electromagnetice, echipa, sub conducerea profesorului Sakuji Yoshimura, a localizat alte cavități lângă gangul care dă în camera reginei. În toamna anului 1987 a urmat știrea de senzație că cercetătorii japonezi au descoperit cu ajutorul undelor acustice cavități necunoscute până atunci:

- cavități lângă Marea Galerie și la sud-vest de camera regelui;
- un gang, lateral care pleacă din camera reginei;
- o cavități la nord de camera reginei și
- un gang lung de treizeci, de metri la nord-vest de camera reginei, paralel cu gangul orizontal.

Gangul de treizeci de metri corespunde cavității pe care cercetătorii francezi o localizaseră deja cu câteva luni mai înainte, ca pornind din gangul orizontal, în „Science Frontiere Online“ sunt relatate pe scurt următoarele:

Experți japonezi și francezi au cercetat un nou secret al piramidelor: de ce au construit faraonii în Marea Piramidă a lui Cheops cavități geometrice pe care le-au umplut cu nisip cernut, îmbogățit cu minerale? Privită din afară, piramida pare a fi construită din blocuri solide de gresie calcaroasă. Dar doi arhitecți francezi, Gilles Dormion și Jean-Patrice Goidin, au descoperit cavități care ar putea reprezenta la un loc 15 până la 20% din întreaga structură. Echipa franceză a folosit un instrument de măsurare a diferențelor gravitaționale, prin care au putut fi localizate cavități ascunse. Apoi au săpat mici gropi prin blocul de piatră gros de un metru și au dat de nisip – dar nu de nisip obișnuit din deșertul apropiat. Testele de laborator au arătat că nisipul provine dintr-o altă regiune a Egiptului; el a fost cernut și îmbogățit cu minerale, înainte ca arhitecții din Antichitate să-l plaseze în piramidă. Rezultatele echipei franceze au fost reconfirmate de o echipă de cercetători japonezi. “

Cercetătorii francezi, Gilles Dormion și Jean-Yves Verdhurt au efectuat o noua cercetare acum câțiva ani. Neobținând autorizația oficială, au reușit să efectueze operația neoficial. Ambii cercetători au introdus printr-o crăpătură din spațiul de intrare în „camera regelui“ un cablu de fibră optică și au dat de noi cavități. În această regiune se afla coridorul de sud al camerei reginei. Conform spuselor celor doi cercetători francezi, în continuare, jos, la vest de camera reginei s-ar afla un spațiu nou – un fel de cameră dublă cu părțile dispuse una peste alta.

În mod interesant, și arheologul egiptean Khalil Messina (1924-1999) împărtășea încă din anii 1960 opinia că la șase metri sub perețele de vest al camerei reginei se află o altă cameră ascunsă. În cercetările sale, se pare că egipteanul a dat de alte câteva porțiuni de ganguri

lungi de peste douăzeci de metri și scobituri, care duc la o altă cameră. Acest lucru va fi confirmat bineînțeles de cercetările mai târzii ale francezilor și japonezilor, precum și de rezultatele altor lucrări.

În încheiere să mai adăugăm ceva despre Dormion și Verdhuri și despre cercetările lor neoficiale – care fuseseră interziși; de diverși „experți” egipteni. Tehnica lor ar trebui privită serios. Ea atestă faptul că în anul 2000 cei doi au descoperit prin introducerea unui cablu cu fibră optică două camere ascunse în piramida de la Meidun. Această piramidă este atribuită de către egiptologia clasică lui Sneferu, tatăl lui Cheops.

Nu este ciudat că egiptologii care au cercetat decenii întregi în Meidun nu au descoperit nici o altă cameră? De altfel, cei doi francezi nu s-au adresat atunci lui Zahi Hawass și Administrației Egiptene pentru Antichități, ci egiptologului francez Jean-Pierre Coiteggiani de la „Institutul pentru arheologie orientală” din Cairo. În plus, și cercetările franceze și cele japoneze din anii 1980 avuseseră loc tot în absența lui Zahi Hawass, aflat în Statele Unite în acea vreme.

Egiptologul Corteggiani a fost impresionat de rezultatele compatrioților săi, dar a dispus verificarea lor de către Jean-Pierre Baron de la „Societe Anonyme Francaise d'Etudes et de Gestion” (SAFEGE). Baron i-a confirmat lui Corteggiani în cele din urmă că în cazul cavităților din piramida de la Meidun ar fi vorba de încăperi create artificial. Dormion și Verdhurt l-au rugat pe Baron să relateze și despre rezultatele cercetărilor lor din Marea Piramidă, care au fost prin urmare luate în seamă definitiv de egiptologi.

Acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic...

Citind despre rezultatele diferitelor cercetări, precum și despre metodele tehnice folosite, ne dăm seama că este posibil cu mijloacele tehnice existente astăzi să aflăm foarte exact dacă în piramide există alte cavități și sisteme de coridoare. Același lucru este valabil, după părerea noastră și pentru alte tipuri de cercetări efectuate din afara obiectivului. Astăzi, în secolul al XXI-lea suntem în stare din punct de vedere tehnic să înaintăm mai mult în Univers și să fecem minuni în domeniul călătoriilor spațiale. De ce să nu fie posibilă atunci din punct de vedere tehnic o „radioscopie” a unei piramide? De ce tehnici ar fi nevoie?

Varianta 1:

Seismologie cu rezoluție înaltă prin folosirea tomografiei: rezultatul ar fi o imagine a interiorului întregii piramide, cu toate cavitățile. Cheltuielile ar fi însă relativ mari. Pentru aceasta întreaga piramidă ar trebui echipată pe exterior cu aparate mici de înregistrare și de emisie. Acestea sunt puse în legătură prin cabluri, fiind prin urmare necesară o logistică enormă. Soluția ar fi superioară și cu cele mai bune rezultate.

Varianta 2:

Magnetizare cu rezoluție înaltă: aici se poate lucra cu un magnetometru cu cesiu, în regim de 0,01 tesla. Acesta este foarte sensibil, dar rezultatul nu este optim ca la varianta 1. Este necesară o localizare extrem de precisă a punctelor și marja de estimare este foarte mare. Dar cu acest aparat operația ar putea fi efectuată mult mai comod, fără a atrage atenția cuiva.

Ambele metode sunt relativ noi, după câte știm, nu mai vechi de zece ani. Care erau posibilitățile din punct de vedere tehnic înainte de cunoașterea acestor metode nu se știe precis. Se obișnuiește, ca de pildă la universități să fie testate diverse realizări „tehnice“ noi, dar care, de fapt, sunt vechi de mai mulți ani.

În concluzie: fără a lua în calcul alte posibilități, este totuși posibil din punct de vedere tehnic să faci o „radioscopie“ piramidelor!

Astfel de posibilități tehnice vor fi mai devreme sau mai târziu folosite. În ceea ce privește munca Administrației Egiptene pentru Antichități, putem spune doar că există multe grupări și organizații foarte influente care au un mare interes să afle secretele acestor construcții. În plus, influența persoanelor străine care au interese aici este foarte mare și suficient de puternică din punct de vedere financiar pentru a impune o astfel de cercetare.

Multe fapte atestă că tot mereu, oameni de știință și cercetători străini au putut face noi descoperiri și redescoperiri, dar acestea nu au putut să fie duse la bun sfârșit în multe cazuri cercetările au fost continuate chiar de egipteni. Adeseori s-a făcut schimb de experiență cu parteneri din străinătate pentru a putea duce la bun sfârșit cercetările pe baza *know-how*-ului lor tehnic.

Setea de cunoaștere, de descifrare definitivă a enigmei piramidelor și a platoului este prezentă și la egiptenii înșiși. Prin urmare trebuie pornit de la ideea că au fost epuizate toate posibilitățile tehnice pentru a afla definitiv dacă mai există alte camere și sisteme de coridoare în piramide.

Dacă este posibil din punct de vedere tehnic să faci o radioscopie a piramidelor, atunci se impun din perspectiva noastră două concluzii;

1. Piramidelor le-a fost deja făcută radioscopia iar rezultatele sunt ținute secrete, căci ele ar contrazice definitiv istoria în vigoare dar niciodată demonstrată, că ele au fost morminte, sau
2. Administrația Egipteană penbu Antidiități împiedică o radioscopie.

Considerăm însă că cei de-al doilea punct nu se prea potrivește cu realitatea. Alte cercetări neoficiale efectuate până azi în Marea Piramidă indică faptul că opinia publică este în continuare dusă de nas. Cu ocazia ultimelor noastre vizite și cercetări în Cairo ne-am convins personal de acest lucru. De pilda în ca mai de jos cameră de construcție, așa-numita „Davison-Kammer“ se fac mari eforturi de continuare a lucrărilor la „Caviglia-Stollen“, aflată la capătul de sud.

Prezentăm afirmațiile unor cercetători care au întreprins și lucrări neoficiale. Printre ei se numără și cercetătorul american Larry Hunter de la „Fundația Schor“, care în 1996, în timp ce desfășura alte lucrări în Marea Piramidă a avut acces la camerele de construcție:

«În această încăpere pe care noi o numim „Camera lui Isis” se pot mișca fără probleme zece persoane. În capătul de sud al încăperei am descoperit o gaură făcută de cineva, și imediat lângă ea un coridor cu un diametru de circa 22 de cm, care duce din mijlocul piramidei direct în camera reginei.»

În anii trecuți am putut intra de două ori în camerele de construcție – ultima dată la începutul anului 2007. Aici au fost făcute săpături cu un scop bine stabilit. Cât de masive au fost săpăturile ne putem da seama aruncând o privire pe fotografia din camera aflată deasupra, „camera Wellington“. Aici este depozitată o mare parte din moloz. Cu siguranță această cantitate va fi dusă de aici, pentru a evita noi zvonuri. De fapt, în partea de nord a Marii Piramide se poate vedea cum au fost descărcate mai multe camioane cu moloz. Se pare că Administrația Egipteană pentru Antichități se străduiește în continuare să localizeze cât mai precis alte camere și sisteme de coridoare.

Acest lucru demonstrează faptul că de curând au fost date noi găuri mici în camera regelui și probabil și în camera reginei, iar aceasta într-o manieră „oficială“, după cum ne putem imagina.

La întrebarea adresată în scris de Stefan, institutului Arheologic German“, dacă au mai fost întreprinse în prezent cercetări oficiale în și în junii Marii Piramide, răspunsul în scris a fost negativ, dându-se asigurări că actualmente nu se efectuează nici o lucrare.

Cu toții mint!

Rezumat și privire retrospectivă

Dacă s-ar scrie un roman pe această temă, el ar trebui să înceapă cu cuvintele: „*Căutarea nu a încetat niciodată*“ sau „*Cum se vinde ca demonstrată o teză veche de secole*“... sau „*Cele 1001 de basme ale Administrației Egiptene pentru Antichități*“.

Între timp am recunoscut că este pur și simplu vorba de o „minciună milenară“.

Multe cercetări costisitoare întreprinse în jurul piramelor și al Sfînxului atestă faptul că nu toate întrebările sunt deja clarificate. Rezultatele echipelor formate din renumiți oameni de știință din întreaga lume duc la concluzia că publicului îi sunt încă rezervate pe viitor multe descoperiri pe Platoul Giseh.

Căutarea febrilă după camere subterane continuă până în ziua de azi sau mai bine spus: se lucrează la descoperirile deja făcute. Față de opinia publică, egiptologii se comportă referitor la acest aspect foarte rezervat. Dar cine le poate lua asta în nume de rău? Se află multe lucruri în joc!

Și în Marea Piramidă se continuă căutarea după coridoare și camere ascunse. Să nu uităm că sub platou există o „lume subterană“ misterioasă, ale cărei rosturi și scopuri inițiale aveau legătură cu apa, ceea ce ar indica faptul că piramidele de la Giseh ar fi fost parte a unui sistem tehnic foarte dezvoltat, fiind construite doar pentru această utilitate. Toate cercetările întreprinse sub platoul Giseh au arătat două lucruri: mîl din Nil și apă!

Și astfel am făcut introducerea pentru următorul nostru capitol: să ne îndreptăm acum atenția către Hermann Waldhauser și către instalația de pompare a piramelor, descrisă amănunțit în cartea „Dosa-rele secrete, chivotul legii“ și devenită mai târziu bază a filmului „Min-ciuna Cheops“.

Pentru detaliere și pentru toți cititorii noi vom trata această temă încă o dată. Întrucât în decursul ultimilor doi ani am dobândit prin continuarea cercetărilor noi cunoștințe, vom revizui critic câteva aspecte ale tezei lui Waldhauser.

CAPITOLUL 3

Waldhauser și instalația de pompare din piramide

A fost piramida o hidrocentrală? Electroinginerul austriac Hermann Waldhauser a demonstrat încă din anii 1970 că Marea Piramidă ar putea funcționa ca o instalație uriașă de pompare a apei dacă i-ar mai fi adăugate câteva părți mobile.

Din cauza crizei petrolului din acea vreme, el s-a ocupat de instalații de producere a energiei solare și de instalații pentru încălzirea apei. În plus a făcut experimente cu diferite figuri și corpuri geometrice – mai întâi cu conul și apoi cu piramida. Între timp a fost confirmată la biroul special pentru patentare descoperirea sa că o piramidă cu un unghi al laturilor de 52 grade reprezintă suprafața ideală de evaporare. El citise pe atunci într-o carte că unghiul Marii Piramide de la Giseh avea exact 52 de grade, ceea ce a determinat începerea cercetărilor sale. El a socotit, a făcut experimente și a construit în cele din urmă un model fidel ca unitate de măsură al Marii Piramide de la Giseh (1:100), care de la prima încercare a funcționat ca o instalație în miniatură de ridicare a apei.

Ideea de bază

Faptul că Marea Piramidă de la Giseh a fost plănuită și construită ca o hidrocentrală uriașă reprezintă o teorie relativ necunoscută. Și totuși, este mai mult decât o teorie, căci în acea perioadă Hermann Waldhauser a adus prin construcția-imitație a modelului de pompă, dovada științifică că teza nu este plauzibilă doar teoretic, ci și practic, întrucât modelul a funcționat din prima încercare.

Ideea principală se bazează pe concluzii logice, având în vedere în special poziția geografică a Egiptului.

ÖSTERREICHISCHES
PATENTAMT

⑤ Klasse: 26 E. 20H
⑤ Reihe: F 29 F 353/14

⑩

OE PATENTSCHRIFT

⑪

Nr. 339547

⑫

Patentinhaber:

WALDHAUSER HERMANN IN STEYR (OBERÖSTERREICH)

⑬

Gegenstand:

VERDUNSTORGEINRICHTUNG ZUR LUFTTREFENUNG

⑭

Zusatz zu Patent Nr.

⑮

Ausscheidung aus:

⑯

Angemeldet am:

1976 02 06, 849/76

⑰

Ausstellungspriorität:

⑱

⑲

⑲

Unionspriorität:

⑳

Beginn der Patendauer: 1977 02 15

㉑

Längste mögliche Dauer:

㉒

Ausgegeben am:

1977 10 25

㉓

Erfinder:

㉔

Abhängigkeit:

㉕

Druckschriften, die zur Abgrenzung vom Stand der Technik in Betracht gezogen wurden:

DE-PS222816, FR-PS1271193

OE 339547

Fig. 22 (sus): Pag. 1 din Dreptul de brevet al lui Hermann Waldhausers
Fig. 23 (dreapta, pag. 93): Pag. 2 din Dreptul de brevet a) lui Hermann Waldhausers

Die Erfindung betrifft eine Verdunstungsrichtung zur Luftbefeuchtung mit schräg liegenden befeuchteten Verdunstungsflächen, welche eine kontinuierliche Feuchtigkeitsabgabe an die Umgebungsluft ermöglicht.

Verdunstungsanlagen, bei denen schräg liegende Verdunstungsflächen verwendet werden sind bekannt. Die Deutsche Patentschrift Nr.222816 zeigt als Verdunstungsfläche einen schwach konischen Kegelsumpf und die Franz Patentschrift Nr.1.371.193 einen Kegelschirm.

Diese bekannten Verdunstungseinrichtungen verwenden verhältnismäßig steile, gekrümmte Verdunstungsflächen, es hat sich aber gezeigt, daß ebene Verdunstungsflächen mit einem Neigungswinkel von etwa 52° einen wesentlich besseren Verdunstungseffekt ergeben, da bei dieser Schräglage ein besonders intensiver Kontakt der Luft mit den Wasserteilchen erreicht wird. Die Erfindung erhebt sich daher gegenüber den bekannten Einrichtungen dadurch aus, daß die Verdunstungsfläche die Form einer vierseitigen Pyramide mit einem Flankenwinkel von etwa 52° hat.

In der Zeichnung ist ein Ausführungsbeispiel der erfindungsgemäßen Einrichtung in Aufsicht und Grundriß dargestellt. Die von oben angesaugte trockene Luft tritt mit $-1-$ bezeichnet, die befeuchtete Fläche mit $-2-$ und die unten abströmende feuchte Luft mit $-3-$ aus.

Die schräge Verdunstungsfläche weist eine wesentlich größere Verdunstungsleistung auf als eine gleich große waagrechte oder senkrechte Fläche. Dies deswegen, weil der Verdunstungsvorgang Energie verbraucht und diese der Umgebung in Form von Wärme entzogen wird. Die Umgebungsluft wird daher abgekühlt und beginnt nach unten zu sinken. Wenn Verdunstungsflächen mit geeigneter Schräge verwendet werden, so erzeugt der Vorgang eine lebhaftige Luftbewegung, welche ohne Fremdennergie einen ununterbrochenen Abtransport der am Verdunstungsflächen $-2-$ und Wasserteilchen hervorruft. Die größte Verdunstungsleistung erzielen Flächen mit einer Schräge von etwa 52° , weil bei diesem Winkel sowohl die größte Luftgeschwindigkeit, als auch der intensivste Kontakt der strömenden Luft mit der feuchten Fläche erreicht wird. Der Mantel einer vierseitigen Pyramide bietet daher eine Verdunstungsfläche mit optimaler Leistung an.

PATENTANSPRUCH:

1. Verdunstungseinrichtung zur Luftbefeuchtung mit schräg liegenden befeuchteten Verdunstungsflächen, dadurch gekennzeichnet, daß die Verdunstungsfläche die Form einer vierseitigen Pyramide mit einem Flankenwinkel von etwa 52° hat.

(Hierzu 1 Blatt Zeichnung)

Invenția se referă la un dispozitiv de evaporare pentru umidificarea aerului, cu suprafețe de evaporare umede înclinate, ce facilitează o umidificare continuă a aerului din jur.

Instalațiile de evaporare, la care sunt folosite suprafețele înclinate sunt cunoscute. Brevetul german nr. 222816 indică drept suprafață de evaporare un trunchi de con, iar brevetul francez nr. 1271193 o manta a conului.

Aceste dispozitive de evaporare cunoscute folosesc în mod regulat suprafețe curbe și în pantă. S-a demonstrat însă că suprafețele plane, cu un unghi de înclinație de aproximativ 52 de grade au un efect de evaporare mult mai bun, căci la această instalație de înclinație se realizează un contact mai strâns al aerului cu părțile cu apă. Invenția se distinge de dispozitivele deja existente prin faptul că suprafața de evaporare are forma unei piramide cu un unghi de 52 grade.

În desen este prezentat un exemplu de executare în proiecție verticală și orizontală. Aerul uscat absorbit de sus este indicat cu $-1-$, suprafața umezită cu $-2-$, și aerul umed de jos cu $-3-$.

Suprafața de evaporare înclinată a avut un rezultat de evaporare mai bun decât o suprafață verticală sau una orizontală, deoarece procesul de evaporare necesită energie și aceasta este sustrasă din jur sub formă de căldură. De aceea se răcește aerul din jur și începe să coboare în jos. Dacă sunt folosite suprafețe de evaporare cu o înclinație corespunzătoare, atunci procesul cauzează o intensă circulație a aerului, care declanșează fără energie străină o evacuare neîntreruptă a aerului și a apei implicate în proces. Cele mai bune rezultate în evaporare le au suprafețele care au un unghi de înclinație de 52 de grade, căci la acest unghi sunt atinse cea mai mare viteză a aerului, precum și cel mai strâns contact al curentului de aer cu suprafața umedă. Prin urmare, mantaua piramidei oferă o suprafață de evaporare cu rezultate optime.

DREPT DE BREVET

Dispozitiv de evaporare pentru umidificarea aerului, cu suprafețe de evaporare înclinate, caracterizat printr-o suprafață de evaporare în formă de piramidă cu un unghi de înclinație de 52 de grade.

ÖSTERREICHISCHES PATENTAMT

Ausgegeben am 25. Oktober 1977

1 Blatt

Patentschrift Nr. 339 547

Klasse : 36 c, 4

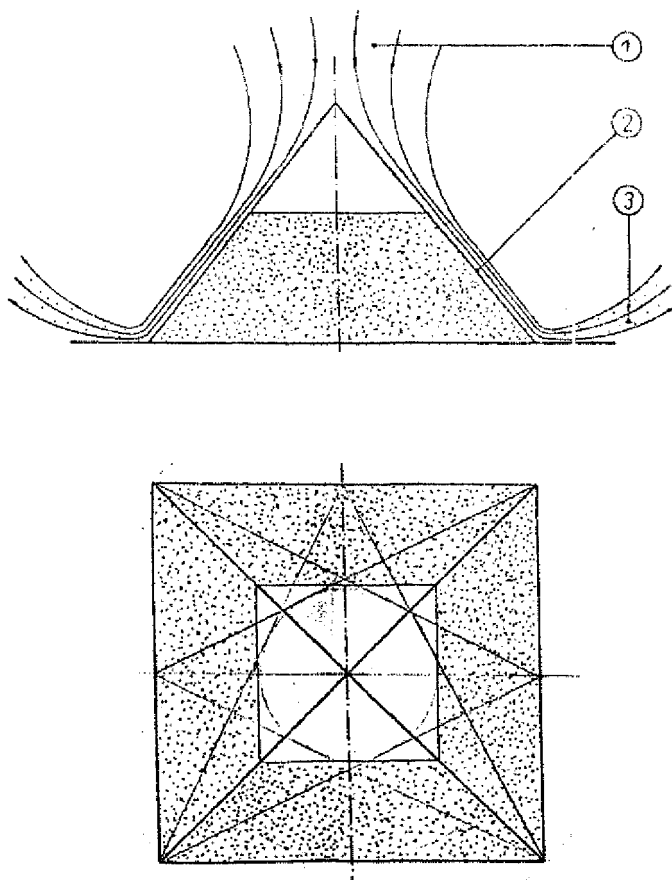
Int.Cl.³ : F 24 F 3/14

Fig. 24: Pag. 3 din Dreptul de brevet al lui Hermann Waldhausers

ÖSTERREICHISCHES PATENTAMT

Ausgegeben am 25. Oktober 1977

1 Blatt

Patentschrift Nr. 339 547

Klasse : 36 a. 4

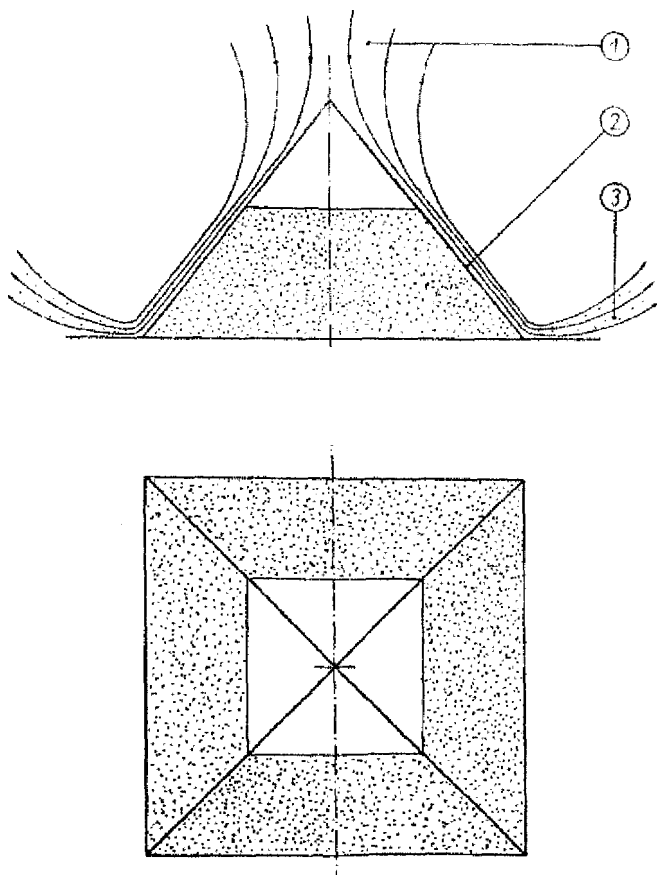
Int.Cl.² : F 24 F 3/14

Fig. 25: Pag. 4 din Dreptul de brevet al lui Hermann Waldhausers

Privit din punct de vedere geografic, acesta este o așa-numita oază. Cuvântul *oază* este folosit pentru a spune că el este înconjurat de deșert. Numai granița de nord este formată de Marea Mediterană și de regiunea de deltă a Nilului. De aici, cursul Nilului se îndreaptă în direcția sudică. Teritoriul locuit din stânga și din dreapta cursului Nilului a luat naștere în urma inundațiilor anuale ale Nilului. Doar o mică porțiune reprezintă teren fertil. Spre vest se află deșertul libian, în est munții și deșerturile arab și nubian.

În Vechiul Egipt, Sirius (Sothis), cea mai luminoasă stea de pe cer în perioada iernii, juca un rol deosebit. Apariția lui Sirius în zorii zilei avea legătură cu începutul inundațiilor cauzate de Nil. Herodot indica drept început al fluxului Nilului data de 22/23 iunie. Aceste inundații erau premisa pentru rodnicia ogoarelor în țara faraonilor și prin aceasta, bază pentru cultura egipteană. Toate *marile piramide* se află la marginea vestică a teritoriilor roditoare. Pe partea către Sahara, câmpia roditoare este protejată de către Platoul Giseh pe care se afla cele trei mari piramide.

Hermann Waldhauser scrie referitor la acest aspect:

„Dacă ar trebui să exprim esențialul despre Egipt într-o singură propoziție, atunci nu aș spune că problema este Nilul, ci că Egiptul, fiind înconjurat de ape, are dintotdeauna o mare problemă, cea a aprovizionării cu apă. De aceea, e ușor de presupus că locuitorii țării s-au străduit din timpuri străvechi să găsească mijloace adecvate și căi de aprovizionare cu apă.”

Pretutindeni pe Pământ, acolo unde popoarele trăiesc în regiuni uscate și aride, aprovizionarea cu apă devine o preocupare esențială pentru asigurarea premiselor vitale vieții omenești. Lipsa apei este o problemă locală, căci din punct de vedere global exista suficientă apă, rulată în circulație permanentă.

Dacă dăm crezare tradițiilor, faraonii din Vechiul Imperiu ar fi fost în stare să invoce ploaia după dorința lor. Și maișilor li se atribuie astfel de capacități. Construcția hidrotehnică este, dimpotrivă, un produs al dezvoltării omenești. Aducerea ploii reprezenta un atribut al puterii, rezervat doar capilor din conducerea unui imperiu. Aceste principii nu s-au schimbat până în ziua de azi. Această ținere în secret a fost atât de mult practică, încât astăzi nimeni nu mai pornește de la ideea că ploaia ar putea fi invocată prin măsuri omenești. *„Arta invocării ploii a început întotdeauna acolo unde s-a renunțat la știința construcției hidrotehnice.”*

Procedeu despre care relatează Waldhauser constă în încălzirea la soare a cât mai multor pietre și apoi turnarea de apă peste ele. Prin aceasta se ajunge la o evaporare rapidă, apa ridicându-se, conform legilor fizice, sub formă de vapori. Hermann Waldhauser spune că „*acest aer umed poate declanșa diverse reacții în păturile de aer superioare*“.

Forța de acționare pentru aceste instalații era energia solară. Pentru a obține un randament maxim pentru acest proces erau necesare instalații mari, cu suprafețe de evaporare mari, așa cum sunt de pildă, piramidele. Cu cât mai mari erau suprafețele de piatră și cu cât mai repede se producea procesul de evaporare, cu atât mai mare era șansa de reușită. Principala premisă era desigur existența unei *surse de apă*, Nilul reprezentând în acest caz o sursă suficientă.

Într-un ținut secetos sau într-un deșert apa dispare, întrucât nu are loc nici un fel de rotire a lichidului pe verticală. „*De sus în jos nu cad precipitații iar de jos în sus nu se produce nicio evaporare a apei în aer.*“ Numai prin provocarea unui proces de evaporare era posibilă o impulsională locală a circulației de apă.

Hermann Waldhauser furnizează un indiciu foarte interesant și în ceea ce privește etimologia cuvântului *piramidă*. În limba egipteană, greacă și latină o piramidă este definită ca o construcție monumentală sub formă de templu a diferitelor culturi. Rădăcina greacă a cuvântului *piramidă* este *pyramis*. Există indicii că ar proveni din egipteană. *Per-em-us* este o denumire geometrică care descrie noțiunea de „*înălțare*“. Deocamdată atât despre ideea lui Waldhauser.

Este posibil într-adevăr ca nici una din multele teorii prezentate în decursul deceniilor și al secolelor privind rostul și scopul piramelor să nu fie adevărată? Au fost piramidele construite pentru un cu totul alt scop decât s-a presupus până acum?

În 2005 ne-a căzut în mâini pentru prima dată cartea lui Hermann Waldhauser apărută în anul 1976, „*Faraonii și magia ploii – Piramidele ca instrumente ale influențării vremii*“ (carte epuizată din stoc de câțiva ani buni). Recunoaștem că ideea ni s-a părut la început eronată, așa cum probabil vi se pare și dumneavoastră în acest moment. Dar ea era logică și argumentată științific și putea fi privită datorită modelului creat, și din perspectivă practică. Ne-au plăcut și concluziile și

argumentele sale clare și logice. Dar ceea ce ne-a determinat să ne ocupăm mai intens de această problemă a fost următorul episod: Hermann își crease modelul său și pompase apă cu el. În anumite locuri ale modelului său de piramidă existau linii ale nivelului apei, și anume acolo unde apa nu putea urca din cauza unei pături de aer. Până în acel moment Hermann Waldhauser nu fusese niciodată în Egipt. Prin urmare și-a spus: dacă e în regulă cu teoria mea, atunci ar trebui ca și în piramidele reale de pe platoul Giseh să existe linii de marcare a nivelului apei, căci modelul său era o copie în miniatură, fidelă a originalului.

Și ce-a găsit el la prima sa vizita în Marea Piramidă în camerele subterane, în camera reginei și în camera regelui? Linii care marcau nivelul apei! Din acel moment totul a fost clar pentru Waldhauser și pentru noi: acolo a fost așa ceva!

Din acest motiv, să privim mai atent instalația de pompare!

Marea Piramidă și sistemul ei de pompare

O problemă de care s-a lovit Hermann Waldhauser a fost lipsa unor părți importante din instalație, necesare funcționării ca pompă. E posibil ca acestea să fi fost la un moment dat îndepărtate, intenționat sau nu. Chiar și faptul că Marea Piramida nu avea intrare, subliniază teza lui Waldhauser. A fost până azi căutată în zadar o „intrare principală“. O astfel de intrare nu exista de altfel într-o instalație de evaporare. Austriacul nu exclude nici posibilitatea ca anumite părți să fi fost îndepărtate intenționat, pentru a face imposibilă o eventuală reconstruire a sistemului și a tehnicii. Așa s-ar explica de ce încă din timpul faraonilor cunoașterea piramelor din Giseh fusese dată uitării:

„Dacă privim partea superioară a piramelor ca pe o uriașă carcasă goală a unei pompe, din care au fost îndepărtate toate piesele mobile precum pistoane, cabluri, ventile, atunci am găsit cheia către o înțelegere parțială.“

În expunerea sa, Hermann Waldhauser explică în mod clar conceptul integralității și consideră că partea superioară a piramidei ar fi doar o componentă în întreaga construcție, care nu poate funcționa fără celelalte părți din structură.

1. Canalul

La instalația din piramidă se putea ajunge pe alea apelor, căci aceasta era legată de fluviu printr-un canal. Întregul material de construcție a fost transportat cu navele, ceea ce înseamnă că una din cele

mai importante premise pentru începerea construcției instalației a fost acest canal de legătură.

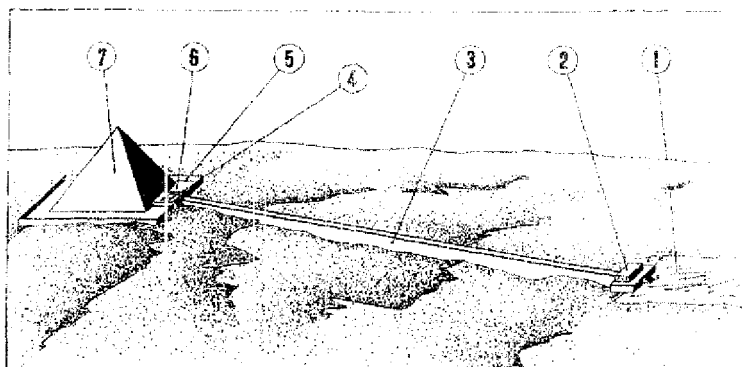

Fig. 26:

Părțile principale vizibile ale Piramidei:

1. canalul navigabil de la Nil
2. construcția din vale
3. drumul de la suprafață
4. clădirea principală
5. zidul înconjurător
6. curtea
7. construcția superioară piramidală

2. Construcția din vale

Fără îndoială că în acest punct Hermann Waldhauser are totală dreptate. Cele două așa-numite temple din vale (construcția din vale), ale căror ruine se află până în ziua de azi în fața Sfînxului și care și-au plătit tributul timpului, au fost în mod clar hale de descărcare ce stăteau direct în fața portului fluvial. Aceasta este o părere recunoscută. Un punct de descărcare asemănător ar fi existat și la capătul drumului exterior către Marea Piramidă. Din păcate este imposibil să mai fie căutate urme în această zonă, întrucât, în ultimele decenii casele cartierului Nazlet El Saurian s-au extins până direct spre platou. Astfel de baze maritime de descărcare sau ceea ce a rămas din ele, găsim și în fața celorlalte piramide aflate de-a lungul Nilului.

3. Drumul la suprafață

Drumul a legat construcția din vale cu clădirile principale și era o cale înclinată. Se urca ușor, ceea ce se poate observa și azi. În textele

vechi drumul era numit „*Calea tragerii*“. O denumire foarte potrivită, întrucât tot ce trebuia transportat către instalația principală era tras pe acest traseu ușor ascendent.

Ne putem imagina în acest context un topogan de apă într-o piscină. Aici apa este permanent dirijată printr-o suprafață artificială lucioasă, astfel încât alunecarea este posibilă fără rănirea pielii. Această cale funcționa într-un mod asemănător. Conform acestui principiu, apa a fost dirijată pe suprafețe netede, șlefuite, prin canale subterane. Să ne amintim de multele canale găsite pe întregul platou (capitolul 2). Cu ajutorul acestor canale calea putea să fie permanent aprovizionată cu apă.

Cât de genial trebuie să fi fost acest sistem reiese și din faptul că această cale putea să fie utilizată nu numai în modul descris; mai sus, ci putea funcționa și ca un „utilaj de șlefuire“ pentru prelucrarea suprafețelor, care necesitau o șlefuire precisă. Așa se poate înțelege de ce au putut fi produse pietrele pentru înveliș cu o astfel de precizie. Așa cum reiese din fig. 28, în acest mod era posibil să se șlefuiască nu numai suprafețele de așezare ci și suprafețele opuse, precum și suprafețele exterioare înclinate.

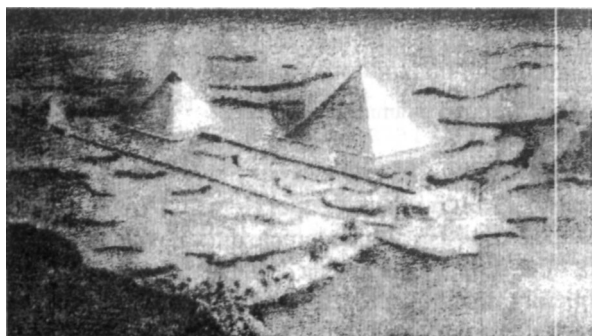

Fig. 27: În fața Platoului Giseh se afla odinioară un port. Conform dogmei oficiale!

4. Clădirea principală

La capătul de sus al drumului se află clădirea principală, care face legătura cu partea principală a instalației.

„Aici se găsea inițial, în timpul procesului de construcție, rampa de descărcare superioară, pentru ca ulterior, clădirea ridicată aici să îndeplinească diverse roluri, legate de funcționarea instalației. Pe de o parte funcționa drept stație a unui lift,

având deci funcție tehnică. Pe de altă parte era un fel de centrală de dirijare a mării instalații, pentru ale cărei necesități diverse a fost necesară luarea de măsuri speciale și oferirea totodată și spații pentru personal și materiale. În afară de aceste spații cu utilitate pur practică mai existau aici și unele încăperi pentru cult și reprezentare.”

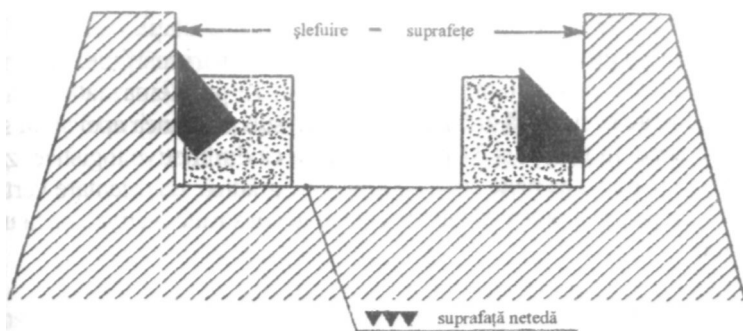

Fig. 28: Utilaj de șlefuire a suprafețelor mari

5. Zidul înconjurător

Apa care curgea în jos din Marea Piramidă în cele două coridoare se aduna într-un rezervor care era la o distanță de aproximativ 20 de metri de fanta de jos a piramidei și se desfășura împrejurul acesteia. La o analiză din satelit se poate vedea încă vag zidul înconjurător. Și celelalte două piramide, Piramida lui Chefren și a lui Mykerinos - avuseseră astfel de ziduri la o distanță de douăzeci de metri. Ele mai aveau și un alt zid în plus, aflat la o distanță de nouăzeci de metri.

Zidul înconjurător era o parte esențială din construcția superioară și a jucat încă dinaintea începerii construcției propriu-zise un rol important în măsurarea și calcularea suprafețelor. El forma o proiecție orizontală pătrată (vezi fig. 29), astfel putând fi stabilite și colțurile construcției superioare; mai ales dacă în centru se afla o ridicătură (o stâncă), ca în cazul Marii Piramide. După construirea zidului înconjurător, șantierul a fost umplut cu apă și transformat într-un mic lac. Motivul pentru aceasta era că astfel, pe suprafața lacului, putea fi transportat materialul cu un efort minim către locul dorit.

„Zidul înconjurător a fost în partea mai de jos ca un înveliș protector al unui bazin de apă, având o influență importantă asupra a ceea ce se petrecea în spațiul aerian din jurul instalației din piramidă.”

Conceptul zidului înconjurător este de mare importanții. Hermann Waldhauser a înțeles acest lucru și l-a integrat logic în contextul teoriei sale.

Cât de înalt era nivelul apei în interiorul acestor ziduri sau mai bine zis cât de înalte erau zidurile, putem face speculații. Pornim de la trei posibilități: cinci, zece sau cincisprezece metri înălțime. Încă nu este suficient de clar cum au rezolvat inginerii problema statică pentru a merge la sigur că zidurile vor rezista sub presiunea apei și nu se vor sparge. În fig. 30 și 31 putem observa că din motive logistice, zidurile nu arătau ca niște ziduri normale de grădină, cu orientare verticală, ci, pentru a putea stăvili apa, ele erau construite înclinat, ca la un baraj.

6. Curtea

„Curtea“ (fig. 26, nr. 6) se afla între zidul înconjurător și suprafața de susținere a părții superioare a piramidei. Se putea ajunge în ea doar printr-un gang de trecere îngust, care pornea din clădirea principală.

„Această curte a fost firește numită mai degrabă bazin de apă, căci încă de la începerea construcției a fost umplută cu apă. Mai întâi a fost folosită ca un fel de cale navigabilă iar mai târziu ca un recipient de evaporare sau de captare a eventualului

Fig. 29: Piramidele erau înconjurate de ziduri și se aflau astfel într-un rezervor cu apă. Apa ieșea la suprafață din „canalele sufletului“. Conform teoriei lui Waldhauser.

surplus de apă sau de precipitații. Prin canalul exterior era posibilă o deversare a surplusului de apă în canalul Nilului, într-o manieră simplă și sigură. Se pare că nu au fost luate măsuri speciale, căci la fel de bine cum o încercare de a produce ploaie putea să rămână fără succes, la fel de repede se putea declanșa și o rupere de nori. “

Lungimea inițială a laturilor piramidei însuma circa 230,38 metri, ceea ce corespunde unei suprafețe a bazei de 53.075 metri pătrați. O distanță de douăzeci de metri față de zidul înconjurător face ca suprafața din interiorul bazinului de apă să aibă 20.030 metri pătrați. În cazul unui nivel de umplere cu apă de până la:

5 metri, rezultă o cantitate de apă de circa 100.150 metri cubi.

10 metri, rezultă o cantitate de apă de circa 200.300 metri cubi

15 metri, rezultă o cantitate de apă de circa 300.450 metri cubi.

7. Partea superioară a piramidei

Aceasta nu numai că reprezintă zona cea mai importantă a întregii instalații, ci formează și partea care a necesitat și cel mai îndelungat timp de construcție. Părțile principale sunt: învelișul exterior întins pe o suprafață mare, construcția interioară din piatră, inclusiv nucleul stâncos masiv și cavitățile care se găsesc în interior. Transportul materialului de construcție a fost făcut pe apă, așa cum am prezentat mai sus – o metodă care a ușurat enorm lucrul muncitorilor. Conform acestei teorii, întotdeauna s-a lucrat pe uscat și transportul a fost întotdeauna făcut pe apă.

Pompa și părțile ei componente

Hermann Waldhauser nu exagerează deloc atunci când îi numește pe acești constructori, maeștri ai mecanicii clasice. Astfel, el a observat în coridoarele înclinate aflate cu mult sub suprafețele de susținere ale construcțiilor superioare, cavități dreptunghiulare în care au fost aduse pistoane. În plus se poate observa că suprafețele de podea, cele laterale și tavanele au fost șlefuite cu cea mai mare precizie. Gan-gurile lungi și înclinate erau cilindri dreptunghiulari.

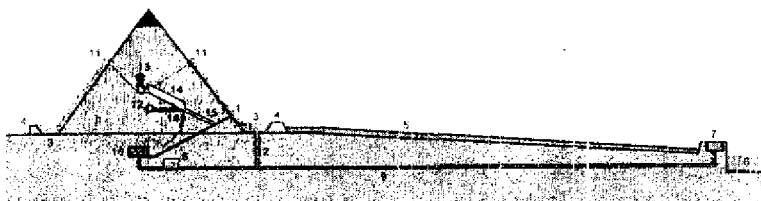

Fig- 30: Explicații despre instalația de pompare din *Marea Piramidă*:

Nr. 1 este numită astăzi intrarea originală, dar ar fi putat servi drept scurgere pentru apă, atunci când se făcea o deconectarea părților superioare ale piramidei, golindu-se de apă în vederea lucrărilor de curățire, sau pentru îndepărtarea unei cantități prea mari de mâl din Nil. Această ipoteză vine în sprijinul surselor mai vechii (Strabon), care vorbeau de un platou din piatră mobil plasat la intrarea din partea de nord. Placa trebuie să fi fost perfect prelucrată, astfel încât să poată să se integreze perfect: în construcție, și să nu fie observabilă din exterior. Acest fapt întărește presupunerea noastră că a fost vorba de un coridor cu utilitate pur tehnică, prin care apa era dirijată înăuntru sau în afară.

Nr. 2 este o presupusă cale de legătură între rezervorul de apă și canalul care duce spre Nil, pentru a se obține astfel o circulație a apei – eventual și pentru lucrări de revizie.

Nr. 3 (Nr.4) bazinul de apă din interiorul zidului înconjurător.

Nr. 5 drumul exterior care putea fi eventual folosit și pentru scurgerea apei, dacă se afla prea multă apă în bazin. Acest lucru este explicat într-un citat din cartea lui Waldhauser „Faraonii și magia ploii”: „Referitor la ordinea în care a fost construit acesta, se înțelege că el a luat naștere după încheierea lucrărilor de la constivcția din vale. Pe această procedură fiecare parte gata putea fi folosită drept cale de transport. Canalul subteran de dirijare și de scurgere a apei nu trebuie căutat altundeva decât sub drumul exterior, căci orice altă plasare ar fi necesitat multa muncă suplimentară.”

Nr. 6 Revărsare din Nil. Se presupune că nivelul Nilului varia, astfel încât, printr-un sistem de canale subterane ramificat putea fi stocată suficientă apă, pentru a evita o eventuală criză de apă.

Nr. 7 este rezervorul de colectare pentru intrarea și ieșirea apei.

Nr. 8 este camera dinaintea coridorului fântânii, care servea ca o supapă pulsatoare pentru rezistența hidrodinamică (vezi capitolul „Rezistența hidrodinamică”).

Nr. 9 canalul subteran de la Nil până în cea mai de jos plasată cameră din Marea Piramidă.

Nr. 10 camera nedefinitivată săpată în piatră, care servea drept „cazan de aer” pentru rezistența hidrodinamică.

Nr. 11 cele două ieșiri ale coridoarelor care pornesc din camera regelui; prin aceste ieșiri apa curge în jos pe exteriorul piramidei până în bazinul de captare.

Nr. 12 camera reginei, care se presupune că servea drept „flotor” pentru transportul pe apă mai departe în sus.

Nr. 13 este camera regelui cu cele cinci camere de construcție.

Nr. 14 este marea galerie care dă în așa-zisul gang ascendent.

Nr. 15 gangul ascendent face legătura cu gangul descendent, o legătură între cea mai de jos treaptă funcționată a piramidei și partea superioară.

Nr. 16 este punctul de legătură al rezistenței hidrodinamice cu așa-numitul „sistem de carburare” al treptei superioare din Marea Piramidă.

Schema de nivel a unei instalații a piramidei

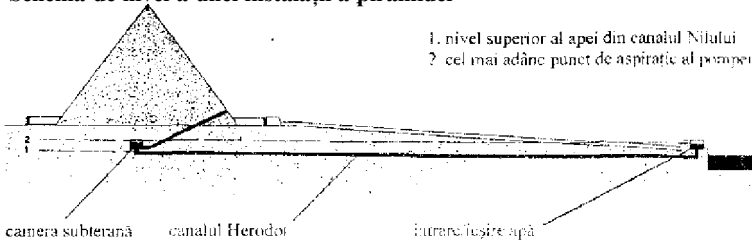

Fig. 31: Schema de nivel a instalației Piramidei:

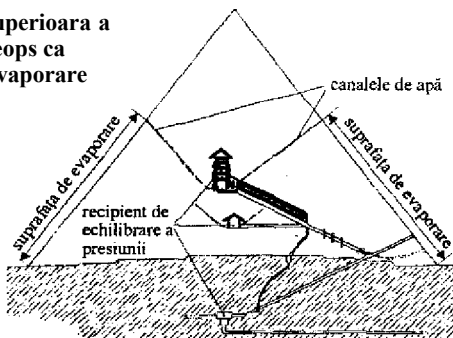
1. nivel superior al apei din canalul Nilului
2. cel mai adânc punct de aspirație al pompei

De aici nu trebuie să rezulte nici o contradicție fizică, întrucât un cilindru poate avea orice secțiune dorită. Dacă se construiește un utilaj din piatră, atunci nu intră în discuție decât o secțiune dreptunghiulară. Dimensiunile instalațiilor construite erau uriașe și cilindrii au putut fi utilizați ca pistoane acționate cu un cablu de tracțiune, concepându-se astfel utilajele hidraulice necesare pompării.

Cum funcționează pompa?

Să ne îndreptăm acum privirile către modul concret de funcționare a pompei. În cazul teoriei lui Waldhauser trebuie pornit de la două presupuneri:

Construcția superioară a piramidei Cheops ca instalație de evaporare

Coridoarele oblice sunt cilindri ai pompei. Cu excepția peretilor de aer, cavitățile sunt umplute cu apă.

Fig. 32: Construcția superioară a piramidei Cheops ca instalație de evaporare

1. Construcția instalației din piramida de la Giseh este subordonată unui plan complex cu finalitate precisă. Constructorii, oricare ar fi fost ei, nu au făcut aici nimic la voia întâmplării, iar planificarea teoretică a instalației a fost pusă în practică până la cel mai mic detaliu.
2. Conform teoriei lui Wdhauser, cavitățile serveau exclusiv scopului aducerii apei pe flancurile construcției superioare a instalației.

Hermann Waldhauser a împărțit sistemul de ridicare a apei în două părți: treapta inferioară – din camera subterană până în gangul orizontal aflat la nivelul camerei reginei – și treapta superioară – deasupra camerei reginei.

TREAPTA INFERIOARĂ

1. Prin canalul de dirijare către Nil (1) era umplută mai întâi instalația cu apă, până când pompa putea să aspire singură. Apa trecea prin robinetul de fund (2), care împiedica ridicarea nivelului apei peste limita normală și umplea camera subterană (3). Întrucât aerul din cameră nu putea fi eliminat în totalitate, pe tavanul camerei se forma o pătură de aer (4), necesară funcționării sistemului. Pistonul treptei inferioare (5) era prevăzut cu un ventil, care se deschidea la mișcarea în jos și se închidea la mișcarea în sus. Prin acesta apa era pusă în mișcare în sus prin cilindrul înclinat al treptei inferioare (6).

2. Acționarea pistonului se producea printr-un cablu (8) prin care utilajului i se dădea forță prin mișcările de tragere executate de către echipe. Cu cât era mai puțin aer în cameră, cu atât mai scurte deveneau mișcările de tragere, până când în cele din urmă perna de aer trebuia din nou lăsată să se formeze. Echipa de tragere se afla în afara zidului împrejmuit și trebuia să cuprindă pentru aceasta treaptă circa o sută de oameni. Treapta inferioară putea fi pusă în funcțiune independent de celelalte.

3. Coloana montantă (A) leagă treapta inferioară de cea superioară a pompei. Acest gang mai era folosit și pentru umplerea cu aer a celor două recipiente superioare de egalizare a presiunii – mai bine zis completarea cu aer, fără să trebuiască goliți treapta, superioară.

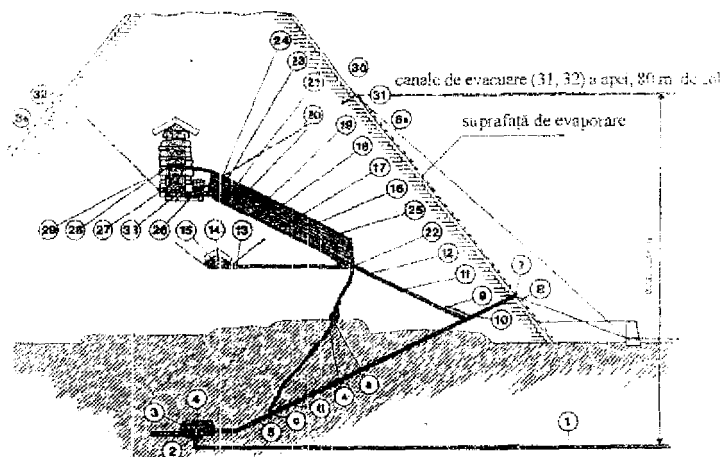

Fig. 33: Pompă uriașă (Piramida lui Cheops), schemă de funcționare.

1. canalul de conducere a apei de la construcția din vale care, conform relatărilor lui Herodot există, dar care nu a fost găsit până azi	19. planșeu de dulapi
2. robinet de fund	20. găuri în rampe
3. camera subterană	21. rampe laterale
4. pernă de aer	22. închiderea cilindrului
5. pistoane ale treptei inferioare	23. ieșirea apei cu ventil
6. cilindri ai treptei inferioare	24. bloc de piatră
7. intrare în construcția superioară	25. perete de dulapi
8. cablu al treptei inferioare	26. cameră intermediară
8.a. cablu al treptei superioare	27. bazinul de apă superior
8.b. cablu al treptei auxiliare	28. camerele de construcție
A. coloană montantă	29. canalul de apă și funicular de sud
B. Ventil	30. canalul de apă și funicular de nord
C. ventilul mare	31. capace de închidere
9.ștuț	32. capace de închidere
10 ventil	33. vană de piatră
11. pistonul treptei superioare	
12. cilindrul treptei superioare	
13. gang orizontal	
14. recipient de egalizare a presiunii	
15. pernă de aer	
16. bazin de apă înclinat	
17. pistonul treptei auxiliare	
18. cilindrul treptei auxiliare	

TREAPTA SUPERIOARĂ

1. Ștuțul (9) leagă treapta inferioară de cea superioară. Prin ventil (10) apa putea să curgă doar într-o direcție, de jos în sus. Prin ridicarea pistonului treptei superioare (11) din cilindrul acesteia (12) era aspirată apa.

2. Când cavitățile se umpleau până la un anumit nivel, nu era posibilă o tragere în sus directă din cauza presiunii lichidului asupra suprafeței pistonului. Ar fi fost necesară în acest caz o mică armată pentru a putea efectua mișcarea de tragere. Această problemă era rezolvată prin recipientul de egalizare a presiunii (14) și prin perna de aer (15) – prin așa-numita camera a reginelor – prin care era captată forța contrară coloanelor de apă.

3. O altă măsură consta în amenajarea unui bazin mare și înclinat de apă (16) – marea galerie – și în folosirea unui al doilea piston (17) într-un cilindru auxiliar pentru eliberarea pistonului din cilindrul principal amintit anterior (18). Dacă acest piston era mișcat în jos și în sus printr-un cablu de tragere, atunci la tragerea în sus era adusă apă în marea galerie.

4. Marea galerie avea pe de o parte rolul de a neutraliza energia cinetică a apei împinse în sus din treapta auxiliară, și, pe de altă parte, era un bazin de decantare.

5. Camera intermediară (26) și împingătoarele care se aflau înăuntrul cu tot cu contragreutatea de aici au servit drept trecere a cablului și totodată împiedicau mișcarea apei în bazinul superior (27). Așa-numitul sarcofag era în starea intactă probabil un troc de apă pentru lucrările de curățare, și câteva aspecte duc la ipoteza că ar fi putut servi și ca suport pentru răsucirile de cablu necesare în această zonă.

Scopul celor cinci camere de construcție (28)

Inițial, perna de aer aflată în partea superioară avea rolul de a capta toate șocurile de presiune cauzate prin procesul de pompare. Acest lucru era necesar mai ales pentru că cele două coridoare prin care trecea cablul (29, 30) au cauzat în partea de sus o diminuare considerabilă a secțiunii.

Această schimbare a secțiunii fusese intenționat creată, ea având următoarele efecte: dacă apa urcă în bazinul înclinat (marea galerie) și apoi în bazinul superior, atunci aerul poate fi eliminat din cavitățile care au rămas doar până când orificiile interioare ale celor două canale

pentru cablu se află sub apă. Pomparea în continuare în sus a apei cauzează o creștere a presiunii aerului, care este tot mai mult presat, până când apa urcă în cele din urmă până la nivelul punctelor exterioare de vărsare. O revărsare în cantități mari nu s-a petrecut totuși întrucât a fost împiedicată prin măsuri speciale (31,32).

Abia când suprapresiunea atingea nivelul dorit îi era lăsată cale liberă apei. Întrucât cu ajutorul coloanei montante descrise era posibilă umplerea pernei de aer după necesități, presiunea dorită putea fi regularizată. Prin urmare puteau fi lăsați să țâșnească circa 150000 de litri de apă în decurs de câteva minute la o înălțime de optzeci de metri.

Ambele canale de trecere a cablului (29, 30) erau astfel construite, încât la nevoie puteau fi folosite și ca cilindri. Pentru acționarea părții superioare erau necesare două utilaje de tragere separate.

Diferențele de înălțime pe platou

Întrucât toate cele trei piramide aveau ziduri împrejmuitoare este interesant de cercetat diferențele de înălțime de pe platoul Giseh. Cea mai mică piramidă, cea a lui Mykerinos este poziționată cel mai sus.

La mică diferență de înălțime urmează piramida lui Chepren și cel mai jos se află Marea Piramidă. Această poziționare îi face pe cei mai mulți să creadă că Marea Piramidă ar fi cea din mijloc. Înclinația suprafeței a făcut ca afluxul de apă către Marea Piramidă să fie asigurat suplimentar de la celelalte două mari piramide.

În încheiere, Hermann Waldhauser afirmă că rezultatele cercetărilor sale nu ridică pretenția de a fi complete și că sunt posibile și alte variante.

Aveți dificultăți de înțelegere?

Ceea ce pare să sune aici complicat, tehnic și prin urmare, puțin mai neclar, este de fapt foarte simplu. În filmul „Minciuna Cheops” am prezentat acest proces pe modelul mecanic al lui Waldhauser și suplimentar am adăugat multă animație, astfel încât procesul să fie prezentat cât mai pe înțelesul tuturor.

Să încheiem prezentarea acestei teorii geniale cu câteva date suplimentare: pe suprafețele piramidelor oamenii de știință au descoperit ceva interesant, care la început nu a putut fi explicat. Suprafețele pietrelor din învelișul exterior prezentau o peliculă care conținea elemente chimice, ce nu puteau apărea în piatră în mod natural. Aceasta peliculă cu puternice urme de siliciu avea culori diferite, de la maro până la gri închis. Apa care se evaporă lasă urme aproape: de neconfundat întrucât se depozitează conținutul de minerale. Dacă flancul unei piramide a fost folosit drept suprafață de evaporare, atunci oxact acolo ar trebui să existe o peliculă. Acolo trebuie să fie, și acolo și este, în timp ce pe celelalte suprafețe laterale nu se poate demonstra existența acestei pelicule.

La sfârșitul cărții sale, Hermann Waldhauser explică și care au fost circumstanțele care au făcut ca instalația să devină inutilizabilă. Este vorba de avariile pe care le-a înregistrat Marea Piramidă la nivelul camerelor de construcție și al cilindrului inferior. Pereții camerei principale superioare s-au deplasat cu mai mult de doi centimetri către exterior și plăcile de tavan foarte mari și grele s-au fisurat parțial. După părerea sa, o astfel de avarie ar putea să apară numai din cauza unei presiuni uriașe exercitate din interior. Aceeași explicație este dată și pentru fisurile din masivul stâncos de la cilindrul inferior.

„Aceste distrugerii se pare că au făcut ca instalația să nu mai poată fi utilizată în scopul prevăzut inițial. Se presupune că mai întâi au fost suprasolicitate camerele de construcție. Avarierea camerelor superioare de construcție a fost începutul sfârșitului, atât pentru instalația lui Cheops, cât și pentru piramida-construcție. O reparație fără demolarea jumătății superioare ar fi fost imposibilă. Din acest moment, pompa superioară a devenit inutilizabilă. Când au apărut apoi fisuri și la nivelul părții inferioare, în masivul stâncos, făcând cilindrul inferior nefuncțional, întreaga instalație nu a mai putut fi altceva decât un frumos obiect decorativ. Un vis al omenirii a început să-și piardă strălucirea și să pălească.“

Poate Hermann Waldhauser cu revoluționara sa teorie despre scopul și rolul piramidelor să aibă dreptate până la urmă? Acestei să fie motivul pentru care cunoștințele despre piramidele de la Giseh să cadă în uitare încă din vremea faraonilor?

Cum de nu a fost luată în seamă teza lui Waldhauser?

De fapt, fiecare cercetător ar trebui să devină activ în acest punct; mai ales după ce Hermann Waldhauser a găsit în cadrul primei sale vizite la Cairo, linii de marcare a nivelului apei în Marea Piramidă.

Există în acest caz doar o explicație logică: principalul argument al adversailor lui Waldhauser este că hidrocentrala-pompă putea să funcționeze doar dacă exista un canal de dirijare a apei de la Nil. Dar un astfel de canal nu a fost găsit până azi... Prin urmare, Hermann Waldhauser nu a avut nici un argument concludent, în afară de trimiterea la relatările lui Herodot.

Ce nu poate relata Herodot despre acest lucru? Herodot prove-nen din Halikarnassos, un oraș din sud-vestul Asiei Mici. Viața politică a epocii sale era foarte agitată, ceea ce probabil a făcut ca el să fie un istoric ce călătorea mult. Astfel, el a străbătut toată Asia Mică, Italia, Sicilia, sudul Rusiei, Cipru și Siria. În Babilonia s-a oprit mai mult timp. În anul 448 î.Hr. a ajuns în Egipt țara faraonilor. În timpul șederii sale în Egipt, a notat tot ceea ce i-au povestit partenerii săi de discuție. Niciodată nu a fost un istoric pur. El a relatat totodată și despre geografia și topografia ținuturilor vizitate. „*Fiecare istorie trebuie privită în cadrul spațiului ei geografic și fiecare spațiu geografic are istoria lui.*”

Mai întâi Herodot relatează despre aspectele logistice din procesul de construcție a piramidelor câți oameni au fost necesari pentru construcție, crearea unei căi de transport, tehnica transportului, durata de construcție și așa mai departe. Între lucrările pregătitoare se numără și construirea camerelor subterane și a gangurilor, precum și a canalului subteran către Nil, care s-ar întinde până în fața Sfînxului. Conform spuselor lui Herodot pe atunci platoul piramidelor era ca o insulă înconjurată de ape.

Preoții egipteni au subliniat față de Herodot în mod explicit, „*că un șanț din Nil duce numai la una din piramide (Marea Piramidă) și print-o conductă zidită, pătrunde apă în piramidă*”.

Și alți istorici confirmă relatările lui Herodot. De pildă, Plinius cel Bătrân (23-79 d.Hr.) spune:

„*În Marea Piramidă există o fântână ...se spune că ea și-ar trage apa din Nil...*”

O altă versiune spune că întreaga piramidă ar fi fost plină cu apă în interior. Cea mai veche descriere a piramidelor conține așadar indicii că în Marea Piramidă fusese dirijată apă. De asemenea este de reținut că Herodot în Istoriile sale a subliniat în mod expres faptul că a fost introdusa apă „doar în Marea Piramidă“ și nu, de exemplu, în piramida lui Chefren:

„Și acesta (constructorul Piramidei Chefren) a procedat în același mod ca și celălalt (constructorul Marii Piramide) construind o piramidă cam nu era de dimensiunile celeilalte. Am măsurat-o și noi înșine. Nu existau nici camere sub Pământ și nici vreun șanț din Nil care să fie dirijat către piramidă, așa cum se întâmpla la cealaltă; acolo apa intra în piramidă printr-o conductă zidită...”

Și cronicarii arabi au scris despre camerele aflate sub Marea Piramidă, ceea ce ne duce spre concluzia că ei au avut ca surse, date sau alte scrieri mai vechi. Chiar și numai denumirea de azi „coridorul fântânii“ pentru coridorul din camera subterană este mai mult decât sugestivă, căci o fântână are întotdeauna de-a face cu apa...

La începutul secolului al XII-lea d.Hr., cărturarul arab *Abd ar-Rahim al Kaisi* (mort în 1169 d.Hr.) spunea despre Marea Piramidă în opera sa „Hitat“ următoarele:

„Al Ma'mun a deschis Marea Piramidă care se află lângă Al-Fustat... Am căutat în interiorul ei și am văzut o cameră boltită, a cărei bază era un patrulater, în timp ce în partea de sus era rotundă. În mijloc se afla un puț de fântână, pătrat, adânc de zece coți. Coborând în el am descoperit pe fiecare din cele patru laturi ale sale o poartă care ducea într-o încăpere mare, în care se aflau cadavre, fii lui Adam. Ele erau acoperite cu un mare număr de giulgiuri; pe fiecare se afla mai mult de o sută de giulgiuri, care din cauza vremii putreziseră și deveniseră negre.”

Un alt pasaj din „Hitat“ (capitolul 26) relatează despre existența porților subterane:

„Aceste piramide au sub pământ cavități, de la care pornește (după caz) un gang boltit. Fiecare gang are o lungime de 150 de coți (79 m).”

Această relatare despre Al Ma'mun, la care am făcut referire și în capitolul în care vorbeam despre mumii, este extrem de interesantă! Conform ei, în Marea Piramidă au fost descoperite nu numai un canal

de dirijare ci și camere subterane, în care se aflau cadavre. Acești morți nu fusesem duși în camera reginei ori a regelui, ci adânc sub pământ, într-o încăpere cu tavanul boltit. Numai prin acest canal era posibil să pătrunzi în Marea Piramidă. Nu exista nici o altă intrare! De ce? Căci piramida era o instalație tehnică în care se intra doar pentru lucrări de curățare și de revizie. Cadavrele au fost duse acolo multe secole mai târziu și nu aveau de-a face cu constructorii.

Stefan mai are de adăugat aici și un episod personal: acum câțiva ani el a avut o întâlnire în Johannesburg cu Credo Mutwa. Acesta nu se bucură numai în Africa de renumele unui mare medic spiritual și clarvăzător cu capacități neobișnuite. El este vizitat de oameni din toată lumea. Chiar și personalități cunoscute precum Nelson Mandela îi acordă lui Mutwa onoarea de a-l considera vindecător și clarvăzător. Credo Mutwa i-a povestit lui Stefan despre șederea sa în Cairo, care avusese loc acum câteva decenii. El a vizitat și Marea Piramidă. Ștefan l-a întrebat dacă are idee cine a construit piramida și pentru ce scop.

Credo Mutwa i-a răspuns:

„Când a fost construită nu pot spune cu exactitate. Dar când am fost în piramidă, am „văzut” doar apă, nimic altceva decât apă, pretutindenți am putut să o „văd” și să miros...”

Această afirmație nu i-a fost de mare folos la acea vreme lui Stefan, el neacordându-i mare atenție. Abia când a studiat experimentele lui Waldhauser, i-au revenit în minte cuvintele lui Credo Mutwa.

Prin urmare, istoricii relatează în textele lor vechi de mii de ani despre un – asemenea gang. Dar unde este el?

Dovada definitivă pentru existența canalului de dirijare

Egiptologii mai târzii cu siguranță nu au dobândit un bun renume încercând să găsească fel de fel de explicații șubrede care nu făceau altceva decât să scoată la lumină neștiința lor. Camerele, coridorul-fântână, precum și celălalt coridor transversal din camera subterană, care se îndreaptă în direcția sudică, toate ar fi „*proiecte nedefinitive ale constructorilor*“. Problemele tehnice i-ar fi determinat pe constructori se întrerupă lucrările în camera subterană și să prevadă camera reginei ce loc de înmormântare pentru faraon. Mai târziu ei au considerat această cameră ca fiind nepotrivită și au plănuit camera regelui. Pentru noi numai denumirea *coridorul fântână* a constituit un imbold de

a cerceta mai atent teoria lui Waldhauser și de a găsi dovezi concludente pentru canalul subteran. În acest moment am fost definitiv convinși că acest canal trebuie să fi existat.

Țelul nostru a fost din acel moment, de a aduce dovada științifică asupra faptului că prin piramida a curs apă. Așa a început o îndelungată muncă de strângere de probe, nu numai din piramidă, ci și de pe platou și din teritoriile subterane ale altor piramide. Am căutat dovezi pentru canalul subteran și pentru labirintul subteran de la Giseh. În acest context este interesant de amintit despre o discuție purtată de Ștefan cu profesorul dr. James Hurtak, în noiembrie 2004 în Elveția, James Hurtak nu a fost surprins, când Ștefan i-a povestit câteva detalii despre coridorul fântână și despre canalul de dirijare. Hurtak a subliniat acest aspect tehnic important și i-a relatat despre descoperirile sale făcute în coridorul Osiris, care coincideau cu părerile noastre.

La începutul anului 2005, Ștefan s-a întâlnit cu un egiptean, care nu numai că avea bune relații cu serviciul secret și în cecurile politice, dar se bucura și de un statut diplomatic. (Îi respectăm rugămintea de a nu-i publica numele. Garantăm însă absoluta sa seriozitate.) Acest domn i-a povestit lui Ștefan detaliat despre vizita făcută în 2004, când au fost întreprinse săpături și a fost îndepărtat nisipul din coridorul fântână. El declară:

„Ne aflam în fața coridondui fântână și am coborât în el pe o scară de lemn. Ajunși jos, am mers drept înainte și apoi la stânga. Acolo se afla o încăpere mică, înaltă de circa șaiszeci de centimetri și cu o lățime de circa șaiszeci – șaptezeci de centimetri. Am intrat acolo. Aceasta dădea într-un spațiu mai mare, lat și lung de circa 2,50 până la trei metri și înalt de aproximativ 2,10 până la 2,20 m. Peretele era din gresie calcaroasă. Pe unul din acești pereți erau hieroglifice. Mai departe, drept înainte pornea un coridor mic – arăta ca un gang –, se putea înainta prin el și cu ajutorul lămpii de buzunar, am putut vedea că acolo se aflau pietre și nisip. Acest gang fusese cioplit în stâncă și nu era așa de bine prelucrat ca cel dinainte. Cât de departe ducea acest gang nu s-a putut observa, căci era foarte îngust.“

Trebuie amintit faptul că acest cunoscut egiptean al lui Ștefan nu prezentase până în acel moment vreun interes deosebit referitor la Marea Piramidă ori la celelalte piramide, iar vizita sa fusese pur

întâmplătoare în cadrul scurtei sale șederi în Cairo. Nu auzise până atunci nimic despre relatările lui Herodot cu privire la canalul de dirijare, și nicidecum despre teoria lui Waldhauser privind hidrocentrala pompă.

Ceea ce înseamnă că acest canal, regăsit în mod oficial, parte componentă indispensabilă pentru teoria lui Waldhauser, există într-adevăr!

După alți doi ani de cercetări suntem siguri că teoria lui Waldhauser constituie o piatră de temelie pentru explicarea rolului Marii Piramide.

Trebuie să ne imaginăm...

Platoul era înconjurat de ape asemenea unei insule

Teritoriul locuibil din stânga și din dreapta Nilului a luat naștere în urma inundațiilor acestui fluviu, și doar o fâșie îngustă reprezintă teren fertil. În ambele părți, destul de aproape, se află deșertul. Dacă astăzi ca vizitator stai în fața piramidelor, observi că acestea sunt poziționate mai sus decât nivelul apei, decât albia actuală a Nilului. Totuși, nivelul de apă de-a lungul mileniilor a fost foarte diferit. Astăzi știm că aproximativ în perioada. 5500-6000 și apoi în 3000 î.Hr. în regiune era foarte multă umezeală. Între 11000 și 8000 î.Hr. era de asemenea tot așa. De-a lungul mileniilor au alternat faze lungi uscate cu perioade foarte umede, așa cum reiese din cercetările pe rocă.

Marea Moartă se află ceva mai departe în est. Din diferite cercetări întreprinse în Sahara și în partea vestică, reiese clar că și acolo nivelul mării a oscilat. Acest lucru este dovedit de profilele de climă din paleogen din Marea Moartă, care arătau exact nivelul de atunci al apei. Apa mării a oscilat în decursul ultimilor 11000 de ani cu 50 până

70 de metri – iar înainte chiar cu 200 de metri. Astfel de date demonstrează și că nivelul Nilului era în jurul anilor 4000 până la 5000 î.Hr. cu cinci metri mai înalt decât astăzi.

În această regiune se ciocnesc două influențe climaterice total diferite, căci aici în vest se află uriașul deșert Sahara. Reconstituind situația de atunci, se pare că deșertul și clima de aici nu contau prea mult pentru nivelul apei din mare, căci ea capta mulți afluenți din munții vestici. Același lucru se întâmpla și în cazul Nilului, ale cărui ape veneau din sudul cel verde din regiunea musonică a Oceanului Indian,

Nilul își duce apele mii de kilometri până în delta sa. Prin aceasta ia

naștere în regiunea Nilului un paradox climateric: în unele regiuni poate fi foarte secetă, dar Nilul își păstrează un nivel ridicat al apelor. Așa se explică ceea ce scriau vechii cronicari, spunând că platoul era înconjurat de ape precum o insulă,

Malul de vest

Toate piramidele din Egipt se află pe malul de vest al Nilului. Nilul curge de la sud la nord, vărsându-se prin delta sa, în Marea Mediterană. Prin acțiunea de rotație a Pământului se formează un profil asimetric în albia râului - condiționat de opoziția la inerție a apei. Apa rece, cu o temperatură de 4° Celsius are cea mai mare densitate și este împinsă către malul vestic. Din cauza densității sale și a vitezei de curgere mai ridicate, nu se mai depun sedimente și pietre de râu. Apa mai caldă și mai ușoară se adună către malul estic. Substanțele nutritive sunt purtate tot către malul vestic.

Ce concluzie tragem de aici?

În cazul Marii Piramide, aceasta ar însemna că afluenții subterani, chiar și la un nivel mai scăzut al apei aveau suficiente resurse, întrucât aici viteza de curgere era mai mare, se poate ca apa să fi fost împinsă cu presiune pe canalele subterane. Piramida ar fi avut cea mai bună poziție să fie alimentată cu apă la temperatura de 4° Celsius. Ceea ce nu ar fi fost posibil dacă s-ar fi construit o piramidă pe malul estic.

Întrucât toate piramidele se află pe malul vestic, se poate porni de la ideea că toate piramidele erau dependente de apă, chiar dacă ele nu transportau apa direct prin interiorul lor, așa cum se întâmpla cu Marea Piramidă de la Giseh. Pur ipotetic este posibil ca toate piramidele să fi fost legate una de alta printr-un sistem subteran de canale într-o anumită continuitate și având o vibrație specifică, pe care s-o imprime apei. Cu siguranță centrul de colectare era platoul Giseh.

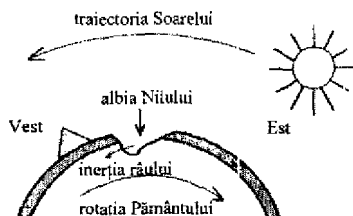

Fig. 35: Prin rotația pământului se formează un profil asimetric în albia râului - condiționat de inerția apei.

Unde este intrarea?

Ca și Waldhauser, pornim și noi de la ipoteza că inițial nu a existat nici o intrare în Matea Piramidă. Egiptologii sunt de părere că intrarea era zidită după ce avea loc înmormântarea. De asemenea, după ce hoții de morminte prădau piramidele, blocau din nou intrarea, ceea ce pare să nu fie total lipsit de logica. Însă ne punem întrebarea, de ce Al Ma'mun – în cazul în care el a fost într-adevăr primul care a deschis piramida – nu a găsit nici o intrare originală?

„Intrarea“ despre care vorbesc egiptologii astăzi, aflată oblic deasupra intrării de azi, nu pare a fi o cale de acces propriu-zisă, ci mai degrabă un coridor tehnic, fapt indicat de pietrele de închidere și de blocare.

O altă provocare pentru egiptologii clasici sunt de pildă și forajele din pietrele de închidere. Dacă ele ar fi avut doar rolul de închidere a piramidei, atunci nu ar fi prezentat aceste găuri, care indică mai degrabă o utilitate tehnică. Să fi trecut pe aici cablul tras de echipele de muncitori, așa cum susține Hermann Waldhauser? O astfel de piatră de închidere găsim astăzi și în coridorul din camera subterană. Piatra din granit roșu prezintă aceleași găuri ca și cea aflată la intrarea superioară.

Chiar dacă nu putem clarifica precis scopul, constatăm totuși că forajele indică o utilitate tehnică, care are de-a face cu aerul, lumina și apa. Și faptul că am dat de pietre asemănătoare cu găuri forate în ele și la Abusir, ne conduce spre aceeași concluzie. Facem abstracție de faptul că până astăzi nu se știe prin ce mijloace tehnice puteau fi executate astfel de foraje. Dacă ne gândim la realizările tehnice atribuite vechilor egipteni de dogma științifică actuală, ar fi imposibil ca ei să fi făcut astfel de foraje,

În „Petri Museum“ din Londra este expus un vârf ascuțit folosit la găurire din Vechiul Egipt (cu numărul de catalog U.C. 16037). El a fost descoperit către sfârșitul secolului al XIX-lea de către Flinders Petrie în Giseh. Petrie a observat că a fost tocit capul de găurire, și probabil din acest motiv unealta nu a mai fost folosită de pietrarii vremii. Capul de găurire era însă utilizabil numai pentru rocă mai moale, ca

de pildă piatră calcaroasă, în niciun caz pentru rocă tare, cum ar fi granitul roșu sau dioritul. Descoperirea lui Petrie arată că vechilor egipteni le era cunoscut principiul forajului.

Totuși există...

Unele puncte slabe în teoria lui Waldhauser

Referitor la aprovizionarea cu apă în ținuturile secetoase, printre care se numără și Egiptul, Waldhauser are dreptate în totalitate. Dar noi avem unele îndoieli referitoare la teoria sa și le vom explica.

Mai întâi trebuie pornit de la premisa că Marea Piramidă este cu câteva milenii mai veche decât se presupune astăzi în mod oficial. După încheierea potopului (de la care trebuie pornit în mod teoretic) a urmat și pentru Egipt o perioadă îndelungată de ploi, care s-a încheiat în jurul anilor 7000 până în 8000 î.Hr. Aceste date provin de la cronicarii arabi și din cercetările esoterice. Dacă în aprecierea teoriei lui Waldhauser pornim de la premise pur climaterice, atunci construirea Marii Piramide înainte *de potop* nu avea nici un rost. Ar trebui ca în teoria lui Waldhauser construirea piramidei să fie plasată după încheierea perioadei ploioase, deci în jurul anilor 7000 până la 8000 î.Hr., când clima a început din nou să devină secetoasă.

Dar vrem să mergem cu un pas înainte și să plasăm pentru moment, construirea Marii Piramide într-o epocă mai veche. Să analizăm puțin populația egipteană de azi de pe valea Nilului și modul în care ea folosește apa Nilului. Prin simple canale, apa este dirijată din Nil către ținuturile cultivate, creând astfel mult mai multe suprafețe fertile. Acest stadiu de cunoștințe cu siguranță fusese atins și de vechii egipteni.

Acum mii de ani, în delta Nilului nu trăiau zeci de milioane de oameni ca azi. Presupunem că erau cel mult câteva sute de mii. Și pentru un număr așa de mare de oameni, revărsările anuale ale Nilului erau suficiente pentru a uda în cel mai simplu mod câmpurile aflate de-a lungul său. Din acest punct de vedere nu era cu siguranță necesară o hidrocentrală-pompă uriașă. Trebuie să fi existat prin urmare un alt motiv pentru care piramida a fost construită tehnic în acest mod. Vom analiza acest aspect ceva mai încolo, în capitolul 5.

Mai există în plus și o componentă tehnică importantă, pe care Hermann Waldhauser nu a gândit-o în cercetările sale. Aceasta este...

Berbecul pentru apă

Berbecul pentru apă este un principiu hidraulic, cu ajutorul căruia apa poate fi ridicată fără transport de energie. Acesta este folosit adeseori și în ziua de azi. În fig. 36 vedem componentele necesare: avem nevoie de o sursă de apă – care în cazul Marii Piramide este Nilul, care trebuie să se afle mai sus decât așa-numita supapă pulsatoare, un ventil de presiune și un cazan cu o pernă de aer corespunzătoare. Nilul umple gangul subteran către camera unde se află masivul stâncos și curge în pantă. Urmează apoi o zonă plană, camera mică din fața coridorului-fântână, așa-numita supapă pulsatoare. Datorită înclinației apa curge prin coridorul fântână ajungând sus în camera nedefinitivată, care prezintă cazanul cu perna de aer. De aici mai departe apa poate fi condusă printr-o coloană montantă către rezervoarele superioare, dacă din cauza pernei de aer create se închide ventilul de presiune și calea prin coloană în sus rămâne liberă. Apa ajunge prin coloana montantă într-un rezervor de sus. În Marea Piramidă acesta este așa-zisul *Gang al prădătorilor de morminte* din zona marii galerii, unde se află o altă instalație de ridicare a apei. De aici mai departe ajungem în camera reginei, care din nou funcționează ca rezervor cu pernă de aer, și unde trebuie să fi existat și un ventil de presiune, pentru a umple Marea Galerie cu apă și a se ajunge la ultimul rezervor superior, camera regelui.

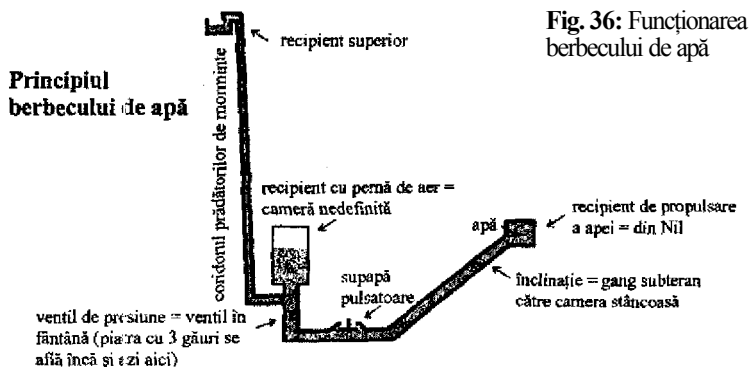

Fig. 36: Funcționarea berbecului de apă

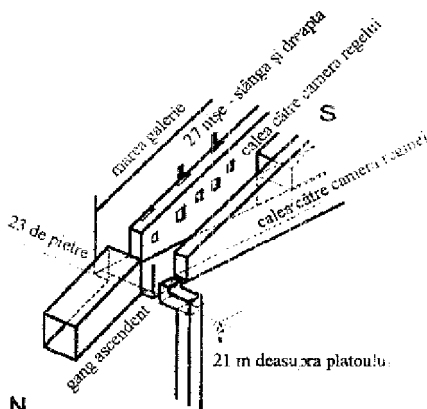

Fig. 37: Nodul din marea piramidă unde se întâlnesc berbecul de apă cu carburatorul pentru conducerea apei în sus.

Cea de-a doua treaptă de conducere a apei în sus seamănă mai degrabă cu principiul carburatorului nostru de azi. Dacă principiul berbecului de apă și principiul carburatorului se cuplează, atunci mecanismul de tragere cu ajutorul ventilului mobil despre care vorbea Hermann Waldhauser este de prisos. Se păstrează însă principiul de funcționare al instalației superioare și al celei inferioare: pe treapta inferioară berbecul pentru apă, pe treapta superioară principiul carburatorului.

Aceasta înseamnă că dacă principiul, berbecului a fost aplicat în cazul Marii Piramide, nu mai era nevoie de nici un om – așa cum presupunea Hermami Waldhauser – pentru a acționa pompa, ci ea funcționa fără acționare din exterior.

Rezumat și privire retrospectivă

Să ne concentrăm asupra întrebării, ce scop aveau piramidele, să analizăm faptele pe care le-am descoperit în timpul cercetărilor noastre.

În funcție de unghiul din care privim lucrurile și de perspectiva din care se desfășoară activitatea de cercetare, apare și atenția pentru detaliile esențiale. Imaginați-vă că sunteți convinși de principiul că piramidele au fost morminte. Întreaga muncă a dumneavoastră va fi orientată în mod logic, către studierea piramidelor și a aspectelor de construcție ale acestora din punctul de vedere al considerării lor drept morminte

ale faraonilor. O vană de piatra este privită prin urmare drept un sarcofag, și coridoarele care duc din piramidă în exterior, sunt văzute drept coridoare ale sufletului.

Același lucru se întâmplă și cu cei care văd în piramide lăcașuri de inițiere. Atunci coridoarele sufletului capătă o semnificație astrologică, pentru că în diverse perioade erau orientate către anumite constelații, în tot cazul, această teorie sună ceva mai plauzibil decât cea a „coridoarelor sufletului“. În plus cuiva, care ar crede în asta, i-ar veni tare greu să accepte ideea că toți ceilalți faraoni care au fost îngropați în alte piramide fără a avea coridoare ale sufletului au avut dificultăți mari în procesul de înălțare a sufletului.

În funcție de teoria adusă în prim plan, sunt interpretate și aspectele de construcție ale unei piramide, fără ca să poată fi aduse dovezi științifice în acest sens.

Așa s-a întâmplat și cu punctul de vedere geologic, după cum vom vedea imediat. Să ne amintim de marele cercetător american John Anthony West și de cercetările sale asupra Sfînxului. West nu pornea de la ideea că piramidele au fost morminte, și era convins că ele, ca și Sfînxul trebuie să fi fost cu câteva mii de ani mai vechi. Era logic că va găsi cândva urme de eroziune pe corpul leului și astfel va lansa o nouă ipoteză.

A fost Marea Piramidă într-adevăr o hidrocentrală-pompă? Hermann Waldhauser s-a apropiat cel mai mult dintre toți cercetătorii, inclusiv dintre cei care i-au urmat, de rostul și scopul construirii Marii Piramide. După toate căutările pe această temă și după cele mai recente rezultate ale cercetărilor, suntem de părere că Hermann Waldhauser avea dreptate ca principiu, și anume, că Marea Piramidă era o instalație tehnică, pusă în funcțiune cu ajutorul apei. Numai că ea nu era folosită pentru influențarea microclimei și pentru producerea regională a ploii (mai multe despre aceasta în capitolul 5).

Pentru noi au existat două puncte hotărâtoare care ne-au determinat să acordăm atenție prezentărilor lui Waldhauser. Primul a fost că modelul său de pompă a funcționat practic din prima. Al doilea a fost existența liniilor care indicau nivelul apei. Teoretic, acestea puteau să apară și în urma unei revărsări a Nilului. După deschiderea făcută de Al Ma'mun a existat o intrare, iar apa a putut teoretic să pătrundă înăuntru.

În plus, Hermann Waldhauser a găsit în diverse locuri - asta venind în sprijinul teoriei sale cu pompele de apă – depozite de minerale, pe care le-a explicat inițial drept cruste de sare. A luat cu sine în Austria probe din ele și le-a dat spre cercetare experților, aceștia confirmându-i presupunerile. Prin urmare, pentru el a devenit clar că prin piramidă a curs odinioară apă. Să fie într-adevăr așa?

Toate bune și frumoase, dar hârtia poate să mai eștepte, noi trebuie să mergem pe urmele problemei. Dacă Hermann Waldhauser are -n principiu dreptate, ar trebui să se găsească și astăzi urme care să poată fi cercetate, căci apa curgătoare depune; sedimente care pot fi observate și după sute sau mii de ani.

Prin urmare am pornit din nou la drum spre Cairo. În decurs de un an, Stefan a luat în scopuri de cercetare peste o sută de probe – din roci, nisip, mâl al Nilului – alături de probe de referință de pe platoul Giseh, din Sakkara, Dahschur, Meidun și din Nil.

Stefan le-a trimis la...

CAPITOLUL 4

Institutul Fresenius

Prima etapă de cercetări 2006/2007

Cercetările au fost concluse de Dr. Bernd Mehlich de la Institutul Fresenius din Dressda. Ele s-au focalizat, pe întrebarea: „*A existat apă în Marea Piramidă?*“

Pentru aceasta el a primit opt pobe dintr-o rocă, prin care, pe baza conținutului de minerale prezent pe acestea, a vrut să verifice dacă în camere s-a aflat apă, în special apă curgătoare.

Proba 1: coridorul de jos (camera subterană / camera U)

Proba 2: coridorul de 3,5 metri de deasupra coridorului bază

Proba 3: peretele camerei U din vest

Proba 4: peretele de sud-vest al camerei U

Proba 5: tavanul camerei U

Proba 6: peretele de nord al camerei U

Proba 7: piatră din piramidă, exterioară, cantul nord-est 1,5m

Proba 8: apă din Nil (20 cm sub nivelul apei)

Întrucât raportul de verificare al primei etape de cercetare conține 32 de pagini în format A4, vă vom prezenta aici numai concluziile lui.

Rezumatul primei etape de cercetare

Cercetarea conținutului fizic al probelor a fost făcută cu ajutorul metodelor spectroscopiei FTIR, ale analizei structurii fine cu raze Rönigen, ale cromatografiei cu ioni și ale spectrometriei de emisie optică (ICP). Rezultatele obținute în urma cercetării au fost următoarele:

a. Pereții coridoarelor sunt formați în principal din piatră calcaroasă (carbonat de calciu) cu părți relativ reduse de minerale de gips și argilă. După poziția benzilor de absorbție este vorba de mineral de argilă cu caolin (ceea ce va fi de mare importanță mai târziu în cartea noastră).

b. În partea inferioară a coridorului, peretele este acoperit de o crustă din cristale halit (NaCl). Habitusul fazei cristaline arată faptul că sarea prin cristalizare totală provine dintr-o soluție apoasă. Pentru

a afla proveniența sării ar fi fost necesară cercetarea rocii originare (de pildă din foraje) din preajma coridorului și respectiv a camerei. Obținerea unei cantități reduse de clorură prin depunere din apa Nilului ar fi posibilă doar în urma unui proces îndelungat de îmbogățire realizat prin aducerea permanentă a apei către cameră și evaporarea ei.

c. Pereții camerei, inclusiv tavanul sunt de asemenea din piatra calcaroasă cu conținut diferit de dolomit. Pereții camerei conțin cantități considerabile de sare solubilă în apă. În câteva locuri (peretele de vest al camerei subterane) se observă pe suprafață cristale de halit. Este de remarcat conținutul ridicat de nitrați din pereți, în special nitrat de calciu. Nitratul ar putea să fi luat naștere prin descompunerea biologică a substanței organice care conține azot cu ajutorul bacteriilor. Doar legătura Na_2O / MgO din crusta de sare exclude o depunere din apa mării. Dr. Bernd Mehlich explică:

„Masa compactă și habilusul crustei de sare ne fac să concluzionăm că aici s-a petrecut o cristalizare a sărurilor dinainte dizolvate. Ceea ce ar însemna că în această cameră au existat cantități mari de apă. O cristalizare a sării s-a petrecut după procesul de evaporare al acestei ape, după ce aceasta a dizolvat înaintea sărurile corespunzătoare din roca înconjurătoare.“

Sursa substanței organice, ale cărei resturi minore (posibil bacterii) pot încă să fie demonstrate, nu este clară. Ar fi posibil să fie vorba de culturi de bacterii, care au transformat azotul din aer în nitrat. Dacă însă este vorba în cazul nitratrului de produse de descompunere a unei substanțe organice care conține azot, trebuie ca aceasta să fi fost introdusă în cameră. Ar fi posibil ca ea să fi fost adusă prin apa Nilului, care cu siguranță poate să aducă periodic cu sine o încărcătură organică mai mare. În proba de apă din Nil supusă cercetărilor firește că nu a putut fi descoperită o asemenea încărcătură. În acest context ar trebui să ne asigurăm tot prin cercetări asupra rocii nucleu că nitrații nu sunt deja conținuți în aceasta.

d. Piatra din piramidă din exterior are o compoziție mineralogică cu totul diferită de materialul din care sunt pereții coridorului și ai camerei. Această piatră este formată din ghips. Astfel în cazul acestei pietre fie că nu e vorba de roca-stâncă pe care se află piramida, fie există o altă explicație pentru aceasta. Prin urmare trebuie întreprinse noi cercetări de teren și luate alte probe.

Aceste rezultate, la rugămintea lui Ștefan, au fost prezentate încă o dată de dr. Mehlich în filmul nostru „Minciuna Cheops“:

Ștefan: *„Întrebarea către Institutul Fresenius a fost: „A existat apă în Piramidă? “*

Dr. Mehlich: *„Conform cercetărilor făcute până acum pe baza probelor de rocă aduse de dumneavoastră, putem răspunde la această întrebare afirmativ, dacă luăm în calcul în special una din probe, cea din așa-numitul coridor-fântână... Aceasta ne-a atras atenția încă de la prima sortare a probelor. Ne așteptaserăm de fapt la gresie calcaroasă, cuarț sau ghips. Nu ne-am gândit la sare gemă pură – doar privind această probă, ea ne-a atras atenția. Și privită la microscop, se observă că structura este foarte compactă.“*

Ștefan: *„Aceasta nu poate să fi luat naștere prin umiditatea care a progresat în stâncă?“*

Dr. Mehlich: *„Nu, structura care ia naștere astfel ar avea o cu totul altă înfățișare decât aceasta. De pildă, ea se găsește la zidărie, unde s-a format azotat de calciu. Aceasta are mai multe cristale fine filiforme, care se văd ca un fel de barbă pe construcție, dar cea de aici este o crustă de sare compactă. Nu poate să se fi cristalizat în atmosferă.“*

Ștefan: *În raportul de cercetare ați scris despre cantități de nitrat ridicate, acest lucru nu l-am înțeles prea bine.*

Dr. Mehlich: *„Conținutul de nitrat este foarte ridicat față de cât ne așteptam noi să fie, și de obicei nu se găsește o cantitate așa de mare de nitrat într-o rocă stâncoasă sau în astfel de construcții din piatră.“*

Ștefan: *„Cum poate fi explicat acest lucru? “*

Dr. Mehlich: *„Da, cantitatea mare de nitrat ar putea proveni din descompunerea microbiologică a materialului organic. Iar materialul organic ar putea fi adus la rândul său prin sapropelul din Nil – dacă ar exista legături între Nil și camerele subterane.“*

Concluzie: nu numai că s-a demonstrat existența apei (vezi punctul b), ci chiar a *apei curgătoare* – de-a lungul unei perioade de timp îndelungate. Acest aspect este interesant, deoarece criticii susțin

că ar putea să fi existat apă în piramidă, dar firește, ea ar proveni doar din revărsările Nilului. Apoi apa ar fi rămas acolo și mai târziu s-ar fi retras (facându-se însă abstracție de faptul că apele revărsate ale Nilului ar fi trebuit în acest caz să aibă o înălțime de peste șaizeci de metri, ceea ce este imposibil). S-a demonstrat că apa curgea, deci era într-o mișcare permanentă, iar aceasta este diferența relevantă.

Ceea ce înseamnă că rezultatele cercetărilor întreprinse de Institutul Fresenius nu contrazic teoria lui Waldhauser.

Căutarea noastră ulterioară după probe de mâl din Nil

Prima piedică în demonstrare a fost așadar, depășită. Totuși cum stau lucrurile cu celelalte camere? Se poate demonstra că a existat și aici apă și mâl din Nil?

Bineînțeles, probabilitatea de a găsi mâl din Nil după mii de ani este foarte redusă, totuși noi am încercat să găsim astfel de dovezi. Încă din 1999 Ștefan a intrat pentru prima oară în camerele de construcție superioare. Se poate vedea că mai exista încă o cantitate considerabilă de mâl din Nil în fața straturilor orizontale de piatră. Interesant este că cea de-a doua cameră, așa-numita *Wellington Kammer*; în 1999 nu mai avea urme de moloz. Pe atunci, mâlul din Nil și semnificația acestuia au trecut neobservate de către Ștefan, precum și de către mulți alți cercetători și oameni de știință care au vizitat camerele de construcție în decursul ultimelor două secole. Ei nu căutaseră după așa ceva. **Ei căutau comori, mumii sau camere ascunse, și nu linii de marcare a nivelului apei și mâl din Nil.**

Abia după alte cercetări ale lui Ștefan, începute în anul 2006 am concluzionat că, dacă apa era într-adevăr dirijată prin piramidă, ar fi trebuit să existe încă resturi de mâl în camerele de construcție superioare – cu condiția ca ele să nu fi fost curățate total de astfel de resturi în ultimii ani. Din fericire, acest lucru nu a fost temeinic făcut de către Administrația Egipteană pentru Antichități. Astfel, când în primăvara anului 2007 am avut din nou ocazia să analizăm amănunțit camerele superioare, am găsit ceva resturi de materiale cu nămol pe ele, pe care le-am pus la dispoziția Institutului Fresenius.

Prin urmare noi, autorii, concluzionăm: faptul că acolo se găsește nămol din Nil arată clar că apa care a transportat acest mâl trebuie să fi ajuns până în camerele de construcție – și acest lucru s-a realizat printr-un proces de pompare!“

Dar asta nu e totul. După difuzarea filmului nostru „Minciuna Cheops“, am mai găsit un indiciu asupra faptului că acum câteva decenii, în camerele Marii Piramide au fost descoperite resturi de mâl din Nil. Profesorul Khalil Messiha, despre care am vorbit în capitolul 2; a întreprins în anii 1960 cercetări în camera reginei și a fost convins de existența altor camere în Marea Piramidă. El relatează următoarele:

„În 1967, când am vrut să îndepărtăm carierele de piatră aflate la bază, în fața peretelui de est, a trebuit mai întâi să îndepărtăm un strat de mâl gros de zece centimetri de pe întreaga podea a camerei. Din cauza stratului de mâl la început nu ne-am putut da seama dacă există o posibilă cale de acces care să ducă sub camera reginei...”

Și mai există și alte indicii mai vechi: În anul 1765 Nathaniel Davison, consulul general de mai târziu din Algeria, și-a petrecut vacanța în Egipt. În această perioadă el s-a apucat de studierea temeinică a piramelor. A descoperit deasupra mării galerii, direct sub tavan, un orificiu dreptunghiular, lat de circa șaiszeci de centimetri. Cu ceva chinuială, el a reușit să se târască într-un mic coridor. După circa opt metri a ajuns într-o cameră mică, în care nu putea să stea drept în picioare. Această cameră avea aceleași dimensiuni ca și camera regelui, aflată dedesubt. Astfel, Davison a *descoperit* scurgerea care ducea din Marea Galerie în camera de construcție aflată deasupra camerei regelui. În teoria lui Waldhauser, această scurgere reprezintă o componentă importantă a instalației. Pe parcursul cercetărilor ulterioare, diverși egiptologi au presupus că aceste camere de construcție, așa cum indică și numele de altfel, serveau la susținerea camerei regelui și inițial au fost ermetic închise. Dar nu a fost așa! Datele teoretice contrazic această teorie a egiptologilor, deoarece camera regelui nu se află după cum se știe în mijlocul piramidei, astfel încât pe ea nu apasă cea mai mare presiune. Camera reginei s-ar afla într-o astfel de poziție, astfel încât ar fi fost neapărat necesar să se construiască deasupra ei camere de echilibrare a presiunii. Mai simplu spus: dacă ar fi trebuit să se echilibreze presiunea – ceea ce presupune o oarecare forță statică – atunci acest lucru ar fi trebuit făcut deasupra camerei reginei. Dar acolo nu există camere de construcție. Prin urmare ele nu au fost camere de echilibrare a presiunii, ci căi de scurgere pentru apă, așa cum a concluzionat Waldhauser.

La fel stau lucrurile și cu crăpătura pe care au descoperit-o Vyse și Perring în camera Davison.

În februarie sau martie 1837, Vyse, împreună cu inginerul constructor britanic John S. Perring au pătruns într-o noapte în secret în camera regelui. Ei știau că deasupra tavanului înalt de aproape șase metri se află o cameră plată, care fusese descoperită încă din 1765 de către Nathaniel Davison – prima cameră de construcție. Vyse și Perring au pătruns deci în camera Davison, pentru a o cerceta mai îndeaproape. Print-o crăpătură din tavanul de granit au putut să introducă o trestie și să o împingă în sus, fără să întâlnească rezistență. Apoi, Vyse a început deschiderea camerei secrete, indicându-le mai întâi muncitorilor să ciopească cu dalta o galerie prin plăcile de granit. Când însă acest procedeu s-a dovedit a fi foarte dificil, a pus pulbere explozivă pentru a putea să-și creeze o cale în sus. Și a reușit. Vyse și cele mai apropiate persoane din anturajul său, Perring și prietenul comun James R. Hill s-au văzut la scurt timp în fața unei mari descoperiri. Pe 30 mai Vyse, împreună cu Hill s-au cățărat pentru prima dată în cameră. Și au descoperit astfel o altă cameră, aflată deasupra camerei Davison. Vyse a numit-o pe aceasta cu numele ducelui de Wellington, personaj venerat de el, și de atunci ea se numește *catmra Wellington*. Pe 25 aprilie 1837 a fost deschisă cea de-a treia cameră, *camera Nelson*. Unsprezece zile mai târziu, pe 6 mai, a fost deschisă forțat *camera Arbuthnot* și pe 27 mai, *camera Campbell*.

Mai există în plus și o indicație interesantă din secolul al XIX-lea. Când bărbații din jurul lui Vyse au deschis cea de-a doua cameră de construcție în mod forțat, au observat că fetele lor s-au colorat deodată în negru, din cauza unui praf. Prin explozie a fost răspândit în aer un strat de mâl care a colorat fețele tuturor în negru.

Se pare că această *crăpătură* găsită de Vyse să fi asigurat singură scurgerea de apă către camerele superioare, așa cum descria Waldhauser. Crăpătura era după părerea noastră o componentă tehnică a camerelor de construcție!

Acest lucru este confirmat de mâlul din Nil descoperit de noi în anul 2007. În ultima noastră cercetare de la începutul anului 2008 am găsit în toate cele cinci camere de construcție resturi de la materia depozitată – mâl din Nil.

Este incredibil cum nici un cercetător din deceniile și chiar secolele trecute nu a observat aceste resturi de mâl din Nil, și nu a tras nici o concluzie corespunzătoare. Asta privește în special resturile de pelicule de minerale, pe care nu numai Waldhauser le-a observat. Și

alți cercetători – de pildă echipa lui Christopher Dunn, de care ne vom ocupa mai târziu îndeaproape, a văzut peliculele de minerale.

Cea de-a doua și cea de-a treia etapă de cercetare 2007/2008

Primele cercetări au fost urmate de luarea de noi probe de rocă din împrejurimile piramidelor egiptene, din camerele de construcție și din canalele Nilului și supunerea lor analizelor întreprinse de Institutul Fresenius. Se dorea în special să se demonstreze chimic dacă mărul din Nil a existat în camerele de construcție din Marea Piramidă. După a doua rundă a cercetărilor au rămas încă întrebări fără răspuns, la care am încercat să găsim o explicație prin tura a treia de cercetări.

Rezultatul a fost că nisipul găsit de noi în camerele de construcție nu era identic cu nisipul din deșert și nici nu provenea de la tavanele ori pereții camerelor de construcție. Din punct de vedere chimic, el provine din mărul Nilului! Acest lucru a devenit vizibil prin urmele de minerale din argilă, prezente în probe. În comparație cu probele de referință de măr luate din canalele de astăzi ale Nilului, textura mineralului argiloz este totuși diferită. Exact acest punct rămâne să fie explicat. Din punct de vedere chimic rezultatele sunt identice, mineralogic însă ele diferă. Acest lucru se poate explica prin faptul că noi am luat probele de referință cu măr din Nil din straturile superioare.

De aceea va avea loc o nouă etapă de cercetare, care se află actualmente în pregătire. Va fi necesar să ajungem la straturi de măr mai adânci, mai uscate și mai vechi din Nil (până la cinci metri adâncime) pentru a dobândi probe relevante. În straturile mai adânci presupunem că vom găsi material cu aceeași textură ca și probele din camerele de construcție.

Rezumat și privire retrospectivă

Prin rezultatul de ansamblu, putem deja concluziona că prin Marea Piramidă, pe durată îndelungată a curs apă, care a fost dirijată prin canalul subteran în camera subterană. Prin următoarea rundă de cercetări dorim să clarificăm și ultimul punct referitor la camerele de construcție.

CAPITOLUL 5

Numai o hidrocentrală-pompă sau ceva mai mult de atât?

Să analizăm acum diverse teorii despre piramide și factorul „apă în piramide“. S-ar putea ca pentru unii cititori să pară puțin cam științific. Ne-am străduit să facem mai clare teoriile prin prezentarea a cât mai multe imagini. Următoarele circa 50 de pagini formează baza în vederea demonstrării a ceea ce vor prezenta mai târziu doi cercetători ai teoriilor „tehnice“ referitoare la Marea Piramidă.

În cel de-al doilea capitol a devenit clar cu siguranță că factorul *apă* este de o importanță hotărâtoare. Același lucru este valabil și pentru instalațiile subterane de pe platoul Giseh, care reprezintă și azi un mister păstrat cu siguranță dintr-un anume motiv.

Pornim de la ideea că *vechii egipteni* erau încă de acum multe milenii în nenumărate privințe mai înțelepți decât noi. Aici se află și una din marile neînțelegeri ale epocii noastre, noi presupunând foarte simplu că oamenii de știință și cărturarii din epocile anterioare nu ar fi posedat cunoștințele științifice ale timpului nostru. Acum nu mai este pentru nimeni un secret că există multe „mistere“ din epocile vechi care au fost făcute cunoscute de câțiva egiptologi. Dar există unii care din motive bine știute subminează aceste cunoștințe sau sunt nevoiți să le țină secrete.

Noi, autorii, pornim de la ideea că a existat într-adevăr o civilizație superioară. Întrebarea propriu-zisă care se pune și la care vom încerca să răspundem este următoarea:

Cum de au putut să se piardă cunoștințele și cum de au dispărut dintr-o dată de pe suprafața pământului culturi foarte dezvoltate, printre care cea a egiptenilor, a grecilor, a romanilor, a sumerienilor, a maișilor sau chiar a incașilor?

O posibilă explicație ar fi legătura cu activitatea soarelui nostru. Doi oameni de știință canadieni, Maurice M. Cotterell și Adrian G. Gilbert au constatat o legătură directă între *epocile istorice și activitățile solare speciale*. De fapt, a fost constatată o corelație semnificativă între frecvențele petelor solare și apariția, respectiv dispariția culturilor superioare cunoscute de noi.

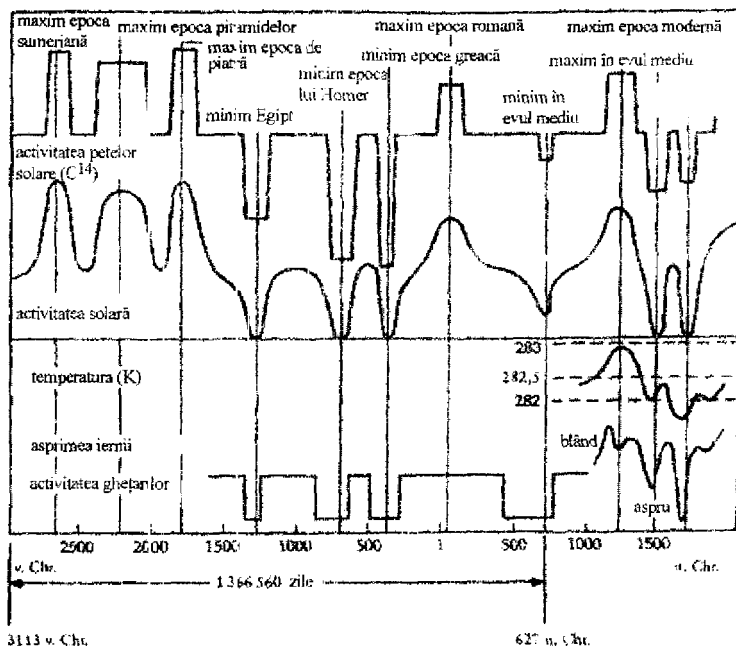

Fig. 38: Reprezentarea grafică a înfloririi și apusului civilizațiilor înalte în funcție de activitatea petelor solare; începând cu anul 3000 î.Hr. (temperatura este în Kelvini)

Autorul de cărți bestseller, Morpheus, scrie despre aceasta în cartea sa „Codul Matrix“:

«Petele solare sunt corespondențele influențelor extreme de câmp magnetic și conduc la explozii corespunzătoare (furtuni solare). Particulele din aceste explozii (electroni și protoni) se mișcă prin Univers cu viteze de două milioane de km pe oră. Aceasta duce de regulă la o schimbare a câmpului magnetic al Pământului, iar efectele câmpului magnetic stau – așa cum am descris mai înainte – în legătură directă cu conștiința și cu psihicul omului

Totuși, aceste particule ale furtunilor solare (electronii și protonii) exercită și o altă influență, de asemenea esențială, ele prezintă purtători de sarcină (ioni). Aceștia modifică diferența de

tensiune dintre Pământ și atmosferă. Și se știe că în cazul unor astfel de condiții atmosferice (câmpuri de energie) apar fenomene biologice care pot ajunge chiar până la modificări genetice.

Un brevet european aparținând Ciba-Geigy descrie un rezultat de laborator conform căruia în condiții asemănătoare celor anterior prezentate, diferite sisteme biologice (plante și animale; cresc mai eficient (sunt mai rezistente, trăiesc mai mult, sunt mai robuste, mai puternice).

Nu este de narare că dr. R. Becher, de la Albert Einstein Hospital din New York a dovedit încă din 1963 că există o legătură directă între comportamentele înregistrate în clinicile psihiatrice și furtunile solare. Becher vorbea și de modificările magnetice ale Pământului, care se produceau ca urmare a furtunilor solare și despre apariția imediată de comportamente nefirești ale pacienților din clinicile psihiatrice.

Fizicianul Alexandre Tchijevsky a descoperit încă din 1919/20 o corespondență între schimbările declanșate de activitatea solară și procesele biologice. El a descoperit în plus că furtunile solare pot schimba stările de funcționare ale sistemului nervos uman. Mai mult chiar, există o corespondență între activitatea solară și atitudinea agresivă a omului, putându-se constata această legătură și în cazul războaielor și al revoluțiilor. Când aveau loc furtuni solare, se schimba radical de pildă, comportamentul copiilor handicapați psihic comparativ cu stările lor anterioare. Datele subliniau și faptul că persoanele sănătoase erau și ele la rândul lor influențate. Iritabilitatea precum și emoțiile lor se intensificau.

Dacă urmărim literatura de specialitate privind furtunile magnetice din ultimii 70 de ani, găsim tot mai multe informații care vin de la autori serioși, informații ce demonstrează o legătură între furtunile magnetice care apar la fiecare zece — unsprezece ani și manifestările patologice ale oamenilor.

Oamenii de știință Düll și Düll vorbeau încă din 1934/35 despre legături directe între starea de sănătate a omului și „erupțiile bruște ale soarelui“. Ați putut probabil constata că bolile ce au o legătură cu creierul apar în număr mai mare în aceste perioade „active“ ale soarelui. Cei doi au mai observat că în perioada

furtunilor magnetice ale Soarelui se mărește numărul deceselor și al sinuciderilor.

Și mai importante sunt cercetările celor doi oameni de știință canadieni, Maurice M. Cotterell și Adrian G. Gilbert, care au constatat o legătură directă între epocile istorice și activitățile solare speciale. De fapt există o corelație semnificativă între apariția anumitor pete solare și nașterea, respectiv dispariția culturilor superioare cunoscute de noi.

Cum stau lucrurile azi? Analizele actuale ale astrofizicienilor descriu o activitate solară evidentă cu o continuitate ascendentă, așa cum nu s-a mai întâmplat niciodată până acum în istoria omenirii...

În aceste cercuri de specialitate, corelația dintre activitățile solare și schimbările de pe Pământ este foarte cunoscută, încă de acum 15 ani, deci cu un an înainte de căderea zidului Berlinului și de dizolvarea blocului estic, oamenii de știință cunoșteau aceste modificări extreme, căci făcuseră ani de-a rândul măsurători. Se presupune că a fost prezentat guvernelor din câteva țări un expozeu pe această temă.

Aceste cercetări științifice ar putea să explice evenimentele catastrofale din ultimii ani și situația mondială actuală cu schimbările ei extreme în plan fizic și al conștiinței.»

Ceea ce înseamnă că Soarele, respectiv activitatea acestuia are o directă influență asupra locuitorilor Pământului. Pe scurt: apariția și dispariția civilizațiilor superioare și a culturilor are de-a face cu schimbările ciclice ale activității solare. În acest mod, pe baza activității solare se poate prognoza, cum se va dezvolta omenirea în viitor?

Să ne privim mai întâi, să vedem ce mod de funcționare are creierul nostru și cum poate el să reacționeze la activitățile solare.

Legături fascinante

Creierul nostru lucrează electromagnetic, așa cum ne arată orice electroencefalogramă. El este străbătut de microcurenți, fiind asemenea unei stații radio, și poate înregistra și emite gânduri. Un gând este un câmp de vibrație iar aceste câmpuri nu pot fi reținute în calota craniană, ele „trec prin ea“. Energiile gândurilor sunt preluate de creier și din câmpul cuantic iar noi hotărâm ce acceptăm din aceste gânduri și

ce nu. Un câmp cuantic este un câmp al tuturor posibilităților fiind înregistrat de creier prin medulla oblongata și prelucrat mai întâi de creierul mic. Thalamusul este partea creierului care posedă un „filtru inculcat“ și decide ce acceptă din câmpul cuantic prin prisma modelului nostru educațional, și ce nu. Numai modelele astfel acceptate devin apoi conștiente.

Pentru o funcționare ireproșabilă a creierului nostru este nevoie ca Pământul să aibă un câmp magnetic stabil. Dacă lipsește această rețea magnetică, se ajunge la probleme corporale și la tulburări de memorie. De aceea, în cazul stațiilor spațiale, este creat un câmp magnetic artificial, căci altfel, astronauții ar fi cu adevărat „epuizați“. Chiar și ușoare oscilații în acest câmp fac să sporească tulburările de somn și agresivitatea. Acest fenomen apare mai ales când este Lună plină. Atunci câmpul magnetic al lunii se află foarte aproape de câmpul magnetic al Pământului, cauzând prin interacțiune unele modificări.

Una din „cuceririle recente“ ar fi *Neocortexul* - creierul mare. În mod normal, structurile corporale se formează și se dezvoltă atunci când este nevoie de ele. Noi ne folosim creierul conștient numai într-o anumită proporție, cele mai multe din acțiunile noastre decurgând total inconștient. Dacă nu ne-am folosi creierul, el nu ar mai fi acolo, așa cum se întâmplă în cazul corpului de pildă, când după o jumătate de an petrecută într-un scaun cu rotile, nu mai poți merge. Corpul a redus cele mai multe celule din mușchi. Prin urmare, creierul nostru se află mereu în stare de funcționare, chiar dacă nu știm exact ce face el.

Dacă analizăm mai atent capetele diferitelor statui egiptene, ne atrag atenția regiunile occipitale mari și craniile lunguiețe. Dacă pornim de la ideea că au existat într-adevăr oameni cu astfel de forme ale capului, înseamnă că ei aveau creierul mic de dimensiuni mai mari decât al nostru și probabil că foloseau mai bine „câmpul cuantic“. În special în așa-numita epocă Amarna a celei de-a XVIII-a dinastii a Egiptului acest cult a atins punctul culminant. Era perioada faraonului Amenophis, figură controversată a istoriei egiptene, care a intrat în cărți drept „regele eretic“ Echnaton, pe care cărturarii ebraici l-au transformat apoi în Moise. Mulți cercetători au prezentat negativ acest personaj și multe scrieri despre el nu au fost adevărate și nici demonstrate.

Ne punem întrebarea dacă aceste cranii au fost deformate pentru că „zeii“, adevărații constructori ai piramidelor, aveau astfel de capete

de la natură, cum este cazul lui Nefertiti ori al lui Echnaton? Dacă da, cum de aveau aceștia astfel de capete?

Fig. 39 și 40: Nefertiti, o dată cu acoperământ pe cap, altă dată fără. Ați mai văzut vreodată așa un cap?

Structuri piramidale în creier

Pentru a înțelege legătura dintre piramide și dezvoltarea creierului nostru, trebuie mai întâi să facem o scurtă incursiune în structura de bază piramidală a Universului.

Dacă pornim de la ideea că există doar o particulă originară, care reprezintă conștiința și totul ia naștere din ea, atunci ea trebuie transformată în mișcare. Ce structură poate să se ocupe ca mișcarea permanentă să fie posibilă fără consum de energie?

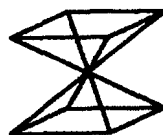

Fig. 41: Piramida dublă

Soluția este piramida dublă. Lothar Göring susține teza că în orice piramidă există o mișcare sistematică ce cauzează o concentrare de energie în vârfiar aceasta se reflectă în piramida aflată deasupra.

Lothar Göring a fost una din cele cinci persoane care au avut acces la cunoștințele din chivotul legii, pe care și le însușiseră cavalerii templieri în 1119 în Ierusalim. Erau nouăsprezece sarcofage din piatră, multe sculpturi și alte accesorii religioase precum cufere, încărcate pe nave și transportate în sudul Franței. Toate acestea au fost depozitate într-o grotă de pe Mont Chauve, peste care a fost înălțată o piramidă. În sarcofage au fost scrieri și hărți în scriere atlantă, vechi de mii de ani, pe care templierii le-au descifrat și care au devenit baza puterii lor nemăsurate.

Din aceste scrieri vechi Lothar Göring a aflat următoarele despre forțele existente în piramide: întrucât în partea inferioară a piramidelor duble se petrece același proces ca în partea superioară, energia este retrimisă înapoi în prima piramidă. Astfel, în vârful piramidelor ia naștere cu timpul o presiune energetică. Pentru a declanșa mișcarea în această structură piramidală dublă este suficient un gând: gândurile nu sunt nimic altceva decât energie și vibrație. Totul în Univers vibrează și posedă o lungime de undă proprie. Aceasta este una din cele mai importante descoperiri ale științei din ultimele decenii: materia nu este în realitate nimic altceva decât vibrație, nu există nicăieri atingere și totul este într-o permanentă mișcare. Tot ceea ce vedem, de pildă o masă sau un scaun pe care stăm – totul este energie care vibrează, care s-a mișcat mai lent și care a apărut pentru noi ca fiind „materializată“. Cel mai bine se vede acest lucru la microscopul cu electroni.

Astfel, *realitatea* pe care noi o vedem, nu este de fapt decât amăgire. Este cea de-a miliarda parte din realitate. Asta înseamnă că este implicată de un miliard de ori mai multă energie măsurabilă pentru a materializa o singură unitate în masă, anume pentru a deveni materie. Ceea ce înseamnă: „*Lucrurile vizibile nu au formă și lucrurile invizibile au o formă.*“

Gândurile pot fi numai din această particică originală și se pot mișca numai în această structură geometrică. Prin urmare, gândul poate fi definit ca „energie în mișcare“.

Procesele de mișcare din interiorul piramidei duble decurg în forme de spirală. Dacă primim o mișcare în formă de spirală, în interiorul spiralei ia naștere în mod automat o forță de suicțiune în direcție contrară. De unde rezultă că un gând pe care îl trimitem produce automat o forță de sucțiune și prin rezonanță atrage o formă de energie corespunzătoare. Cercetătorul austriac Viktor Schauberger a dovedit existența în apă a acelorași curenți centripeti care formează spirala. Prin aceasta are loc un schimb de informație. Așa cum se spune în limbaj obișnuit: „*Viața se reduce la un schimb între a da și a lua.*“

Prin procesul de mișcare din piramidă apar la marginea diagonalelor aceste spirale care se întâlnesc sus în vârful, determinând aici o con-

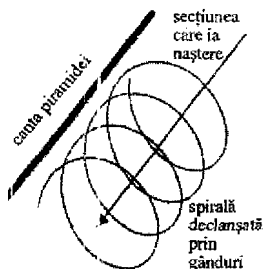

Fig. 42: Axa de rotație din piramida dublă declanșând gânduri.

centrare energetică, care este emisă apoi de aici. Aceste spirale nu ajung până în colțurile interioare, ci se întâlnesc înainte de acestea (fig. 43).

Conform spuselor lui Lothar Göring, din punct de vedere geometric Pământul ar fi un cub, compus din trei piramide duble, iar prin emiterea de energie în centrul acestor piramide duble ia naștere gravitația. Ceea ce înseamnă că această concentrare de energie – numită și *biocâmp* – este egală cu gravitația. Interesant este faptul că și sarea prezintă o structură cubică.

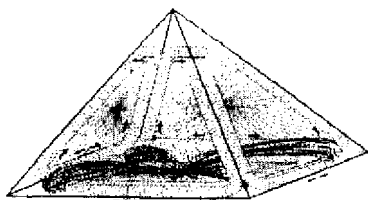

Fig. 43: Procesele de mișcare în interiorul Piramidei'

Astăzi știm că gravitația se află în legătură cu noțiunea timp. O gravitație puternică înseamnă o scurgere rapidă a timpului, iar o gravitație mai slabă determină o trecere mai lentă a timpului. Spre exemplu, dacă stăm pe Pământ timpul curge mai repede decât dacă ne-am afla pe un satelit. Prin urmare în vârful piramidei curgerea timpului

este altfel, mai rapidă, decât la baza sa, respectiv pe diagonalele bazei. Altfel spus, materia aspiră gravitația.

În forma de cub a Pământului se produce un schimb de informație deasupra diagonalelor piramidei, prin spirale. Dacă privim această formă geometrică a Pământului observăm că ea nu mai este pătrată, ci la Ecuator este mai bombată decât la poli, din cauza forțelor centrifuge. Seamănă mai degrabă cu un con sau chiar cu o mandarină. Dacă acest sistem cubic nu s-ar stabili, atunci ar exista pericolul ca Pământul să intre în scurt timp în derivă (vezi fig. 44, 45).

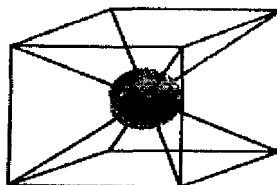
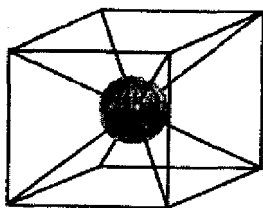

Fig. 44 și 45: Cubul cu piramidele duble, Pământul rotund (stânga). Cubul cu piramidele duble, Pământul cum este el azi, cu un unghi de 51,50 grade (dreapta).

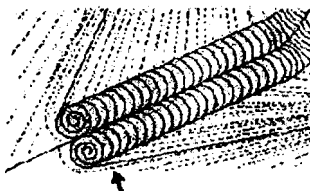

Fig. 46: Prin procesele de mișcare în piramidă iau rastere spiralele

Să pornim de la ideea că Marea Piramidă se află într-un punct de întâlnire al celor opt diagonale care iau naștere în cub și poate contribui la stabilizarea câmpului magnetic al Pământului și automat, la stabilizarea funcțiilor creierului uman. Altfel spus, Marea Piramidă alimentează spirala unei diagonale a Pământului. Firește, nu înseamnă că stă fix în acest punct, dar este foarte aproape de el!

În același timp, cu ajutorul coordonatelor Marii Piramide putem stabili și celelalte coordonate ale diagonalelor pe Pământ (vezi fig. 47). Aceste puncte de pe Pământ sunt locurile în care putem intra în comunicare cu alte planete – de la un cub la alt cub planetar – iar acest lucru se poate realiza prin energia gândurilor. Așa se explică multele percepții paranormale din piramidă, căci aceasta reprezintă prin forma sa, un uriaș *câmp de rezonanță*.

Să ne mai oprim puțin asupra gravitației și a forței centrifuge. Acestea sunt două principii fizice opuse. Forța centrifugă cauzează derivă, gravitația stabilizează. Să facem un experiment cu o ceașcă de ceai. Cu ajutorul unei linguri simulăm forțele centrifuge, învârtind puternic în interiorul ceștii. Ce se întâmplă? Ceaiul este centrifugat către marginea ceștii. Apoi luăm o bucatică de zabăr și o introducem înăuntru. Unde se va așeza ea? Nici într-un caz în mijloc! Cum stau lucrurile atunci când ia naștere o planetă? Noi am învățat că planeta noastră are un miez de fier. Conform legilor naturii, acest lucru nu este însă posibil!

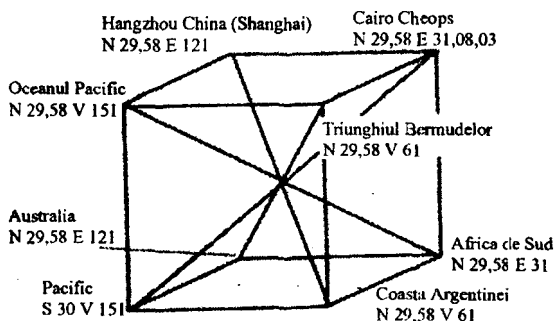

Fig. 47: Triunghiul Bermudelor.

Dacă presupunem că legile fizicii sunt valabile pretutindeni înseamnă că Pământul ar trebui să fie gol în interior, întrucât forțele centrifugale cauzează derivă. De asemenea, și celelalte planete ar trebui să fie goale în interior.

Ar putea fi posibil ca Pământul să fie gol în interiorul său? Au apărut între timp câteva publicații ce prezintă relatările unor persoane, care afirmă că ar fi fost acolo și ar fi găsit o civilizație necunoscută nouă. De pildă episodul relatat de Amiralul american Byrd. Dar există și publicații care tratează tema din perspectiva fizicianului. Cei care au fost în această „lume interioară“ vorbesc despre faptul că acolo luminează un soare. Dar cum se poate așa ceva dacă ținem seama de legile fizicii? Singura explicație ar fi următoarea: câmpul nostru gravitațional nu se află în centrul Pământului, ci este ancorat ca o sferă în scoarța terestră. Astfel se poate explica faptul că ființele vii nu au căzut în interior de pe scoarța terestră și faptul că în centru poate să „stea“ un soare. El ar fi ajutat să plutească de un câmp gravitațional în formă de sferă. Pe de altă parte, asta explică de ce omul nu poate observa trecerea de la partea exterioară a Pământului către interiorul acestuia.

Mai mult nu vom detalia pe această temă, am vrut doar să invităm la meditație în această direcție. (Cei interesați găsesc mai multe detalii în cartea lui Jan „Lumea interioară“).

Rețeaua planetară și cubul în piramide

Conform profesorului James Hurtak, Marea Piramidă se află într-un punct esențial al rețelei de rezonanță magnetică, ce unește toate câmpurile energetice piramidale într-o împletitură a unui icosaedru. După șase ani de cercetare, experții în geomanție Chris Bird, Beth Hagens și Bill Becker au desenat această rețea a icosaedrului. Icosaedrul este numit figura cu douăzeci de suprafețe și se numără printre cele cinci „corpuri platonice“. Acestea sunt poliedrele convexe, numite așa după filosoful grec Platon, care se disting prin faptul că suprafețele lor laterale sunt unele față de altele poligoane congruente regulate, în fiecare colț întâlnindu-se mai multe.

Fig. 48: Icosaedru

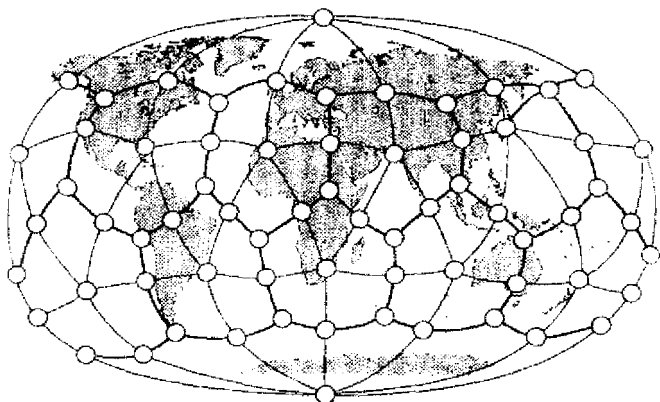

Fig. 49: Rețeaua planetară

Punctul de pornire pentru calculele rețelei icosaedrului și ale cubului piramidal este, conform tezei lui Lothar Göring, Marea Piramidă. Dacă alăturăm cele două calcule, găsim similarități între cele două sisteme, în afara câtorva ușoare deviații în calcularea inițială a numărului de grade, Marea Piramidă neaflându-se exact pe diagonala piramidei, există corespondențe precise.

Pe de o parte, o piramidă produce energie din cauza formei sale. Pe de altă parte, este foarte important în ce punct geografic se află ea, pentru a funcționa cât mai bine în cadrul rețelei și prin radiațiile Pământului.

Kiara Windrider a stabilit coordonatele rețelei planetare, intersecțiile ei fiind identificate geografic și reprezentate grafic prin cerculețe. Suprapunerea rețelei pe un planiglob conduce simplu la stabilirea coordonatelor punctelor de energie maximă de pe Pământ.

La un singur aspect trebuie să fim atenți aici: ambele calcule au fost făcute prin raportare la Polul Nord și respectiv, la Polul Sud geografic. La fel de logic ar fi fost să se pornească de la polii magnetici nord și sud, căci este vorba de o rețea energetică. Atunci ar fi apărut ușoare modificări în indicarea gradelor din cauza unghiului de înclinare a Pământului.

Să privim așa-numitele *Leylines*. Leylines (Liniile Ley) sunt linii drepte invizibile, care leagă unele de altele cele mai diferite lăcașuri

de cult preistorice și puncte energetice (biserici, monumente megalitice, lăcașuri de cult). Sunt numite și *linii sacrale* sau *liniile dragonului*. Ele ar putea fi considerate ca meridiane ale Pământului care pulsează, căci ele formează de-a lungul întregului Pământ un fel de plasă energetică. Acolo unde aceste linii se intersectează vorbim de *locuri energetice*, cele mai cunoscute dintre acestea fiind: Stonehenge, monolitul negru de la Mekka, Teotihuacan, orașul zeilor azteci, piramidele de la Giseh, catedrala Notre Dame sau Maccu Picchu în Peru.

Dacă privim aceste „Leylines ale Pământului“ și curențele lor energetice, le considerăm ca fiind întotdeauna într-unul și același loc. Dar ele sunt de fapt asemenea vaselor de sânge din corp. Vasele de sânge pot să-și schimbe cursul dacă de pildă se înfundă. Și atunci se formează ceea ce se numește circulație sanguină colaterală.

Și Pământul este o structură cu viață. Dacă de pildă îi blocăm Pământului liniile acestora, curenții săi energetici, prin construcții, smog și alte astfel de lucruri, nu e firesc ca aceste linii cu timpul să ia alte traiectorii? Întrucât Marea Piramidă e veche de mii de ani, nu putem ști ce rețea energetică exista atunci comparativ cu perioada actuală.

Piramida și câmpul magnetic al Pământului

Pentru a putea proiecta undele de lumină avem nevoie de coordonate trigonale. O piramidă prezintă pe fiecare parte aceste puncte trigonale. Dacă ne uităm la piramidă de sus, observăm acest lucru imediat (privește în centrul fig. 50).

Pătratul este împărțit în patru triunghiuri. Coordonatele trigonale apar în forma de triunghi, o formă folosită simbolic din vremuri străvechi pentru principiul divin, *Trinitatea*.

Întotdeauna există trei noțiuni care formează principiul:

- Trecutul, viitorul și prezentul
- Tatăl, mama și copilul
- Începutul, sfârșitul și drumul
- Osiris, Isis și Horus...

Aceste patru unde luminoase, care sunt proiectate prin aceste coordonate sunt atribuite celor patru elemente: focul în nord, aerul în sud, pământul în est și apa în vest.

Fig. 50 prezintă și ciclul de 28 de zile al lunii. Din nou, suma $1+2+3+4+5+6+7$ dă numărul 28. Mai precis, ciclul lunii este de 27,3 în loc de 28 de zile.

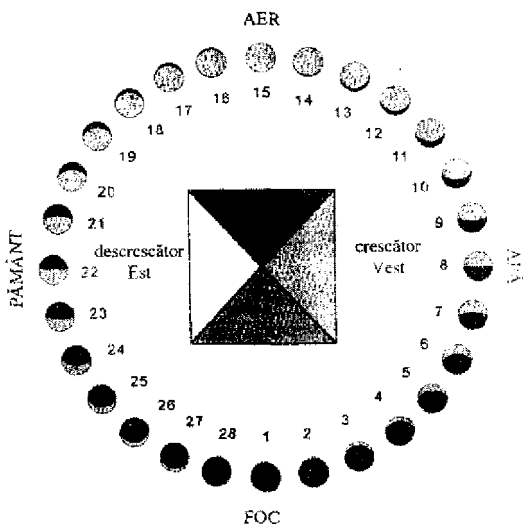

Fig. 50: Pătratul împărțit în patru triunghiuri și de jur împrejur este prezentat ciclul lunar de 28 de zile.

Să separăm pe rând cele patru triunghiuri și să le atribuim fiecare semnele zodiacale. Fiecare vârf al fiecărui triunghi reprezintă o zodie. Triunghiul *focului* cuprinde zodiile Leului, Săgetătorului și Berbecului; triunghiul *aerului* cuprinde zodiile Balanței, Gemenilor și Vărsătorului; triunghiul *apei* are Racul, Scorpionul și Peștii, iar triunghiul *pământului* are Fecioara, Taurul și Capricornul.

Dacă transformăm aceste patru triunghiuri isoscele în triunghiuri echilaterale și le împingem unele în celelalte, obținem cercul zodiacal (vezi fig. 51).

Să privim acum planeta noastră Pământ și să analizăm încărcăturile electromagnetice din Nord, Est, Sud și Vest. Sarcinile se pot echilibra, sau mai bine zis, „curentul” poate curge, doar atunci când minusul și plusul stau față în față, întocmai ca la un magnet, minusul și plusul se atrag, iar două sarcini identice se resping.

Dacă transferăm acest principiu asupra încărcăturilor geomantice ale rețelei Pământului ajungem la următoarea situație: sunt optime direcțiile Nord-Sud și Est-Vest pentru un bun schimb de încărcătură. Pentru direcția Sud-Est / Nord-Vest direcția curentului trece peste, dar

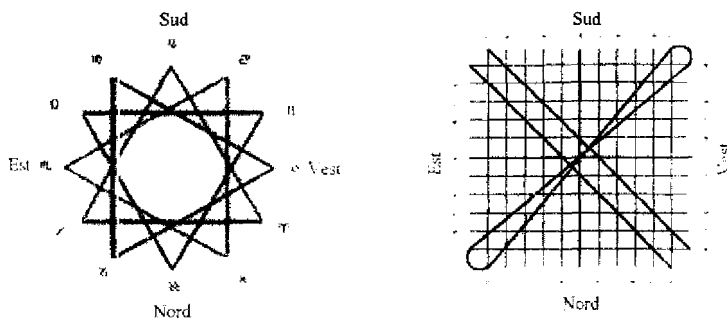

Fig. 51 (stânga): Dacă se suprapun cele patru triunghiuri se obține cercul astrologic.
Fig. 52 (dreapta): În direcția N-S și E-V schimbul de sarcină este optimă. În SE către NV ia naștere un câmp de tensiune paralel.

ia naștere un câmp de tensiune paralel (reprezentat prin două linii paralele – vezi fig. 52).

În direcția Nord-Est / Sud-Vest poate să se creeze un câmp de curent doar dacă schimbul se produce în formă de opt închis – semnul infinitului, *Lemniskate* sau *bucă* lui *Möbius*.

Exact în această direcție este orientat întregul platou Giseh. Dacă trasăm o linie pe direcția Nord-Est către Sud-Vest, observăm că toate colțurile din Sud-Est ale piramelor se află pe aceeași linie. Apoi, această linie încercuiește o piramidă mai mică „a reginei“, care se află lângă marile piramide, lângă Piramida Mare și lângă cea a lui Mykerinos. Linia trece de asemenea și prin colțul templului lui Mykerinos, al templului lui Chefred și prin cele două ziduri înconjurătoare mari ale piramidei lui Chefred și ale piramidei lui Mykerinos: fluxul energetic pe direcția Nord-Est/ Sud-Vest decurge conform buclei lui Möbius. Exact aceeași mișcare o fac și particulele originare din interiorul sistemului piramidal dublu, de jos în sus!

Să ne întoarcem la câmpul magnetic al Pământului și la zodiac. Să luăm desenele din fig. 51 și 52 și să le suprapunem: obținem calități energetice dintre cele mai diferite, dar și tensiunile câmpului magnetic al Pământului care rezultă de aici (fig. 53).

E interesant că diagonalele se află automat întotdeauna în zonele de tensiune, deci exact acolo unde spiralele urcă cel mai sus în piramidă.

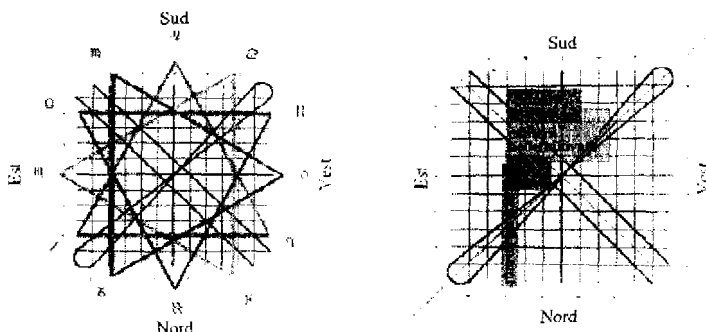

Fig. 53 (stânga): Dacă se suprapun cele două desene, diagonalele se află automat în zonele de tensiune, deci exact acolo unde se înalță spiralele piramidelor.
Fig. 54 (dreapta): Nici o cameră a Marii Piramide nu trece direct prin punctul central al piramidei.

Să privim acum încă o dată Marea Piramidă și poziția camerelor vizavi de câmpul magnetic al Pământului. Se observă clar că niciuna din camerele piramidei nu trece direct prin punctul central. (În desen camerele nu sunt redată la dimensiunile reale, imaginea folosește doar pentru clarificare.)

În interiorul piramidei iau naștere astfel puternice câmpuri energetice, respectiv tensiuni. Din această cauză, aici multe din fenomenele care altfel decurg normal, sunt amplificate, ca de pildă formarea de *Orbs*, numite și *Plasma-Blobs*.

Ce sunt *orbs*? Cunoașteți probabil imaginile făcute cu camerele digitale în care în fotografie apar globuri vizibile. S-a speculat mult pe această ternă până acum și adeseori au fost înlăturate din fața lentilei, fiind considerate particule de nisip. Ele au o serie de trăsături comune, prezentând un fel de inele care se învârt în jurul sferelor. Pe aceste inele se găsesc mici puncte sau umflături, iar înclinația axei care se formează este întotdeauna identică. Au un fel de membrană dublă, asemănătoare peretelui unei celule. Dacă le urmărești pe fotografiile făcute succesiv, observi o creștere a dimensiunilor, ceea ce înseamnă că ele se formează din puncte mici și pot să devină foarte mari.

Inițial sunt vizibile ca niște structuri de culoare albicioasă-gri, după care se colorează. Aceste *orbs* sau *plasma-blobs* se formează ca sfere, sus deasupra capului unui om, pentru ca apoi să se desprindă de

el. Crescându-le concentrația, ele se măresc și devin tari, iar odată conturate, capătă o membrană de consistență apoasă. În cartea „Terra Incognito” a autorilor Fosar și Bludorf se fac referiri la munca de cercetare întreprinsă de Mircea Sanduloviciu de la Universitatea AI. I. Cuza din România („Plasma blobs hint a new form of life”, în „New Scientist” 2003), prezentându-se următoarele rezultate:

„Așa-numitele Plasma-Blobs sau Orbs sunt formate din argon (element chimic). Ele se formează la temperaturi foarte ridicate sau în puternice câmpuri electomagnetice. Învelișul lor este în exterior încărcat pozitiv și pe interior încărcat negativ. În interiorul lor, ele posedă un nucleu, format de asemenea din argon. Pot cirește, preluând argon din mediul înconjurător și sunt în stare să se dividă și să crească mai departe, independent una de alta. Cel mai interesant este că pot comunica între ele! Emit unde electromagnetice care pătrund în alte orbs, pentru a schimba frecvența de vibrație de acolo, respectiv pentru a o transforma într-o frecvență ca a lor. Pentru a lua naștere au nevoie de tensiuni electomagnetice mari sau de o diferență de temperatură foarte puternică. Pe scurt, aceasta este 'definiția vieții!'”

Să ne întoarcem la Lothar Göring. Conform spuselor sale, corpul nostru ar fi format din nouă structuri piramidale duble, în care este conținut sufletul omului. Cu alte cuvinte: și structura gândurilor și ceea ce vrem să realizăm în această viață, totul depinde de această structura. Noi avem 18 (de două ori 9) astfel de structuri piramidale duble pentru procesele noi de gândire pe care le avem în această viață și care sunt stocate în noi. Apa cea mai pură conține de asemenea 18 posibile structuri moleculare! (Semnificațiile cifrelor 9 și 18, precum și ale altor cifre pe care le întâlnim în Marea Piramidă sunt explicate mai amănunțit în Anexă.)

Plasma-Blobs fotografiate și în Marea Galerie

Lucrurile devin interesante! Plasma Blobs sunt formate din argon! Argonul este un element chimic din sistemul periodic cu numărul de ordine 18 (18 protoni în nucleu). Argonul, gazul monoatomic fără culoare și fără miros, este prin procentul volumetric 0,933 gazul nobil cel mai prezent în atmosferă. În apă, argonul este aproape la fel de solubil ca și oxigenul! Să fie o întâmplare?

Dacă alături trei piramide duble, obții un cub, în care acest proces se poate petrece, în trei direcții. În total avem șase piramide. Să ne imaginăm că un gând nou este comprimat în vârful piramidei și devine un Plasma-Blob. Acesta părăsește corpul, de cele mai multe ori prin cap, și merge prin atmosferă în sus, până în mezopauză, adică până în stratul intermediar dintre mezosferă și termosferă. Aici aceste Plasma-Blobs se dizolvă sau formează un mare; câmp comun și, cu ajutorul radiațiilor UV ale luminii, pot transporta informațiile noastre înapoi pe Pământ. Acest câmp, este după părerea noastră, *memoria colectivă umană*, la care fiecare dintre noi are acces în med teoretic. Aici sunt prezente toate gândurile produse de toți oamenii. Cu cât mai des este gândit un gând, cu atât mai puternică este reacția asupra noastră pe Pământ, și el se va manifesta mai puternic, decât un gând care nu a

fost gândit așa de mult. Cu alte cuvinte: „*Credința poate muta munții*“

Acest strat de gânduri, acest depozit de gânduri este numit și *Cronica Akasha*. Fizicianul britanic Rupert Sheldrake îi numește *câmp morfogenetic*. Există oameni – precum Edgar Cayce – care citesc în această Cronică Akasha și pot lua date de acolo. Abia acum ne putem explica faptul că Edgar Cayce a primit informații din această

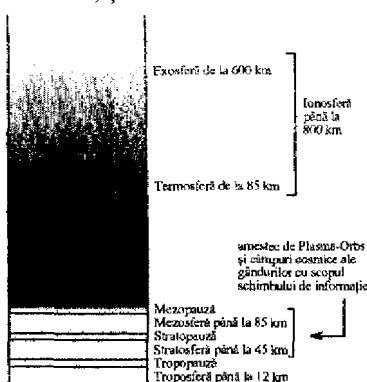

Fig. 55: Memoria umană colectivă

cronică privind Atlantida, culturile dispărute sau camerele secrete din Marea Piramidă, ori date despre oameni, problemele și bolile lor. El a luat informațiile din acest depozit de informații, din această bancă de date.

Conform spuselor lui James Hurtak formele gândurilor care vin din Cosmos merg până în substratul sau materialul de bază al planetei noastre. Aici ar fi punctul de intersecție al gândurilor: acelea care provin de la noi și prin plasma-orbs urcă până în mezopauză, și acelea care vin de la alte ființe, alte planete și alte universuri și care ajung în substratul atmosferei.

Și Hurtak a definit la rândul său plasma biologică, sau Plasma-orb, ca fiind un *corp epicinetic*, care poate fi folosit în cadrul unei

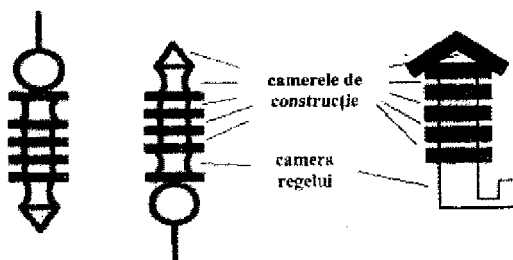

Fig. 57: Camerele de construcție (dreapta) acționează precum *pendulul lui Isis* (stânga).

Cum explică asta radiesteziștii?

Inginerul electrotehnist din Viena, *Erich Körbler* (1938-1994) a fost un astfel de radiestezist. El a descoperit așa-ziii *vectori*. El este întemeietorul *Noii homeopatii*. Aceasta se bazează pe ideea că în corpul nostru există diferite puncte de energie. Erich Köbler a descoperit, sau mai bine-zis a redescoperit că, prin simboluri și semne speciale aplicate pe unul din aceste puncte ori, câteodată, direct pe locul dureros din corp, se pot înlătura blocajele energetice.

Fluxul energetic este restabilit din nou, readucându-se prin simboluri armonia în vibrația ieșită din modelul obișnuit. Semnele acționează precum antenele pe piele și schimbă de acolo sistemul energetic al corpului. Adesea nu se desenează doar un semn pe corp, ci în același timp se lucrează cu o baghetă sau cu un *biotensor*.

Este vorba de redescoperirea unei vechi cunoașteri, căci din timpuri străvechi popoarele strâns legate de natură, precum indienii, foloseau semnele și simbolurile pentru a intensifica forța și curajul. Chiar și pe omul preistoric conservat în gheață au fost găsite linii tatuate pe părțile corpului care aveau răni. Se presupune că și Johann Wolfgang Goethe avea cunoștințe în acest domeniu, întrucât „tabla înmulțirii - vrăjitoarească“ a sa este pomenită în contextul noii homeopatii.

Acest sistem a fost dezvoltat mai departe de către dr. Diethard Stelzl, care a adăugat și spectrul culorilor.

În fig. 56 sunt desenați vectorii cu indicațiile aferente ale baghetei, prezentate prin săgeți. Acest fenomen al vectorilor se poate aplica nu numai pe coduri de linii, așa cum a făcut Köbler, ci și pe spații care sunt poziționate unele deasupra altora.

Să presupunem că apa urca din camera regelui în sus în așa-numite camere de construcție, atunci ea servea drept purtător de informație pentru frecvența din camera regelui. După Köbler, pentru una până la opt linii, respectiv spații., apare o schimbare de încărcătură energetică sau de frecvență, la cinci se atinge principiul de inversare al informației sistemice și abia la nouă apare aceeași încărcătură ca și anterior, doar că intensitatea este mult mai puternică. Întrucât există cinci camere, apare aici o „modulație” a frecvenței. O modulație reprezintă influențarea unei frecvențe purtătoare cu scopul transmiterii de informații pînă canale cu fir, ori pe căi fără fir. Ea declanșează o inversare perfectă pentru a fi emisă apoi prin acoperișul în formă ascuțită al celei de-a, cincea camere de construcție înapoi în corpul piramidal al Marii Piramide.

Informația sistemică transformată conform legilor proceselor de mișcare ce acționează în interiorul unei piramide este transmisă în sus, și din vârful piramidei ea este emisă în rețeaua magnetică a Pământului.

Exact în cea de-a cincea cameră de construcție avem cea mai mare vană din piatră cu cel mai mare volum de captare. În plus, straturile orizontale de piatră din cea de-a cincea cameră au încă o particularitate: au în stînga și în dreapta găuri. Întrebarea care se pune este: „*De ce trebuia informația să fie întoarsă invers?*” Ar putea fi posibil ca în piramidă, într-un alt loc, acest proces să fie, printr-un consum de energie, din nou schimbat la faza inițială sau redus? Au fost camerele de construcție un fel de acumulator și stație de transmisie?

Să observăm curgerea de energie prin camera regelui. Aici apa era dirijată către exterior prin două coridoare. Această apă are frecvența din camera regelui și se evaporă pe laturile piramidei, trecând în atmosferă. De aici se naște întrebarea: „*Ce frecvență a fost produsă în camera regelui și ce frecvență primim noi prin inversarea ei?*”

Întregul principiu funcționează asemenea unei mașini pentru producerea prin influență a tensiunii înalte de electricitate: prin separarea sarcinilor se pot produce tensiuni foarte înalte, de până la mai mult de zece mii de volți. Procesul de influență presupune separarea sarcinii în interiorul unui conductor neîncărcat, sub acțiunea unui câmp electric.

Imaginea 58, reproducă din cartea „Înțelegerea și folosirea energiei naturii” a cercetătorului Schauburger Callum Coats dă o primă impresie despre acest procedeu. Coats explică următoarele:

„Picăturile de apă care curg din duzele A și B au încărcătură pozitivă și respectiv, negativă. Întrucât sarcinile de același fel se resping, flecare din aceste picături se depărtează de cea de alături. Asta face ca ele să se distribuie prin câmpurile încărcate pozitiv sau negativ într-o formă curbată spre exterior. În acest stadiu de ionizare ele încep să urce. Picăturile de apă care sunt cel mai aproape de cilindrul încărcat cu sarcina inversă sunt trase din nou înăuntru prin cilindru.”

Dacă Marea Piramidă avea rolul de a satura atmosfera cu vapori de apă, atunci în acest mod luau naștere macromoleculele, adică picăturile de ploaie. În timp ce aceste picături de ploaie cădeau pe pământ, ele produceau o încărcătură și apoi lua naștere o descărcare sub formă de fulgere, apărând astfel electricitatea. Conform lui Schauterger o picătură de apă conține un echivalent de energie de două milioane de volți!

În acest context să revenim încă o dată pe scurt la orbs și plasma-blobs.

În interiorul unei piramide pot fi găsite multe plasma-blobs, căci aici acționează puternice câmpuri de tensiune electromagnetică și din cauza apei sunt și diferențe mari de temperatură. Dacă aceste plasma-blobs sunt identice cu așa-numita *bioplasma* – cea de-a patra stare de agregare a materiei – atunci se adaugă un punct nou. După experimentul dr. Wilhelm Reich, bioplasma lucrează exact invers decât energia nucleară. La întâlnirea dintre bioplasma și materialul radioactiv apare o puternică reacție, în urma căreia radioactivitatea scade. Pe termen scurt ia naștere firește un produs secundar care este toxic.

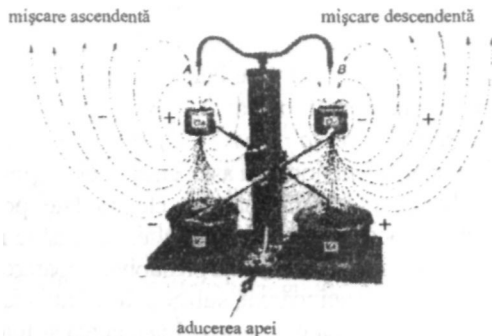

Fig. 58: Experiment cu apa: dacă apa curge printr-o spirală de cupru, ea formează un vârtej în sus.

Întrucât piramida produce multă bioplasmă și o dă atmosferei, înseamnă că astfel ia naștere o protecție mai mare a învelișului pământului față de radiațiile radioactive din Univers și noi suntem mai bine protejați. Produsul secundar ar trebui apoi făcut nedăunător printr-o altă reacție. Este aceasta explicația pentru diferitele descărcări de frecvență ale piramidei?

În cartea „Forța magică a piramidelor“, Lucia Pavesi și Stefano Siccardi scriu că, așa cum informează diferite laboratoare, descompunerea radioactivă se petrece în interiorul unei piramide mai repede decât în ritmul normal. Prin urmare toate cercetările moderne prin metoda C14, și așa destul de controversată, nu au nici o relevanță. Mai există însă o posibilitate în ceea ce privește dezintegrarea sarcinilor. Dacă se ajunge la sciziuni în structura magnetică din interiorul câmpului Pământului, iau naștere curbe temporare și spațiile artificiale. Aceasta se numește „circumversie de rotație“ și poate fi comparată cu crearea artificială de tunele temporare.

Să fie acesta motivul pentru care oameni ca noi – și mulți alții – au avut în interiorul Marii Piramide viziuni din timpurile trecute? De aceea a avut și Napoleon o viziune a viitorului său?

Unghiurile Y din Marea Piramidă

Unghiul Y are din vremuri foarte vechi o semnificație specială. Ar putea fi considerat din punct de vedere energetic ca un focar de energie, în care se întâlnesc trei frecvențe din direcții diferite. Avem din nou coordonate trigonale, care stabilesc un punct de referință. Forma Y are, în cazul în care deschiderea este în sus, întotdeauna o funcție de încărcare.

Dr. Diethard Stelzl susține că formele Y sunt utilizabile pentru activarea potențialelor energetice. Un Y cu deschiderea în sus servește la inversarea polilor minus cu plus și activează energia cosmică (vom vorbi mai amănunțit despre Y în următorul subcapitol „Secretul lui Y“).

În camera reginei avem cele două coridoare de aerisire, care prelungindu-se își formează punctul lor central la nord de linia mediană și dedesubtul camerei.

În camera regelui lucrurile sunt puțin mai complicate. Aici, în coridorul de apă din sud, care merge în sus, avem în total trei unghiuri

și în nord, chiar patru unghiuri modificate. Toate formațiunile unghiulare se întâlnesc, întocmai ca în cazul camerei reginei, prin prelungire lor, sub camera regelui (ne amintim de lucrările făcute sub camera regelui și de sistemul de ganguri în Y care se întinde sub platoul Giseh - vezi capitolul 2). Am ajuns în total la cinci sisteme de unghiuri Y. Observăm că primul unghi este modificat în prima treime din camera regelui, iar celelalte trei în ultimele două treimi. Ultimul unghi, cel de-al cincilea se schimbă la capătul camerei regelui, la trecerea către camerele de construcție, punct din care rămâne neschimbat, până la canalii! de apă care duce spre exterior, spre suprafața, piramelor. În desen, schimbarea care rezultă din diferențele unghiurilor modificate 1 și 2 este numită trecere de diferențiere. Cel de-al cincilea unghi stabilește și unghiul de ieșire către suprafața piramidei. Aici se vede că punctul de intersecție al unghiului Y se află în „secțiunea de aur“ în partea sudică a camerei regelui.

De asemenea observăm că primul și cel de-al cincilea unghi sunt mai mari cu mult decât un unghi drept, celelalte trei „unghiuri din mijloc“ sunt aproape de un unghi de 90° . (Firește că nu au fix 90° – ceea

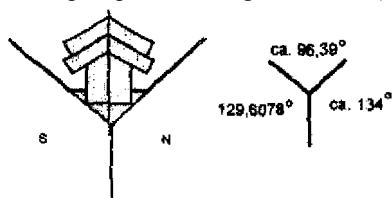

Fig. 59: Tipuri de unghiuri în camera reginei,

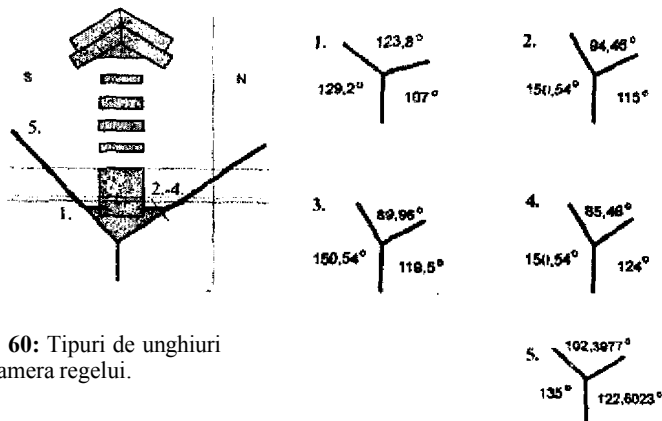

Fig. 60: Tipuri de unghiuri în camera regelui.

ce în mod evident s-a încercat a se evita, căci la francmasoni, de pildă, unghiul drept este simbolul lui Lucifer. De aici vine și vorba: „*Dia-volul stă în unghiul drept.*“ A se vedea filmul nostru: „Jan van Helsing discutând: francmasoni și templieri azi“, unde prezentăm un interviu cu un francmason de grad înalt din ritul York.)

Din aceste unghiuri se formează și unghiurile de ieșire ale celor două coridoare pentru apă în partea de nord a Marii Piramide (83,5° și în sud (95,8°), în desenul de mai sus (fig. 61) sunt reprezentate în imagini legăturile care rezultă din unghiurile Y. Întrucât nu avem desene exacte ale Marii Piramide, pot să apară și aici mici deviații sau inexactități.

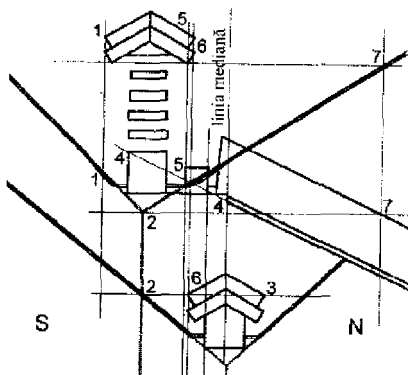

Fig. 61:

1. Linia taie cantele camerelor de construcție întâlnind coridorul de N care formează una din laturile ce modifică unghiul Y.
2. Unghiul Y marchează marea galerie și se află în punctul în care ajunge prelungirea coridorului de S din camera reginei.
3. Lima orizontală prin acoperișul camerei reginei întâlnește prelungirea unghiului Y nr. 5 cu coridorul de N al camerei reginei.
4. Prolungirea unghiului mării galerii ajunge pe canta nordică superioară a camerei regelui.
5. Unghiul interior al cantelor acoperișului de la camerele de construcție ajunge prin prelungire la anticamera din fața camerei regelui.
6. Prolungirea unghiului exterior al acoperișului camerelor de construcție ajunge la unghiurile exterioare ale acoperișului camerei reginei.
7. Începutul acoperișului celei de-a cincea camere de construcție ajunge la punctul de intersecție care se formează din coridorul de S al camerei regelui și punctul de intersecție de la marea galerie.

Componenta chimică

Aceste unghiuri Y din Marea Piramidă se pare că nu au fost alese întâmplător, trebuie să fi existat un motiv, așa cum există pentru tot în această piramidă. Întrucât aici s-au îmbinat toate domeniile științifice – fizica, astronomia, electromagnetica ș.a.m.d., se naște întrebarea: „*Ce rol are chimia*“

Următoarele prezentări despre legătura dintre unghiurile Y și procesele chimice se bazează pe lucrările cercetătorului Wolfgang Wiedergut. El a reordonat sistemul periodic, în funcție de lucrările lui Viktor Schauburger, pe baza fizicii spiralei, a culturii vedice și a rezultatelor chimistului german dr. Peter Plichta.

Baza o formează sistemul celor 81 de elemente stabile, distribuite în cerc. Aceste elemente se află dizolvate în apa mării și sunt prezente tot astfel și în sângele nostru.

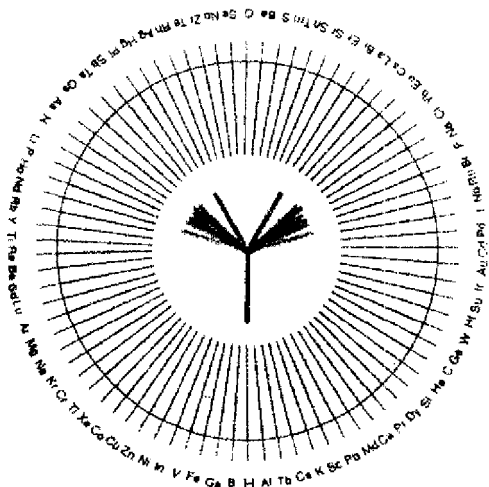

Fig. 62: Cele 81 de elemente chimice stabile; după Wolfgang WiedfTgut

Să presupunem că unghiurile Y ne arată unități de măsură prin care putem găsi elementele în acest sistem periodic! Avem aici trei curente de energie, care se ciocnesc în punctul-nod al celor trei laturi și formează aici un focar. Să luăm hidrogenul ca punct de plecare în acest

sistem de elemente, considerând latura lungă a Y-ului ca punctul de referință care coincide: cu hidrogenul (H).

Alegem hidrogenul, întrucât apa a fost o componentă elementară pentru funcția Marii Piramide și apa (H_2O) este un dipol.

S-ar putea considera ca punct de referință și oxigenul (O). În sistemul periodic al lui Wolfgang Wiedergut hidrogenul și oxigenul se află în același punct. Piramida se află pe Pământ, este umplută cu apă (jos) și emite energie în sus – în atmosferă (oxigen). De aceea se ia ca punct de referință hidrogenul! În plus, hidrogenul reprezintă trei sferturi din întreaga masă din spațiul cosmic – deși în Univers este un vacuum și numai din când în când apare un atom de hidrogen. Toate celelalte elemente rezultă din această geometrie.

Întrucât unghiurile pot fi analizate și din vest, apar și alte compoziții de elemente, decât atunci când privim unghiurile din partea estică. Noi am înmulțit cu doi (est și vest) șase unghiuri, și am obținut în total douăsprezece date. În desenele 64 și 65 sunt prezentate toate unghiurile care iau naștere astfel. Unghiurile Y diferite au și trăsături energetice diferite și prin urmare, și o frecvență diferită unele față de altele,

Întrucât fiecare piramidă produce automat în câmpul energetic o piramidă inversă așezată în vârful său, așa-numita piramidă *spirituală*,

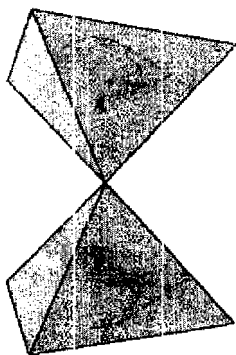

Fig. 63: jos - piramida materială (H)
sus - piramida spirituală (O)

se formează unghiuri și aici. Diferența este că acum baza acestor unghiuri este oxigenul, în spatele simbolurilor chimice sunt scrise numerele de ordine corespunzătoare pentru element. Parțial ele sunt socotite într-o sumă orizontală. Se observă că de la colț la colț este preluat un element chimic - cu excepția trecerii de la unghiul 1 la 2 din camera regelui. Acesta este exact domeniul așa-numitei treceri diferențiale.

Printre elemente se află cele trei așa-numite faze de mișcare a spațiului (masa) prin timp (energie) către refacere. Un punct înseamnă *rotație*, două puncte *dublă rotație* și linia indică *derulare lineară* (vezi fig. 64 și 65).

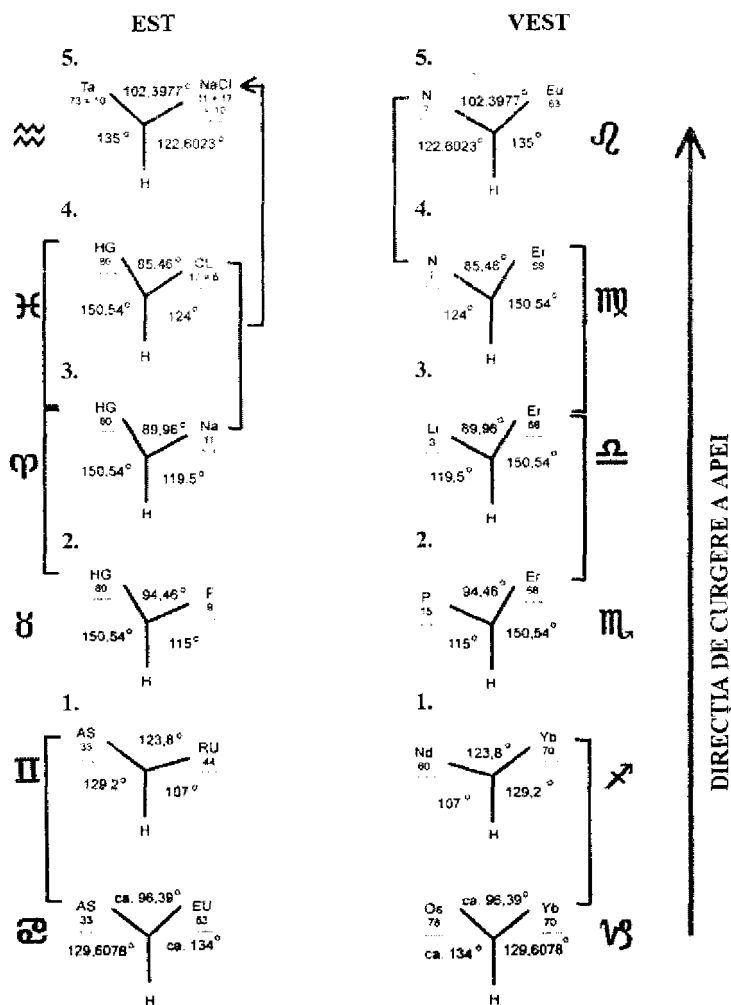

Fig. 64: Unghiurile piramidei materiale în camera regelui (5, 4, 3, 2, i) și în camera reginei (ultimul rând stânga și dreapta).

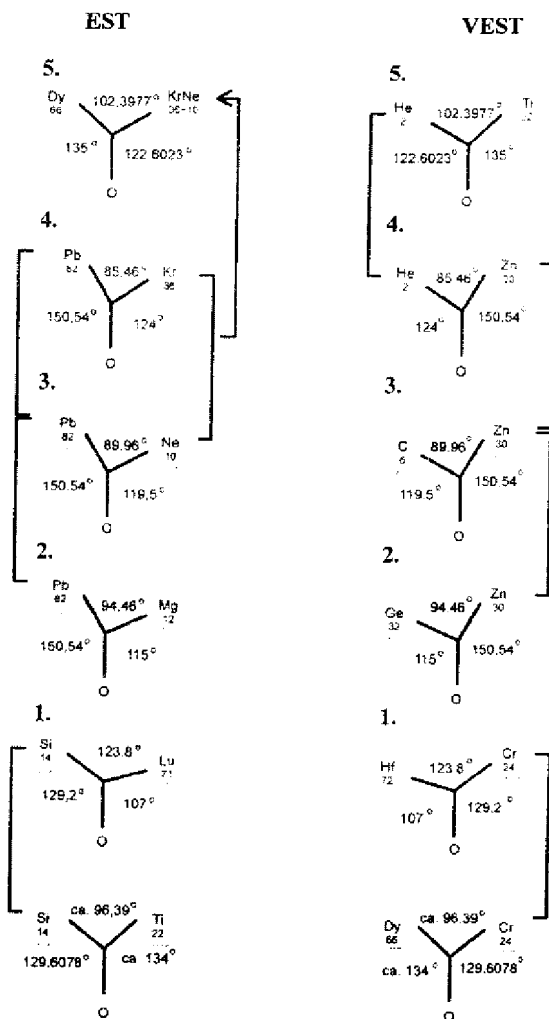

Fig. 65: Unghiurile piramidei spirituale în camera regelui (5, 4, 3,2, 1) și în camera reginei (ultimul rând stânga și dreapta).

Aceste unghiuri dau din nou cele 12 semne zodiacale cu trăsăturile lor corespunzătoare.

Să începem cu unghiul Y al camerei reginei din est: aici avem cele două sume orizontale din elementele As 33 și Eu 63, adică 6 și 9. Alăturate, aceste cifre dau semnul astrologic pentru Rac. În egipteana veche acesta era scarabeul, semnul prin care sufletul venea pe Pământ într-o nouă încarnare. Pe atunci scarabeul era simbolul sufletului, care era dat de soare, se manifesta pe Pământ și se dezvolta pentru a se reîntoarce mai târziu la soare. Privite din acest punct, celelalte semne zodiacale sunt și ele atribuite unghiurilor.

Prin urmare, pentru piramida materială (vizibilă) apar următoarele unghiuri-elemente prezentate în fig. 64 și 65.

Dacă privim rezultatele cercetărilor întreprinse de Institutul Fresenius, observăm că în piramidă pretutindeni pe pereții camerelor au fost găsite săruri, respectiv $NaCl$. Pornim de la ideea că această clorură de natrium provine din apa Nilului. Dar este într-adevăr așa? Mai există și o altă variantă?

Dacă analizăm distribuția chimică a piramidei materiale în partea superioară (în camera regelui), obținem $NaCl$ din două unghiuri Y. Ar putea fi posibil ca pe baza structurilor materiale să fie creată o rezonanță care corespunde matricei de bază, respectiv energiei de bază a clorurii de natrium, și poate prin aceasta să producă $NaCl$? Nu ar fi de neimaginat!

Cuvântul celtic pentru sare, este *Răsunet*, deci din nou apare ideea de „sunet“, „vibrație“. Dacă presăram nisip pe o plăcuță de metal și o supunem pe aceasta unei vibrații a sunetului, ia naștere un model ordonat. Cu cât vibrația este mai înaltă, cu atât mai complexe devin modelele. Aceasta ar veni în concordanță cu un alt mister ce a ieșit la iveală în urma cercetărilor Institutului Fresenius: într-una din camerele a fost găsită albumină, și nimeni nu poate să își explice cum a ajuns aceasta acolo!

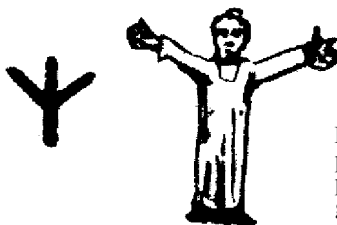

Fig. 66: Runa bărbatului – ni-l prezintă pe bărbat cu brațele întinse spre cer – fie pentru a se ruga, fie pentru a primi energie de „sus“.

Să mai încercăm odată cu experimentul Stanley-Miller. Acest experiment poate fi efectuat oricând și conduce mereu la același rezultat. El dovedește dezvoltarea de acizi aminici originari (care sunt pietrele de temelie ale albuminei) atunci când este simulată starea originară a Pământului, în care nu exista materie organică în afară de carbon.

Conform acestui experiment, principiile pentru nașterea vieții sunt apa, carbonul, un câmp magnetic, gravitația, sarcini electrice și radiații UV. Pe toate acestea le găsim și în interiorul și în exteriorul piramidei. În interiorul piramidei este întuneric, astfel încât acolo nu se pot forma aminoacizi, dar apa a părăsit piramida prin cele două coridoare și a curs în rezervorul delimitat de zidurile înconjurătoare. Aici apar și radiațiile solare, componenta lipsă, și astfel apar toate elementele experimentului Stanley-Miller. S-ar putea imagina chiar că aici s-a format un fel de lichid originar, din care luau naștere forme de viață. Faptul că aminoacizii au fost găsiți în Piramidă, sprijină teza că apa a curs într-un circuit – din rezervorul din interiorul zidurilor înconjurătoare a intrat înapoi în corpul piramidei. În caz contrar ar fi fost nevoie de un necesar de apă mult mai mare din Nil.

Aminoacizii sunt după cum se știe originea întregii vieți organice!

Secretul Y-ului

Y-ul a jucat încă din vechime un rol important, întrucât în piramidă apar foarte multe coridoare în Y, am găsit explicații surprinzătoare pentru „efectele” cauzate de această formă.

Să analizăm mai întâi funcțiile sale energetice. Conform spuselor dr. Diethard Stelzl, Y-ul este folosit fie cu deschiderea orientată în sus, fie în jos, fie cu laturile și în sus și în jos, adică doi Y agățați unul de altul. Un Y cu deschiderea orientată în sus cauzează în domeniul fizic o inversare a polilor minus și plus și o activare a programelor pozitive cu vibrație fină. Se poate vorbi în acest caz și de o activare a energiei cosmice – mai ales dacă suplimentar:

- se adaugă culoarea roșie (valoarea 9), de pildă granitul roșu din camera regelui, sau
- tonul G (corespunde cifrei 3) sau
- frecvența acestei culori de 430 Bio-Hz cu efectul său puternic asupra ventriculului uman drept.

La o deviație mică de la valoarea de 435 Bio-Hz, ce corespunde registrului culorii roșii, se ajunge la stres. Din această cauză se produc printre altele, boli precum angina pectorală. Dacă se ajunge la 440 Bio-Hz exista pericolul unui infarct.

Y-ul cu deschiderea în sus este considerat *expirația Creatorului* și poate fi reprezentată prin culoarea aurie, componenta Yang pozitivă.

În anatomia umană găsim această componentă Yang la femeie, unde uterul cu ovarele formează de asemenea un Y. Unei femei cu un corp sănătos, pentru care menstruația nu reprezintă ceva inutil și dureros și ale cărei ovare nu sunt făcute inofensive de către pilulele anti-concepționale, i se întâmplă următoarele: oamenii clarvăzători descriu cum o lumină albastră care pulsează pleacă din ovare la intervale pe coloana vertebrală (în regiunea vertebrelor lombare L3 și L4), mai bine zis pe canalul median dintre Ida și Pingala (cele două părți ale Kundalini). Acest impuls albastru merge prin coloana vertebrală până la glanda tiroidă și stabilizează aici cea de-a cincea chakra. Acestei zone îi aparțin glanda tiroidă, urechile, corzile vocale, cavitățile nazale colaterale și nasul. Când cea de-a cincea chakra este bine stimulată se ajunge la o bună percepție intuitivă prin simțire și prin auz. O femeie sensibilă este în stare să simtă dacă cineva îi spune adevărul sau nu. Vocea acelei femei este mai clară și mai capabilă să se impună. Ea știe pur și simplu ce vrea și primește prin impulsul energetic o solidă forță interioară.

Medicii pot observa această corelație foarte bine. Femeilor care li se scot uterul și ovarele (deci Y-ul, componenta care dezvoltă energie) pot să sufere după doi până la patru ani, de o hiperfuncție a glandei tiroide. Aceasta încearcă să compenseze reglajul care lipsește din partea ovarelor, ceea ce din păcate arareori funcționează. Și invers, în cazul problemelor cu glanda tiroidă, apar dezechilibre și la nivelul uterului.

Ce mai găsim în plus, deosebit, în regiunea gâtului? În spatele glandei tiroide avem glanda paratiroidă. Aceasta este formată din patru mici noduri de țesut, de dimensiunea boabelor de mazăre, care produc hormonul paratiroidian, important pentru dezvoltarea oaselor și care dirijează cantitatea de calciu. Ceea ce înseamnă implicit că în lipsa unui impuls suficient de puternic din ovare nu se produce o activare suficientă a glandei paratiroide și a glandei tiroide, de unde și problemele de oase, că de pildă osteoporoza.

Kundalini este denumirea din sanscrită pentru o forță care se află în om. Aceasta sălășluiește pasiv în capătul de jos al coloanei vertebrale și este reprezentată simbolic ca un „șarpe“ încolăcit care doarme în chakra cea mai de jos (în sanscrită: *kundala*). Ea este forța din om care se află cel mai aproape de materie. În hinduism ea poate fi trezită prin practici yoga și urcă, trecând prin chakre. Dacă atinge chakra cea mai de sus, se unește cu sufletul cosmic și omul dobândește o mare fericire, în forma ei transformată devine una cu forțele cosmice spirituale.

Să ne întoarcem însă înapoi la Y. Dacă desenăm Y-ul invers și în culoarea neagră, atunci se produce o activare a energiei magnetice și prin aceasta o legare cu pământul. În medicina care lucrează cu simboluri, acest Y este folosit pentru a reduce suprafuncționarea organelor. Y-ul invers este considerat și *inspirația Creatorului*, fiind reprezentat prin culoarea argintie. Este componenta Yin încărcată negativ, în cazul funcțiilor alternative este introdus un Y dublu de culoare verde. Este interesant și faptul că anticorpii noștri foarte specializați din sânge și din țesuturi prezintă aceeași formă. Acest Y dublu verde activează energia electrică și magnetică.

În alchimie, Y-ul este semnul androgenului. Aici există multe paralele cu simbolistica creștină, ceea ce are o semnificație simbolică și astăzi în multe logii mistice. Un exemplu este crucea cu brațe oblice în formă de Y de la biserica Paderborn, ridicată în secolul al XII-lea. Hristos, fiul lui Dumnezeu, stă mai presus de feminin și masculin și a fost adeseori prezentat pe o cruce cu brațele oblice în formă de Y

Să ne amintim de cuvintele bunului nostru prieten egiptean Hakim, care în film ne-a spus că denumirea *piramidă* înseamnă în vechea limbă chemită și foc sau *înălțare*. Y-ul este totodată simbolul hermafroditului sau al androgenului, și în el unitatea divină devine dualitate. Doi Y aflați față în față, produc dacă sunt uniți în mijloc vechea rună germanică Hagall.

Unghiul Y, Runa Hagall și corpuri platonice

Cuarțul este mineralul al doilea ca prezență pe Pământ, și toate mineralele de cuarț au structuri hexagonale (șase unghiuri). Ele pot depozita informații, acceptând figuri geometrice. Informațiile sunt depozitate geometric – exact ca în computerul dumneavoastră.

Un element chimic deosebit care există în aceste structuri este germaniul. El este format la nivel nano doar de structurile piramidale

și are acțiunea unei antene asupra câmpului electromagnetic al Pământului, (*părțile nano* sunt o aglomerație de puține pînă la câteva mii de atomi sau molecule. Părțile nano cu mai puțin de 1000 de atomi se numesc *Cluster*).

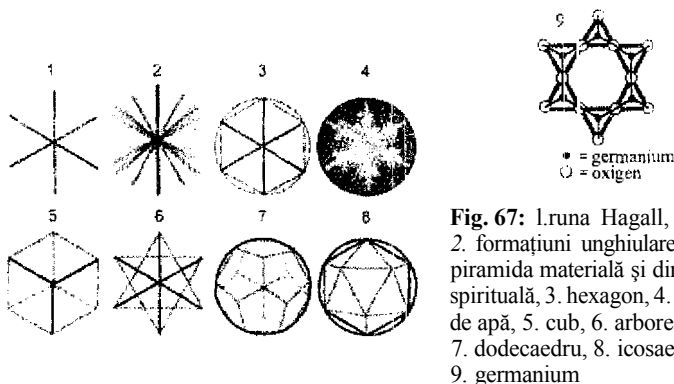

Fig. 67: 1. runa Hagall, 2. formațiuni unghiulare din piramida materială și din cea spirituală, 3. hexagon, 4. cristal de apă, 5. cub, 6. arborele lumii, 7. dodecaedru, 8. icosaedru, 9. germanium

Legăturile organice de germaniu au atomi de oxigen încărcăți negativ, care formează baza unui triunghi cubic. Două din aceste triunghiuri ale căror baze stau față în față formează o moleculă. Germaniul formează structuri aflate în rețea, așa cum se vede în imagine.

Energie liberă, corpuri care se rotesc, marea galerie și Irminsul

Chiar dacă acest titlu ne face să credem că îmbinăm aici lucruri dintre cele mai diferite, totuși aici e vorba de legături importante, care atribuie funcției marii galerii din Marea Piramidă o semnificație cu totul nouă.

Pomul lumii în mitologia germanică, Irminsul, runa IS ca runa de legătură cu înaltul, și toiagul lui Hermes (cu doi șerpi) simbolizează „coloanele cerului”. Acesta este un simbol pentru coloana vertebrală a omului și pentru Kundalini care urcă, un simbol pentru „eul” și pentru conștiința sa. Kundalini este; numită și forța șarpelui și simbolizează întotdeauna un flux energetic de materie subtilă.

Coloana vertebrală a omului este compusă din coccis, os sacral (format prin unirea a două vertebre), 5 vertebre lombare, 12 vertebre dorsale în dreptul pieptului, 7 vertebre cervicale ale gâtului și craniu,

unde se termină Kundalini. În total sunt 27 de segmente osoase. În terapia cranosacrală se vorbește de „unde eranosacrale“, care pulsează prin coloana vertebrală, provocate de lichidul cefalorahidian, de lichidul din măduva spinării. Acest lucru este clarificat de osteopatie, sau de forma mai dezvoltată, „osteopatia cranosacrală“.

Aceasta este o metodă de vindecare totală, naturistă și manuală, care privește țesuturile din organism în interdependența și în acțiunea lor comună. Este vorba de legăturile foarte precise de natură anatomică fiziologică și biomecanică.

Anul de naștere al osteopatiei este considerat a fi 1874, Medicul american Andrew Taylor Still (1828-1917) a formulat conceptul și a deschis în 1892 primul centru de pregătire pentru osteopatie „american School of Osteopathy“ în Kirksville, Missouri. Dezvoltarea „osteopatiei sacrale“ este parte componentă a conceputului de osteopatie, fiind legată de numele William Garner Sutherland. Acesta a fost elevul lui Andrew Still. Pe toată durata vieții s-a ocupat de aspecte precum elasticitatea și mobilitatea craniului și a dezvoltat o serie de teorii care stau până în ziua de azi la baza cercetării și dezvoltării.

Regiunea cranosacrală, aflată în punctul central al problematicii osteopatiei, este formată de axa craniu, coloană vertebrală și bazin.

„Conform teoriilor osteopatiei, craniul nu este un înveliș rigid, ci se compune din oase care la suturile craniului, asemenea unor balamale, permit mișcări foarte fine. Medicina clasică dimpotrivă, neagă această mobilitate a oaselor craniene, cel puțin în cazul adulților. Osteopații cu experiență pot însă simți cu mâinile această mișcare mai ales la craniu și la osul sacral.

Legătura dintre craniu și bazin, de-a lungul coloanei vertebrale există din punct de vedere anatomic: sistemul nostru nervos central este compus din creier, care se află în craniu, care

Fig. 68 și 69: Toiagul lui Hermes și Irmînsul (arborele lumii)

părăsește craniul în calitate de creier primar, pe deasupra regiunii occipitale și străbate coloana vertebrală ca lichid. Sistemul nervos central se scaldă prin urmare în lichidul cefalorahidian și este înconjurat de trei membrane suprapuse care învăluie creierul și măduva spinării. La nivelul celei de-a treia vertebre lombare, acolo unde se termină măduva spinării, membranele se unesc și formează la nivelul osului sacru o prelungire filiformă ca o terminație, Filum terminale, care este fixată pe partea din spate a coccisului. Mecanismul primar de respirație declanșează mișcările fine din regiunea craniosacrală. În spatele acestui mecanism se ascunde formarea ciclică de nou lichid cefalorahidian. Acest lichid umple încetul cu încetul camerele creierului și înainte să fie absorbit de circulația sangvină din craniu, trece și în spațiul dintre sistemul nervos central și membranele creierului. Astfel iau naștere mișcări foarte fine, sub formă de unde, pe care un osteopat le simte în tot corpul, în special însă la nivelul osului sacral și al creierului.“

Prin urmare, nu este de mirare, că putem compara sistemul universal al piramidei cu sistemul universal al corpului omenesc, găsim multe paralele în ceea ce privește procesele de mișcare energetică.

Omul și piramida se aseamănă în ceea ce privește cursul funcțional!

În această comparație marea galerie reprezintă coloana vertebrală, camera regelui împreună cu camerele de construcție reprezintă creierul, iar camerele subterane prin care era condusă apa, osul sacral.

Experimentele pe oasele de vită întreprinse de dr. Alfons Soeder și Heinz Hitzeroth au putut demonstra, că acestea sunt capabile să preia *energia liberă din spațiu*, să o dirijeze și să o pună la dispoziția organismului sub formă de energie vitală. Aceste vertebre de tauri au fost folosite ca transmițători, care au produs o undă de energie ce a înconjurat Pământul cu o viteză de 55,2 km pe secundă. Întrucât vertebrele proveneau de la un animal mort, se pare că geometria acestor oase a fost cea care a cauzat preluarea de energie liberă.

Cu alte cuvinte: coloana noastră vertebrală cu părțile sale este un receptor pentru *energia spațială liberă*, pe care o pune la dispoziția întregului corp. Putem compara cu aceasta marea galerie din Marea Piramidă, care are de asemenea la stânga și la dreapta 27 de

concavități. (Coloana vertebrală este compusă din 27 de segmente). Presupunem că în mijloc au existat corpuri geometrice, care îndeplinesc o funcție asemănătoare cu a coloanei noastre vertebrale. Întocmai ca sistemul nervos din canalul măduvei spinării, marea galerie era umplută cu apă. Prin urmare nu este exclusă posibilitatea ca acești rezonatori de formă geometrică din marea galerie să fi fost în stare să tragă apa în sus. Dacă punem un furtun subțire într-un rezervor plin cu apă și absorbim apa, ea curge de la sine, până când rezervorul se golește.

Vertebrele noastre poartă un nume corect (*Wirbel* = *vârtej*), căci prin ele se ridică un vârtej de energie!

V-ați întrebat vreodată de ce sistemul nostru nervos, care lucrează cu curenți electromagnetici are între straturi apă? Noi nu ne punem de pildă cablurile telefonice într-un canal cu apă! Dar tocmai în creier procentajul de apă este mai mare decât în restul corpului, însumând la acest nivel 90%! Cum ar fi prin urmare, dacă prin câmpul electromagnetic informația ar fi transmisă apei mai întâi, și apoi, prin apă, această informație ar ajunge la sistemul nostru nervos, și nu invers cum ne-am imaginat întotdeauna? Exact acest principiu îl întâlnim în Marea Piramidă ce la Giseh, care, în calitate de aparat tehnic, asemenea creierului nostru se află în apă – stă într-un bazin de apă!

Ea se orientează către câmpul magnetic al Pământului, și prin forma sa geometrică produce energie în formă de spirală, care corespunde fluxului energetic de sine stătător al apei. În plus, această apă se află în circulație, întocmai ca sângele din corpul nostru.

Dacă privim simbolul pomului germanic al lumii, Irminsul, putem recunoaște în partea sa superioară forma unei vertebre (fig. 70). Șarpele Kundalini se ridică pe spate precum două spirale în jurul coloanei vertebrale și astfel ia naștere o forță de atracție care trage înăuntrul coloanei aceasta formă de energie, așa cum observasem că se întâmpla în cazul piramelor.

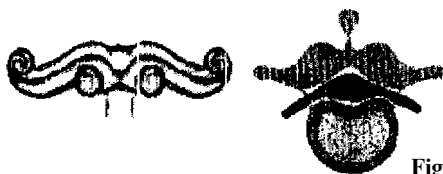

Fig. 70 (stânga): Irminsul.

Fig. 71 (dreapta): O vertebră.

Câmpurile electromagnetice sunt reglate prin forme geometrice și toate formele geometrice se reduc la cele cinci „corpuri platonice“ din clasicismul grecesc. Ele sunt unitățile de bază ale vieții.

Marea Piramidă lucrează asemenea unei celule organice

Dacă privim o celulă a corpului, constatăm multe paralele cu modul de funcționare al Marii Piramide. Pentru o mai bună înțelegere, să facem o scurtă călătorie într-o celulă: profesorul Fritz Popp a descoperit „radiația mitozei“ unei celule (mitoza este numită diviziunea unei celule). Este o radiație biofonică pe care nucleul celulei o emite prin *acidul dezoxiribonucleic*. Dr. Pjotr Gargajev de la „Academia rusă de științe“ a demonstrat că acidul dezoxiribonucleic nu numai că transmite lumina, ci o poate și recepta, fiind asemănător cu o antenă.

Dacă analizăm acidul dezoxiribonucleic, observăm din nou aceeași formă de spirală. Să ne amintim de spirala gândurilor! Când începe să curgă energia, se formează automat o forță de atracție în interiorul spiralei! Cu alte cuvinte: schimbul de informație din nucleul celular la nivelul frecvenței sau al luminii are loc prin acidul dezoxiribonucleic.

Și în geomanție forțele care se manifestă linear sau în formă de spirală sunt strâns legate unele de altele. Cele lineare sunt considerate masculine și cele în spirală, feminine, întrucât forțele în spirală sunt capabile să se reproducă.

Este interesant că în acidul dezoxiribonucleic avem patru acizi nucleici, întocmai precum forma piramidei, care are patru fețe.

Având loc un schimb de informație produs prin lumină, atunci aceste informații trebuie transmise mai departe către celulă. Pe de o parte acest lucru se produce prin *acidul ribonucleic de transfer*, molecula cu informație care scrie o „copie“ a unei părți a acidului dezoxiribonucleic și o transportă apoi în celulă. Aceasta servește apoi ribozomilor (un organ al celulei) ca dirijare pentru formarea sintezei proteinelor (producerea albuminei din corp). O astfel de copie a acidului dezoxiribonucleic este posibilă doar dacă helixul dublu din nucleul celular este deschis în acest loc. Această deschidere este provocată prin forța de respingere a unui câmp magnetic creat între limitele acidului dezoxiribonucleic.

Acest câmp magnetic este ușor diferit de la un organ la altul, întrucât celulele au sarcini diferite. Pe de altă parte avem trifosfatul de

adenină ca depozit de energie a corpului nostru. Întrucât nu suntem conectați la priză, corpul trebuie să aibă o altă formă de depozitare și de transport a energiei. Când este nevoie de energie un fosfat din trifosfatul de adenină se rupe de ceilalți, iar acesta devine difosfat de adenină (deci doar cu doi fosfați). Reacția are loc hidrolitic, ceea ce presupune o scindare a unei legături chimice cu ajutorul apei. În continuare, acest difosfat de adenină, adică bateria noastră acum goală, trebuie din nou încărcat de trifosfat. Acest lucru se realizează cu ajutorul unui mic organ din celulă, numit mitocondriu.

Modul de lucru al acestui mitocondriu este interesant. El are nevoie de oxigen pentru a lucra foarte eficient și în urma acțiunii sale ia naștere apa, ca produs-reziduu. Trifosfatul de adenină este format din trei resturi de fosfat și un adenosin, iar aceste trei componente ar reprezenta cele trei coordonate trigonale necesare pentru proiecția luminii. Acest adenosin este o parte componentă a celor patru baze nucleice. Profesorul Hurtak compară trifosfatul de adenină cu antenele piramidale din cristal.

În rezumat putem spune că energia luminii este preluată de către acidul dezoxiribonucleic și transmisă mai departe prin forma geometrică a trifosfatului de adenină. Depinde de locul celulei în care este nevoie de energie și prin care acidul ribonucleic de transfer este transformat în materie de producere a celulei. La același rezultat au ajuns și cercetătorul Jean Le Bon și biologul ucrainean Alexander Gurwitsch. Acesta din urmă declară:

„Acidul dezoxiribonucleic din nucleul celulei acționează ca rezonator al unei cavități și anume, ca sistem universal de antene, precum și ca donator de energie, stimulat permanent prin unde electromagnetice.”

În celulele musculare, trifosfatul de adenină se ocupă printre altele de cuplarea electromagnetică pentru a face posibilă o contracție sau o strângere a celulei, respectiv a mușchiului. Pentru decuplare este necesar calciu.

Să facem o comparație acum între om/celulă și piramidă:

Om / celulă	Marea Piramidă de la Giseh
Este compus din 70-90% apă	Își manifesta eficiența maximă doar prin apă
Transformarea energiei din mitocondrium	Transformarea energiei din camera regelui și din camerele de construcție
Mitocondrium are membrană dublă	Orbs-urile care apar în piramidă au o membrană dublă
În creier există cavități cu apă, deși curg curenți electromagnetici. Această apă este în flux permanent	În piramidă prin unele camere a curs apă.
Celulele nervoase nu se ciocnesc direct unele de altele, ele sunt despărțite printr-o sciziune sinaptică (electromagnetismul este transformat într-o reacție chimică).	Sistemele de coridoare din Marea Piramidă se termină de asemenea cu alte cavități ori coridoare, fără a fi legate direct unul de altul.
Sistemul nostru osos are un unghi de 51,50 grade și este format în mare parte din calciu.	Unghiul piramidei este tot de 51,50 grade și peretele exterior este format din piatră calcaroasă.
Omul are 1 (un) coccis, 2 vertebre pentru osul sacral, 5 vertebre lombare, 12 vertebre dorsale, 7 vertebre cervicale și sus, craniul – toate împreună fac 27. Acest număr este considerat numărul Creației. Cel de-al 27-lea element în sistemul periodic este cobaltul. Cobaltul este conținut în vitamina B12. Pentru o funcționare ireproșabilă a sistemului nostru nervos, și deci pentru o bună transmitere electromagnetică a informațiilor avem nevoie de această vitamină.	În marea galerie există în total 27 de concavități pe fiecare parte. Marea galerie este precum coloana noastră vertebrală, un gang lung. Ea are un unghi de înclinare de 26 de grade. Cel de-al 26-lea element din sistemul periodic este fierul (Fe). În corp avem nevoie de fier în globulele roșii, pentru a putea prelua oxigenul.

<p>Anticorpul are forma unui Y. Y-ul are din punct de vedere energetic întotdeauna o funcție de schimbare a energiei.</p>	<p>Unghiurile Y se găsesc în multe locuri importante din piramidă (coridoarele camerei regelui și ale camerei reginei și unghiul de ieșire al coridoarelor de apă).</p>
<p>Schimbul de informație dintre creier și corp se produce în cruce, pe așa-numita cale piramidală.</p>	<p>Schimbul de informație în sistemele piramidale se produce prin diagonale, deci tot în cruce.</p>
<p>Cei doi rinichi trimit urina prin piramide (se numesc așa, întrucât au formă piramidală) în bazinetul renal. După Peter Ferreira („Apa & sarea“) inima noastră funcționează ca o turbină, care prin mișcare proprie este pusă în funcțiune de către apă, respectiv sânge, pentru a se dezvolta un ritm. Acest ritm face să apară unde electromagnetice, care apoi stau la dispoziția creierului nostru.</p>	<p>Apa părăsește piramida pe două laturi și curge înapoi în rezervorul de colectare. Inima Marii Piramide este camera regelui. În ea, cu ajutorul apei sunt activate cele mai diferite procese de transformare, care creează o frecvență de vibrație (ritm), trimis apoi în câmpul magnetic al Pământului. Creierul nostru preia apoi informațiile din câmpul magnetic al Pământului.</p>
<p>Acidul dezoxiribonucleic are o formă în spirală și preia câmpuri electromagnetice.</p>	<p>Apa se mișcă întotdeauna în formă de spirală – sau de meandre –, niciodată liniar. (Analizați odată cum curge apa din cada dumneavoastră de baie).</p>
<p>Celulele noastre sunt umplute cu apă și au o membrană, care stabilește sarcina celulei.</p>	<p>Piramidele sunt din gresie calcaroasă care – atunci când vine în contact cu apa – se îmbibă cu aceasta. Membrana o constituie în acest caz învelișul exterior din granit roșu. În interior coridoarele și camerele sunt de asemenea din granit roșu, care nu se îmbibă cu apă.</p>

Transmiterea informației prin lumină

Dacă ne imaginăm o boală contagioasă, ne reprezentăm plastic acest lucru astfel: o bacterie, un virus sau un parazit părăsește un corp fizic pentru a pătrunde în altul.

Noțiunea „contagiere“ trebuie însă redefinită. În acest sens facem trimitere la lucrările de cercetare ale lui Vl. Petrowic Kaznacejev de la „Institutul pentru medicină clinică și experimentală al Academiei de științe medicale din Rusia“. El a folosit un balon de sticlă cu o cultură bacteriană pe care l-a asamblat de un altul, prevăzută la rândul său cu o cultură bacteriană. Într-unul din baloane a fost introdus un virus sau otrăvă, astfel încât în această cultură a fost creat un masiv dezechilibru. Cealaltă cultură a rămas neschimbată. Au fost fixate apoi douăsprezece astfel de baloane de sticlă pe o roată și învârtite.

După o vreme au putut fi găsite la 80% din culturile de bacterii necontaminate aceleași simptome de contaminare ca și la cele „infectate“, iar acest lucru a fost posibil fără un contact material! Se presupune că acest fenomen a avut drept cauză întunericul total, întrucât astfel culturile celulare dezvoltă o activitate biofotonică mai puternică, pentru a putea mai bine comunica între ele.

Acest fenomen apare doar dacă baloanele de sticlă sunt despărțite unul de altul prin ferestre de cuarț, care pot fi traversate de razele ultraviolete de 220-360 nm. În cazul ferestrelor simple din sticlă nu se întâmplă nimic.

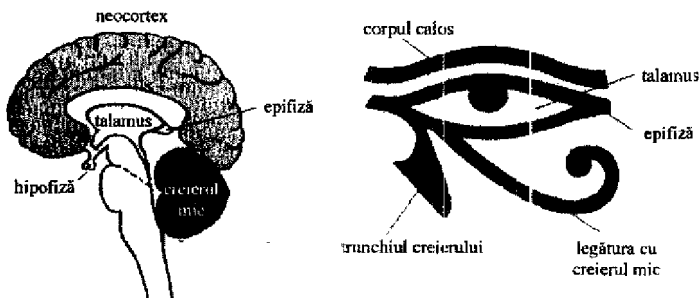

Fig. 72 și 73: Comparatie între creier și Ochiul lui Horus.

Se pare că a avut loc o infestare, care însă nu s-a produs prin contagiare corporală ci prin emitere UV (bioibtoni).

Să transferăm acum totul din nou asupra Marii Piramide:

1. Ea lucrează cu apă, deși apa este exact substanța pe care o ia în mod normal din materia organică.

2. Se ajunge la o transformare a frecvenței și prin aceasta, la p schimbare a informației și o dirijare mai departe a acestei informații.

3. Pentru a putea informa molecula de apă, pentru ca ea să accepte anumite forme de cristal, sunt necesare un miliard de cuante de lumină active pe moleculă, deci un miliard de biofotoni activi. Mai precis este vorba de $19,746 \times 10^8$ (După Dr. Carlos Rubbia, expert în fizică atomică, care a obținut în 1984 premiul Nobel pentru prezentarea acestei constante naturale dezvoltate matematic.) În interiorul piramidei este foarte întuneric, ceea ce înseamnă în mod automat o activitate biofotonică accentuată și o informare mai rapidă a apei care străbate piramida.

4. În cazul în care există, în Marea Piramidă camerele pline de nisip cuarțos, înseamnă că am avea aici iarăși un mediu de depozitare și de comunicare. Orice particulă de cuarț are o structură geometrică hexagonală. Fiecare computer lucrează astăzi după această metodă.

5. Plasma-blobs au din punct de vedere al aspectului exterior multe asemănări cu mitocondriile, cu hidrocentralele de energie“ din celula omenească; în cazul lor rămâne deschisă întrebarea: Ce produc ele?

6. Piramidele sunt formate în mare parte din gresie calcaroasă – carbonat de calciu.

Frecvența Schumann a Pământului și piramidele

Această frecvență numită astfel după descoperitorul ei Prof Dr. Schumarm (Universitatea Tehnică, München, 1938), corespunde frecvenței de rezonanță a Pământului. Această frecvență de rezonanță a Pământului este rezultatul raportului dintre viteza luminii și masa Pământului și are o valoare de 7,83 Hz. Acești 7,83 Hz corespund în mod evident modelului de frecvenții a creierului uman din starea alfa (starea de trecere dintre somn și veghe, respectiv o stare obținută în meditație). Ridicarea tot mai accentuată a nivelului frecvenței Schumann în ultimii ani se explică prin două tipuri de influențe, una de origine

artificială (HAARP) și cealaltă ca urmare a unui proces natural. Acest tip natural de influență îl reprezintă Soarele nostru.

Frecvența Schumann este așadar frecvența-bază a Pământului, care, până acum două decenii s-a aflat în mod constant de-a lungul secolelor la valoarea de 7,83 Hz pe secundă. Bazându-se pe calculele făcute de oamenii de știință ruși și norvegieni, geologul și colegul nostru Gregg Braden a depistat o accelerare a acestei valori, care parțial ajunge până la 13 Hz pe secundă.

Dacă facem o paralelă între valorile frecvențelor Schumann și activitățile creierului obținem următoarele:

culoare	ton	lungimea undei în nanometri (nm)	frecvențe în bioherți (HZ)	frecvențele creierului (HZ)	
roșu	G	690	435	6,2	Regiunea THETA
orange	A	620	484	6,4	
galben	Ais	590	509	7,2	Regiunea ALPHA
lămâie	H	550	545	7,83 ¹	
verde	C	520	577	8,2 ²	
turcoaz	Cis	490	612	8,4	
albastru	D	460	652	9,56 ²	
indigo	Dis	440	682	10,0 ¹	
violet	E	415	725	10,8	Regiunea BETA
purpuriu	F	380	768	12,12	
magenta	Fis	368	814	12,5 ³	

Fig. 74:

¹ 7,83 Hz corespunde valorii minime a frecvenței Schumann

² 8,2 + 9,56 Hz sunt alte valori ale undelor Schumann

³ 10,0 Hz corespunde transmiterii optime a informației cosmice

⁴ 12,5 Hz frecvență înaltă de energie vitală

Să ne orientăm în acest context către unghiul piramidei de 51,50 grade. Marea Piramidă fusese inițial învelită cu piatră calcaroasă albă. Piatra calcaroasă era formată în principal din carbonat de calciu (calcit). Dacă analizăm calcitul la microscop și așezăm pe el un echer, constatăm că ambele unghiuri ale bazei moleculei triunghiulare sunt de 51,50 grade. Asta înseamnă deci că moleculele pietrei calcaroase cu care este învelită Marea Piramidă au același unghi ca și

piramida însăși. Iar aceasta are la rândul ei același unghi ca și rețeaua Pământului, Putem privi asta ca pe o ordine cosmică: și oasele omenești sunt formate din carbonat de calciu cu același unghi molecular!

Aceste informații sunt de mare importanță pentru a înțelege de ce tocmai piramidele și structurile lor geometrice specifice reprezintă un punct nodal, sau mai bine-zis o poartă către Univers. Iar aspectul nu mai puțin hotărâtor este creat de omul însuși – conștiința umană. Trecerea prin această „poartă“ este posibilă pentru om datorită structurii sale moleculare.

Creierul uman este legat permanent prin rezonanță cu aceste frecvențe ale Pământului, conștiința omenească găsimu-și propria sa corespondență. „*Mai mult decât atât!*“, scrie Morpheus în cartea sa „Matrix-Code“:

*„Frecvența-rezonanță Schumann poate fi modulată de către creierul uman prin gândurile acestuia și conduce în calitate de rezonanță „feedback“ la o schimbare corespunzătoare a conștiinței Pământului **Dacă oamenii – fiecare în parte pentru sine – își ridică conștiința la nivelul frecvenței naturale a Pământului, care la rândul ei corespunde frecvenței iubirii, atunci ei pot schimba întregul Pământ și viitorul acestuia.**“*

Și frecvențele-rezonanță-Schumann (circa 8 Hz) produse artificial pot conduce la o sincronizare a acestor ritmi. Astfel, de multă vreme se știe că procese precum vindecarea la distanță, telechinezia ori hipnoza pot fi efectuate de un om, dacă acesta atinge o frecvență din *starea alfa*. Aceasta se atinge printr-un anumit ritm al activității creierului, care poate fi măsurat prin electroencefalogramă. Valoarea ideală pentru starea alfa este de 10 Hz (7-12), valoarea maximă pentru o activitate puternică a creierului fiind de 21 Hz și cea minimă de 0,5 Hz (delta) în timpul somnului adânc. Aceste cunoștințe sunt aplicate cu succes în toată lumea, de câteva decenii bune de către mijloacele mass-media (televiziune, publicitate și altele) și comercializate – vizându-se influențarea oamenilor, altfel spus: controlul conștiinței.

Capacitatea umană de percepție are loc pe două planuri. Primul este planul conștiinței *normale*, în care omul se vede pe sine ca ființă separată și despărțită de *conștiința* Universului. Cel de-al doilea nivel este conștiința extinsă *paranormal*, fiind atribuită gândirii *analogice*. Aici omul se privește pe sine ca *una cu conștiința* Universului. Exact acest lucru are loc în domeniul de frecvență Schumann.

Concluzionăm că nu este de mirare că piramidele au o influență asupra creierului nostru, respectiv asupra sistemului nervos și că oamenii care au stat în Marea Piramidă de la Giseh au trăit un efect de lărgire a conștiinței sau au avut experiențe vizionare – sa spunem ca efect secundar al dispozitivului tehnic.

Apa ca purtătoare de informație

Apa este formată chimic dintr-un atom de oxigen și doi atomi de hidrogen. Structura sa de bază este un tetraedru, la care atomii de hidrogen și cele două orbite ale oxigenului formează colțurile. („orbita“ este locul de ședere cel mai probabil al electronilor izolați care pot primi maxim doi electroni.) Dacă noi compunem acest tetraedru de apă, obținem din nou o piramidă.

Apa e un dipol tipic, întrucât molecula de oxigen este încărcată negativ iar atomii de hidrogen sunt pozitivi, ceea ce face: ca apa privită din exterior să se comporte neutru. Unghiul dintre molecula de oxigen și molecula de hidrogen are, la temperatura camerei, 104,5 grade. Acest unghi se află conform *Global Scaling* în interiorul unei de gravitație, ceea ce face posibilă transmiterea de informații prin apă.

Ce este *Global Scaling*? Cu *Global Scaling* a fost descoperită o întreagă știință care arată cum „o unitate acționează în alta“ (Goethe). *Global Scaling* se numără printre cunoștințele cele mai de încredere ale științei și a fost predată doar în centrele de cercetare de elită din Federația Rusă. Fizicianul și matematicianul Dr. Hartmut Müller, pe care l-am avut și la Secret TV într-un talkshow, a dezvoltat *Global Scaling* la Academia Rusă de Științe. Pentru realizarea sa științifică Asociația Academică Internațională i-a conferit în 2004 la Moscova, distincția cea mai înaltă „Steaua Vernadski a primului grad“.

Ideea de bază a teoriei pare simplă. În opoziție cu unitățile de măsură lineare folosite astăzi pretutindeni în științele naturii pentru toate măsurătorile din fizică, în *Global Scaling* se pornește de la ideea că unitatea de măsură folosită de fapt în natură nu este lineară, ci la o primă privire logaritmică iar la o analiză mai atentă chiar împărțită hiperbolic fractal. Această teză de bază poate fi verificată cu succes în cazul a nenumărate exemple din natură. Natura folosește un excelent sistem de măsurători pentru toate dimensiunile fizice (inclusiv pentru timp), sistem reprezentat matematic prin *mulțimile Müller* (unitate de

măsură denumită astfel după dr. Hartmut Müller). Numai prin aceste cunoștințe sunt posibile noi metode de calcul pentru optimizarea și prognozarea proceselor.

Știința contemporană folosește unități de măsură *lineare* pentru toate dimensiunile fizice. Global Scaling dimpotrivă folosește unități de măsură *logaritmice*, ceea ce înseamnă că, potrivit acestei teorii, spațiul și timpul se află în legătură directă.

Molecula de apă aflată în stare lichidă poate să se unească cu alte molecule de apă și să formeze așa-numitele clustere. Este interesant că acestea pot să apară și în forma de icosaedru și în cea de dodecaedru. La încălzirea puternică a moleculei de apă unghiul depășește 109,5 grade. Această valoare se află în afara unei gravitaționale, și astfel clusterelor se dizolvă, legăturile – poduri ale hidrogenului devin mai slabe și se pierde informația apei. Cea mai mare densitate a apei este atinsă la o temperatură de 4 grade Celsius. Prin urmare, se presupune că temperatura de lucru ideală a Marii Piramide de la Giseh a fost de 4 grade Celsius.

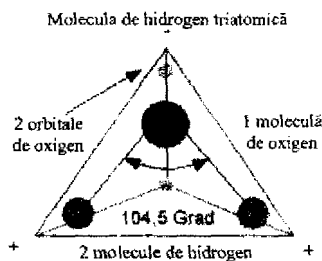

Fig. 75: Cei trei atomi din molecula de apă.

Apă vie

Între timp, cercetătorul japonez Dr. Masaru Emoto a făcut cunoscut întregii lumi faptul că apa „...trăiește și are capacitatea de a prelua și depozita sentimente și informații.”

Masaru Emoto s-a născut în iulie 1943 în Yokohama. El a primit gradul academic la Universitatea din Yokohama în domeniul științelor sociale, mai precis Relații internaționale. În anul 1986 a înființat corporația IHM în Tokio. Open International University i-a conferit în 1992 titlul de doctor în medicină alternativă. În acest context el a aflat despre microclusterelor de apă dezvoltate în Statele Unite

și despre tehnologia analizei rezonanței câmpului magnetic. De atunci toate eforturile sale au fost îndreptate către aflarea secretului apei. A dezvoltat o tehnică folosind microscopae foarte performante într-o încăpere extrem de rece, împreună cu o cameră de filmare cu viteză sporită, care i-a permis să fotografieze cristalele nou formate din apa înghețată. A observat că apa sănătoasă formează șase structuri de cristal cu colțuri, iar apa bolnavă nu face acest lucru.

Dacă dr. Emoto își concentra gândurile sau orienta o anumită muzică spre apă, atunci cristalele apei înghețate mai târziu luau diferite forme. Astfel el a pictat de pildă semnele scrierii japoneze pentru cuvintele „iubire“ și „ură“ pe pahare cu apă sau a iradiat acustic apa cu muzică, de pildă cu muzica lui Mozart în cazul muzicii heavy-metal sau a cuvintelor negative apa s-a îmbolnăvit. Nu s-au mat format cristale frumoase sau nu s-au format deloc, au lipsit total. Astfel în cazul tuturor apelor de conductă, a apelor din lacuri poluate sau a apei pusă în cuptorul cu microunde se formează forme asimetrice sau totul este pur și simplu gri. În cazul muzicii lui Mozart, dimpotrivă efectele sunt foarte frumoase. În zece mii de experimente dr. Emoto a descoperit că apa stochează nu numai informații bune și rele, muzică și cuvinte, ci și sentimente și conștiință. Corpul omenesc fiind format din 70% apă, este clar că muzica heavy-metal nu numai că îl îmbolnăvește pe ascultător, dar îl și prostește. În mod logic, rezultă că muzica frumoasă, armonică – ca de pildă muzica clasică – influențează omul *pozitiv*, favorizează însănătoșirea și te face mai fericit.

Că apa are însă cu totul alte calități, dacă este într-o stare sănătoasă, se curăță de la sine, se hrănește și chiar se înmulțește, este un fapt considerat de cei mai mulți dintre noi drept science-fiction. Cităm de aceea un extras dintr-un raport întocmit de Peter Schneider din Ungaria referitor la cercetările sale întreprinse asupra apei:

„Cea mai mare parte a oamenilor este de părere că apa este o substanță chimică ce are însemnul H_2O . Așa învățăm încă de la școala generală. Aici însă se află greșeala originară! Apa este o ființă! Asta sună nebunește și e nevoie de acrobatică spirituală pentru a putea accepta acest lucru.

În ultima perioadă a vieții sale, Schauburger numea apa HCO . Și aceasta pentru că el a înțeles că pentru apă carbonul este vital.

Închipuiți-vă că mergeți prin munți print-un ținut singuratic. Găsiți un pârau de munte rece ca gheața și foarte vioi. Primul

strigăt va fi cu siguranță: „Oh, este o apă bună!“ *“Aveți dreptate! Este o apă bună. Dar nimeni nu se gândește că tocmai în acest pârâu cad înăuntru anumite lucruri și rămân acolo. Acestea sunt rârmle, broaștele, frunzele copacilor, animale bolnave, care se răcoresc în apă, animale muribunde, care își caută de asemenea alinarea tot în apă; acestea sunt animalele pădurii care intră cu picioarele murdare în apa și beau. Ele urinează în apă, și își lasă aici materiile fecale. După o astfel de înșiruire se pare că îți pieri. apetitul pentru acest pârâu de munte. Nici o teamă! Apa este de fapt bună! Dacă ea ar fi doar H_2O , atunci toate aceste substanțe ar rămâne în apă și ar polua-o. Dar apa este în stare să înlăture toată această murdărie! Căci ea trăiește! Și ca orice ființă trebuie în cele din urmă să mănânce ceva. Și acest ceva provine de la ceea ce trăiește, sunt „reziduurile“ naturale, care cad înăuntrul apei. Această hrană este formată și de excrementele peștilor, în special ale păstrăvilor, care nu au WC separat și nici canalizare separată.*

În acest context trebuie să relatez un eveniment pe care l-am trăit în primele mele zile de cercetare. Într-o mică piscină privată am fixat unul din primele mele aparate, așa-numitul Ciclon Y. Acesta a funcționat de-a lungul mai multor luni într-un colț al piscinei. Aceasta era prevăzută cu un înveliș de aluminiu care putea fi scos, astfel încât, în tot acest timp apa a stat în întineric total. Către sfârșitul lunii septembrie am vrut să scoatem apa din piscină, să o curățăm și să o pregătim pentru iarnă. Când am dat la o parte (trei persoane) acopeiișul greu, am găsit pe fundul rezervorului mulți gândaci mari, păianjeni și alte insecte, care stăteau pe picioarele lor! A fost o senzație! Căci toate viețuitoarele din apă, chiar și peștii, când mor, se întorc pe o parte sau pe spate. Dar acestea stăteau pe picioarele lor! Cum Dumnezeu a fost posibil ca aceste animale să ajungă până la 1,20 m adâncime și apoi să se pună în picioare pe fundul bazinului pentru a muri? Am vrut să analizăm acest aspect mai îndeaproape. Am luat o sită foarte fină și am vrut să o împingem printre aceste insecte.

Dar când am atins aceste insecte foarte ușor, ele au dispărut din fața ochilor noștri – pur și simplu s-au dizolvat fără urmă! Aceasta a fost cea de-a doua senzație!

Ceea ce am văzut a fost o hologramă care a rămas – apa s-a hrănit cu aceste animale (probabil cu mare plăcere), și exact același lucru se întâmplă și în natura liberă. Tot ceea ce cade în apă și este de origine organică este devorat, nămcat până la capăt. Și de aceea apa care curge vesel într-un pârau de munte este de fapt o apă sănătoasă.

Trebuie să mai pomenim că aceasta apă din piscină era de o calitate foarte bună... și putea să se cristalizeze. Altfel nu am fi putut vedea și fotografia micile animale de pe fundul bazinului.

Și încă o mică întâmplare care demonstrează că apa trăiește într-adevăr. După întâmplările cu hologramele animalelor am rămas la marginea piscinei, discutând. Soarele strălucea puternic pe apa clară ca un cristal. Dintr-o dată de parcă ar fi acționat o mână nevăzută, apa din apropierea scării a început să se miște. Sub ochii noștri a luat naștere un vârtej minuscul care a început să se mărească și a format în cele din urmă o spirală turbionară cu un diametru de peste o jumătate de metru. Toți trei am rămas împietriți! Ce era asta? Cum a putut lua naștere acest vârtej? Ce însemna aceasta? Nu se simțea nici o adiere de vânt. De frică am uitat să filmez fenomenul, deși aveam camera atârnată la gât. Când în sfârșit ne-am dezmeticit nu a mai fost timp decât pentru o singură înregistrare, apoi vârtejul a dispărut.

De ce am povestit acest lucru? Chiar dacă sună ciudat, acest vârtej a fost începutul unei așa-nitmite „înmulțiri a apei“, pe care Schauburger a trăit-o de mai multe ori. Pentru un profan pare să fie lipsit de sens... Dar este un fapt că apa – dar numai cea sănătoasă – se poate înmulți de la sine. Dacă apa este o ființă, atunci nu e de mirare că se poate înmulți, asemenea animalelor, plantelor și oamenilor.

Pentru a fi sănătoasă și a se înmulți, apa are nevoie de întineric, răcoare, mișcare și metale de contrastensiune.“

În Marea Piramidă de la Giseh găsim toate aceste componente: *întineric*, care în plus ridică și activitatea biofotonilor, *răcoare*, respectiv o temperatură stabilă permanent. Cine a stat și a meditat vreodată în camera regelui, ori în alte camere ale Marii Piramide, știe că întotdeauna temperatura era constant mai rece decât în exterior. La trecerea apei cu o temperatură mai scăzută, era probabil mult mai rece.

Și apa avea mișcare, prin faptul că circula permanent prin piramidă. Dar metale? Ce surnt metalele de contratensiune după părerea lui Peter Schneider și ce provoacă ele?

„Am ajuns deja la „metalele de contmtensiune“. Sună complicat dar este de fapt foarte simplu. Și în acest domeniu Viktor Schauherger a făcut muncă de pionierat. Există între metale unele care reacționează electric cu un alt metal – ceva în genul perechilor bărbai-femeie, plus-minus. O astfel de pereche cu tensiune opusă o formează cuprul și zincul. Când aceste metale intra în contact cu apa, începe să curgă un „curent bioelectric“, așa l-a numii Viktor Schauberger. Acesta este absolut natural și nu prezintă nici un fel de pericol – nu există riscuri și acțiuni secundare! Este un curent continuu care poate fi măsurat de aparate atât ca un curent continuu, cât și ca un curent alternativ de circa 1,0 volți. Cu un simplu aparat de măsurare a tensiunii dintr-un magazin de electronice puteți verifica aceasta și singuri.

Să ne mai abatem odată din drum și să ne oprim asupra unor date științifice: s-a constatat că la 2000 de pulsații celula umană rnuță la autodirijare. Aceste 2000 de pulsații nu sunt 2000Hz, ci sunt comparabile mai mult cu bățiile unei tobe, care se produc una după alta. Sună complicat, nu? Dar nu este!

Aceste pulsații sunt produse continuu de telefoanele noastre mobile. Pe scurt se numesc selectare „pulsată“. Imaginați-vă că cineva sună la numărul de telefon 0049-55668877, câte impulsuri sunt produse? Sunt 89 de impulsuri în doar câteva secunde! Și apoi gânditi-vă câte telefoane sunt date în fiecare zi! Deci o zi este suficientă pentru a atinge aceste 2000 de pulsații. Rezultatul: autodirijarea la om, animal, plantă și apă încetează pur și simplu. Prin urmare celulele nu se mai pot apăra singure ci așteaptă un nou semnal de dirijare, care nu poate binînțeles să apară! Întrucât apa este acum bolnavă, ea nu mai are forță de apărare împotriva înmulțirii algelor.

Prin substanțele chimice pe care le puneți în apă pentru a împiedica algele, îi dați apei și „restul“, astfel încât ea moare biologic. Dacă întră totuși în joc metalele de contratensiune, atunci ia naștere: curentul continuu descris pretutindeni în apă. Radiația telefonului mobil nu încetează, dar acest flux de curent biologic este precum o manta de ploaie, care protejează toate celulele biologice de radiațiile tehnice.

Rezultatul: celulele se pot din nou autodirija și nu mai pot fi simțite ca boli.“

Ce metale au fost folosite în Marea Piramidă putem doar presupune - cupru, fier? Nu știm cu exactitate. În tot cazul, constructorii au folosit cuprul în Marea Piramidă de la Giseh, căci în ambele coridoare ale camerei reginei pietrele de închidere erau prevăzute cu bucăți de cupru. Și descoperirile unor obiecte de fier în secolul al XIX-lea (după cum relatam în capitolul 1) atestă existența metalului.

Cantitatea de apă din Marea Piramidă de la Giseh

Să presupunem că organismul uman și corpul piramidei, în acest caz al Marii Piramide, se comportă precum micro și macrosmosul. Corpul omenesc este format din 70% apă. Fiecare organ are procentual aceeași cantitate de apă, de asemenea și celulele corpului nostru. Prin urmare și cantitatea de apă a piramidei ar trebui să ajungă la aceeași valoare. Dacă volumul de apă (cantitatea extrasă de pompă) însumează de asemenea 70%, putem socoti pe baza acestor date celelalte 30 de procente ca fiind părțile componente fixe ale piramidei.

Aceste 70 de procente din volumul total al piramidei, scăzând cavitățile cunoscute, ar trebui să fie volumul camerelor și cavităților rămase până acum nedescoperite. Prin urmare, ar trebui să fie vorba de mai mult de 50% din volumul total. Să nu uităm că cercetările diferiților oameni de știință, întreprinse în deceniile trecut; au indicat existența multor cavități sau camere nedescoperite.

Să ne întoarcem încă o dată la noțiunea de *Global Scaling*. În legătură cu apa, revista „Spațiu & timp“ declară următoarele:

„Global Scaling pornește de la ideea că materia aflată chiar în stadiul cel mai de jos din punct de vedere energetic, vibrează armonios. Spectrul de frecvențe este construit fractal logarithmic hiperbolic, asemenea unei melodii. Această melodie a creației este cauza invariației globale a scalei.

Frecvențele de rezonanță în vacuum care iau naștere într-un conductor electric nu sunt doar specifice în funcție de material, ci depind în anumite condiții (de pildă în apă) de modelarea conductorului.

Formele fractale de conductori facilitează nașterea rezonanței în vacuum. Acest efect este folosit și tehnic, în sistemele fractale de antene.“

Marea Piramidă de la Giseh reprezintă prin urmare un rezonator perfect de formă care, orientat în câmpul magnetic acționează precum o antenă. Rezonator de formă înseamnă că piramida, prin forma/modul ei de construcție atrage energie – pe baza legii rezonanței (lucrurile identice se atrag). În plus, în Marea Piramidă avem și o accentuare a acestor fenomene prin circuitul apei,

Aceste forme fractale sunt așa numitele „curbe Koch“ sau „triunghiurile Sierpinski“. Asemănarea cu piramida nu poate fi tăgăduită.

„Aceste tipuri de antene au nevoie de o suprafață mică, produc însă capacități electrice și inductivități. Astfel, antena fractală nu are nevoie de componente externe de compensare pentru a demonstra calități de funcționare pe mai multe benzi.“

Concluzie:

Apa - pompată printr-o piramidă - poate fi prevăzută, respectiv îmbogățită cu informații și energie, pe care ea apoi le stochează (vezi Emoto). Dar ce informații au fost stocate în apă ? Și de ce?

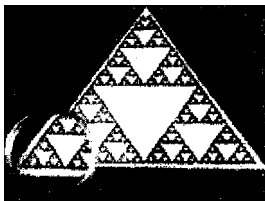

Fig. 76: Sierpinski: triunghiuri ca forme fractale

Energia Orgon

Noțiunea Orgon este legată de numele marelui cercetător Wilhelm Reich. El a putut demonstra că atunci când are loc descompunerea materiei, iau naștere microorganisme din ele însele și acest proces este însoțit întotdeauna de o lumină albastră care pâlpâie. De pildă, cei care lucrează în pădure știu că pădurile, cu câțiva ani înainte să moară își pierd licărirea albastră care putea fi văzută de departe. (Această licărire albastră este primul strat de aură al ființelor, care poate fi perceput). Reich a numit aceasta energie: vitală pe care a descoperit-o în 1940 *Orgon*, ea reprezentând după părerea sa o constantă naturală proprie și treaptă dinaintea nașterii materiei.

În experimentele cu radiurn el a constatat că orgonul atacă această radioactivitate, luând naștere DOR (Deadly Orgone), adică un orgon care dăunează. El a putut să-l dirijeze cu ajutorul apei și al țevilor de metal – foarte potrivit pentru acest lucru fiind cuprul, în atmosferă DOR

provoacă o stagnare a fluxurilor energetice, spre exemplu nu se mai formează norii și pământul se usucă, nemaiputând să depoziteze apa. În cazul nostru efectul a fost formarea deșertului. Cu alte cuvinte: acolo unde apare radioactivitatea se produce mai târziu un fenomen de creare a deșertului. Rezultatele acestor cercetări au stabilit că așa este produsă „cloudbusting“, distrugerea norilor, care, cu ajutorul unor aparate simple cu șpanuri din metal, țevi de cupru, fier sau oțel și cristale, extrage energia DOR, și o conduce fie în apă fie pe pământ, pentru a anula blocajul atmosferei, Exact acest principiu, respectiv acest rol îl îndeplinește perfect Marea Piramidă de la Giseh prin „rezervoarele ei de apă“ (camerele de construcție). Urmarea: se formează din nou nori și cad ploii.

Trebuie să amintim în acest context de succesele inginerului algerian Madjid Abdellaziz din Berlin care, cu ajutorul tetricii descoperite de Wilhelm Reich a repopulat cu floră deșertul El Haouita din Algeria. Pe Google Earth se poate chiar vedea cum o mică pată verde din mijlocul deșertului devine tot mai mare. Astfel îl contrazicem pe un profund cunoscător al vremii, domnul Wesp, de la Televiziunea Centrală din Germania (ZDF). Într-un interviu despre filmul „Minciuna Cheops“ acesta vorbea de așa-numita *metodă Donald-Duck*.

După părerea lui Wesp nu este posibil în ziua de azi să trimiți ceva în cer și apoi să produci în scurt timp ploaia. Trebuie însă să amintim că însuși Hermann Waldhauser în teoria sa nu vorbea de cerul albastru, ci de formații de nori deja existente, care erau determinate să declanșeze ploaia. Prin urmare, ființionează și această *metodă Donald-Duck*, după cum atestă rezultatele lui Madjid Abdellaziz (www.desert-greening.com).

Bineînțeles că se pune întrebarea ce se întâmplă cu apa sau cu pământul care preiau această energie negativă DOR? Această apă și chiar și pământul sunt destul de periculoase pentru om. Ele pot conduce la înrăutățirea tuturor bolilor de care suferă omul și pot să apară și simptome ale unor boli născute din iradiere. Ceea ce înseamnă că se acționează extrem de distructiv asupra tuturor structurilor vii. Dar cum putem activa orgonul și în același timp neutraliza radioactivitatea care apare, fără să dezvoltăm energie DOR? Cum neutralizăm această energie DOR sau cum o transformăm din nou în orgon?

Abdellaziz a dezvoltat în continuare tehnica lui Wilhelm Reich și, cu ajutorul spiralelor și a introducerii *pilonilor Djed* egipteni a obți-

nut o neutralizare, astfel încât s-a putut lucra fără pericol cu aceste aparate.

Desenul din fig. 77 reprezintă semnul *Yi*, care în limba chineză este un simbol cu diferite sensuri: minte, dreptate, onestitate, precum și solidaritate. Din sensuri putem deduce că în sens figurat ar fi vorba de o *poziție dreaptă, corectă*, pe care o adopți.

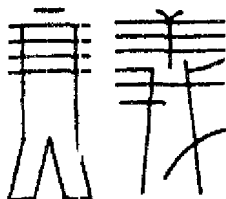

Fig. 77: în stânga simbolul Djed, lângă semnul chinezesc *YI*

Dacă privim piramidele în acest context al energiei DOR, atunci înțelegem că această tehnică era încă și mai avansată (vezi capitolul „Funcția camerelor de construcție”) iar problema fusese rezolvată încă de pe atunci. Dacă DOR face să se nască regiuni deșertice, atunci ar trebui să mai găsim și alte dovezi în acest sens. Privind imaginile meteo din satelit, ajungem la următoarea concluzie:

vântul și odată cu el formarea norilor sunt distribuite pe trei zone ale Pământului în primul rând la Polul Nord, apoi la Polul Sud și în al treilea rând în regiunea din jurul orașului Cairo!, deci exact acolo unde se află piramidele de la Giseh. În zilele noastre mai există un tip de ciclon care poate fi observat în zona Islandei.

Lumea este împărțită în două sfere meteo: una în emisfera nordică, alta în cea sudică. În *Geneza* scrie astfel: „*El a împărțit apa într-una superioară și alta inferioară, și tu trebuie să te afli între cele două*,” Până acum aceste rânduri au fost interpretate, ca fiind vorba de cer și de pământ. Dar dacă pornim de la ideea că este vorba de cele două emisfere, atunci aterizăm direct în platoul Giseh!

Cu ajutorul imaginilor din satelit putem vedea curenții și ciclul care se formează în jurul Islandei. Ar fi posibil ca piramida care se află în stare de funcționare să fi tras acest ciclon format în jurul Islandei în teritoriul Egiptului de azi? Atunci Marea Piramidă ar fi în stare să schimbe întreaga climă mondială și bineînțeles să o și regleze – și să facă din terenul neroditor unui roditor, și anume fără DOR!

În plus, atunci când orgonul se întâlnește cu material radioactiv se produc salturi cuantice, care fac să ia naștere lumina. Acest fapt ar putea explica de ce în multe povestiri, considerate astăzi mituri, se vorbește de o luminozitate care pornește de la piramide și care ține 24 de ore. Această lumină trebuie să fi fost, așa cum deja am amintit, mai degrabă un fenomen de lumină albastră.

Se pare că a fost într-adevăr ceva adevărat, căci în multe relatări din trecut apare această idee, Thomas Groffa fost unul din cei care au relatat despre aceste fenomene, în anul 1897:

“Acum circa două săptămâni am avut ccazia să petrec o noapte în deșert... Către opt seara am văzut o lumină care părea să se miște încet în jurul celei de-a treia piramuie, și anume undeva la jumătatea înălțimii acesteia; era ca o flacără mică sau ca o stea căzătoare; mi s-apărut că lumina s-a rotit de trei ori în jurul Piramidei și apoi a dispărut. Către ora unsprezece am văzut din nou o lumină albăstruie; ea se înălța încet, cumva vertical și când a ajuns deasupra vârfului piramidei s-a stins și a dispărut. În acea noapte aerul era foarte clar și temperatura foarte scăzută, nu bătea nici un vânt... Am observat adeseori lumini la aceste piramide, dar niciodată nu mi-am explicat originea lor; prin urmare de data aceasta le-am studiat puțin și am constatat că ele nu pot fi văzute tot timpul, ci aproximativ la cinci ore după apusul Soarelui. Câteva cercetări și un studiu improvizat m-au făcut să bănuiesc că aceste fenomene luminoase au de-a face cu emiterea de radiații din interiorul piramidei. Aerul din interiorul piramidei este mai cald decât aerul deșertului, ceea ce cauzează curenți de aer care ar putea aduce cu sine aceste radiații, care sunt luminoase sau pot deveni luminoase. Aceste fenomene luminoase au fost în trecut mai mult sau mai puțin observate și au devenit izvorul legendelor și povestirilor.”

Este interesant în acest context și faptul că sistemele actuale de manipulare a vremii, care lucrează cu unde scalare, produc fenomene de lumină albastră asemănătoare. Piramidele se pare că au emis însă lumini de diferite culori: alb, roșu, galben, verde și albastru. Nikola Tesla, inventatorul curentului alternativ vorbea în acest context de „lumină rece“, care ar putea fi produsă cu ajutorul oxigenului din aer și a energiei solare, fără adaos de energie electrică!

A fost Marea Piramidă un fel de tun uriaș, care lua DOR din aer și provoca ploaia, sau care schimba clima întregii regiuni?

CAPITOLUL 6

Ustensile care lipsesc din Marea Piramidă

În Marea Gvlerie

Herrmann Waldhauser a presupus că unele părți necesare funcționării Marii Piramide nu mai există astăzi. Un exemplu: Dacă urcăm în marea galerie, ajungem în fața intrării în camera reginei. Aceasta se află pe orizontală, în stânga și în dreapta putem urca astăzi către galerie cu ajutorul unor trepte și suprafețe amenajate. Să fim atenți la concavitățile din gangul care duce la camera reginei. Se pot observa câte cinci concavități pe partea stângă și cinci pe partea dreaptă. Deasupra se află o creștătură care arată că aici trebuie să fi fost o altă piesă de construcție. Se presupune că deasupra se afla o placă de piatră, pentru a prelungi rampa interiorară a marii galerii până la capătul primului gang care coboară. Că era vorba de o placă și nu de o altă formațiune, lasă să se vadă tranșeul de la începutul rampei care duce la marea galerie. Aici este un gol care corespunde exact lățimii rampei, având dimensiunile următoare: 22 cm înălțime și 1,075 m lățime. Curgerea apei către camera reginei și către Marea Galerie nu este însă împiedicată de acest gol, ci dimpotrivă: așa-zisul *coridor al prădătorilor de morminte* devine un punct de alimentare pentru folosirea camerei reginei drept pernă de aer pentru pătrunderea apei mai sus.

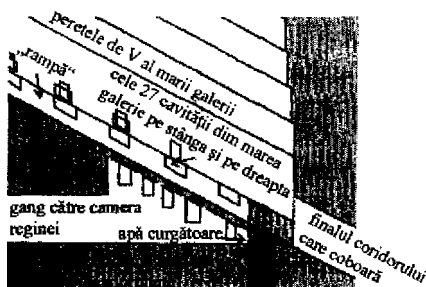

Fig. 78: În gangul către camera reginei se pot vedea cele 5 concavități

Se presupune că s-a ales acest: tip de construcție, pentru a avea acces la camera reginei în cazul lucrărilor de revizie, sau pentru a curăța camera din când în când de mălul din Nil. După cum arată imaginile cu rampa care prezintă urme de șlefuire, se presupune că aici un obiect era acționat în sus și în jos. Să fi fost acesta eventual placa de închidere care lipsește, cea care se afla la intrarea în camera reginei?

Există în marea galerie pe rampa din interior trei urme de șlefuire, pe stânga și pe dreapta la distanțe egale care merg fără excepție de sus în jos. Aceste urme atestă că rigola din marea galerie a fost folosită ca un fel de șină sau de dispozitiv de blocare, pe care ceva circula sau era împins în sus și în jos.

Se pare că nu ar fi vorba de blocuri de piatră care au fost împinse acolo în sus sau în jos, cum s-a scris în alte publicații, căci în jos și pe podea nu au fost găsite urme de șlefuire;

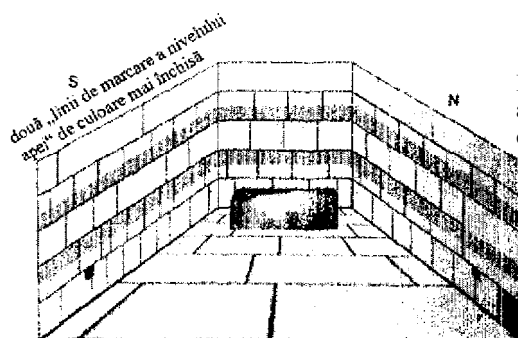

Fig. 79: Liniile de marcare al nivelului apei din camera regelui

În camera regelui

În schița totală a tavanului din camera regelui (fig. 120), grinzile sunt foarte vizibile. Se observă că în zona în care se află sarcofagul aceste grinzi prezintă schimbări de culoare în nuanțe de negru închis, iar în restul camerei nu prea apar alte schimbări de culoare. Întrucât grinzile sunt regulate, se presupune că în încăpere au mai fost și alte aparate care au făcut să apară aceste schimbări de culoare.

Schimbări de culoare asemănătoare există și pe pereții camerei. Aici se află două fâșii întunecate, ca și cum apa aflată aici ar fi avut două nivele diferite, și ar fi format „liniile de marcare al nivelului”, despre care vorbea și Waldhauser. (fig. 79)

Un fenomen asemănător avem în marea galerie. Aceste fâșii apar exact acolo unde sunt cele 27 de concavități pe stânga și pe dreapta galeriei, care conduc în sus. Și aici se pare că au mai existat componente suplimentare în piramidă care au făcut aceste marcaje. Au fost poate acestea cauzate de influența DOR (*deadly orgone*)?

Cum curgea apa în piramidă?

Conform teoriei lui Viktor Schaubberger un profil instantaneu al curentului de apă nu este relevant, întrucât apa, pentru a-și păstra viața, se mișcă în formă de spirală. Dezavantajul unui profil instantaneu pentru curentul de curgere este printre altele faptul că sedimentele luate cu sine se depozitează mai repede și nu mai pot fi transportate. Pentru a compensa acest deficit, pot fi atârinate corpuri cu energie, care creează curenți spiralați longitudinali, activând astfel apa. O posibilitate ar fi folosirea corpurilor energetice în formă de ou, așa cum este prezentat în desenul următor.

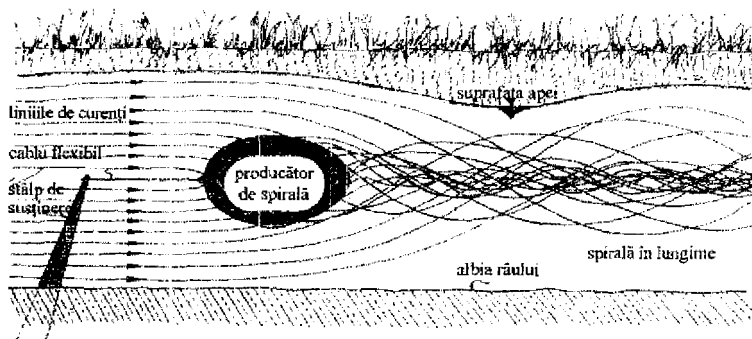

Fig. 80: Corpuri energetice în formă de ou care regenerează apa din fluvii - cf. Viktor Schaubberger

În marea galerie se pare că ar fi fost folosite *corpuri energetice*, care, în cazul întreruperii curentului, pentru lucrări de revizie a instalației, ar fi rămas fixe la locul lor. O variantă ar fi o structură cu unde sinusoidale, care urcă sub formă de spirale în marea galerie. În plus, pare cel mai logic să aibă loc o impulsționare a apei exact înaintea camerei regelui, întrucât de aici apa era folosită direct pentru „prelucrare“.

Fluxul în formă spiralată din marea galerie este de mare importanță. Citatul exact al lui Schauburger sună în felul următor:

„Lichidele, precum cele din canalul spiralat sunt precum emulsiile. Atât concentrația extremă cât și viteza de rotație mare din centrul vârtejului declanșează stări de ionizare mai puternice, care, la rândul lor, permit noi combinații și o regrupare a diferitelor elemente, facilitând producerea de energii electromagnetice.”

Așa care va să zică... și acum devine cu adevărat captivant!
Încoronarea este...

CAPITOLUL 7

Ideea de hidrocentrală, aparținând lui Christopher Dunn

În urma rezultatelor cercetărilor Institutului Fresenius precum și ale propriilor noastre căutări privind liniile de marcare a nivelului apei și Labirintul de apă subteran, nu ne mai desprindem de ideea că Marea Piramidă a fost o instalație tehnică. Se pune în continuare doar întrebarea ce rol îndeplinea apa și la ce era folosită în cele din urmă instalația.

O posibilitate captivantă și foarte discutată în acest moment este oferită de inginerul american pentru construcții de mașini Christopher Dunn în cartea sa „The Giza Power Plant“. El merge pe aceeași linie cu Hermann Waldhauser. În termeni foarte tehnici și științifici, încearcă să demonstreze că Marea Piramidă era un dispozitiv acustic gigantic în care era folosită o tehnică de rezonanță armonică pentru a transforma energia de vibrație a Pământului în radiație de microunde. În traducere: **era o hidrocentrală pentru obținerea de energie pe baza apei.**

Despre începutul cercetărilor sale Christopher Dunn scrie următoarele:

„La un moment dat am început să privesc desenele și schițele Marii Piramide cu numeroasele ei camere și ganguri și cu exactitatea și precizia lor care dă de gândit, ca pe un plan al unei mari instalații. Eram convins că nu putea să fie nimic altceva și am încercat să îmi imaginez cum funcționa această instalație. Eforturile mele ar putea fi comparate cu ceea ce se numește proces de reconstrucție. Și pentru a avea succes, știam că trebuia să găsesc un răspuns pentru fiecare detaliu aflat în interiorul Marii Piramide. Nu aveam voie să ignor niciun astfel de detaliu sau să expun situația altfel decât era. Mi-am propus să întocmesc un raport care să fie cât se poate de clar și de adevărat.“

Principiul de acționare

Permanent se produc mici cutremure. Pământul vibrează și are propria sa frecvență. Aceste scuturări ale Pământului sunt totodată și

o formă de energie. Conform teoriei lui Christopher Dunn, Marea Piramidă, aflată în legătură cu Pământul, este o instalație care transformă energia cinetică a frecvenței Pământului în energie electrică. Dunn afirmă că Marea Piramidă de la Giseh este cuplată acustic cu Pământul și vibrează odată cu el. Sursa de energie este Pământul însuși și Marea Piramidă a fost reglată la rezonanța Pământului, pentru ca asemenea unui seismograf să vibreze în armonie cu el. Și mai specific: Marea Piramida este un uriaș aparat acustic, care lucrează după principiul rezonanței, transformă vibrația Pământului în radiații micro și produce astfel electricitate.

În interiorul Marii Piramide clătinările și vibrațiile sînt transformate în electricitate. Camera regelui lucrează ca un formator de semnal. Asemenea unui diapazon supradimensionat aceasta obține aceeași vibrație: cristalele din granit devin o masă de energie care vibrează.

Fiind inginer constructor de mașini și familiarizat cu tehnologia laser, Dunn a recunoscut repede posibilitățile piezo-electrice din interiorul granitului încărcat cu cuarț al camerei regelui.

În interiorul Marii Piramide avem în primul rând granit (granit roșu) în următoarele cantități: feldspat alcalin 30-65 procente, plagioclas sub 30 procente (bogat în Na), cuarț 15-40 procente și partea principală din amalgam biotit cu până la 10 procente.

În special procentajul ridicat de cuarț este interesant aici. Sub presiune, cuarțul reacționează prin așa-numitul „efectul Piezo“ sau mai bine zis cu electricitatea piezo. *Electricitatea piezo* reprezintă conlucrarea dintre presiunea mecanică și tensiunea electrică în corpurile solide. În fizică acest efect reprezintă punctul de legătură dintre electrostatică și mecanică. Pe efectul piezo se bazează printre altele cuarțul de vibrație, fără de care nu ne mai putem imagina astăzi tehnica de informație, computerele, ceasurile cu cuarț, instalațiile de emisie și multe altele. Efectul piezo direct a fost descoperit în anul 1880 de către frații Jacques și Pierre Curie. În experimentele cu cristale de turmalină ei au descoperit că, la solicitare mecanică, pe suprafața cristalelor iau naștere sarcini electrice, al căror număr este proporțional cu solicitarea.“

Întrucât în Marea Piramidă avem o mare presiune statică precum cea a apei care curge aici, este foarte posibil să apară tensiuni electrice, să se producă electricitate din presiunea asupra cristalelor.

În camera reginei au fost de asemenea amestecate cele două substanțe chimice – hidrat de clorură de zinc și acid clorhidric diluat

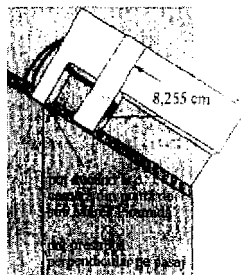
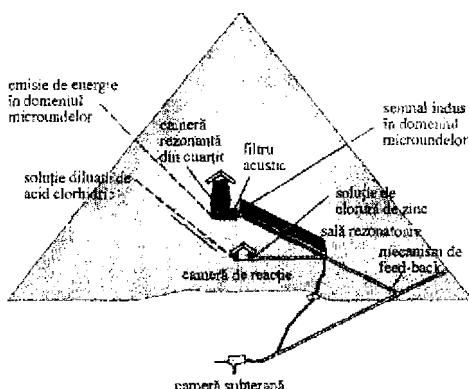

Fig. 82: Dunn e convins că cele două bucăți de cupru au fost electrozi

Fig. 81: Construirea piramidei cf. ideii de hidrocentrală - C. Dunn

– pentru a produce hidrogen. Rezonatorii din Marea Galerie (asemănători rezonatorilor Helmholtz de azi) acordați pe diferite frecvențe armonice au ridicat plaja de vibrație (amplitudinea). Aceste frecvențe ridicate au stimulat la rândul lor gazul de hidrogen să accepte un nivel energetic mai mare.

Christopher Dunn este deci de părere că precizia perfectă a camerelor și a gangurilor din interiorul Marii Piramide a avut rolul de optimizare a calităților acustice ale piramidei. Dacă piramida a fost în rezonanță cu vibrația Pământului, atunci ea a devenit un oscilator cuplat care transportă energia Pământului fără o reacție. Camera regelui ar fi fost – după cum tocmai am spus, centrul de energie, iar camera reginei ar fi fost folosită pentru producerea hidrogenului cu care era pusă în funcțiune hidrocentrala. Dar din ce era produs hidrogenul? Din apa a cărei prezență în întreaga piramidă am putut să o demonstrăm, apă care a curs o perioadă îndelungată de timp!

Câteva obiecte găsite dovedesc astăzi că cei care au construit piramidele dispuneau de o tehnologie superioară, care și-a găsit aplicarea în Marea Piramidă. Cele mai noi descoperiri, între care și așa-numitul coridor Gantenbrink se potrivesc perfect cu teoria lui Christopher Dunn. Ambele bare de metal care ies în evidență la ușile coridorului Gantenbrink sunt, după părerea sa, electrozi necesari electrolizei (vezi fig. 82).

Dunn a tradus învățăturile antice într-o limbă modernă, tehnică, explicând interiorul Marii Piramide prin expresii de specialitate din industria constructoare de mașini. Ciudătenii precum granitul care închide intrarea, design-ul mării galerii, anticamera precum și folosirea granitului doar în camera regelui nu au fost niciodată explicate mai amănunțit de egiptologi. Ele sunt incluse în teoria hidrocentralei a lui Christopher Dunn.

Baza piramidei

Piramidele nu mai sunt astăzi îmbrăcate total în învelișul de greșie calcaroasă, numai piramida Chefren mai posedă o mică parte în regiunea superioară. Se presupune că piramidele ar avea patru suprafețe netede. Dar așa este într-adevăr? Dacă privim nucleul piramidei (în fig. 84 prezentat cu gri) putem constata următoarele: piramidele nu au fost construite cu o suprafață bază plată, ci cu protuberanțe arcuite spre interior, având astfel forma unei carapace: suprafețele sunt ușor îndoite, ceea ce se poate vedea însă de sus – mai ales pe înregistrările vechi. Cel mai bine se observă acest lucru la piramida lui Mykerinos.

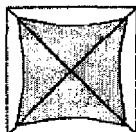

Fig. 83 și 84: Piramidele de pe platoul Giseh au în nucleu și probabil că și pe învelișul exterior ușoare curburi.

Totuși de ce această reprezentare?

Din perspectiva lui Hermann Waldhauser această oglindă ușor concavă, împreună cu apa putea crea o enormă suprafață de reflexie. Dacă ținem cont de faptul că din Marea Piramidă coridoarele ies din partea de nord și de sud și nu din centrul piramidei cum ne-am fi așteptat, ele fiind deplasate, atunci observăm că apa trebuie să fi fost dirijată în sus. Ea trebuia să primească în interiorul acestei oglinzi concave o forță de torsiune, să curgă din nou în direcția centrului, netrasând prin urmare un drum linear.

După Viktor Schauburger, secretul apei pare să se afle chiar în acest aspect! În natură apa nu curge niciodată linear, ci întotdeauna cu curbe. Numai așa se poate păstra viața apei!

Conform tezei lui Christopher Dunn această oglindă ușor concavă ar putea să fi servit la captarea undelor radio și a microundelor din cosmos. El detaliază că frecvența emisă de hidrogenul atomic se află în spectrul energiei microundelor și consideră că acest lucru nu era doar știut de multă vreme de constructorii piramidei, ci era totodată și perfect integrat în design-ul și în moduli de funcționare al Marii Piramide. Existau contacte cu cineva din spațiul cosmic cu cineva care să fi emis semnale? Christopher Dunn presupune acest lucru.

Cei interesați pot găsi descrierea detaliată a instalației piramidei – cu multe imagini – în cartea lui Christopher Dunn, „The Giza Power Plant“.

Rezonanțele piramidei înclinate și ale piramidei roșii

În ceea ce privește rezonanțele a fost făcută o descoperire uimitoare. Cercetătorul Stephen Mehler scrie în cartea sa „The Land of Osiris“:

„Cercetările din Piramida roșie confirmă presupunerea că aici este vorba de un Per-Neter tipic (denumire chemită, deci din egipteană veche pentru piramide), un obiect practic pentru generarea, transformarea, dobândirea și transmiterea de energie. Robert Vawter, muzician profesionist, inginer de sunet și arheolog a putut să efectueze în 1997 primele experimente și înregistrări de ton care au atestat că piramida roșie produce rezonanțe armonice, în timp ce în diferite camere ale ei au fost intonate vocale. Mai târziu Vawter a putut trimite înregistrările prin aparatele sale și a realizat o reprezentare a succesiunilor de frecvențe. El a găsit tonuri intermediare și rezonanțe care existau și în alte registre de frecvență, așa cum fusese de curând măsurat și de alți cercetători în Marea Piramidă. Acest rezultat ne face să presupunem că Per-Neter erau inițial „reglate“ unele cu altele pe anumite frecvențe și produceau unele cu altele o rezonanță armonică“

Nivelul inferior al Piramidei înclinate urcă într-un unghi mai mic de 55 de grade, se înclină însă la jumătatea distanței în sus într-un unghi ascuțit de 43 grade (fig. 8). Egiptologii tradiționaliști sunt astăzi în continuare de părere ca Piramida înclinată a fost construită înainte de Piramida Roșie și că ea a fost „greșită“. Chemitologul *Abd El Hakim*

Awyran — numit *Hakim* — respinge astfel de declarații și relatează că în cazul acestei construcții nu poate fi vorba de o eroare, ci ea a fost înălțată conform planurilor — ca o construcție pur tehnică, Piramida înclinată este totuși o piramidă și a fost construită astfel cu un anumit scop, pentru producerea de energii prin succesiunea anumitor tonuri armonice și a rezonanțelor ei. Iar acestea au luat naștere aici tocmai datorită formei ei înclinate.

Piramida Roșie cu unghiul de 43 de grade ar fi putut vibra într-o anumită rezonanță armonică cu Piramida înclinată, astfel putându-se explica și noțiunea de *armonie dublă* (în chemită *Sneferu*), care se referă la un loc și nu la un rege, după cum a declarat Hakim în filmul nostru, *Minciuna Cheops*“. În plus, e foarte probabil ca vechile mari piramide să se fi aflat toate în rezonanță una cu cealaltă.

În mai 1999 Stephen Mehler a avut mai multe discuții amănunțite cu Christopher Dunn, amândoi aflându-se în Egipt. El scria următoarele:

„Sub conducerea lui Hakim în 1997 am cercetat în mod special regiunea de la colțul sud-estic al Piramidei Roșii până la colțul nord-estic al Piramidei înclinate. Am luat de acolo probe de pământ și am găsit urme de apă pe dunele de nisip uscate. Credem că acolo s-a aflat un canal al unui râu antic.“

Învățăturile chemite tradiționale, de care ne vom ocupa detaliat în următorul capitol, spun că nu Nilul de astăzi era fluviul pe care îl cunoșteau vechii egipteni. Se pare că mai exista un alt fluviu — așa-numitul *Nil Originar* — care curgea la vest de piramide.

Stephen Mehler relatează în continuare:

„Aceste urme de apă și depozitari de mâl sunt explicate de egiptologi ca fiind cauză a revărsărilor Nilului, care în Vechiul Imperiu inunda adesea mari bucăți de pământ. Totuși această explicație este contrazisă de direcția apei, care venea din vest. Dacă părerea unanim recunoscută este că apa fluviului curgea de la vest la est, înseamnă că nu se poate ca apa să provină din Nilul cunoscut astăzi. Ar trebui întreprinse alte lucrări de cercetare în Dashur pentru a descoperi ce este de importanță în acest loc.

În contradicție clară cu paradigmele recunoscute, nu pot spune că Piramida Roșie și Piramida înclinată au fost construite de aceeași civilizație, care în Imperiul de Mijloc a înălțat construcțiile din cărămidă nearsă, aflate în ruinele din est de mai

încolo. Ipoteza mea pentru următoarele cercetări este că aceste două Per-Neter(piramide) au fost construite acum peste 10000 de ani ca dispozitive energetice... “

Experimente în piramide

Avem tendința să credem că ideea cu efectul piezo sună foarte drăguț, însă ține mai degrabă de domeniul închipuirilor. Grupa de cercetători de la www.graviflight.de a furnizat firește și dovada că acesta – chiar dacă doar în mică măsură – este posibil și practic.

Raportul experienței:

„Astfel ne-a venit ideea să construim ceva asemănător, pentru a demonstra producerea tensiunii electrice. Pentru a produce presiune pe micile noastre bucăți de granit le-am presat cu o placă de metal! Pentru a fi siguri că tensiunea nu vine din undele EM înconjurătoare, deci că piramida nu funcționează ca o antenă, am acoperit-o cu folie de aluminiu și am legat-o cu pământul.

Piramida este de fapt un mic ghiveci de flori din lut, pe care îl găsiți cu puțin noroc la florării – dacă nu, se poate construi și o piramidă din lemn. Întrucât nu aveam așa multe bucăți de granit pentru a umple piramida, am umplut-o mai mult cu masă de spăcluit. Pentru a simula cumva presiunea din marea piramidă,

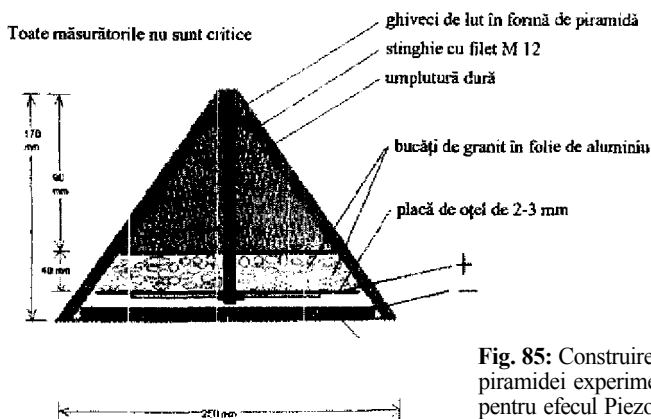

Fig. 85: Construirea piramidei experimentale pentru efecul Piezo

am presat bucățile de granit groase de 10-20 mm dintre masa de șpăcluit și o placă de metal. Ne-am servit de o stinghie cu filet M 12 cu piuliță corespunzătoare. A apărut o tensiune de circa 0,5V. Valoarea tensiunii depinde bineînțeles de presiunea exercitată și de cantitatea de cuarț din granit. Sunt posibile și tensiuni mult mai mari. Pentru a produce contact electric au fost învelite toate bucățile de granit cu folie de aluminiu.

Ne mai rămâne un singur lucru: să introducem bucățile de granit în piramidă, să punem deasupra o placă de oțel și să strângem puternic piulița. Placa de oțel trebuie desigur să aibă în mijloc o gaură pentru stinghia cu filet. Placa de fier de dedesubt servește ca masă. Dacă nu doriți să vă dați silința și să construiți această piramidă, puteți demonstra efectul de bază și într-un mod mai simplu: înveliți o bucată de granit cu folie de aluminiu apoi izolați cu mai multe straturi de hârtie și strângeți cu o menghină (toată masa).

De ce au ales constructorii piramidelor tocmai această formă:

- 1. Forma piramidală este necesară pentru stabilitatea construcției.*
- 2. Câmpul electrostatic în forma piramidală interacționează cu câmpul magnetic al Pământului – întrucât piramidele sunt orientate de la N-S – și astfel ele pot trage energii direct din câmpul magnetic al Pământului.*
- 3. Sarcinile electrice se adună în special în jurul părților ascuțite ale construcției... Ar fi putut fi instalat pe piramidă un vârf ascuțit din metal (care acum nu mai există), drept colector pentru electricitate.*

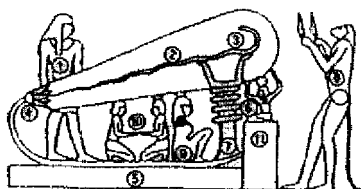
Modificarea experimentului

Am îndepărtat cea mai mare parte a masei de șpăcluire din piramidă, pentru a putea să încapă mai mult granit (învelit în folie de aluminiu). Au fost folosite mai multe feluri de granit ceea ce a condus la o creștere clară a tensiunii. Firește că (la aceste dimensiuni) curentul este foarte redus, astfel încât niciun led nu poate lumina. Se presupune că piramida trebuie să aibă mai mulți metri înălțime și să fie grea de multe tone, pentru a furniza o cantitate rezonabilă.

Însă este sigur, că doar potențialul electrostatic poate să aibă un efect puternic asupra corpului. “

Austriacul Thoraas Trawoger a avut și mai mult succes cu experimentul său, dar el nu a lucrat cu efectul piezoelectric, ci a construit o piramidă simplă în interiorul căreia a agățat un transformator de tensiune. În anul 2006 această construcție a permis o eliberare medie de energie de $8,4 \text{ V} / 0,8 \text{ A}$ curent continuu, care a pus în mișcare un mic ventilator ($12 \text{ V} / 1,1 \text{ A}$).

Trebuie să recunoaștem: oricum punem problema, în cazul piramidelor ajungem tot mereu la tema energie, curent, tehnologie.

1. preot, 2. aburi ionizați, 3. sarcină electrică (șarpe), 4. fâșung, 5. ștângă, 6. zeul Aerului, 7. izolatorul, 8. zeul aducător de Lumină care ține cutitele în mână, 9. expresie pentru „tensiune”, 10. tensiune opusă (polaritate +), 11. depozit de energie (generator electrostatic).

Fig. 86: Pe un basorelief din templul Hathor din Dendera este prezentat un obiect asemănător becului.

Un indiciu al faptului că acum mii de ani exista chiar lumină artificială, este un obiect descoperit în Egipt, la Dendera. Pe un basorelief din templul Hathor din Dendera este prezentat un obiect care amintește de un bec. Bazându-se pe dimensiunile exacte prezentate de textele egiptene găsite în templu, cercetătorul și scriitorul Reinhard Habeck a reconstruit acest obiect. Rezultatul: nu e vorba tocmai de un bec, dar se produce o descărcare electrică în vacuum, respectiv o conturare de arc voltaic.

La o presiune de circa 40 de *torri* șerpuiește un fir de lumină sub formă de unde de la o parte de metal (electrod) în cealaltă.

Să mai vedem ce indicii tehnice mai găsim...

Alte experimente cu piramida

De-a lungul deceniilor au existat tot mereu oameni meticuloși dar și oameni de știință care au făcut experimente cu formele piramidale. Cel mai cunoscut experiment este cel al „ascuțirii lamelor de ras“.

Acesta ne arată că în piramide și în jurul lor acționează forțe pe care noi astăzi abia le putem distinge, de care însă constructorii piramidelor de la Giseh erau conștienți și pe care le-au folosit profitabil pentru instalația tehnică din Marea Piramidă.

Experimentele descrise aici pot fi efectuate și cu modele construite de dumneavoastră. Baza pentru aceste experimente este o piramidă cu suprafață pătrată și un unghi de 52 de grade, copie fidelă a Marii Piramide de la Giseh. În capitolul despre baza piramidei am arătat că nu numai nucleul piramidei dar chiar și învelișul exterior inițial prezentau o ușoară curbă concavă. Cu această formă pot fi obținute rezultate mai bune în experimente decât cu o piramidă normală cu patru fețe. Pentru experimente pot fi procurate diferite materiale (lemn, plastic, carton ș.a.m.d) și îmbinate după instrucțiuni. Aceste materiale ar trebui să fie omogene în sine și de aceea de pildă placajul nu este indicat. Pentru forma ușor concavă a bazei piramidei aveți nevoie de șarniere, astfel încât să se poată experimenta cu diverse unghiuri.

Pentru experimente piramida se orientează cu una din lungimile laturilor cu compasul către nord – doar așa funcționează testele. Trebuie să fiți atenți să nu existe aparate electrice în camera unde se află piramida. Acestea ar putea ca prin propriul lor câmp magnetic pe care îi produc să influențeze câmpul magnetic al Pământului și astfel să deranjeze experimentul. Important în cazul acestor experimente este ca toate obiectele pe care le punem în piramidă să fie orientate întotdeauna pe direcția Nord-Sud.

Lamele de ras

Luăm o lamă de ras și o plasăm în interiorul piramidei, la o treime din înălțime. Introducem lama cu părțile lungi ascuțite orientate exact pe direcția nord-sud. O lăsăm circa o săptămână în piramidă. Apoi o putem folosi și reintroduce iarăși în piramidă!

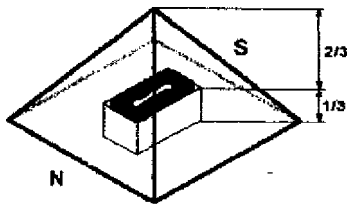

Fig. 87: Lame de ras în piramide

Prin acest procedeu lama de ras poate fi folosită de până la 200 de ori. Dacă se face experimentul cu o lamă deja uzată, atunci ea trebuie lăsată mai mult în piramidă, înainte să fie folosită prima dată – aproximativ trei până la patru luni, până când rezultatele sunt mulțumitoare. Cu cât

mai valoros este oțelul lamei de ras, cu atât mai bine devin vizibile rezultatele. Se poate întâmpla ca o lamă căreia i s-a aplicat acest tratament să fie mai ascuțită decât una nouă de la același fabricant.

Lothar Goring, care a făcut multe experimente cu piramidele, ne relatează următoarele pe baza practicii sale:

„Lamele de ras care au fost lăsate de pildă trei luni într-o piramidă, au o ascuțime pe care nu o poate produce nici un utilaj. Dezavantajul care apare în acest caz este că metalul își pierde flexibilitatea. Lama poate fi îndoită doar foarte puțin. Dacă se încearcă îndoirea ei prin presare, cu două degete, așa cum se face cu o lamă nouă, nefolosită, aceasta se rupe după câteva grade de curbare scoțând un ton înalt.“

Experimentul cu apa și plantele

Luati: o sticlă de apă, ca acelea din comerț, și puneți-o în piramidă pentru o săptămână. După aceea comparați apa din piramidă cu o sticlă de apă din aceeași sursă – Veți observa diferențe foarte mari.

Că apa din piramidă este mai sănătoasă decât apa normală puteți proba pe baza unui experiment cu plante. Procurați-vă două plante identice, de aceeași dimensiuni și de aceeași vârstă. Pe una udați-o cu apă normală, pe cealaltă cu apa din piramidă. Cel mai bine este să vă notați zi de zi diferențele de creștere și stadiul plantelor.

Un experiment asemănător puteți întreprinde afară în propria grădină. Plantați la distanță una de alta două plante identice. Pe una puneți-o sub o piramidă, pe care o realizați prin așezarea în mijloc a unui băț de lemn de care legați patru fire. Fiți atenți ca orientarea acestei piramide cu lungimile laturilor să arate către un punct cardinal. Puneți cealaltă plantă la o oarecare depărtare lângă aceasta.

Veți observa mari diferențe nu numai în ceea ce privește creșterea plantelor, ci și în privința dăunătorilor. Planta de sub piramidă este mai puțin bolnăvicioasă și mai puțin atacată de insecte.

Experimentul cu portocala

Luăm două portocale identice. Pe una o așezăm în piramidă, iar pe cealaltă alături. După puțin timp portocala din piramidă se va mumifica, iar cea de lângă nu va păți nimic. Fiți atenți în acest experiment ca umiditatea din cameră să rămână neschimbată și să nu existe vreo sursă de căldură directă în apropiere, ca de pildă un calorifer.

În toate aceste experimente vom constata că, în funcție de obiectul din experiment mumificarea se petrece altfel. Unele se usucă de la început foarte puternic, altele ceva mai târziu. Și aici vă recomandăm să respectați întocmai instrucțiunile, pentru a putea constata exact diferențele.

Enigma privind vârfurile piramidelor

Până astăzi s-a speculat mult privind materialul din care erau formate pietrele de încheiere ale piramidei, vârfurile vechilor mari piramide, căci ele trebuie să fi fost ceva deosebit, întrucât au fost îndepărtate toate.

În afara câtorva atestări în inscripții vârfurile piramidelor din Vechiul Imperiu și din cel de Mijloc nu s-au păstrat. După cum observăm azi mari părți din învelișul exterior al celor trei mari piramide de la Giseh au fost date jos și folosite ca materiale de construcție. Una din cele mai renumite moschei din Cairo, moscheea Sultan-Hassan a fost construită exclusiv din pietrele de la Marea Piramidă.

Din punct de vedere al tehnicii de construcție mai există aici un aspect, care subliniază semnificația specială a vârfurilor piramidelor. Câteva din pietrele găsite și postamentele acestora de la piramide arată că ele posedau probabil dispozitive prin care erau fixate unele cu altele. După descrierile lui Richard Lepsius se pare că și piramida lui Chefred avea un astfel de dispozitiv de fixare, în formă de soclu, pe care vârful piramidei putea fi fixat cu exactitate. O construcție asemănătoare au găsit cercetătorii și la micul piramidion al piramidei cult G III a lui Mykerinos – doar cu diferența că aici partea inferioară neterdă a piramidionului prezenta o adâncitură. Din motive pur statistice un astfel de sistem de fixare nu ar fi fost necesar, întrucât vârfurile piramidelor aveau o greutate proprie suficientă pentru o poziție stabilă.

Faptul că vârfurile piramidelor aveau o semnificație specială iese în evidență mai ales în cazul piramidei lui Chefred. Spre deosebire de celelalte două piramide vecine, ea mai are o parte din învelișul de deasupra Totuși vârful lipsește, ceea ce indică faptul că

Fig. 88: Piramida de pe bancnota de 1 dolar cu „ochiul atotvăzător”.

el nu era din gresie calcaroasă. Era important pentru hoții de pietre, altfel ei nu și-ar fi dat silința să fure pietrele din înveliș aflate la o anumită distanță una de alta, pentru a se cățăra sus și a ajunge la „bijuterie“.

Din ce ar fi putut fi aceste vârfuri? Erau bogat decorate, din cristal poate, ori dintr-un metal? Poate luceau sau scânteiau în soare?

Fig. 89: Piramidion restaurat la piramida de la Dashur.

Există un artefact care ne conduce pe urmele corecte: un fragment din așa-numitul drum Unas din Sakkara, care prezintă o scenă a transportului de coloane și de pietre pe Nil. În ruinele drumului lui Sahure (primul rege al dinastiei a cincea) s-a găsit un relief care descrie cum era tras pe șantier de către muncitori vârful piramidei, acoperit cu aur.

Dar ce rost ar fi avut un vârf de piramidă aurit? Să aibă vreo legătură cu energia?

Așa cum am aflat deja prin experimentele cu piramide, sarcinile electrice se adună în special în jurul părților de construcție ascuțite. De aceea, un vârf de piramidă din metal ar fi putut servi foarte bine drept colector de electricitate.

Și din nou avem un indiciu pentru o instalație tehnică...

CAPITOLUL 8

Cum au fost construite piramidele?

Secretul vazelor din diorit

Ce au a face vechile vase egiptene din diorit cu frecvențele, rezonanțele și undele sonore? S-ar putea să aibă foarte multe în comun!

Pretutindeni în Egipt găsim vase din diorit, alabastru și din bazalt, un material pietros dur. Acestea nu sunt ca cele de azi, moderne, din lut sau porțelan, modelate manual sau mecanic, iar apoi arse, ci au fost confecționate dintr-un bloc de stâncă, mai tare decât granitul și apoi golite în interior. Problema în acest caz ar fi următoarea: cu o mașină de găurit nu este posibil acest lucru, căci în anumite locuri ea nu poate pătrunde prea adânc.

Experimentele întreprinse începând cu 1983 de către Denys A. Stocks de la „Department of Archaeology“ al Universității din Manchester, referitoare la uneltele de găurit piatra folosite de vechii egipteni arată funcționalitatea metodelor de prelucrare a rocilor dure postulate de egiptologie. El a ajuns la rezultatul că *este* posibil să faci o gaură în granit cu o țeavă de cupru și un arc. A avut nevoie de 20 de ore pentru a ajunge la o adâncime de șase centimetri.

Făcând abstracție de faptul ca dioritul este mult mai dur decât granitul (pentru a străpunge de pilda o rocă dură precum dioritul trebuie produsă o presiune de găurire de peste 1000 de tone) și că pentru a găuri cavitatea unei vase este nevoie de aproximativ 100 de găuri de circa 30 centimetri adâncime, aceste rezultate nu explică mare lucru despre tehnica de găurire. Pentru o vază obișnuită ar fi într-adevăr posibilă o astfel de operațiune, ea ar putea fi golită în inferior. Probabil că ar dura mai multe luni și muncitorul ar trebui să fie extrem de atent să nu distrugă vaza. Iar apoi, ar fi necesară și prelucrarea exterioară!

Există însă vase din diorit la care orificiul este așa de mic, încât o unealtă de găurire nici nu ar putea ajunge la locurile în care ea este scobită. Din punct de vedere tehnic, o unealtă de găurire de lungime corespunzătoare nu ar fi de folos, întrucât ar exista un mare risc de spargere. Se pare deci că a fost folosită o altă tehnică – pe care noi

am numi-o astăzi „hightech“. Dar să existe oare hightech în vechiul Egipt? Să ne gândim însă mai atent și să ne întrebăm, de ce s-ar fi făcut asemenea eforturi de a prelucra o astfel de vază, ca apoi ea să fie folosită doar pentru uleiuri prețioase sau pur și simplu pentru flori?

S-ar mai putea emite o ipoteză: aceste vase nu erau scobite înăuntru prin metode mecanice, ci cu ajutorul undelor sonore. Există surse istorice care dau indicii despre o dezvoltare tehnică superioară a acelei epoci. În talmudul evreiesc se vorbește despre un aparat de găurire, numit *schainir*. Ceea ce în traducere înseamnă „mașină“, „*vierme care taie*“ (cât de bine se potrivește!). În *Zohar*, cea mai importantă scriere din *Cabala*, aparatul este numit „vierme care sparge metalul“. Vechii cronicari relatează că „*nu se auzise de ciocan, topor ori de alt aparat din fier, pentru că schamir-ul despica totul și nu mai era necesară în muncă nici o altă unealtă*.“ Nimic nu ar fi fost imposibil și multe din cunoștințele vechi și din posibilitățile tehnice ale Antichității ne-au rămas până azi inaccesibile.

S-ar fi putut prelucra și tăia blocurile de granit cu acest shamir?

Dacă pornim de la teoria noastră personală, că în Antichitate se lucra deja cu unde sonore, atunci ar fi de ajutor să aruncăm mai întâi o scurtă privire asupra tehnicilor existente în ziua de azi. În medicină de pildă, atunci când avem pietre la rinichi ori la bilă, recurgem la așa-numita *litotripsie extracorporală* cu unde de șoc. Aceasta este o undă acustică de presiune, caracterizată printr-o înaltă amplitudine de presiune pozitivă cu ascensiune abruptă și durată de pulsație scurtă.

Aparatele noastre moderne permit trei procedee posibile. Cea mai veche metodă este; principiul distanței explozive electrohidraulice. Există apoi metoda electromagnetică și cea „piezo-electrică“. Aceasta din urmă are avantajul unei înalte precizii de repetare și al unui bun dozaj, chiar și în domeniile energetice inferioare. Prin ea se poate obține o focalizare punctuală.

Cu siguranță nu a existat nici un antic pietrar egiptean care să fi stat și să fi cioplit punct cu punct în piatra din această vază. Principiul unei astfel de tehnici era producerea unui câmp electromagnetic, care să delimiteze exact conținutul vazei și apoi să se dizolve interiorul vazei printr-un procedeu de lucru.

Chiar corpul nostru este cel care ne arată că așa ceva este posibil. El produce de pilda unde sonore, care spun exact celulelor – de pildă celulelor ficatului – de unde până unde au voie să se întindă.

Există un fel de câmp energetic din unde sonore, care are dimensiunile ficatului nostru, și numai în cadrul acestui câmp se pot forma aceste celule specializate ale ficatului.

Hightech egiptean, antic în lucrul sarcofagului

Ținând cont de faptul că niciodată nu a fost găsită vreo mumie de rege în vreun sarcofag, înseamnă că aceste lăzi de piatră au avut o funcție specială. În cazul sarcofagului din camera regelui mai trebuie să ținem cont și de faptul că el nu ar fi putut fi transportat prin intrarea camerei.

Să privim mai îndeaproape această ladă de piatră din camera regelui. Ea este astăzi fără capac și în față, pe partea stângă, îi lipsește o bucată mare. Nu se poate determina clar când a avut loc această distrugere, în opera reprezentativă a lui Peter Tompkins „Cheops“, din anul 1953 există desene care prezintă sarcofagul înainte de distrugerea sa. Era el într-adevăr atunci intact? Și cine să îl fi schimbat în forma sa de astăzi?

Dacă privim mai atent sarcofagul din granit, putem observa că el a avut un capac. Are trei găuri făcute în partea de vest, care, conform măsurărilor laser sunt prea exacte pentru ca să fi fost găurite ulterior, în plus ele sunt așa de exacte și de netede, încât noi am fi avut probleme azi dacă ar fi trebuit să le confecționăm.

Nu numai egiptologii, ci și specialiștii în tehnica de găurire modernă ridică din umeri atunci când li se pune următoarea întrebare:

„Cum au reușit vechii ingineri și cu ce mijloace să facă acest sarcofag așa de precis — milimetric?“

Această muncă este o capodoperă, care presupune un maxim de cunoștințe foarte moderne de fizică. Unealta tipică de atunci, aflată la dispoziția constructorilor – conform părerii oficiale – ar fi fost o mașină de găurit primitivă, sub formă de arc, care era pusă în funcțiune cu nisip și diamante. Făcând abstracție de faptul că în Egipt nu au existat diamante, această muncă ar fi durat mulți ani. Aici trebuie să se fi lucrat cu o unealtă cu forță de utilaj, care atingea o viteză de rotație ridicată.

În plus se poate observa și un fel de mecanism de împingere prin care a putut fi așezat un capac pe sarcofag. Cantele sunt astăzi clar vizibile.

Faptul că granitul din jurul cantei superioare arată neprelucrat și nefinisat, ar putea fi urmarea unei anumite funcții conferite camerei

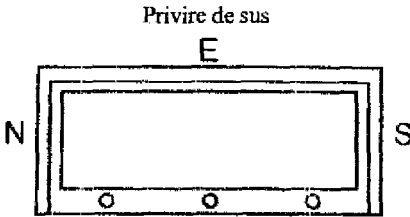

Fig. 90: A fost sarcofagul din camera regelui o cai casă pentru un aparat tehnic?

regelui. Va mai amintiți de „corodările“ din acoperișul de granit al acestei încăperi? Aceeași forță ar fi putut fi aplicată și sarcofagului și ar fi condus la uzurile respective.

Mai descoperim și alte particularități ale sarcofagului din camera regelui:

1. Nu mai există un astfel de mecanism de închidere la celelalte sarcofage din muzeul din Cairo – cu o singură excepție, sarcofagul din phumida lui Chefren, care prezintă un „mecanism de împingere“ și găuri.

2. Lipsește capacul.

3. Găurile par a fi fost folosite ca dispozitive de blocare, astfel încât conținutul care se afla în sarcofag să nu intre în contact cu apa (vezi principiul asemănător din coridorul lui Osiris).

O altă posibilitate ar fi ca sarcofagul să fi fost acoperit cu un metal valoros, poate aur, pentru a ecrana anumite radiații sau frecvențe. Să ne gândim la istoria biblică a chivotului legii. El trebuie să fi fost din aur – cel puțin stratul exterior – și nu era permis sub nicio formă să fie deschis. Poate din cauza intensității prea mari a radiațiilor?

În favoarea ipotezei că ar fi existat un înveliș de aur vorbesc și urmele de uzură, prelucrarea suprafețelor exterioare fiind nedefinitivată. Dacă am exclude posibilitatea existenței unui *înveliș din aur*, atunci rezultă că, cel puțin pentru finisarea suprafețelor exterioare lungi, constructorii nu au dat nici o atenție. Este de imaginat așa ceva? Nu! Căci, pe de o parte, aceasta nu ar concorda cu o realizare tehnică mult mai mare, anume aceea de încastrare a sarcofagului precis și la milimetru – în interior, în special în colțuri. Pe de altă parte, mai ales din punctul de vedere al teoriei mormintelor, ar fi fost un sacrilegiu, să lași „nedefinitiv“ tocmai sarcofagul, ultimul loc de odihnă al faraonului.

Sigur este că în sarcofagul din camera regelui s-a aflat ceva, care fie că nu trebuia să vină în contact cu apa care trecea pe acolo, fie con-

ținutul însuși a creat adevărata vibrație sau a îndeplinit adevărata funcție a camerei regelui.

E posibil și ca lada de piatră să fi conținut ceva (aparate tehnice, baterii sau ceva asemănător) ce avea rol de încărcare și prin care se putea prelua radiația sau vibrația din camerei regelui și folosi în altă parte. Există desigur destul de multe posibilități.

Rotorul egiptean

Și în aspectele pe care le vom prezenta acum, ne lovim tot de neajutorarea egiptologilor în ceea ce privește clarificarea tehnologiei de prelucrare a rocii dure, rămasă până astăzi necunoscută. Există un artefact, definit ca „vază“. Este un disc cu diametrul de aproximativ 58 cm, dintr-un tip de rocă dură, cu o grosime a peretelui de 2mm. Privit dintr-o parte acest disc are o formă de elipsă. El se află astăzi la muzeul din Cairo ca piesă de expoziție cu numărul 71295, în sala 3641. A fost găsit în 1937 de către egiptologul Walter B. Emery în Sakkara și aparține mormântului prințului Sabu din prima dinastie. Acest disc este etichetat drept „*vază specială pentru florile de lotus*“.

În imagini se vede un suport de lemn pe care este fixat discul, pentru ca el să poată sta vertical. Elipsele au tendința de a cădea pe o parte. (Ceea ce pentru vasele umplute cu apă ar fi o „proprietate“ nepotrivită!) În plus, acest obiect nu poate fi umplut cu apă, întrucât prezintă un orificiu prin care se poate introduce înăuntru un băț. Prin urmare cum să fi putut rămâne apa sau un alt lichid în interior?

Ce stare de iluminare l-a determinat pe Walter Emay sau pe colegii săi să denumească acest *obiect* drept vază, rămâne pentru noi un mister. Înfățișarea discului amintește mai degrabă de rotoarele de azi din industria de zbor sau de cele folosite la turbine – dar nicidecum cu o vază!

Peter Schneider din Ungaria, de la care am luat anterior lecții despre apa vie, a reconstruit acest disc din cupru, în format mic, și a întrerprins cu succes o serie de experimente cu apă:

„Discul este unic. Este însă foarte greu să construiești pie-sele. Deja am lăsat în urmă primele experimente. Pare să fie vorba într-adevăr de un disc de impulsioneare pentru medii lichide. Nu am putut găsi cursurile curentului, dar există un curent intern și unul extern, și acționează amândouă. Experimentele

mele au fost până acum doar în apă, mai târziu, când discurile se vor perfecționa și vor deveni mai precise, se va adăuga și aerul!

Rămân la părerea mea că discul este și a fost o piesă de impulsione. Dar mai sunt multe aspecte de cercetat și analizat. Construcția este foarte grea. Zile de-a rândul am confecționat numai unelte. Și a fost greu, întrucât materialul era extrem de tensionat și se rupea repede. Cine știe cum au fabricat ei odinioară acest obiect!“

Conform spuselor chemitoiogului Abd El Hakim Awyan care a lucrat pe atunci cu Emery, acesta se pare că ar fi avut în mod neoficial, o cu totul altă idee. Odată cu această placă mai fusese descoperit încă un disc neted și subțire din șest, și se pare că cele două piese ar fi avut legătură între ele. Aceast ultim disc se află de asemenea la muzeul din Cairo, exact lângă „vază“, în sala 3641.

Conform indicațiilor lui Hakim, placa ar fi fost așezată în poziție verticală și rotită și ar fi cauzat așa un ton, o undă sonoră care ar fi atins placa netedă din șest Această frecvență care ia naștere acolo anulează câmpul gravitațional dintre placă și disc.

Experimentele de ecranare a forței gravitaționale nu sunt noi, dar ajung destul de rar în fața publicului. Și Viktor Schauberger a lucrat la asta la începutul secolului al XX-lea. În anii 1990 cercetătorul rus Eugene Podkelnow a făcut o serie de experimente reușite. Pe atunci el lucra la Universitatea finlandeză de la Tampere,

Aparatul său era compus dintr-un disc suprasemiconductor produs în Rusia, care, a fost făcut să se rotească cu ajutorul electromagnetilor. În jumătatea de sus supraconductoare a discului s-a format un *condensat Bose-Einstein*, format din electroni liberi și care se rotea liber în disc. În timpul procesului au fost plasate diferite corpuri deasupra discului și le-a fost măsurată greutatea. În toate cazurile – și au fost efectuate mii de experimente cu cele mai diferite materiale – a fost constatată o reducere a greutateii. Cea mai mare reducere a fost observată la frânarea discului, atunci când condensatul Bose-Einstein se rotea liber, în timp ce discul aproape că ajunsese în stare de repaos.

Un experiment asemănător a fost făcut ceva mai târziu de John Schnurer de la „Antioch College“ din Statele Unite. Astfel de modele a construit și americanca dr. Li, și anume un disc din material supraconductor, care prin învârtire ecranează forța gravitațională. Ea a reușit chiar să facă să plutească unele obiecte deasupra discului, ceea ce

ar indica o totală anulare a forței gravitaționale. Un alt experiment de succes provine din anul 2000 de la fizicianul prof. Fran De Aquino, membru al departamentului de fizică al Universității de stat Maranhao din Brazilia. Baza teoretică a fost publicată de el sub titlul „Gravitation and Electromagnetism: Correlation and Grand Unification“ și demonstrează definitiv că există o legătură între forța gravitațională și electromagnetism.

Între timp a fost găsit un disc și în China, în apropiere de o piramidă. Acesta este ceva mai mare decât cel din Sakkara, are însă, în locul celor trei cupe, striuri. La ce a fost folosit, nu se știe până azi.

Să ne întoarcem la Viktor Schauberger. El a folosit discurile sale, nu numai pentru anularea forței gravitaționale, ci în primul rând pentru a însufleți apa. El a anunțat un patent de dobândire a energiei din adâncurile mărilor, al cărui mod de funcționare poate fi transferat și asupra Marii Piramide. Pentru aceasta este lăsată în adâncul apei bogată

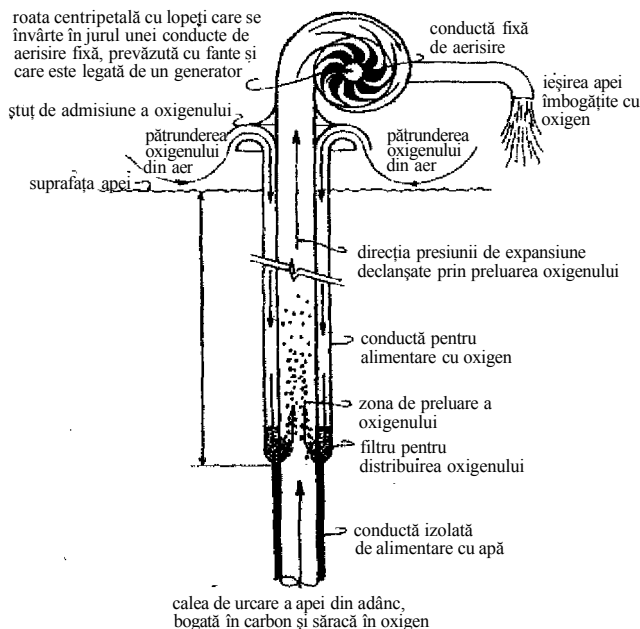

Fig. 91: Energie disponibilă din adâncimile mărilor.

în carbon și săracă în oxigen o țeavă care e prevăzută în partea sa superioară cu un dispozitiv de alimentare cu oxigen. Apa din adâncuri cu o temperatură de 4 grade Celsius, are tendința de a se îmbogăți cu oxigen și de a urca din această cauză în sus, câștigând printr-o presiune hidraulică ușoară, în volum. La suprafață este instalată o roată cu zbat-uri care pornește datorită apei de mare care urcă. Dacă se conectează această roată la un generator, el produce curent într-un fel foarte ecologic.

Un principiu asemănător întâlnim în piramidă. Pentru dispozitivul de transport subteran al apei s-a acționat la o temperatură a apei de 4 grade Celsius (vezi capitolul despre „Malul de Vest“), aceasta având tendința de a se îmbogăți cu oxigen și de a curge prin urmare în sus, în direcția coridoarelor de apă. Eventual, coridorul numit astăzi „canalul prădătorilor de morminte“ a fost răspunzător pentru acest adaus de oxigen.

În 1933 Viktor Schauburger dădea unele detalii pe această temă:

„... Tehnicienii noștri energeticieni ar renunța la modul obișnuit de azi de prducere a energiei electrice, dacă ar ști că ea ar putea fi obținută și cu ajutorul unor aparate mult mai simple pe cale directă din adâncul mării. Aceste instrumente și aparate care au ridicat lumea (de pildă forța noastră atomică) ar ajunge în muzee, fiind considerate depășite, întrucât omul nu trebuie să meargă așa de departe pentru a putea obține lumina, căldura și alte forme de energie în cantitățile dorite, fără efort și aproape gratis.“

Nu face cinste oamenilor de știință și cercetătorilor moderni să depună astfel de turbine – precum rotorul egiptean – într-un muzeu, să le numeroteze silitor și apoi să le declare vase pentru florile de lotus. De asemenea, în aproape nici o carte nu se vorbește despre așa-numitele uși false. În Egipt însă, „colcăie“ de așa ceva. Toate aceste uși posedă cel puțin trei tocuri, care se îmbină unul în altul, dând senzația de adâncime. Ne atrage atenția faptul că pe uși, în partea superioară este reprezentată întotdeauna o masă pe care se află mai multe obiecte așezate vertical, interpretate de la egiptolog la egiptolog în mod diferit. Pentru unii ele reprezintă pâini, pentru alții mai multe penițe ale zeiței Maat, iar alții le consideră instrumente muzicale.

Până acum nu am văzut reprezentat nicăieri altundeva vreun instrument de muzică de acest format. Aceste obiecte verticale au formă

simetrică și diferă considerabil ca număr de la o ușă la alta. Sunt cel puțin șase până la unsprezece bucăți pe fiecare; parte. Cea mai bună posibilitate de studiu în această direcție o oferă muzeul din Cairo. Acolo sunt expuse la etajul inferior în latura stânga multe uși false.

Constatăm următoarele: discurile rotor găsite cu calitățile gravitaționale, producerea de lumină prin „becurile“ egiptene, vasele din diorit golite în interior printr-o tehnică de găurire necunoscută, berbecii de apă și ușile false... Cine a construit piramidele, poseda o tehnică foarte dezvoltată. A fost într-adevăr posibil cu aparate asemănătoare rotorului să se influențeze prin unde sonore gravitația și să se reducă greutatea pentru a putea ridica blocuri de granit de peste 100 de tone? Cum să fi fost altfel posibil să miști așa ceva?

Poate știe acest secret...

Misteriosul Edward Leedskalnin

Lette Edward Leedskalnin a fost un sculptor și un inginer care a emigrat în Homestead, Florida și a construit aici singur, o instalație uriașă, din blocuri grele de câteva tone.

Leedskalnin, înalt doar de 1,50 m, a creat prin *Coral Castle* un monument în cinstea iubirii sale pierdute, Agnes Scuffs, care se pare că l-ar fi părăsit în fața altarului. Când se referă la ea, el folosește denumirea *Sweet Sixteen*, întrucât în vremea logodnei ea avea șaisprezece ani. Coral Castle este prin urmare un monument pentru ea. Circulă însă și zvonul că Leedskalnin și-ar fi închinat templul zeilor egipteni, el susținând că ar cunoaște atât secretul acestora, cât și misterul piramidelor.

Timp de 26 de ani el a prelucrat în total 1.100 de tone de rocă de coral, între care și un perete uriaș cu o ușă rotativă grea de nouă tone, care poate fi mișcată cu un singur deget, o cadă de baie cu încălzire solară, o masă în formă de inimă, grea de 2,25 tone, plus alte construcții uriașe. Cele mai multe din pietrele folosite de el cântăreau mai mult de șase tone, fiind așadar mai grele decât blocurile din gresie calcaroasă folosite în construcția Marii Piramide de la Giseh. Unele blocuri aveau o greutate de până la 30 de tone.

Cel mai interesant este faptul că el a lucrat numai după apusul soarelui, pe parcursul tuturor deceniilor cât a durat activitatea sa de construcție el nefiind văzut de vreun muncitor ori martor. Nimeni nu știe cum a tăiat el blocurile de piatră, cum le-a prelucrat și cum le-a

mișcat. Îndată ce apărea cineva pe terenul său de construcție, el înceta să mai lucreze. Leedskalnin trăia foarte simplu, se hrănea cu sardine, biscuiți, ouă și lapte și întotdeauna avea același program de lucru: de la apusul soarelui pînă la răsăritul soarelui.

Mai târziu, când Coral Castle era gata, el a organizat tururi turistice de vizitare a monumentului său, în care un bilet costa 25 de cenți. După ce a încheiat Coral Castle, deși nu avea studii de specialitate, s-a ocupat de magnetism și de forțele cosmice. A construit chiar și un generator magnetic cu care producea propriul său curent electric.

Singura dată când a apelat la ajutor străin a fost în anul 1936, când și-a mutat: castelul său de coral complet la 10 mile depărtare de Florida City. El a pus blocurile uriașe într-un camion cu care le-a transportat la locul potrivit. Pentru aceasta el a angajat un șofer de camion, căruia nu i-a permis nici să atingă materialul cu mâna și nici să privească atunci când el mișca blocurile. În fiecare dimineață când șoferul camionului venea pe șantier, blocurile erau deja în remorcă.

Șoferul a povestit ulterior următorul episod: în timp ce se pregăteau odată să încarce în camion un obelisc greu de 20 de tone, Leedskalnin l-a rugat să îl lase un moment singur. Când acesta s-a îndepărtat, a auzit un trosnet puternic. A alergat înapoi și nu și-a putut crede ochilor. Tocmai a văzut; cum Leedskalnin își lua mâinile de pe obelisc și și le ștergea de praf! Obeliscul era în remorcă!

Coral Castle există și azi și poate fi vizitat de oricine dorește. Interesant este că acum câțiva ani ușa grea de nouă tone s-a înțepenit. A fost nevoie de șase muncitori pentru a o scoate și a o remonta – folosindu-se un trolie de cablu și o macara. Altă dată a fost chemat acolo un constructor local pentru a tăia un mic bloc de piatră din cariera lui Edward. Cu un fierăstrău mare cu diamant și o macara de 600 PS acesta a întâmpinat greutăți în a tăia o bucată mică de piatră. În plus, el nu a putut tăia piatra pe maginea de jos orizontal, ci a trebuit să o spargă pentru a o putea desprinde din peretele de piatră. Edward Leedskalnin dimpotrivă, putea să taie pietrele și în aceste locuri, ceea ce a rămas până în ziua de azi un fenomen fizic.

Dacă Edward era întrebat cum și-a construit Coral Castle, el răspundea în felul următor „*Nu e greu, trebuie doar să știi cum să o faci!*” Odată a povestit că el putea să vadă în jurul tuturor obiectelor puncte luminoase, pe care le considera prezență fizică a magnetismului naturii. El a afirmat că ceea ce cunosc fizicienii despre construcția atomilor și

despre electricitate nu este corect. Că toate formele de existență ar fi formate din trei componente: polul nord, polul sud și părți mici de materie neutră. Se pare că el a redescoperit legile greutateii, ale unităților de măsură și ale acționării pârgheiei. Acestea presupun cunoștințe despre relaționarea cu Pământul și despre *Geometria sfântă*.

În broșura sa pentru vizitatori scria el însuși:

„Am descoperit secretul piramidelor și știu cum egiptenii și vechii constructori din Peru, Yucatan și Asia au, putut să își înalțe uriașele lor monumente folosindu-se de cele mai simple unelte.“

În plus el susține că putea să simtă atunci când cineva se furișă pe terenul lui ca să îl observe cum muncește. Se pare că ar fi avut un fel de sensibilitate ori talent de medium. Cu toate acestea, există câțiva oameni care susțin că l-au văzut în timpul muncii sale, pe parcursul celor 30 de ani. Un student a afirmat că ar fi văzut cum pietrele se mișcau de la sine. Vecinul său a afirmat că ar fi văzut cum Edward *„ar fi cântat pietrelor“*, în timp ce își punea mâna pe ele. Un grup de tineri susținea că a văzut cum blocurile pluteau prin aer, *„precum baloanele umplute cu aer“*.

În acest context este potrivit să cităm interesantul raport întocmit de inginerul de avioane Henry Kjellson și publicat în cartea sa *„Tehnicile pierdute“*:

„Medicul suedez Dr. Jarl, un prieten de-al meu a studiat la Oxford. În această perioadă el s-a împrietenit cu un student tibetan. Câțiva ani mai târziu, în anul 1939, Dr. Jarl a întreprins în slujba societății științifice engleze o călătorie în Egipt. Acolo a fost căutat de un curier al prietenului său tibetan și rugat urgent să vină cu el în Tibet, pentru a acorda ajutor medical unui înalt Lama. După ce Dr. Jarl a primit aprobarea de concediu de la serviciul său, a urmat curierul și a ajuns după o călătorie îndelungată la mănăstirea unde se aflau bătrânul Lama și prietenul său, care acum deținea o poziție înaltă.

Dr. Jarl a rămas acolo o buclă de vreme și datorită prieteniei cu tibetanul a putut să învețe o mulțime de lucruri, pe care ceilalți străini nu puteau să le audă sau să le aște vreaodată. Într-o zi, prietenul său l-a luat cu sine într-un loc din vecinătatea mănăstirii și i-a arătat o pajiște înclinată, înconjurată de stânci înalte. Într-un perete de stâncă, la o înălțime de apmximativ 250 de metri era o gaură mare, care arăta precum intrarea într-o

grotă. Pe podișul din fața intrării călugării începuseră construcția unui zid. Ei puteau ajunge pe acest platou doar dacă erau lăsați în jos cu funii. În mijlocul pajiștei, la aproximativ 250 de metri în fața stâncii înalte se afla un platou stâncos neted, șlefuit, în care era iarăși săpată o cavitate cu secțiunea de 1 metru și adâncimea de 15 centimetri.

Un bloc de piatră era manevrat în acest spațiu cu ajutorul vitelor. Blocul avea o lungime a laturilor de 1 metru și o înălțime de 1,50 metri. La o distanță de 63 de metri depărtare de cavitate erau amplasate într-un arc de cerc 19 instrumente muzicale: 13 tobe și 6 trompete (ragdons). Tobeile aveau o secțiune de 1 m și o lungime de 1,5 m.

Patru tobe erau de mărime mijlocie cu o secțiune de 0,7 m și o lungime de 1m. Singura tobă mică avea o secțiune de 0,2 m și o lungime de 0,3 m. Toate trompetele erau de aceeași dimensiune. Ele aveau o lungime de 3,12 m și o deschidere de 0,3 m. Tobeile mari și toate trompetele erau fixate local prin încastrare, astfel încât puteau fi orientate în orice direcție a pietrei. Tobeile mari erau confecționate din tablă tare de oțel de 3 mm și aveau o greutate de 150 kg. Erau construite din cinci bucăți. Toate tobele erau deschise la unul din capete, în timp ce celălalt avea o parte inferioară din metal, pe care călugării o loveau cu curele mari din piele. În spatele fiecărui instrument se afla un întreg șir de călugări.

Când blocul de piatră era adus în locul respectiv, călugărul din spatele tobei mici dădea un semnal și deschidea concertul. Toba mică avea un ton foarte ascutit și putea fi distinsă și dintre toate celelalte instrumente. Toți călugării din șirul din spate cântau neîncetat rugăciuni sau mantră și ridicau ușor tempoul acestor zgomote incredibile. În timpul primelor patru minute nu s-a întâmplat nimic. Apoi, întrucât viteza bătăilor de tobă a crescut precum și intensitatea zgomotelor, blocul de piatră a început să se clatine și deodată a început să se ridice, cu o viteză crescândă până la o înălțime de 250 m în direcția platformei din fața gării de la grotă.

După trei minute de urcare el a aterizat pe platformă. Ei au adus alte noi blocuri pe pajiște și cu această metodă, călugării au transportat 5-6 blocuri într-o oră pe o șină parabolică

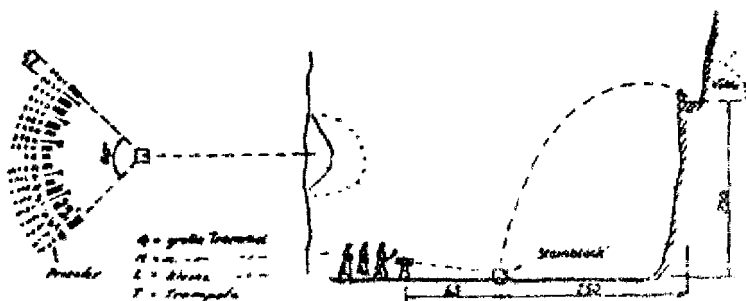

Fig. 92: Blocul de piatră la 250 m înălțime – doar prin sunet!

de zbor de circa 500 m lățime și 250 m înălțime. Dr. Jarl auzise deja de această „**aruncare tibetană a pietrelor**“. Experții în problematica Tibetului, precum Linauer, Spalding și Huc vorbiseră și ei despre asta, dar nu văzuseră niciodată. Astfel, Dr. Jarl a fost primul străin care a avut ocazia să vadă acest spectacol deosebit. Pentru că la început a avut senzația că ar fi victima unei psihoze în masă, a turnat două filme despre acest eveniment. Filmele au prezentat exact același proces pe care el l-a putut vedea. Societatea engleză pentru care lucra Dr. Jarl a confiscat ambele filme și le-a declarat ca fiind secrete timp de 50 de ani.“

Se spunea pe atunci că ambele filme vor fi din nou accesibile în jurul anului 1990, dar acest lucru nu s-a întâmplat niciodată...

Să fi lucrat Edward Leedskalnin într-un mod asemănător? Sau a avut el în ajutor un utilaj? Așa te-ai gândi dacă vezi o imagine în care el apare cu un trepied de care este fixat un troliu de cablu. Dar chiar și cu acest troliu de cablu abia dacă se poate muta din loc de către o singură persoană, un bloc de piatră greu de 30 de tone. Lanțurile pe care le-a folosit Leedskalnin erau mult prea slabe și nu ar fi putut tine o greutate de 30 de tone – și nici trepiedele din lemn. În plus, trepiedele găsite sunt mai mici decât cele mai mari obeliscuri și nu se pot utiliza pentru a înălța o construcție cu acesre blocuri, așa cum a făcut Leedskalnin.

Din păcate el aluat secretul său cu sine în mormânt în anul 1951.

Cu toate acestea, cineva i-a călcat totuși pe urme: Christopher Dunn! Acesta a privit de mai multe ori Coral Castle și a recunoscut foarte repede cu privirea sa de inginer constructor, care-i era secretul. Edward Leedskalnin se pare că într-adevăr redescoperise tehnica vechilor egipteni. Dar să le luăm pe rând...

Cheia se află în declarația lui Edward Leedskalnin, conform căreia, tot ce este materie, toate obiectele materiale sunt formate din mici magneți distincți, iar mișcarea acestor mici particule magnetice din interiorul obiectelor este asemenea mișcării în spațiu, ea producând fenomene măsurabile, precum magnetismul, electricitatea și altele. Se pare că a avut dreptate, în ultimă instanță dovada fiind faptul că a reușit să ridice singur blocuri de piatră grele de până la 30 de tone și să le transporte.

Sa pivism mai îndeaproape: tehnica lui consta în minimizarea forței gravitaționale sau chiar în anularea ei, ceea ce pot confirma și martorii oculari. *Antigravitația* înseamnă că se anulează forța gravitațională. Magneții au proprietatea de a se respinge sau de a se atrage. Pământul însuși este tot un magnet și generează energie magnetică, ce urmează anumite linii și traiectorii de forță. Acestea pot fi comparate cu meridianele ori cu arterele din corpul uman. Leedskalnin a făcut următorul lucru: magnetismul Pământului atrage toate obiectele, le tine pe pământ, dar după părerea sa, toate obiectele în parte au în sine un magnet propriu. Prin urmare el a dezvoltat o tehnică prin aplicarea căreia aceste particule magnetice se inversează, și în loc să se lase atrase de Pământ, sunt respinse de acesta. Cu alte cuvinte le-a reglat de la plus la minus.

O cunoscută metodă de a magnetiza o bucată de fier, este de a orienta fierul după câmpul magnetic al Pământului și de a-l lovi cu un ciocan. Această lovitură face ca atomii din interiorul fierului să vibreze și face ca ei să fie influențați de magnetismul Pământului. Rezultatul este că, dacă se oprește scuturarea, un număr însemnat de atomi din interiorul acestui baston de fier este reorientat. Să fi făcut și Edward ceva asemănător cu blocurile sale de piatră?

Christopher Dunn relatează despre ceea ce a descoperit:

„Să fie aceasta metoda pe care a aplicat-o Leedskalnin? Este un concept simplu, iar atunci când am văzut dispozitivele din atelierul lui Leedskalnin, mi-am putut ușor da seama de explicarea vibrației și a electromagnetismului. Volantul pentru producerea electricității rămâne în cele mai multe cazuri nemișcat, cu excepția câtorva turiști curioși – ca și mine – care învârt de el. După ce l-am mișcat de câteva ori, am constatat că lipsește ceva,

În vizita la Coral Castle am auzit în prezentarea de acolo, că Leedskalnin producea cu acest dispozitiv electricitate, pentru a putea să facă să lumineze becurile sale. Se spune că Leedskalnin

nu avea pe proprietatea sa nici un fel de curent electric. Nu mi-am putut imagina că el a putut să producă suficient curent electric cu acest aparat – gândindu-ne în plus că Leedsklanin și-a folosit doar un braț pentru a învârti roata. După o examinare mai atentă a dispozitivului, am observat că aici era vorba de un vechi carter de motor cu patru cilindri. Volantul său era fixat în partea din față a arborelui cu manivelă și era prevăzut cu magneți în formă de bară introduși între cele două plăci – cea din față fiind o roată dințată. Pentru a conferi întregului greutate și pentru a-l stabili Leedskainin a fixat magneții bară cu ciment. Mi-a fost clar că imaginea care-l prezenta pe Leedskainin cu o mână pe manivelă nu putea să arate de fapt tot procesul.

Este posibil ca Leedskainin să fi folosit manivela numai pentru a porni un motor cu piston, care astăzi nu mai există. În acest caz el ar fi putut lăsa instalația să funcționeze singură și să se depărteze de ea.

Acum m-a cuprins curiozitatea. Presupun că Leedskainin a folosit magneții bară de la volant pentru a produce în blocul de piatră pe care dorea să îl miște, o vibrație. Această idee pare să nu aibă vreun sens în sine, dacă luăm în considerare tipul materialului precum și greutatea și mărimea. Carterul de motor a fost fixat după părerea mea, de blocul de coral din atelierul său, și chiar dacă el nu a fost fixat, ar fi o capodoperă să-l miști.

A mai existat un aspect pe care a trebuit să-l verific înainte să mă întorc în Illinois. Am verificat magneții în formă de bară cu un briceag – cușitul a fost atras către fiecare din magneți. A trebuit de asemenea să verific modul de dispunere a magneților, pentru a mă asigura că s-a putut produce electricitate cu acest aparat. Am cumpărat cu 1,75 \$ un magnet dintr-un magazin, și m-am întors la Coral Castle.

Am intrat repede în atelier și am testat magnetul. L-am ținut la mică distanță de fiecare spiță a volantului, în timp ce roteam volantul. Și presupunerile mi-au fost confirmate. Magnetul era atras și apoi, după rotirea roții, respins. În timp ce mă uitam prin atelier am observat diverse unelte și dispozitive, care fie atârnav pe perete, fie erau rezemate de el, sau pur și simplu se aflau jos, de jur împrejur. Erau regulatoare-radio, sticle înfășurate în sârma de cupru, bobine de cupru și alte piese din metal

și plastic care îți creau impresia că ar fi căzut dintr-un aparat de rădio. De asemenea, am găsit lanțuri și alte ustensile pe care le-ai căuta mai degrabă la o piață de fier vechi. Totuși lipseau câteva piese. În fotografiile cu Leedskalnin acesta putea fi văzui cu diferite trepieduri, construite din stâlpi de telefon care aveau plasate deasupra niște cutii. Tocmai aceste obiecte nu se află pe suprafața de la Coral Castle. Ceea ce sare în ochi într-una din fotografii este tocmai faptul că blocul de corali care trebuie mișcat se află lângă trepied. Probabil că Leedskalnin a mișcat trepiedul după ce ridicase blocul. Am mai făcut și o altă observație interesantă, și anume aceea că palanul găsit în atelierul său nu era de văzut în fotografie. În schimb, s-au găsit bobine de cupru și două pachete de sârmă de cupru, agățate în cuiele din perete. Unul era cupru rotund și altul plat. Într-o prezentare făcută vizitatorilor de la Coral Castle aceștia au putut afla că Leedskalnin a fost văzut odată cu un grătar de sârmă de cupru pe care-l plasase în aer liber. Privind din nou fotografia, putem vedea cum un cablu este drapat în jurul trepiedului, ajungând până la pământ. Poate că trepiedurile au mai degrabă legătură cu fixarea grilajului de cupru, decât cu fixarea planului.

Dacă ar trebui să repet capodopera lui Leedskalnin aș porni de la ideea că el și-a folosit volantul magnetic pentru a produce un semnal radio reglabil pe frecvență mono. Cutia de pe trepied ar conține un receptor radio (există de altfel diferite receptoare în atelierul lui Leedskalnin) și cablul care iese din cutie ar fi legat de un megafon, care redă un ton sau un sunet, prin care blocul de coral este făcut să vibreze după frecvența sa.

După ce atomii din interiorul blocului de piatră intră în vibrație (asemeni celor din ștangă de fier) aș încerca să inversez polii magnetici ai acestuia – cei care în mod normal sunt atrași spre Pământ (forța gravitațională) – folosind un câmp electromagnetic. “

Chiar dacă astăzi stăm plini de uimire în fața construcțiilor megalitice, aproape toate confecționate din blocuri uriașe și obeliscuri, pare totuși logic – dacă s-ar fi dispus de tehnica lui Edward Leedskalnin – faptul că au fost folosite doar pietre mari, căci astfel s-a economisit multă muncă. Gânditi-vă cât timp ar fi durat să construiești Marea Piramidă de la Giseh folosind cărămida de azi cu care ne construim noi casele. Acest tip de construcție „masivă“ este mai eficient.

Este sigur că Edward Leedskalnin și-a construit Coral Castle singur. El a folosit o tehnică ce probabil, are foarte puțin de-a face cu telechinezia, și mai mult cu introducerea sunetului și a electromagnetismului, bazându-se pe diminuarea sau chiar anihilarea forței gravitaționale a pielrelor. Așa cum povesteam anterior, și călugării din Himalaya mișcau din loc pietrele cu ajutorul sunetului și a anumitor frecvențe de ton. Aici se află secretul. Să ne gândim și la trâmbițele de la Jerichon care au făcut să se prăbușească zidul orașului (Iosua 1,6-20):

„Și Iosua, fiul lui Nun a chemat preoții și le-a spus: luați chivotul legii și șapte preoți să ducă după sine șapte trâmbițe în fața cufărului. Și a spus către popor: mergeți acolo și înconjurați orașul; iar cei înarmați să meargă înaintea cufărului. Și, pe când Iosua vorbea poporului, șapte preoți cu șapte trâmbițe treceau în fața cufărului care le urma. Și cei înarmați erau în fața preoților care suflau în trâmbițe iar alaiul venea în spatele cufărului, și ei suflau mereu în trâmbițe... Și în cea de-a șaptea zi, la ivirea zorilor, s-au pornit din nou la drum, înconjurând orașul în acest mod pentru a șaptea oară; iar în această zi au înconjurat orașul de șapte ori. A șaptea oară, când preoții suflau în trâmbițe, Josua vorbea poporului: Scoateți un strigăt!... Iar poporul a strigat și trâmbițele au sunat. Și, pe când poporul asculta sunetul trâmbițelor și striga, zidul s-a prăbușit, iar oamenii au pătruns în oraș îmbulzindu-se și l-au ocupat.“

Nu e captivant? Zidurile distruse, Edward Leedskalnin și tehnica sa, blocurile de piatră mutate de călugării tibetani și posibil și tehnica vechilor egipteni (rotorul egiptean)...

Și așa cum Edward Leedskalnin așezase o cutie pe trepidul său, tot astfel ebraicii au pus una – chivotul legii. Și la egipteni citim despre cufere, din care pare să radieze lumină și energie. De aceea, ne punem din nou întrebarea: ce s-a aflat inițial în sarcofag? Un dispozitiv tehnic?

W.T. Wallington

Trebuie amintit și cetățeanul american W.T. Wallington care, aplicând legile fizicii a reușit să miște din loc singur un bloc de beton de 10 tone.

El susține că ar fi mutat chiar și un hambar. De curând a început să construiască o replică a Storiehenge, cu 8 blocuri a câte 10 tone și

cu 2 blocuri de 2 tone așezate deasupra – singur – fără volante, role, cabluri, trolii de cablu sau alte aparate. El folosește doar bucăți de lemn și pietre. De pildă, Wallington mai afirmă că pe baza cunoștințelor sale ar fi în stare să construiască din nou Marea Piramidă de la Giseh. El susține că ar avea nevoie de o săptămână de lucru de 40 de ore și de 25 de ani pentru consuire. Ar mai trebui 520 de muncitori pentru a aduce blocurile la șantier și alți 100 de bărbați pe care să-i plaseze într-un anume șir. Bineînțeles că este o afirmație îndrăzneată, chiar dacă el a demonstrat că poate mișca prin grădina sa un bloc de piatră de 10 tone. Pe pagina sa de internet (www.theforgottentechnology.com) există chiar un film video despre această realizare a sa.

W.T. Wallington ne arată cel puțin teoretic faptul că piramidele ar fi putut fi construite și altfel – aplicând legile naturii și legea gravitației.

În ceea ce privește modul de construcție al piramidelor mai rămâne loc de speculații. Firește, acest lucru ne arată din nou – oricum ai privi problema – că tinerii din Vechiul Egipt cunoșteau legi ale fizicii care depășesc știința actuală și care le sunt necunoscute „geniilor universitare“ din ziua de azi. Sunt cunoștințe tehnice deosebite folosite într-o construcție tehnică de asemenea deosebită.

Exista beton în Antichitate?

Dacă s-ar avea la dispoziție o echipă precum cea a călugărilor tibetani, atunci, pentru cele 2,5 de milioane de pietre ale Marii Piramide de la Giseh, ar fi nevoie, la un ritm de ridicare a câte șase blocuri de piatră pe oră, și la o zi de lucru de 16 ore, de 70 de ani de construire.

Prin urmare, nu a fost posibil în acest mod să construiești Marea Piramidă sau una din cele 108 piramide din Egipt. În mod clar ar fi fost un ritm mult prea lent. De aceea, următoarele întrebări rămân pe mai departe deschise:

- Cum a fost posibil cu mijloacele de atunci să tai un bloc de piatră în medie de 2,5 tone, să-l cari și apoi să îl așezi așa de precis, încât abia dacă încape o lamă de ras între rosturi?

- Și acest lucru cu un număr de aproximativ 2 500 000 de blocuri de piatră de aceste dimensiuni?

- Totul repede, zi și noapte, timp de 20 de ani, căci altfel nu ar fi fost gata în timpul domniei faraonului Cheops. Poate fi așa?

- Această operă nu a reușit doar o dată sau de două ori. În Egipt au fost descoperite până azi peste 100 de piramide!

Ei bine, că există în mod clar posibilitatea de a mișca prin sunet sau frecvențe blocuri uriașe, e o alta poveste. Dar ce răspunsuri găsim la întrebările de mai sus?

Cea mai nouă teorie vine de la arhitectul francez Jean-Pierre Houdin care și-a prezentat la Paris rezultatul celor 8 ani de cercetare: partea superioară a piramidei a fost construită cu ajutorul unei rampe spiralate care se afla în cea mai mare parte în interiorul construcției – asemeni unui tirbușon. Dar nici așa nu se explică modul perfect de prelucrare a blocurilor și precizia plasării lor...

Mai clare par cercetările francezului Joseph Davidovits care, acum 30 de ani, în cartea sa „The Pyramids: an enigma solved“ publica teza că pietrele piramidelor ar fi fost turnate într-un fel de beton antic. De aceea, el a întâmpinat multe critici. Am acordat atenție acestei teorii atunci când, în căutarea de dovezi pentru teza lui Waldhauser, am luat probe de piatră din cele mai diferite locuri ale Marii Piramide, pentru a descoperi dacă pe acestea ori în acestea există reziduuri de apă. Așa cum spuneam în capitolul 4, aceste probe au mers la Institutul Fresenius din Dresda, și, sub conducerea lui Dr. Bernd Mehlich au fost puse sub lupa cu electroni.

În timpul cercetărilor, Stefan a primit un telefon cb la Dr. Mehlich care i-a comunicat că ei au descoperit ceva ce l-ar suiprinde total atât pe el, cât și pe colegii săi.

Probele erau luate direct din interiorul Marii Piramide, una însă chiar din roca pe care a fost construită piramida, – deci din stânca originală (proba 7). Aceasta era din partea de nord-est.

Și dr. Bernd Mehlich a constatat că aici era vorba de ipsos curat. Incredibil! Fie stânca originală nu era cea originală, ci era turnată, fie altceva nu era în regulă. La asta se mai adăuga și faptul că și în alte probe a fost confirmată prezența *caolinului*, cunoscut drept mijloc de lipire. Se poate deci ca Joseph Davidovits să fi avut treptate cu ideea sa, și anume că pe atunci a fost folosit un fel de beton?

Paralel cu cercetările noastre, oamenii de știință Gilles Hug, de la „Institutul Național Francez pentru cercetarea călătoriilor în spațiu“ și colegul său, Michel Barsoum, de la „Universitatea Drexel“ din Philadelphia au făcut o descoperire, despre care „Die Welt“ scria în 30 noiembrie 2006 următoarele:

«Piramide din blocuri de beton – au turnat oare vechii egipteni pietrele pentru piramide dintr-un fel de beton antic? Studiile actuale arată că anumite microcomponente ale pietrelor prezintă urmele unei reacții chimice rapide.

Așa cum relatează și revista pentru știință „Science et Vie”, toate studiile actuale susțin această teză. Conform ei, compoziția pietrelor piramidei este mult mai complexă decât cea a pietrelor din carierele de piatră oficiale de la Tura și Maadi, de unde se pare că provine materialul de construcție pentru mormintele de la Giseh, divizat în cinci milioane de pietre. Mai probabil ar fi ca aici să fie vorba de pietre geopolimer produse de oameni, care au fost turnate din calcar și apoi lipite. În ultimă instanță asta ar însemna că au fost necesari mult mai puțini muncitori decât s-a presupus până acum pentru construirea piramelor, căci nu s-ar mai pune problema drumurilor lungi de transport și a proceselor de tăiere.

Această teză ar fi dovedită de studiul cercetătorului Gilles Hug de la „Institutul Național Francez pentru cercetarea călătoriilor în spațiu” și de rezultatele colegului său Michel Barsoum de la „Universitatea Drexel” din Philadelphia. Ei au analizat pietrele cu ajutorul radiațiilor Rontgen și la lămpile cu plasmă, descoperind că „anumite microcomponente ale acestor pietre prezintă urme ale unei reacții chimice rapide.” Această reacție ar fi de „neexplicat” în cazul pietrelor dintr-o carieră, dar perfect explicabilă în cazul celor turnate în beton.

Cercetările prin microscopul cu electroni au arătat de asemenea că spectrul de refracție al pietrelor piramidei se deosebește clar de materialul din carierele de piatră, se spune mai departe în revistă,

Guy Dumontier de la Universitatea belgiană de la Namur a constatat că pietrele piramelor au mai mult fluor, siliciu, magneziu și natrium decât pietrele din natură. „Chiar dacă nu le place egiptologilor, folosirea geopolimerelor pentru construirea piramelor este cea mai probabilă variantă”. După părerea chimistului Joseph Davidovits, care susține teza geopolimerelor de 30 de ani, pietrele turnate sunt formate 93% -97% din calcar natural și 3%-7% din element de lipire, lut caolin.»

Se pare că totul conduce la faptul că pentru pietrele de construcție (nu și în cazul blocurilor de granit) a fost folosit un fel de beton. Firește nu așa cum presupune Joseph Davidovits. Ideea sa este vulnerabilă în câteva puncte, așa cum au observat pe bună dreptate Frank Dornburg și alții. Aceștia au afirmat că cercetările sus-numitului ar fi fost făcute numai pe material de la suprafață, de pe pereții exteriori, iar rezultatele au fost falsificate din cauza mortarului de ipsos folosit la rosturi precum și din cauza alterărilor produse de ploile acide ori de influențele orașului Cairo.

Firește, acest lucru nu este valabil în cazul probelor noastre de rocă, întrucât noi le-am luat pe acestea din diferite locuri ale Marii Piramide, inițial căutând și așteptând cu totul altceva. Ca și în cazul cercetătorilor Barsoum și Hug, și în probele noastre au fost găsite urme de lut caolin.

Starea de fapt e următoarea: vom demara o altă serie de cercetări în care vom extrage probe din roca adâncă – urmărind exact aspectele de care vorbeam – și apoi vom înainta spre cercetare aceste „rarități” ale Institutului Fresenius. Doar așa vom afla exact despre ce este vorba.

Concluzii

Toate rapoartele expuse luate rezumativ, indică faptul că Marea Piramidă de la Giseh nu era nimic altceva decât o instalație tehnică. Cercetările făcute cu ajutorul Institutului Fresenius asupra probelor de rocă dovedesc clar că prin Marea Piramidă a curs ori a fost pompată apă. Liniile care indică nivelul apei sunt relevante în acest sens.

Recunoaștem cinstit că în acest punct nu știm 100% ce funcție îndeplinea finalmente Marea Piramida de la Giseh ca instalație tehnică, căci toate variantele prezentate au puncte vulnerabile. Să rezumăm totuși aceste posibile variante:

1. Influențarea vremii prin condensare („Producerea ploii”) – posibil doar în regiunea din jurul platoului Giseh. Eventual Marea Piramidă de la Giseh este o parte a unui mare complex de piramide, căci până acum au fost găsite doar în Egipt 109 piramide. (H. Waldhauser)

2. Influențarea vremii – dar la scară mare – prin scăderea DOR cu ajutorul Marii Piramide, ca un uriaș Cloudbuster. Prin aceasta s-ar putea genera schimbarea climei în întreaga regiune. (Wilhelm Reich și Abdellaziz).

Aceasta s-ar potrivi afirmației că ultima mare catastrofă climaterică a planetei noastre – epoca ghețarilor – a atins punctul culminant acum circa 21000 de ani și s-a încheiat aproximativ în jurul anului 10000 î.Hr. Geologul Dr. Achim Schneider este convins, că Sahara, din cauza epocii ghețarilor era de trei ori mai mare decât azi, fiind un deșert rece, ostil vieții. O masă de gheață compactă a acoperit pe atunci Germania de la capul nordic până la Berlin. Iar ghețarul Isar se întindea până la porțile orașului München de azi. Se poate ca aceste deșerturi care cu vremea au suferit fenomene de încălzire, zone aflate în preajma Nilului în legiunile roditoare prin care trece acesta, să fi suportat o importantă îmbunătățire a climei prin intermediul piramidelor? Sau a contribuit forța piramidelor în mod esențial la încheierea epocii ghețarilor? Și să se fi renunțat la activitatea lor după ce clima a revenit cât de cât la o stare normală?

3. Teza lui Masaro Emoto despre transmiterea de informație către apă, face posibilă hrănirea unei cantități imense de apă cu o anumită informație – de pildă pentru a face ca plantele din împrejurimile apelor să crească mai mult și mai bine, dar poate și pentru a produce o apă specială. Mulți îl cunosc deja pe contele de Saint-Germain, numit bărbatul care „*știe tot și nu moare niciodată*“. Dacă îi credem pe contemporanii săi, ei ar fi trăit 200 de ani fără să-și schimbe înfățișarea fizică. Într-o discuție cu Madame Pompadour, metresa regelui Ludovic al XV-lea al Franței, Saint-Germain a rezumat modul de viață al acelei epoci în felul următor: „*Toate femeile caută tinerețea veșnică și toți bărbații piatra înțeleptului. Unii vor frumusețea veșnică, ceilalți bunăstarea veșnică.*“ Mulți din cei care au trăit în epoca sa erau de părere că el le găsisse pe amândouă. Și asta din cauza longevității sale. Față de Frederic cel Mare ar fi spus odată că el a găsit un elixir care putea prelungi viața omenească și că el va trăi peste 2000 de ani. Față de baronul de Alvensleben a declarat cu o anumită ocazie: „*Țin natura în mâinile mele și așa cum Dumnezeu a creat lumea, eu pot să scot ca prin farmec, din nimic, tot ceea ce doresc.*“ În 1758 bătrâna contesă de Georgy I-a întâlnit la curtea lui Ludovic al XV-lea cu ocazia unui bal la care Madame Pompadour făcuse invitațiile. Ea și-a amintit că-l mai văzuse pe acest bărbat cu 43 de ani în urmă, când și-a însoțit bărbatul, trimisul de atunci al regelui la Veneția. Și-a luat inima în dinți și l-a întrebat pe conte dacă tatăl său a fost în Veneția prin anul 1710. „*Nu, madame*“, a răspuns contele liniștit „*e mult de când mi-am pierdut*

tatăl; eu însumi am fost în Veneția la sfârșitul secolului trecut și începutul acestui secol și am avut onoarea să vă fiu prezentat atunci. Ați fost foarte îngăduitoare atunci în a-mi aprecia micile mele barcarole, pe care obișnuiam să le cânt.“

„Iertați-mă“, a replicat aceasta, „dar contele de Saint-Germain pe care l-am cunoscut atunci avea cel puțin 45 de ani, iar dumneavoastră păreți a nu fi atins nici măcar acum această vârstă“. „Madame“ a răspuns contele zâmbind „eu sunt foarte bătrân“. Mirați, contesa a adăugat: „Atunci trebuie că aveți aproape 100 de ani“. „Este foarte posibil“ a spus contele. El însuși afirma despre sine că ar fi găsit piatra înțelepților, că ar fi putut fabrica diamante, că ar fi călătorit pe Himalaya și ar fi găsit acolo oameni „care știu totul“. În plus, mai spusese că „trebuie să fi studiat în piramide“, așa cum a făcut-o el, „pentru a-i descoperi secretul“.

Să aibă asta de-a face cu apa care primea informația cu ajutorul Marii Piramide? Găsise el acolo *aqua vitae*, elixirul care i-a prelungit viața?

4. Stabilizarea câmpului magnetic al Pământului – asemeni instalației HAARP, totuși pozitiv. Dacă pornim de la ideea că Marea Piramidă se află într-un punct al celor 8 diagonale care iau naștere prin cub, atunci ea ar putea să fi contribuit la stabilizarea câmpului magnetic al Pământului și prin aceasta și la stabilizarea funcțiilor creierului nostru. Altfel spus, Marea Piramidă a alimentat spinul unei diagonale a Pământului. Dar ce este cu celelalte piramide ale lumii?

5. Protejarea Pământului de emiterea excesivă de radioactivitate din Univers.

6. Producerea de electricitate, deci o hidrocentrală (Christopher Dunn).

7. Producerea unei energii care putea fi folosită de un aparat de zbor – deci un fel de stație de alimentare.

8. Stabilizarea atmosferei.

9. Un geomant vorbește în cazul piramidelor de o acupunctură planetară, căci se pare că piramidele ar fi așezate în locuri speciale ale rețelei câmpului magnetic al Pământului asemenea acelor în acupunctură, cu rolul de a produce un echilibru energetic.

10. Sau Marea Piramidă a fost folosită pentru emiterea anumitor informații în rețeaua magnetică a Pământului? (Cronica Akasha) – (Emoto, Koerbler, Stelzl).

La momentul actual, pe baza rezultatelor existente putem doar presupune care din variante este cea corectă. Poate este vorba de o combinație a mai multor variante? Poate că Hermann Waldhauser cu teoria sa are dreptate, poate și Christopher Dunn, deși ambele teorii așa cum spuneam – prezintă vulnerabilități. Poate soluția se află între cele două teze sau ele se completează reciproc?

Un singur lucru știm însă cu siguranță: Marea Piramidă de la Giseh nu a fost concepută ca mormânt și nici ca templu de inițiere. Ambele sunt proiecții străvechi, pentru care nu există nici un fel de dovadă! Firește că forma piramidei – așa cum am putut vedea în diverse exemple (să ne amintim de viziunea lui Napoleon sau de templeleri care s-au deschis lumii spirituale cosmice prin intermediul unei piramide) are un efect de lărgire a conștiinței. Marea Piramidă lucrează pe frecvența-rezonanța Schumann, precum și creierul nostru, ceea ce explică fenomenele paranormale și suprasensibile. Toate aceste aspecte trebuie neapărat studiate mai departe și folosite.

Totuși să ne întoarcem la Marca Piramidă: să presupunem că ea a fost într-adevăr un fel de hidrocentrală sau cel puțin o instalație tehnică: cum de nu mai funcționează ea astăzi?

În aceasă chestiune, atât Waldhauser cât și Dunn sunt de aceeași părere: în interiorul piramidei a fost o presiune puternică ce a scos din funcțiune insralația făcând-o inutilizabilă, fie din cauza unei explozii (Dunn), fie din cauza presiunii exercitate de apă (Waldhauser). Generațiile de mai târziu nu au avut nici o idee vagă despre acest lucru, folosind și chiar abuzând de monumentele găsite în interes propriu sau în scopuri religioase și ritualice. La milenii după construirea ei, Marea Piramidă, după ce nu a mai funcționat ca instalație tehnică a fost luată drept lăcaș de inițiere, dar asta neavând de-a face cu scopul ei inițial.

Vom analiza imediat o ultimă teză despre scopul Marii Piramide...

Marea Piramidă de la Giseh a fost în orice caz o construcție care prin modul de construire precis și armonios a transformat energiile naturale existente și le-a făcut altfel disponibile – ea a fost un rezonator de formă. Au fost folosite legi ale naturii – de pildă a fost transformată energie cinetică în energie electrică – și a fost înălțată construcția, așa cum natura însăși crește conform „*geometriei sfinte*“, după cum spunea Viktor Schauberger: „*Să înțelegem natura și s-o copiem*“. Se pare că asta le-a reușit perfect constructorilor piramidei!

Faptul că în epoca actuală a fost ridicat un zid în jurul platoului Giseh, întreaga căutare a misterului legat de labirint sau noile săpături, toate dovedesc că fundalul tehnic este încă foarte actual. Pretextul vechilor mumii minimalizează amestecul în chestiune. Ce este ceea ce se presupune sau chiar a fost găsit sub piramidă, sub Sfînx și în camerele și gangurile încă ascunse? Se dorește poate repunerea în funcțiune a instalației? Sau poate copierea tehnologiei și reconstruirea ei altundeva, poate chiar refolosirea ei?

Este clar și de ce astăzi există un interes așa de mare al armatei față de piramide. Platoul Giseh este zonă militară închisă și nu poate fi survolat de avioane private. Când am turnat filmul nostru „Minciuna Cheops“ la Cairo, în 2007, am putut survola platoul doar cu un elicopter al armatei egiptene. În elicopter cu noi era și un angajat al serviciului secret egiptean care supraveghea fiecare din înregistrările noastre, în plus, cameramanul nostru, „a avut voie“ să mai rămână o zi în plus, întrucât materialul nostru filmat trebuia revăzut și aprobat de Serviciul Secret Totul foarte ciudat...

Astfel de energii globale paranormale, așa cum le-am analizat noi pe parcursul cărții, sunt visul multor stăpînitori: control total asupra planetei noastre cu tot cu oamenii ei, prin manipulări ale climei și posibil printr-o formă de control a conștiinței

Un vis? Din păcate nu, căci parțial el a devenit realitate. „Cheia piramidelor“ este în același timp și cheia către cunoaștere, către transmiterea de informație către apă, și către folosirea energiilor și a frecvențelor, precum și cheia către alte aspecte. Posibil și în scopuri pozitive, pentru o folosire constructivă a energiei. Dar, ca și în cazul energiei atomice, există și scopurile contrare – de pildă controlarea sau influențarea maselor de oameni.

Vă mai amintiți de explozia reactorului nuclear de la Cernobîl? O bună documentare asupra evenimentelor reale a fost făcută de Werner Altnickel. El este un fost activist Greenpeace, de două ori câștigător al „Premiului Oldenburg“ pentru protejarea mediului, deținător al „Premiului Solar german“ în 1997 și totodată cel mai renumit cunoscător din Germania al „*Chemtrails*“. După părerea sa, încă din 1976 sovieticii au început să agite SUA din punct de vedere electronic, prin undele scalare. Instalațiile de emisie a undelor scalare pot produce prin încălzirea ionosferei manipulări ale climei și astfel pot cauza cutremure, secete și inundații. De astfel de tehnologii nu dispun doar sovieticii și SUA, ci între timp, aproape toate țările industrializate. Din

2005 printre acestea se numără și Institutul Max Planck din Germania. Cea mai cunoscută instalație de acest fel este Proiectul US-HAARP din Gakona, Alasla. Aceste instalații interacționează pe așa-numita frecvență Schumann a Pământului – ca de altfel și Marea Piramidă de la Giseh.

Pe parcursul cărții am constatat că Marea Piramidă de la Giseh lucrează după principiul frecvenței-rezonanță Schumann și exact în această lungime de undă funcționează și creierul nostru, astfel încât se poate ținti nu numai către o schimbare a vremii, ci și către o influențare a comportamentului uman. Este vorba de emoții și mod de gândire, dar se poate ajunge până la emiterea de unde puternic disonante care pot îmbolnăvi corpul.

Războaiele nu mai au loc azi pe câmpul de luptă, nici în Europa și nici în lume! Ele au loc în atmosfera planetei noastre – și asta se întâmplă de câțiva ani buni!

Să ne întoarcem la Cernobîl. Aici trebuia să fie una din cele mai mari instalații de emisie a undelor scalare din Rusia, care să cuprindă în total 16 centrale atomice și care să alimenteze un câmp de antene emițătoare de microunde plănuite pe o rază de 35 de km și pentru o înălțime de 150 m. Planul Rusiei se pare că ar fi fost să atace orașul Los Angeles prin producerea unui cutremur, dar americanii au reacționat la rândul lor printr-un atac cu unde scalare, făcând Cernobîlul să „explodeze“.

Un singur lucru este sigur, și anume că înainte cu puțin timp (circa 20 de secunde) de izbucnirea cutremurului a putut fi văzut un fenomen luminos albastru și abia apoi au început mișcările pământului. Aceste fenomene de lumină albastră care se pot observa foarte clar inclusiv noaptea, sunt tipice pentru folosirea undelor scalare. Conform declarațiilor unor martori oculari a existat într-adevăr o licărire colorată, care bătea până la o înălțime de 100 de metri. Acest cutremur a fost indus, se pare, printr-o instalație militară. Cauzele accidentului de la centrala atomică au fost ținute secrete și fotografiile antenelor au fost cenzurate.

Sunteți de părere că e trasă de păr ipoteza cu cutremurul artificial?

O istorie mai mult decât captivantă ne povestește cetățeanul american care trăiește în Japonia, Benjamin Fulford. Fostul șef de birou al revistei Forbes (una dintre cele mai de succes reviste economice din întreaga lume) din sud-estul Asiei afirmă că atât Tsunami din

Indonezia și Thailanda, cât și marele cutremur din China din 2008 în care au murit 80.000 de oameni au fost provocate artificial.

Evident că între Asia și Statele Unite (și Israel) se duce un război ascuns. Să aibă vreo legătură asta cu faptul că China a vrut să schimbe un bilion de dolari americani în euro, aur și argint? Asta ar fi însemnat finalul monedei americane. Informațiile lui Benjamin Fulford vorbesc în această direcție.

Într-un film video din mai 2008 el relatează despre interviul său cu fostul ministru de finanțe Heizo Takenaka, interviu care a avut loc în primăvara anului 2007. El l-a întrebat pe ministru: „*De ce ați încredințat controlul asupra sistemului financiar japonez unui grup de oligarhi americani și europeni? (Rotschild și Rockefeller)*” Răspunsul surprinzător al lui Takenara a fost următorul: „*Pentru că Japonia a fost amenințată cu provocarea artificială a unui cutremur!*”

Inițial lui Fulford nu i-a venit să creadă. Când însă la scurt timp după ce a publicat câte ceva despre această tehnică de producere a cutremurelor, poliția de securitate japoneză i-a spus că orașul Niigata va fi atins de un cutremur, pentru că el a publicat aceste lucruri. La numai două zile, cea mai mare centrală atomică a Japoniei din apropiere de Niigata s-a aflat în mijlocul epicentrului a două cutremure, amândouă cu intensitatea de 6,8 grade! Întâmplare?

Și Fulford este convins că astfel de cutremure pott fi provocate prin instalația HAARP. Cutremurul se produce prin emiterea unor microunde cu intensitatea de 1 miliard de Watt în ionosferă. Astfel ionosfera este ridicată și apoi cade la loc. Și modul în care revine declanșează un cutremur.

Se pare însă că instalația HAARP, prin emitere de microunde, poate încălzi și apa subterană și astfel poate declanșa cutremure atât pe pământ cât și în mare. În cazul marilor Tsunami din Indonezia și Thailanda se pare că lucrurile au stat astfel: guvernul american a somat guvernul indonezian să deschidă calea maritimă de la Malakka pentru vasele de război americane și astfel să „sprijine” lupta împotriva terorismului. Acesta a refuzat însă. Prin urmare au existat cunoscutele Tsunami din 26 decembrie 2004, în care și-au pierdut viața mai mult de 230.000 de oameni.

Și în China? Benjamin Fulford, în blogul său de pe Internet explicase înainte că aceste radiații de microunde pot fi văzute în atmosferă prin schimbări de culoare. Și într-adevăr, după cutremurul din

China au apărut filme video înregistrate de persoane private care arătau cerul, colorat dinaintea cutremurului. Arăta de parca ar fi fost mai multe bucăți de curcubeu. Într-un alt film video Fulford spunea că un satelit taiwanez a măsurat deasupra zonei cutremurului o scădere cu 50% a densității electronilor din ionosferă. Să fie o întâmplare oare?

Ce au toate acestea însă cu Marea Piramidă? Probabil că și în acest caz, așa cum s-a mai întâmplat și altă dată, povestea noastră se repetă. Dacă noi ne distrugem reciproc ca oameni prin astfel de „arme“ făcând ca cei mai mulți să observe acest lucru, atunci ce s-ar putea întâmpla? S-ar întoarce omenirea la forme primitive de cultură? S-ar descoperi după milenii întregi centralele noastre atomice care emit radiații, așa cum noi am descoperit piramidele ca vestigii ale unei înalte civilizații? Fantezia dumneavoastră poate merge mai departe: poate ar fi găsite mormintele cancelarilor noștri federali sau instalații UMTS, care ar reprezenta pentru cei ce le găsesc, „templele“ *zeilor noștri*.

Considerăm că Marea Piramidă de la Giseh a îndeplinit mai multe scopuri. Ea era o instalație tehnică, în care totuși au fost găsite și un cristal mare, scrieri și oarece aparatură (mai multe despre aceste descoperiri veți afla în capitolul 9). Ne întrebăm acum dacă aceste ustensile suplimentare fuseseră plasate acolo de către constructorii înșiși, ori localnicii din epocile ulterioare au dat o altă utilitate piramidelor și ei au lăsat în urma lor această aparatură...

Să ascultăm părerea matematicianului, fizicianului și docentului la mai multe universități, Dr. Hartmut Müller, descoperitor al *Global scaling* (onorat în 2004 cu cea mai înaltă distincție «Steaua Vernadski Primul Ordin»). Să ne mai amintim odată: *Global Scaling* arată că sistemele naturale nu conțin mulțimi oarecare, ci doar mulțimi care au anumite porțiuni pe o linie dreaptă logaritmică. Aceste porțiuni sunt late cât două unități logaritmice. Porțiunile dintre sunt evitate de sistemele naturale. În traducere, aceasta înseamnă că natura crește și se formează după o anumită geometrie, respectiv matematică. Noi numim asta *geometria sfântă*. Cauza pentru acest sistem special, după care totul se formează, este o undă gravitațională verticală în Univers. Natura nu poate crește altfel decât respectând acest sistem – de fapt totul în Univers, nu doar sistemul nostru solar este modelat de una și aceeași undă gravitațională verticală. Hartmut Müller a cercetat din această perspectivă Marea Piramidă – de pildă geometria intrării actuale, și a observat imediat:

„Intrarea în Piramida lui Cheops se află în dreptul celei de-a nouăsprezecea treaptă. Universul are o dimensiune de $2 \times 9 \times 9 = 162$ unități logaritmice naturale, în total deci 18×9 trepte. Treapta 0 (cea de-a 19-a treaptă) marchează etalomd natural — masa protonilor. Cunoașterea acestei valori este cheia către Global Scaling.”

El descrie mai departe:

«Eu nu sunt arheolog și nu știu cât de vechi sunt în realitate piramidele de la Giseh. Dar sunt sigur că cei care le-au construit — oricine ar fi ei — cunoșteau Global Scaling. Ei știau de existența unei unde gravitaționale verticale în Univtrs. Presupun că aceste opere monumentale nu au fost inițial morminte sau lăcașuri de cult, ci „locuri pentru scale de măsurare“. Multe lucruri indică faptul că faraonii Vechiului Imperiu găsiseră piramidele deja construite, ei înșiși au fost impresionați de dimensiunile gigantice ale acestora dar neînțelegându-le de fapt rostul, le-au pus în legătură cu zeitățile și le-au transformat în lăcașuri de cult.

În piramide nu există inscripții care să explice ori să înci-freze, întrucât pe timpul constructorilor săi. Global Scaling era un bun general care se dorea păstrat pentru toate vremurile. De aceea nu a fost ales limbajul cuvintelor, peren și care acumulează încărcătură cultural-istorică, ci limbajul universal al proporțiilor matematice ale construcției înseși.

Cu siguranță că piramidele nu au fost astfel privite de sclavii care le-au construit, ci de către oamenii liberi și liberi cugetători, citiți și motivați, ale căror mijloace tehnice aflate la dispoziție depășeau cu mult în unele aspecte posibilitățile noastre actuale. Ei au lăsat urmașilor lor talentați matematic și științific un mijloc didactic, pe care nu l-au putut distruge nici chiar războaiele și catastrofele naturale.»

Hartmut Müller concluzionează că nu egiptenii au fost cei care au construit piramidele, căci piramide pot fi găsite în lumea întreagă — numai în China se vorbește de existența a peste 90 de piramide. El este de părere că nu egiptenii au călătorit și au construit peste tot piramide, ci cu mult timp înainte de Vechiul Imperiu a existat o civilizație foarte dezvoltată și larg extinsă.

Astfel, ajungem la ultimul nostru capitol, și ne punem întrebarea...

CAPITOLUL 9

Cine au fost constructorii?

Lucius Apuleius, un filosof roman spunea:

„O, Egipt, Egipt! Despre cunoașterea ta se vor spune multe vorbe care li se vor părea incredibile generațiilor viitoare.“

Așa cum deja am prezentat în primul capitol, arheologii de azi, pentru a aduce dovezi privind **construirea Marii Piramide**, fac referiri în principal la relatările lui Herodot. Pentru **socotirea timpului** cercetătorii de azi se bazează pe listele cu regi ale lui Manethos, înaltul Preot din Heliopolis din secolul al III-lea î. Hr.

În a doua carte a Istoriilor (cap. 141, 142), Herodot dă un exemplu clar în ceea ce privește vechimea istoriei egiptene. El relatează că preoții din Theba i-au arătat 341 de statui, dintre care fiecare atestă o generație preotească înaltă – o vechime de 11340 de ani!

Manetho relatează la rândul său că în opera sa „*a făcut referire la documente și la liste de regi mult mai vechi, la care a avut acces în calitatea sa de preot cărturar.*“

Câteva din aceste liste de regi la care făcea referire Manetho s-au păstrat relativ intacte: una este pe o piatră de Palermo (dinastia a 5-a), alta este pe papyrusul Turinian din cea de-a 19-a dinastie (secolul al XIII-lea î.Hr.). S-au păstrat și listele din Abydos.

Cine au fost acești regi care au domnit înaintea faraonilor? Peste ce popor au domnit ei? Să fie ei cei care au construit piramidele? De unde aveau cunoștințele acestea de geometrie, matematică, gravitație și arta construcției? De unde veneau ei? Sunt un produs al evoluției? Cum și din cauza a ce s-a stins această civilizație superioară? Unde a fost patria originară a acestei culturi superioare? Sunt întrebările de care ne vom ocupa în cele ce urmează chiar dacă mulți renunță atunci când le aud, considerându-le „blasfemie“. În școală am învățat cu totul altceva...

Dacă privim dincolo de aparență, observăm repede că de fapt concepțiile politice și religioase ne influențează concepția actuală despre lume. Mai clar spus: istoria Egiptului nu are voie să se îndepărteze prea mult de dogma general valabilă a religiilor mondiale care conduc,

și asta chiar din perspectiva contemporană. Cunoscutul cercetător și autor John Anthony West a formulat odată această idee foarte expresiv:

„Cărturarii religioși – indiferent dacă sunt creștini, evrei sau musulmani – refuză cu toată puterea să recunoască faptul că un izvor esențial al învățăturilor lor religioase se află în Egipt.“

De aceea nu e voie să existe o Geneză înaintea Genezei – căci atunci nimic nu se mai potrivește.

Khemt - țara cea neagră

Ocultista Murry Hope, o preoteasă Wicca și studentă a misticii clasice, a publicat în anul 1990 cartea „Sub semnul lui Sirius – Enigma preistoriei egiptene“. În această carte ea menționează că are contact cu un grup din Egipt care respectă în mod strict vechile tradiții. Ea numește acest grup „Fundația Amonită“ și explică faptul că acești oameni nu s-au convertit niciodată la islamism sau la creștinismul coptic, cultivând o tradiție veche de cel puțin 3000 de ani. Unul din cei care duc mai departe până în ziua de azi această tradiție, este Abd El Hakim Awyar. El este un *apărător al secretului*, așa cum spune vechea tradiție, în călătoriile noastre în Egipt, precum și în filmul nostru „Min-ciuna Cheops“ am fost adeseori însoțiți de Hakim. Împreună cu el am mers pe urmele vechii culturi chemite de la Nil. Dar ce anume știm noi despre el?

Hakim vorbește cu plăcere despre vechea tradiție, de care se simte așa de legat. El a fost ales încă de mic de către cea mai bătrână femeie din trib să păstreze această tradiție și să o transmită mai departe. Pe lângă formația sa tradițională chemită, trebuie amintit și faptul că Hakim a studiat la Universitatea din Cairo, absolvind specialitatea arheologie și egiptologie și fiind totodată și un bun lingvist. A lucrat la Universitatea din Leiden, Olanda, și vorbește olandeza și germana fluent.

Tradiția chemiților

Oamenii din antichitatea egipteană nu își numeau țara Egipt, ci *KMT*, o denumire care avea diferite moduri de scriere: *Kemit*, *Kemet*, *Khemet*, *Khem*, *Al-Khem*. Ne-am decis să folosim modul de scriere *Khemt*. Limba era numită chemită iar oamenii, chemiți. Tradiția locuitorilor originari, după cum a învățat Hakim, era o învățătură stăveche,

care se baza pe transmiterea orală, conducând la o epocă în care nu existau scrieri. Acest procedeu al chemiților este asemănător tradițiilor locuitorilor originari vest-africani, *griots*, care de-a lungul multor generații și-au păzit cu strictețe învățăturile despre istoria tribului și le-au transmis mai departe prin tradiție orală. Un *griot* este o persoană care într-o anumită formă poetică și ritmică, de cântec, prezintă texte lungi (un cântec vorbit), transmițând astfel mai departe părți considerabile din cunoștințele culturii. Gânditi-vă la rap-ul modern, izvorât din vechea tradiție a grioților. Astfel, grioții au devenit păzitorii istoriei, ai literaturii orale și ai muzicii popoarelor lor. Ei cântă balade și povestesc istorioare din timpuri străvechi. Și în timp ce povestesc bat din tobe și dansează.

Ce a fost transmis peste milenii?

Hakim insistă pe faptul că prin denumirea Khemt (țara cea neagră) nu se înțelegea culoarea pielii ori rasa poporului chemit (africani), ci denumirea venea de la inundațiile anuale ale râului Nil care confereau acestei țări înfățișarea neagră. Hakim mai subliniază și că acum mai bine de 10000 de ani cultura chemită (africană) era foarte avansată.

Una din învățăturile centrale ale tradiției chemite spune că Nilul de azi nu era fluviul cunoscut de chemiții preistorici. Înainte existase un râu lung în ținut care astăzi curge la marginea deșertului de vest a Egiptului. Acest fluviu antic a fost numit de diferiți geologi *Nilul originar*, sau *Proto-Nilul*. În cercurile științifice se discută mult despre existența lui.

Hakim spune că cele patru oaze principale din deșertul vestic – Bahariya, Farcifra, Dakhla și Kharga ar fi resturi ale marelui Nil antic. După părerea sa, acesta este astăzi unul din cele mai importante puncte științifice de pornire și dovada pentru ideea de bază, conform căreia chemiții se aprovizionau cu apă din rezervoarele din vest, unde astăzi există doar deșertul cu oaze.

Marea schimbare a apărut după părerea lui Hakim acum aproximativ 11500 de ani – la sfârșitul epocii târzii a ghețarilor. Pe atunci în întreaga lume, într-un interval de timp scurt, s-au produs schimbări ale condițiilor geofizice și climaterice. Ploaia care cădea din belșug până atunci în Africa de Nord, și care determina o vegetație abundentă, lacuri și râuri cu debite mari, a încetat aproape în totalitate, ceea ce a condus la scăderea dramatică a surselor de apă, dezvoltându-se con-

dițiile pentru deșertul de azi. Apa a jucat, ca de altfel pentru orice civilizație, și pentru cea chemită un rol vital.

Conform indicațiilor lui Hakim, Sfinxul ar avea cel puțin 50.000 de ani vechime. Și cele trei piramide principale sunt după părerea lui cu mai multe milenii mai vechi decât se presupune azi. Interesantă este și o altă afirmație a lui Hakim, și anume aceea că așa-numita piramidă a lui Chefredren a fost în realitate prima înălțată pe platoul de la Giseh, El împărtășește de asemenea și opinia că Marea, Piramidă de la Giseh a fost o instalație tehnică!

În tradiția sa, Hakim prezintă teoria unei culturi foarte dezvoltate, care înainte cu mai bine de 10.000 de ani era în stare să prelucreze roci tari precum granitul, dioritul și alabastrul cu o precizie desăvârșită, dar care astăzi este ignorată complet de egiptologi și oamenii de știință...

După spusele lui Hakim originea poporului chemit se află în 42 de triburi originare. Aici se găsește baza învățaturii chemite. Aceste 42 de triburi se pare că s-ar fi format din toate rasele cunoscute astăzi ale tuturor popoarelor. Astfel putem presupune că Africa de Nord a fost un fel de loc originar de adunare pentru multe popoare, deci și din afara Africii, și deja cu multe mii de ani înaintea grecilor sau a altor culturi superioare a scos la iveală o civilizație extrem de dezvoltată. El este convins că aici au existat mulți care au venit din vest (atlantida) și din nord (Hiperborea) – posibil și din Asia.

O altă posibilitate pe care Hakim o consideră probabilă este cunoscuta teorie conform căreia în dezvoltarea timpurie a omenirii au existat diferiți aducători de cultură din „afară“, adică nepământenii, care au dat oamenilor originari din diverse epoci și din diferite regiuni ale Pământului un imbold cultural de dezvoltare.

Dacă acordam credibilitate legendelor și relatărilor vechilor egipteni și ale multor altor popoare de pe tot globul, atunci înseamnă că odinioară „zeii“ trăiau împreună cu oamenii pe Pământ într-o *epocă de aur*. Cine sunt acești zei? Sunt ei reprezentanții culturilor superioare veniți odată în vizită și rămași aici? Să fie ca și cum noi am merge azi în Amazonia, cu un elicopter, am ateriza acolo și am începe să povestim despre cunoștințele noastre despre lume? Nu suntem noi pentru acești locuitori originari ca niște „zei“?

Numai că această epocă de aur se află așa de departe în adâncimile dezvoltării omenesci, încât există puține artefacte și indicii despre tehnica de construcție. Dar ele există... În Luxor de pildă când au fost

efectuate săpături în vechile temple, s-a dat de zidurile unor temple și mai vechi, pe care au fost construite cele noi – asemeni orașului Karlsruhe, în care centrul vechi a fost construit peste zidurile unui oraș mai vechi cu câteva milenii (vezi cartea „Mituri ale unui oraș solar“ a prietenului nostru care din păcate; nu mai este prinre noi, Dr. Jens Möller). Acesta este un principiu vechi și a fost practicat până în prezent și de biserica. Aprcape fiecare catedrală din Evul Mediu a fost construită pe așa-numitele locuri păgâne, de pildă ale celților sau germanilor, deci ale oamenilor care erau urmăriți și uciși. Motivul pentru asta era simplu: erau întotdeauna locuri sfinte – locuri energetice – pe care mai târziu au fost construite „noi“ temple, catedrale și biserici. Numai „religia“ – cultul – s-a schimbat de-a lungul secolelor și al mileniilor și s-a topit în creștinismul târziu, la fel ca și sărbătorile păgâne precum solștițiul de iarnă și cel de vară, mulțumirea pentru recolta și așa mai departe, care au devenit creștine (Crăciun, Paște).

O altă întrebare interesantă este cum și prin ce a putut ajunge la înflorire această civilizație superioară, căci este clar că de pildă perioada de înflorire sumeriană a apărut brusc fără stadii de dezvoltare anterioare. Cum se poate explica acest lucru? Și câtă vreme a durat o astfel de dezvoltare? Au fost acești oameni asemănători cu noi? Au folosit ei o limbă, o scriere așa cum o cunoaștem noi azi?

În prezent se pornește de la ideea că doar forma scrisă dezvoltată definește o cultura superioară adevărată, respectiv devine baza acesteia. Poate că tocmai în acest punct gândim prea limitat, căci pot exista culturi superioare care să fie mai dezvoltate în ansamblul lor și să posede un sistem de comunicare superior scrierii noastre. Poate te-lepatia? Cine știe? Druizii de pildă, nu-și scriau cunoștințele, deși atinseseră un nivel înalt al cunoașterii. Au mai existat și alte culturi cu cunoaștere fără scriere?

Nu numai în Egipt, ci și în multe țări ale lumii găsim azi piramide: în Asia, Europa, în Insulele Kanare, în America Centrală și de Sud. Dacă analizăm toate relatările din diferite părți ale lumii, constatăm că toate au acesăși poveste: a existat o epocă de aur, au existat culturi supericare înaintea sumerienilor, și a existat un potop. Este aceeași poveste în diferite părți ale globului pământesc...

Așa se întâmplă și cu piramidele. Vechii egipteni practicau cu milenii în urmă un cult Solar și îi venerau pe zeul soarelui Ra. Și la poarele din America Centrală și de Sud se practica acest cult solar și

era venerat același zeu al soarelui, Ra. (Astăzi sunt cunoscute în întreaga lume numele a 90 de zeități ale soarelui). Același lucru este valabil și pentru mumificarea morților. Acest cult al înmormântării era practicat atât de vechii egipteni cât și de popoarele sud-americane. Asta înseamnă că în epoca preistorică a existat o cultură care a fost valabilă pentru întreaga lume. Aceasta implică în mod logic că se putea călători în țări îndepărtate peste oceane, și după cum vom vedea astfel de expediții puteau fi realizate pe calea aerului!

În ceea ce privește marea, s-a dovedit de mult, și nu doar prin expedițiile și rezultatele cercetărilor lui Thor Heyerdahl, că a existat un schimb de cunoștințe cu milenii înainte. Cu mult timp înainte de Columb a existat o comunicare permanentă între lumea veche și cea nouă.

Egiptenii navigau pe mările lumii...

Nu numai vikingii, ci și vechii egipteni fuseseră în America înainte de Columb. Importante sunt în acest context rezultatele cercetărilor patalogului bulgar Dr. Irina Balbovana. Ea a descoperit acum câțiva ani la o mumie egipteană urme de cocaină și de nicotină, care erau de găsit, ca și sifilisul, numai în America. Reacțiile egiptologilor față de aceste rezultate au fost după cum era de așteptat, foarte agresive, căci o astfel de descoperire dă peste cap total concepția despre lume deja recunoscută. Doamna dr. Balbovana relatează:

„Am primit o serie de scrisori, care erau aproape amenințări, scrisori jignitoare, în care se spunea că totul este prostie și fantezie, că este absolut imposibil. S-a dovedit însă că aceste plante nu au apărut înainte de Columb nicăieri în lume în afară de America.“

Cercetările au fost făcute și pe alte mumii, și rezultatele au fost aceleași!

Istoria consemnează că, pentru a se orienta pe mare, în expediția în care a „descoperit“ America în 1492, Columb s-a folosit de hărți maritime corespunzătoare. Ele fuseseră întocmite cu cel puțin 20 de ani înainte de către cărturarul Paolo Dai Pozzo Toscatielli după documente mai vechi. Mărturia în acest sens o oferă o scrisoare a lui Toscanelli către Columb:

„Cercetătorul Paolo îi trimite salutări lui Christofor Columb. Am luat cunoștință de minunata și măreața ta dorință de a face o călătorie acolo unde cresc mirodeniile. Ca răspuns la scrisoarea ta îți trimit o copie a unei alte scrisori pe care am trimis-o eu înainte de războiul castilian, unui om de încredere al regelui Portugaliei, ca răspuns la ceea ce îmi scrisese el la cere-rea Majestății sale. Și îți mai trimit și o hartă maritimă, așa cum i-am trimis și lui. Astfel, dorința ta va fi îndeplinită.“

Scrisoarea de răspuns a lui Columb către Toscanelli confirmă pri-mirea unei astfel de hărți, pe care erau deja înregistrate continentele americane. Cercetarea ținuturilor înghețate din regiuni izolate certifică hărții o data de întocmire în jurul anului 8900 î. Hr. în plus, se vorbește despre artefacte antice precum și despre forma sferică a planetei noastre:

„Am primit scrisoarea ta și obiectele pe care mi le-ai tri-mis și am simțit o mare satisfacție. Am luat cunoștință de planul tău mărinimos și măreț de a naviga pe drumul spre vest, pe care ți-l indică harta, către țările din est. Poate că el ar fi înțeles dacă i s-ar fi explicat cu ajutorul unui glob rotund. Mă bucur că tu m-ai înțeles corect. Drumul numit este nu numai posibil, ci chiar adevărat și sigur.“

De unde proveneau aceste hărți, vom afla ceva mai târziu, în ca-pitolul despre Lothar Goring, care, în calitate de templier avea acces la așa-numitul chivot al legii.

Scriitorul britanic Oscar Wilde (1854-1900) a ajuns în orice caz la aceeași informație:

„Bineînțeles că America a fost descoperită înaintea lui Cristofor Columb, și a fost vizitată adeseori. Acest lucru a fost ascuns.“

Sigur este că egiptenii au întreprins încă de acum 5000 de ani expediții – printre altele și către misterioasa țară *Punt*, a cărei poziție geografică nu a putut fi stabilită până astăzi. Punt era considerată *țara zeilor* și se spune că vechii egipteni aduceau de acolo tămâie și aur.

În afară de relatările orale pe care Solon le-a auzit de la preoții egipteni din Sais și Heliopolis, mai există referitor la aceasta și alte izvoare importante din Egipt. În textele hieroglifice vechii egipteni relatează despre *Amenti*, paradisul vestului. Și astăzi există la St. Pe-tersburg papyrusul egiptean 1115, conceput acum aproximativ 4000 de ani, care relatează despre legenda Amenti. Istoria începe cu o expediție

în țara celor din vest, întreprinsă din ordinul faraonului. Vasul a fost prins de furtună în larg. Căpitanul povestește apoi cum au descoperit din întâmplare „continentul celor răposați“ – *Amenti*:

„Pornisem către minele regelui și eram în larg, pe un vas. Acesta avea o lungime de 120 de coți și o lățime de 40 de coți (circa 63 m lungime și 21 m lățime), 120 de marinari albi erau la bord, din elita Egiptului. Ei observau cerul, uscatul și inima lor era mai neînfricăată decât cea a unui leu. Ei au anunțat furtună, iar vremea rea și furtuna nu au întârziat să apară.“

Nenorocirea și-a făcut numărul, vasul s-a rupt în mai multe părți și tot efectivul lupta pentru supraviețuire. Căpitanul relatează că furtuna a omorât întreg echipajul și doar el a putut să se salveze agățându-se de o bucată de lemn și fiind purtat de curent către o insulă:

„Nu a mai supraviețuit rumeni din echipaj, doar eu am fost purtat de curent pe o insulă.“

După câteva zile de recuperare, căpitanul a inspectat insula. El spune că pe insulă domneau stări paradisiace și totul era prezent din abundență:

„Am mâncat pe săturate și am mai și aruncat, căci aveam prea mult în brațe.“

Deodată s-a speriat. Idila paradisiacă a fost întreruptă de un vehicul mare, pe care l-a văzut îndreptându-se spre el:

„Atunci am auzit un zgomot ca de tunet și m-am gândit că este un val al mării.“

Căpitanul și-a dat totuși seama că nu era vorba de valurile mării, ci de un obiect necunoscut care pune la pământ tot ce în stătea în cale:

„Copacii se rupeau trosnind, pământul se clătina. Mi-am dezvelit fața și am văzut: era un purtător al epocii, o zeitate sub formă de șarpe care se apropia. Măsura 30 de coți, iar barba sa era mai lungă de doi coți. Trupul îi era învelit în aur, sprâncenele sale erau din lazurit veritabil...“

Relatarea căpitanului nu mai lasă loc de îndoieli. Era vorba foarte probabil de un vehicul pentru el cu totul necunoscut și nou, pe al cărui șofer – care avea o înfățișare de șarpe sau de reptilă – îl îl identifica ca fiind o zeitate.

Mai există și alte indicii că egiptenii au întreținut schimburi cu alte continente cu multe milenii înainte de Columb, pentru practicarea comerțului sau cunoașterea unor țări noi. Astfel de indicii găsim

pentru America și Australia. În Australia există spre exemplu, un mare număr de construcții cu formă piramidală. Și artefactele descoperite prin săpături (de pildă statui, figurine, hieroglife) confirmă prezența egiptenilor. Diferiți antropologi, ca de pildă Donald Johanson au ajuns la concluzia că regiuni precum Australia au fost populate încă de acum 60000 de ani de un popor modern, care chiar de atunci practica o navigație foarte dezvoltată. Întrebarea ar fi următoarea: au fost egiptenii cei care au ajuns până în Australia, America de Nord și de Sud, și până în China, sau e vorba de o altă cultură superioară, care venea dintr-un cu totul alt loc și care mergea în Australia, China, America de Nord și de Sud și Egipt și acționa acolo civilizator?

Să pornim la drum împreună către *Punt și Amenti* – mai bine cunoscute drept....

Atlantida

Ca și cuvântul Egipt, Atlantida generează pentru mulți oameni până în ziua de azi o fascinație aproape magică, chiar un anumit romantism. De unde vine asta? Să vedem...

Cele mai cunoscute relatări despre Atlantida vin de la...

Platon

În doua puncte diferite ale operelor sale, Platon (429-349 î. Hr.) a prezentat așa-numitul *raport despre Atlantida*. Este vorba de dialogurile dintre Timaios și Kritias. În aceste dialoguri el relatează despre originea și conținutul povestirilor sale despre Atlantida. Solon (640-559 î.Hr.) unul din cei șapte înțelepți ai Atenei și autorul primelor legi democratice din patria sa, a călătorit odată în Egipt pentru a aduna de acolo „*informații despre o epocă preistorică*“. Preoții egipteni din Heliopolis, Teba și Sebennytos erau cunoscuți ca deținători ai unor vechi tradiții și scrieri despre timpurile trecute, întrucât ei adunaseră și studiaseră vechile inscripții și papirusuri din țara lor. Din acest motiv Egiptul a fost secole de-a rândul ținta multor cărturari și chiar și a înțeleptului grec Solon.

„Solon a fost primit cu onoruri în Egipt și când i-a întrebat pe preoții cunoscători ai istoriei vechi despre timpurile trecute, și-a dat seama că nici el și niciun alt grec nu știau decât foarte puține lucruri în acest domeniu.“ (Tim. 22 a)

Însemnările aduse de Solon din Egipt nu s-au pierdut. Ele au ajuns după moartea sa în mâinile prietenului său Dropides. Acesta le-a lăsat moștenire fiului său Kritias, care la rândul său le-a dat mai departe către nepotul său Kritias. *„Aceste însemnări s-au aflat și în mâinile mele și le-am cercetat în totalitate încă de când eram băietan“*. spunea Kritias cel Tânăr, contemporan cu Socrate (471-400 î.Hr.) în cadrul uneia din renumitele convorbiri organizate de Socrate. (Krit. 113 b)

Preoții egipteni, mai ales Sonchies de la Teba, Psenophis de la Heliopolis și Ethemon de la Sebennytos i-au povestit foarte multe lucruri lui S o l o n despre timpurile trecute. Și au făcut asta pe baza cunoștințelor lor adunate din studierea inscripțiilor și a papirusurilor. S o l o n a fost captivat mai ales de o povestire care avea în punctul central orașul său natal Atena și lupta legendară a ateniienilor contra unei armate războinice pătrunse în Grecia, și anume *Atlanții*. (Tun. 21 d) Preoții egipteni au povestit amănunțit, ei *„având la îndemână și scrierile“* (Tim. 24 a) *„și spunând lucruri credibile și conforme cu adevărul“*. (Krit. 110 d)

Pe lângă multe detalii ale orașului-stat Atena, a fost descris detaliat și modul de construire a orașului. Pe o colină, care din cauza cutremurelor și a inundațiilor puternice a dispărut, se afla înainte de producerea acestor catastrofe, o cetate înconjurată de un zid. Acolo unde se află cetatea de azi se afla odinioară un izvor din care nu au rămas decât mici pâraiașe, el fiind astupat în urma unui cutremur. Însă, în vremurile de atunci, izvorul era suficient pentru toți locuitorii. (Krit. 111-112). Atenienii acelei epoci aveau o constituție admirabilă și o armată puternică. Vremurile erau însă neprielnice omului, cu cutremure puternice și inundații. O zi și o noapte a domnit groaza iar apoi toți grecii au fost înghițiți de pământ (Tim. 25 e)

Și Imperiul Atlanților a fost lovit destul de greu de acele catastrofe. Insula regilor, Basileia, a fost scufundată în mare. Dar înainte de această catastrofă, armatele atlanților porniseră o cruciadă puternică. Cu o armată foarte unită, ei au străbătut Europa, au pătruns în Grecia și au supus toate statele grecești, cu excepția Atenei. Planul atlanților era de a ocupa toate teritoriile grecilor și ale egiptenilor precum și teritoriul din interiorul strâmtorii (Gibraltar). (Tim. 25 b)

Cauza tuturor acestor probleme și necazuri din acele vremuri ar fi fost îngrozitoarele catastrofe naturale, care se petreceau pe atunci pe întregul pământ. Preoții egipteni i-au amintit lui Solon de vechea

legendă grecească despre Phaeton, care s-a urcat odată în trăsură solară a tatălui său, și pentru că nu a știut să „meargă” pe calea tatălui, s-a rătăcit și s-a apropiat prea mult de Pământ. De atunci în multe regiuni ale Pământului izbucnesc incendii sau ținuturile se usucă din cauza arșiței și a secetei. Aceasta legendă veche ar avea un sâmbure de adevăr, căci pe atunci, prin deviația unor stele de la traiectoria lor s-a întâmplat ceva de acest gen într-adevăr – posibil schimbarea traiectoriei unui corp ceresc. Multe zone au ars. Egiptul însă a fost salvat din acest necaz de revărsările Nilului. Mai târziu Zeus l-a aruncat printr-un fulger pe Phaeton din ceruri iar incendiile uriașe și seceta au fost stinse de potopuri de ploaie și inundații.

În capitolele următoare ale „raportului despre atlanti” sunt date informații despre imperiul regilor atlanti, mărimea sa, legile și organizarea acestuia, constituirea și dotarea armatelor, poziția geografică a insulei regilor și multe altele. Se povestește că atlantiții aveau arme din cupru și cositor și chiar din fier, și că ar fi existat care de luptă, trupe de călărie și o flotă puternică (Krit. 116, 117, 119). Cea mai mare parte din cel de-al doilea dialog descrie extraordinar de precis condițiile naturale, arhitectura, tradițiile și obiceiurile, forma de guvernare, religia, flora și fauna Atlantidei.

Solon a ascultat cu mare atenție aceste povestiri ale preoților egipteni care i-au fost prezentate în limba greacă și au fost confirmate și prin prezentarea de inscripții și papirusuri. El și-a notat în limba greacă toate aceste repovestiri ale scrierilor egiptene vechi, căci vroia să compună o epopee despre rezistența eroică a Atenei împotriva Atlanților. Pagubele peste care a dat în Atena la întoarcerea sa, l-au împiedicat însă să îndeplinească acest proiect.

Trebuie amintit în acest punct, că aceste relatări despre vechea Atena au fost definite explicit nu ca „ceva inventat, ci ceva care s-a întâmplat în realitate” (Tun. 26 d), precum și ca „o istorie un pic ciudată dar adevărată în toate aspectele ei”. (Tim. 26 d)

Există și alte informații mai timpurii despre Atlantida. De pildă cele date de Hesiod, un poet grec, care a trăit în secolul al VIII-lea î.Hr. și care a povestit despre *insula răposăților*. Această regiune a intrat în mitologia greacă, ea fiind localizată în oceanul vestic.

Un alt cronicar este *Homer* (aproximativ 850-1200 î.Hr.) care a furnizat probabil indicii și mai vechi despre Atlantida. În *Odissea* el

vorbește despre *Tara feacilor*. Din păcate, Homer nu a indicat locul exact al țării feacilor.

Relatări moderne despre Atlantida

Există și autori contemporani care au scris opere interesante și concludente pornind pe urmele continentului învăluit în legendă. Printre cei mai cunoscuți se numără Ignatius Donnelly, Lewis Spences, James Bramwell, Jürgen Spanuth, Charles Berlitz, Otto Muck și Edgar Cayce. Ultimul numit ocupă o poziție specială, după cum am mai spus deja, în special în contextul Egipt – piramide, Sfînx și scrieri vechi din vremurile și despre vremurile predinastice.

Au mai existat de asemenea și cunoscuți ocultiști și teosofi care au tratat intens tema Atlantida. În special Dr. Rudolf Steiner (1861-1925), întemeietorul antroposofiei putea să se conecteze la Cronica Akasha, asemeni lui Edgar Cayce, relatând amănunțit despre epoca atlantă, originea, poziționarea și dispariția ei. În toate aceste versiuni dintre cele mai diverse, exista tot felul de diferențe în abordarea problematicii de ansamblu, și desigur este loc și de speculații. Să ne oprim puțin asupra lui Edgar Cayce, căci afirmațiile sale despre Atlantida sunt importante nu numai pentru milioane de oameni din lume, ci și pentru egiptologii Mark Lehner și Zahi Hawas.

Versiunea lui Edgar Cayce

Edgar Cayce (1877-1945) a vorbit în multe din ședințele sale de transă despre epoca Atlantidei și despre sosirea oamenilor pe Pământ. Cu siguranță el a impus un nouă unitate de măsură științifică. Cayce a dat total peste cap sistemul de gândire existent. El nu a descoperit ceva nou în adevăratul sens al cuvântului, dar analizele și profețiile sale au contribuit decisiv la netezirea drumului către o nouă concepție despre forța spiritului omenesc. Pe bună dreptate a fost numit „profetul aflat în stare de somn“, „cel mai mare medium al Americii“, „omul misterios din Virginia Beach“ sau chiar cel „care vede ziua de azi, ziua de ieri și ziua de mâine.“

Până în prezent au fost păstrate 14246 *Readings* (în funcție de conținut, pot fi profeții, preziceri, clarificări, prognoze, diagnosticări), pe care el le-a comunicat aflându-se în stare de somn sau în stare de autohipnoză. Din aceste peste 14000 de *Reitdings*, aproximativ 700 se referă la Atlantida. Acestea se împart la rândul lor pe parcursul a

douăzeci și doi de ani. Relatările lui Cayce încep cu sosirea oamenilor pe Pământ acum aproximativ 10 milioane de ani în urmă și se încheie cu scufundarea *Atlantidei*, în jurul anului 10.000 î.Hr,

Când s-a făcut o clasificare a acestor Readings, tema, *Atlantida*“ a fost plasată mai degrabă în domeniul ocultismului, știința considerând acest tip de informații puțin credibile. Situația s-a schimbat întrucâtva astăzi. Diferite metode de cercetare care nu se aflau la dispoziție pe vremea acestor Readings, fac astăzi posibil reconsiderarea acestor informații cu ochi obiectivi. Multe din informațiile furnizate de Cayce acum mai multe decenii, sunau pe atunci nerealist, între timp ele devenind însă parte din gândirea științifică *Mainstream*. Altele au rămas controversate, dar sunt luate în serios de unii cercetători și studiate cu grijă. Câteva din prezicerile sale privind catastrofe geologice viitoare sunt considerate de geologii de azi drept bază în propriile lor cercetări – a se vedea de pildă Mark Lehner.

În plus, aceste readings ale lui Edgar Cayce nu au pretins credință oarbă, ci mai degrabă au subliniat că toate afirmațiile ar trebui să fie verificate prin dovezi și materiale obiective.

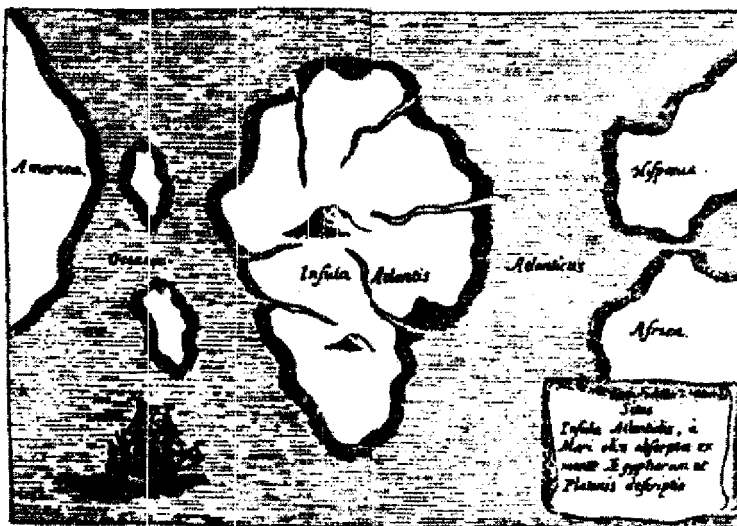

Fig. 93: Harta Atlantidei, de la Athaasius Kircher din 1664. Pe ce se sprijineau măsurătorile sale nu se știe până în ziua de azi.

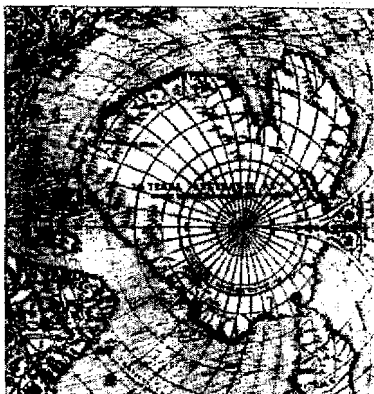

Fig. 94: Harta Atlantidei de la Oronteus Finaeus, 1531. Oficial Antarctica a fost descoperită cu 250 de ani mai târziu. Antarctica a fost cartografiată neaflându-se în stare înghețată. De către cine? Ultima perioadă caldă aici se încheiase acum 6000 de ani...

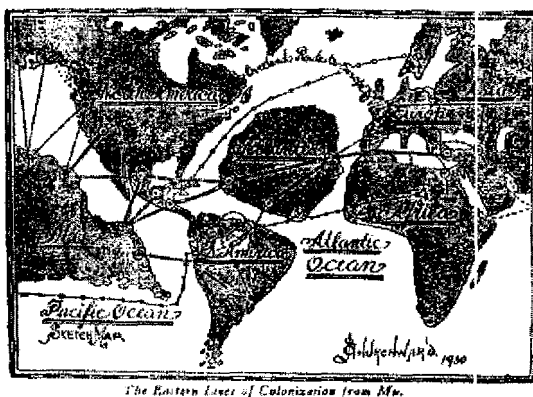

Fig. 95: Harta lui James Churchward 1931

Fig. 96 (stânga): Harta scriitorului grec Kanpanakis

Fig. 97 (dreapta): Harta lui Paul Schliemann

Conform versiunii lui Cayce, epoca Atlanților s-a încheiat odată cu potopul, în jurul anului 10.000 î.Hr. El vorbea despre producerea de mari catastrofe în această perioadă, în care multe insule și chiar un întreg continent s-au scufundat în ape. Cayce nu a urmat pur și simplu versiunea lui Platon sau pe cea a ocultștilor, ci a vorbit despre mai multe catastrofe, care s-au petrecut într-o perioadă de mai bine de 40.000 de ani.

Multe din afirmațiile sale se referă la cultura egipteană. **Câțiva atlanți au putut să scape din catastrofă, au ajuns pe valea Nilului și au întemeiat aici civilizația egipteană.** O prezentare a lui Cayce care s-a tot repetat destul de des în stările sale de transă se referă la indicii că Egiptul ar fi locul în care s-au păstrat vechi scrieri secrete. După datele sale, se pare că în jurul anului 10.500 î. Hr. a fost amenajată o mare încăpere subterană care adăpostea o bibliotecă a cunoștințelor civilizației atlante dispărute - *Halla de la Amenti*:

„Aceasta este astfel poziționată, încât, la răsăritul soarelui desupra apei, linia umbrei (sau a luminii) cade între etichetele din față ale Sfînxului. (...) între Sfînx și fluviu...”

Ca o moștenire a talentului său poate fi considerată fundația care-i poartă numele „Edgar Cayce Foundation” (ECF). Aceasta caută deja de multe decenii în întreaga lume dovezi pentru fostul imperiu-insulă.

Și în cazul lui Edgar Cayce ne atrage atenția imediat data de 10.000 î.Hr. și ceea ce se spune despre potop! Detaliile urmează imediat...

Göring și Atlantida

De Lothar Göring ne-am ocupat deja la începutul capitolului 5. Să ne amintim pe scurt: era vorba de secretul templierilor care găsiseră după cucerirea Ierusalimului 19 sarcofage de piatră. În sarcofage se găseau documente străvechi în formă scrisă și aparatură și ele au fost duse în sudul Franței. Acolo templierii au înălțat o piramidă peste grota în care le-au depozitat. În decursul vremii ei au cercetat aceste documente și au scris diferite studii. Oferim aici un citat din Bestseller-ul lui Jan „Să nu atingi această carte!“:

„În anul 1119 sarcofagele au fost în sfârșit duse de către templieri la Mont Chauve în apropiere de Nisa, așa cum se arată în viziune. Acolo, într-un anumit loc, conform viziunilor

lui Bernhard von Clairvaux, templierii au construit deasupra grotei o piramidă din pietrele muntelui, care există până în ziua de azi, chiar dacă e greu de recunoscut ca atare și greu accesibilă.

Cavalerii au dus totul în piramidă și au început să studieze conținutul sarcofagelor și scrierile. Era doar o singură problemă: totul era conceput într-o scriere necunoscută care se pare că s-ar fi dovedit mai târziu a fi de origine atlantă.“

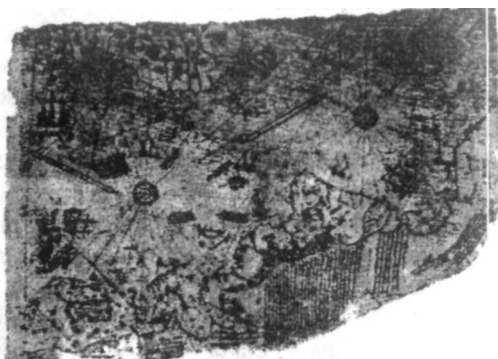

Fig. 98: Harta lumii a amiralului Piri Reis 1513, Antarctica fără gheață. Harta arată ca și cum ar fi fost făcută de sus. A fost compusă din 20 de hărți mai vechi care proveneau din timpul lui Alexandru cel Mare (aprox. 356 î.Hr.). Țara de foc și Antarctica erau legate printr-o porțiune de pământ, ceea ce se întâmplase acum 11 000 de ani.

Avem dubii că ar fi fost vorba în cazul celor 19 sarcofage într-adevăr de chivotul legii, descris în Vechiul Testament, căci astfel s-ar fi vorbit de un singur obiect și nu de mai multe. Mai degrabă pornim de la ideea că chivotul legii este doar o parte a imensei descoperiri făcute în Ierusalim.

„Că aceste sarcofage au fost înainte ascunse în Egipt – poate pe platoul Giseh – a fost presupunerea unor istorici, dar nu au existat dovezi în acest sens. Se crede că ebraicii le-au ascuns acolo și le-au dus la Ierusalim, dar că nu au putut totuși să le valorifice, din cauza scrierii misterioase. Între obiectele găsite se aflau și hărți. O copie a unei astfel de hărți secrete vechi a fost descoperită mai târziu în Constantinopol: harta

senzctțională care prezintă pe lângă Europa și Africa, și America de Nord și de Sud, precum și Antarctica fără gheață!

Bernhard von Clairvaux a avut o altă viziune, prin care i s-a spus să se deschidă spiritului cosmic (Cronica Akasha) în Piramidă, și astfel el a vizualizat procesul întregii Creații, de la început și până la sfârșit, fiind în stare nu numai să înțeleagă legile spirituale, dar și să poată citi scrierea și limbajul atlantilor. Astfel el și însoțitorii săi, cărora le-a putut face inteligibil într-o oarecare măsură conținutul viziunilor sale, au putut să valorifice și să folosească cunoștințele atlante. Atlanții și-au construit întreaga lor cunoaștere în limbajul piramidei, un limbaj universal geometric să spunem așa, căci ei nu au știut cine va găsi într-o bună zi scrierile lor și ce limbă se va vorbi atunci. Și cine cunoaște acest secret poate descifra în orice limbă fiecare literă și fiecare nume în semnificația sa cea mai profundă.

Așa se face că templierii au aflat această cunoaștere și au primit informații despre planul Creației, înțelegând mecanismele care ascund în sine viața.“

Prin studierea textelor atlante cavalerii templieri au fost inițiați în legile fizice cosmice, conform cărora s-a născut Universul nostru și conform cărora el există. Au aflat că nașterea tuturor viețuitoarelor (sufletelor) a fost posibilă printr-un Creator (Dumnezeu) inteligent care există în mod real și că toate aceste viețuitoare au fost create prin forța gândurilor acestui Zeu. Au aflat de ce sufletele create de Dumnezeu s-au integrat în materie și au înțeles că numai pe această cale poate fi desăvârșit gândul creator.

Să explicăm mai bine următoarea afirmație:

„Din scrierile atlante reiese că există o supă originară – un spirit cosmic format din cele mai mici particule, așa numiții Myon-Neutrinos – și că aceștia se manifestă prin viețuitoarele create de forța gândului divin din aceste particule ale supei originare (spiritul cosmic).

Și anume acești Myon-neutrinos se alătură după anumite legi fizice astfel încât ia naștere o unitate statică având existență materială, pe care omul o definește cu noțiunea de „suflet“. În această unitate de „particule-suflete“ este conținut nu numai întregul plan al vieții actuale, ci – manifestată holografic în fiecare particică-suflet informativ ca frecvență de vibrație – toată viața

pe care un om o trăiește de la crearea ființei sale ca ființă suprasensibilă și până la integrarea sa în materie, ca sistem biologic.“

Ceea ce înseamnă că omul a fost astfel creat, încât să posede forța gândurilor și prin aceasta să devină el însuși un Creator.

«Templierii au aflat că întregul Cosmos este plin cu 'părți-cele' structurate și nu există spații goale. Aceste părți-cele sunt clasificate de fizica cuantică în electron-neutrino, myon-neutrino și tau-neutrino.

Myon-neutrinos din care este constituit spiritul cosmic respectiv câmpul conștiinței – câmp eteric, Cronica Akasha sau câmp morfogenetic – sunt părți-celele care sunt schimbate prin forța gândurilor conform vibrației, astfel încât imaginea gândului se manifestă în ele holografic prin schimbarea vibrației.

În funcție de această schimbare – părțile fiind legate unele de altele și realizând un schimb permanent între ele – tot ceea ce există în spiritul cosmic este unit total prin frecvență. Asta înseamnă că sistemul biologic al omului este permanent influențat pozitiv sau negativ prin frecvențele vibrației câmpului său inconjurător. În ultimă instanță aceasta este dovada pentru ceea ce spuneau misticii: „totul în unul și unul în tot“.»

Myon-neutrinos sunt elementul purtător pentru imaginile gândurilor pe care le are omul. Asta înseamnă că fiecare gând creat de om este emis în *spiritul cosmic*. Dacă este vorba de un gând care nu se referă la ceva prezent, care poate fi emis înapoi ca feedback într-o formă sau situație actuală concretă, atunci acest gând devine parte componentă a spiritului cosmic și acționează asupra existenței omului până când este transformat într-o formă materială sau într-o situație de viață trăită.

Mai simplu spus: cavalerilor templieri li s-a revelat faptul că forța gândurilor prin care un om creează formele gândurilor sale, este cea mai importantă din tot ceea ce posedă el. Fiecare gând gândit devine parte componentă a *spiritului cosmic* se dilată prin transmiterea frecvenței în întregul Cosmos și devine responsabil pentru fiecare acțiune care se produce aici.

Omul, întrucât el însuși este format din atomi și molecule, care la rândul lor sunt constituite din Myon-neutrinos – este prin gândurile sale, responsabil pentru starea acestei lumi – negativ sau pozitiv.

Helga Hoffmann Schmidt scrie despre asta în renumita sa carte „Moștenirea Atlantidei“, în care vorbește și despre cunoașterea originară a tempierilor:

„Ei au înțeles că omul este format din sisteme, în care cele trei domenii sunt sufletul spiritual-material, depozitul gândurilor, anume Psihicul și corpul fizic, iar esența sa, integrată în sufletul material trebuie să se reîncarneze după legea rezonanței într-un nou corp fizic – până când nu mai există și nu se mai realizează (materializează) nici o formă de gând care nu referă la prezent, creată de omul însuși.

Ei au aflat – asemeni vechilor înțelepți din multe culturi și asemeni misticilor diferitelor epoci – că 'TOTUL ESTE UNUL ȘI UNUL ESTE TOT; că întregul Cosmos este plin cu particule inimaginabil de mici, care au structura a două piramide unite în vârful.

În fizica de astăzi aceste particule sunt denumite myon-neutrinos, tau-neutrinos și electron-neutrinos și formează în totalitatea lor „spiritul cosmic“. Ele umplu Cosmosul, fără a lăsa spații goale.

Asta înseamnă că TOT ceea ce există – materie sau supra-sensibil – există din și în acest spirit cosmic, respectiv în aceste particule, legate între ele și care acționează unele asupra altora.“

Aceste lucruri nu sunt ușor de înțeles. Noi am citit cele o mie de pagini ale acestui material despre cunoașterea atlantă, dar considerăm că nu este necesar acum pentru dumneavoastră să vă furnizăm alte informații.

În cele din urmă, rezumând într-o frază, se poate spune că această cunoaștere atlantă demonstrează un singur lucru: că omul posedă forța gândurilor și prin aceasta devine el însuși un creator – da, el nu este doar parte a Creației, ci și parte a Creatorului iar noi avem în noi toată forța și toate premisele și mijloacele să creăm noi înșine! Cu alte cuvinte: spiritul domină materia!

Pe baza acestor cunoștințe și a acestei științe despre cum poți orienta gândurile – deci cum poți crea conștient – templierii au început să utilizeze aceste forțe pentru ei, pentru a-și îndeplini sarcina – conducerea omenirii. Ei au folosit piramida de la Mont Chauve în care prin respectarea anumitor criterii au reușit să intre în contact cu alte ființe (cu sau fără corpuri fizice) drept un *centru de comunicare*, cu

scopul de a se deschide către *spiritul cosmic*, așa cum procedau odinioară atlânții. Și ei au învățat să focă asta de la ființe străine.

Cavalerii templieri au fost deci în posesia „mijloacelor de comunicare“ – un fel de stație emise-recepție pentru a putea intra în contact cu alte inteligențe. Aceasta a fost și cauza puterii lor nemăsurate pe care au dobândit-o în decursul câtorva decenii și care a făcut din ei dușmanii aproape tuturor caselor regale și mai ales ai Vaticanului. După urmărirea și distrugerea ordinului cavalerilor templieri (1307-1312) cunoștințele, scrierile precum și aparatura au ajuns în mâinile francmasonilor, ale Vaticanului, ale călugărilor din ordinul Cistercienilor și în mâinile unor persoane private.

Din scrierile luate de templieri din sarcofage mai reies două aspecte:

1. Că și înainte de atlânți existaseră deja multe civilizații, dezvoltate tehnic și care cunoșteau zborul în spațiul cosmic. De aceea, nu numai aceștia, ci și atlânții au avut contact cu inteligențe ale altor constelații, existând un schimb intens.

2. Că în scrierile atlante au existat date clare privind locul de unde vin aceste inteligențe: din constelația Sirius.

Scrierile atlante vorbesc și despre o intervenție genetică a celor din constelația Sirius făcută asupra Pământului, cu scopul de a accelera cumva dezvoltarea de aici.

Considerați probabil că așa ceva este greu de crezut și ați dori o dovadă în acest sens?

Cinci templieri primiseră sarcina să lase știința atlantă să pătrundă în epoca noastră, încredințându-i-se fiecare un anumit domeniu (știință, politică, medicină, cultură și religie). Lothar Göring – una din aceste cinci persoane – care primise o parte din documente precum și din modelele originale din sarcofage, era responsabil pentru domeniul „știință“. Misiunea lui era nu numai de a-și însuși toată știința din documente, ci și de a verifica teoretic și experimental aceste cunoștințe împreună cu alți oameni de știință și cercetători, pe stadiul actual al științei în toate domeniile. În plus el trebuia să formuleze cunoașterea și informațiile de așa natură, încât ele să fie înțelese de omul de azi.

Lothar Göring însuși scrie că abia în epoca în care trăim noi astăzi, omenirea este suficient de matură în evoluția sa spirituală pentru a-i putea fi puse la dispoziție aceste cunoștințe – conform profețiilor atlânților. Cel puțin așa ne explică scrierile.

De unde provine numele de Atlantida?

Transmiterea numelui Atlantida se datorează antichității greco-romane, ai cărei autori înțelegeau prin aceasta denumirea pentru un continent scufundat precum și poziția geografică a acestuia. În vechile scrieri popoarele din Africa de nord-vest erau numite *Atalantes* sau *Atarantes*, iar autorii din Antichitatea clasică, ce îi considerau resturi ale populației coloniale atlante, îi numeau chiar *Atlantioi*. Triburile berbere din nordul Africii au propriile lor legende despre *Attala*, un imperiu războinic aflat în fața coastei africane, care și-a trimis către Africa nu numai bogățiile din aur, argint și mine de cositor, ci și armata sa în cruciade de cucerire.

Galii, irlandezii, locuitorii din Wales și celții britanici cred că strămoșii lor provin din continentul scufundat în marea din vest. Cele două popoare amintite ultimele numesc acest paradis pierdut *Avalon*.

Bascii din nordul Spaniei și sud-vestul Franței cred de asemenea că au avut o legătură cu atlantii, căci limba lor nu pare să aibă vreo legătură cu celelalte limbi europene. Același lucru e valabil și în cazul berberilor, a căror limbă prezintă asemănări cu cea a bascilor. Și berberii au păstrat în tradițiile lor o anumită amintire a continentului vestic.

Și în Portugalia, Brazilia și în unele regiuni ale Spaniei credința în existența Atlantidei este încă vie, ceea ce pare logic dacă ne gândim că partea vestică a Peninsulei Iberice era capătul Europei cel mai apropiat de Atlantida.

Și în insulele Azore există legende despre Atlantida, totuși ele au fost aduse ulterior de către portughezi pe insulele inițial nelocuite.

Locuitorii originari ai insulelor Canare, *Guanchen*, erau se pare o rasă albă primitivă, cu dimensiuni foarte mari, cu părul blond, după cum spuneau spaniolii care au pătruns până acolo. Se pare că au avut o limbă scrisă și relatări exacte care indicau originea lor atlantă. După pătrunderea în forță a spaniolilor au urmat multe războaie și documentele s-au pierdut. S-a păstrat doar numele *Atalaya*, tot mereu întâlnit ca nume de localitate.

Nu trebuie să îi uităm nici pe vikingi. Pentru ei, *Atli* era o țară de basm în vest, iar *Walhall* triburilor teutone – o țară misterioasă în care domneau veșnic luptele, sărbătorile și bețiile – trebuie să se fi aflat

tot acolo. Marinarii fenicieni și cei din Cartagina cunoșteau se pare o insulă înfloritoare în vest, pe care o numeau *Antilla*. Babilonienii vorbeau de un paradis aflat în vest, denumit *Arallu*. Pentru arabii din Antichitate cea mai veche cultură era în țara *Ad*, care odinioară se afla în oceanul de vest. În vechile scrieri indiene în Puranas și Mahabharata se găsesc indicii despre *Attala* – *insula albă*, un continent în oceanul vestic, la o jumătate de lume depărtare de India. Și în Mexic și în partea de nord a Americii de Sud se întâlnește adeseori numele *Atlantis*. În Mexic de pildă, în forma *Tlapallan*, *Talion* și *Aztlan*. În Venezuela conchistadorii au descoperit o așezare cu numele *Atlan*, ai căror locuitori au fost numiți de ei indieni albi.

În America de Nord existau la mai multe triburi indiene vechi tradiții despre o insulă în Atlantic, de unde se zice că ar fi venit strămoșii lor. În Wisconsin, cercetătorii au găsit un sat în caare locuitorii se numeau *Azatlan*

Prof. Dr. Otto Muck a remarcat că adeseori, fără să ne gândim la originea cuvântului vorbim despre *Atlantic*. De unde își are Atlanticul numele? Dacă privim globul pământesc, și ne cade privirea de pildă peste India, vedem la sud Oceanul Indian; cauți și găsești Golful Persic la perși, Marea Polară nu departe de pol, Marea Baltică în Est, Marea Nordului în nordul Europei. Întotdeauna când o mare era denumită în funcție de o bucată de pământ, le găseai pe amândouă una lângă alta. Numai Atlanticul face excepție! El există, dur pământul care se pare că i-ar fi dat numele, lipsește. Omul de încredere al lui Platon spunea în felul următor:

„...*Mai târziu, când s-au petrecut cutremure mari și inundații și într-o singură zi și într-a singură noapte neagră s-a cufundat sub pământ un întreg popor de luptători și tot astfel a dispărut în mare și insula Atlantida...*“

Un pic altfel vede lucrurile Scott Elliot, care spune că și-a obținut informațiile prin metode de medium. Istoria Atlantidei prezentată de Scott Elliot se întinde pe mai mult de cinci milioane de ani în care au avut loc patru mari distrugerii. Prima catastrofă s-ar fi petrecut acum 800.000 de ani. Înainte Atlantida ar fi ocupat cea mai mare parte din Oceanul Atlantic. A doua catastrofă a dus la o scufundare a mai multor părți din Atlantida. Acum 80.000 de ani a avut loc cea de-a treia catastrofă, în urma căreia nu a mai rămas decât *Poseidia*, care se afla pe platoul Azore. Cea de-a patra și ultima distrugere a Atlantidei s-a

petrecut în jurul anului 9.500 î.Hr. Interesant este faptul că datele de aici despre *Poseidia* sunt foarte apropiate de rezultatele cercetătorilor, ca de pildă cele ale lui Muck. Desigur oamenii de știință acceptă cu greu rezultatele de același fel obținute pe căi mediale. Totuși acestea se pot dovedi o bază excelentă pentru știință.

Care din variante este cea adevărată, scufundarea Atlantidei dintr-o dată ori în etape, într-o perioadă mai îndelungată de timp, probabil că nu vom ști niciodată. Dar acesta nu reperzintă un aspect prea relevant. Important este că acest continent-insulă a existat, împreună cu o populație foarte bine dezvoltată atât din punct de vedere fizic, cât și ca civilizație.

Apariția bruscă a culturilor superioare

Astăzi există opinia că vechile culturi superioare ale sumerienilor și ale egiptenilor au apărut brusc fără să fi existat anterior stadii de dezvoltare vizibile și demonstrabile. Cum ar putea fi posibil așa ceva? Și unde există dovezile și indiciile conform cărora ar fi trebuit să treacă secole sau chiar milenii până când să se ajungă la o cultură superioară?

Dacă aruncăm o privire pe partea cealaltă a Atlanticului, găsim într-un vechi manuscris mexican un indiciu despre o bază piramidală pe ale cărei ziduri interioare este reprezentată marea. În mijloc se înalță o piramidă și baza ei poartă inscripția „*Aztlan*“. Tot aici există și o piramidă care este înconjurată pe toate cele patru părți de apă. Cu siguranță nu este o întâmplare că de ambele părți ale Oceanului Atlantic există *Aztlan* și *Atlas*, în plus și piramide înconjurate din toate părțile de ape.

Și mai găsim și alte aspecte, spre exemplu...

Faraoni blonzi

În întregul Orient Mijlociu și Apropiat găsim referiri la oameni cu pielea albă, cu ochi albaștri și păr blond – și la galileeni, și la poporul de navigatori al fenicienilor, și la locuitorii originari ai insulelor Kanare, ori la popoarele vest-africane. Ce să mai spunem de aducătorii de cultură ai popoarelor precolumbiene și ai altor popoare sud-americane. Marii lor eroi, ca de pildă Quetzalcoatl sau Kon-Tiki și alții – erau albi – și cei mai mulți dintre ei purtau barbă.

Pe câteva picturi murale egiptene atrag atenția oameni blonzi. Faraonul Cheops de pildă, fiul lui Sneferu avea o fiică blondă, care era căsătorita cu Chefren. În camera mortuară de pe platoul Giseh ea este

reprezentată cu părul blond-auriu și cu ochi albaștri. Și faraonul *Didufri* (*Dedefre*) sau Ramses al II-lea erau blonzi sau roșcați și aveau ochi albaștri, ca de altfel multe persoane care apăreau reprezentate în perioada din jurul anului 2500 î.Hr.

Acest tip de om este cunoscut sub denumirea de *Thamehu*, el având următoarele caracteristici fizice: foarte dezvoltat, păr blond, ochi albaștri, craniu lunguiet, fața îngustă și capul bombat.

Veneau acești blonzi din Atlantida sau poate din...

Hiperboreea (Boreea de dincolo)

Prefixul grecesc *hiper* înseamnă „*peste, în plus*” ca de pildă în noțiunea modernă *hiperactiv*. Geograful grec Herodot (490-425 î.Hr.) pomenea de această țară misterioasă *Hiperboreea* pentru prima dată. Și tradițiile altor popoare antice vorbesc în afară de continentul și poporul Atlantidei și despre *hiperboreeni*, un popor misterios din regiunea polară. Se pare că acesta ar fi trăit într-o zonă în care se află astăzi Polul Nord. Acest teritoriu ar fi fost populat de oameni care dispuneau de o spiritualitate neobișnuită.

Din păcate, despre Hiperboreea există și mai puține fapte și dovezi decât în cazul Atlantidei – cel puțin la prima vedere! Pe scurt s-ar putea spune că hiperboreenii au fost strămoșii atlantiților și din cauza schimbărilor climaterice s-au stabilit în regiunea polară a Atlanticului. (Se presupune că printr-o schimbare globală, o înclinație condiționată astrofizic a axei Pământului, clima se schimba de la epocă la epocă.) Nu este de altfel niciun secret că *Groenlanda* acum mult timp fusese un minunat ținut verde și locuit (în engleză *greenland* înseamnă țara verde).

În Siberia au fost găsiți mamuți cu frunze de palmieri în stomac, astfel încât a fost înaintată ideea unei catastrofe climaterice. Datările acestui eveniment oscilează între 18.560 și 10.000 de ani.

Baza analizelor noastre care urmează o constituie exclusiv legende, miturile și mărturiile geografilor, filosofilor și istoricilor, care ne-au lăsat o adevărată comoară de cunoaștere.

Spre exemplu Plinius, cel Bătrân (23-79 d.Hr.), de la care aflăm următoarele:

„Hiperboreenii, care trăiau dincolo de munții Fipes cunoșteau ziua care dura șase luni și la ei se afla nucleul lumii, se găseau isedonii și arimaspii. Este o țară cu o climă rea, cu zăpadă și ceață deasă, iar noaptea durează șase luni.“

Plinius încheie cu cuvintele: *„Nu trebuie să ne îndoim de existența acestei rase!“*

Și geograful și cosmograful Pomponius Mela, în 43 - 44 d.Hr., a făcut o descriere a acestui loc, despre care se știa câte ceva în vremea sa:

„La marginea Asiei, într-un frig îngrozitor trăiesc Belcae, numiți sciți, iar dincolo de munții Ripes vin hiperboreenii, exact sub punctul de sprijin al bolșii cerești.“

Un alt cunoscut geograf din Alexandria este cărturarul universal Claudius Ptolemeu (100-175 d.Hr.), care a impus așa-numita „concepție ptolemeică“ despre lume. El vorbește despre arimaspi pe care-i întâlnești pe drumul dinspre sud spre nord înainte de ripeeni, dincolo de care se află hiperboreenii.

Cercetătorul și autorul Marcel M. Homet în opera sa „Buricul lumii – Leagănul omenirii“ face referiri nu întâmplător la lucrarea filosofică de doctorat privind textele grecești și latine a lui Michel Jacob. Ea este considerată o sursă foarte importantă. Michel Jacob însuși scria:

„Studiul despre hiperboreeni este de mare folos pentru înțelegerea religiei grecești, căci textele hiperboreene au legături în mitologia grecească cu Delos și Delphi.“

Ceea ce se întâmpla în cazul potopului și al legendelor despre Atlantida, se petrece și cu mitul hiperborean, căci pe toată planeta există fel de fel de relatări despre această țară învăluită în mister din nordul îndepărtat. Astfel găsim referiri în China, Tibet, India, Iran, Scandinavia și chiar și la greci.

Și în sumeriană și babiloniană se pomenește că ei sunt urmașii unui popor care a venit acum mult timp din nord. În Vechiul Testament apare fraza: *„Pe ea, pe ea! Fiică Zion! Pleacă din Babilon, tu cea care trăiești în țara nordului!“* Există un imn închinat zeiței Iștar în care ea este rugată să dea ajutor pentru a învinge „capetele negre“. Aceste capete negre erau deci dușmanii Babilonului. Acest indiciu ne face să credem că o mare parte din sumerieni și babilonieni ar fi fost blonzi.

Să ne oprim la toltecii din America de Sud, ale căror tradiții trimit către o astfel de „țară în nord“, de unde își trag rădăcinile. Se vorbește

de „țara sfântă din nordul îndepărtat“ din „marile ape“, de unde se pare că au venit strămoșii lui Nahua, toltecii.

Diferite legende din America Centrală pomenesc de patru strămoși originari ai tribului Quiche, care vroiau să ajungă în *Tulla*, o regiune a luminii. Ei au găsit însă acolo doar gheață și nici soarele nu se arăta. Prin urmare s-au despărțit și au pătruns în țara Quiche. Aceasta *Tulla* sau *Tullan*, patria inițială a strămoșilor toltecilor, de unde probabil și-au luat și numele și de unde și-au denumit și centrul imperiului întemeiat de ei mai târziu pe podișul mexican, a fost deci numită „țara soarelui“. *Tulla* se aseamănă cu *Thule* al grecilor.

Să aruncăm o privire și asupra mitologiei grecești. Aproape fiecăruia dintre noi cultul lui *Apollo* și oracolul din *Delphi* ne spun ceva și de aceea avem tendința să le considerăm pe amândouă un bun cultural străvechi grecesc. Dar nu este așa!

În 1844 autorul german K.O. Mueller scria: „*Hiperboreenii sunt întemeietorii cultului lui Apollo; ei vor fi mai târziu în Thesalia și în Iliria. Zeul grec este o rudă a zeului celt...*“; și de aceea sunt trimise mai târziu mere ca ofrandă către Grecia. Interesant este și ceea ce relatează Cicero (126-43 î.Hr.): „*Cel de-al treilea, Apollo, fiul lui Jupiter și al lui Leto, vine de la hiperboreeni la Delphi*“. El confirmă astfel datele lui Pausanias (care a trăit în jurul anului 170 d.Hr.) și amintește că îi datorează această informație lui „*Bolo*“, o femeie care a compus imnul pentru oracol, în care se spune:

„*Oracolul din Delphi a fost întemeiat pentru zeul Apollo de către bărbații care veniseră din Hiperboreea și acest zeu era primul care cânta în hexametri.*“

Conform legendei grecești, hiperboreenii erau un popor fericit care trăia în nord și la care *Apollo* se oprea în timpul iernii. În mitologia greacă, *Boreas* este zeul vântului de nord și fiul unui titan și al *Aurorei*.

Istoricul *Herodot* ne asigură că miturile nu vin nici de la *Delos* și nici de la *Delphi*, ci provin doar de la hiperboreeni.

Pentru greci, hiperboreenii apar drept cei mai credincioși și mai drepecți oameni, iubitori ai zeilor. Grădinile hesperidelor nu pot fi căutate altundeva decât în grădina lui *Iduna*, care păzea merele din care zeii își dobândiseră nemurirea. Interesant este și faptul că istoria lui *Homer* și a *Odiseei* lui nu provine din mitologia greacă, ci din *Edda* germanică, care este mult mai veche.

După spusele lui Herodot, hiperboreenii au trimis cinci tineri minunați și două fecioare cu daruri la Delos, locul de naștere al lui Apollo, căci odinioară el a plecat de aici către sud-est. Ei ar proveni din sângele cel mai vechi al tuturor popoarelor și ar fi întemeiat cultul de la Delphi și Delos. Acești tineri au adus profeții despre oracol și slujba pentru zei și au dovedit astfel că în nord trebuie să fi existat o conducere spirituală superioară a lumii.

Dacă privim rezumativ mărturiile, ajungem, asemeni multor autori și cărturari ai secolelor trecute la rezultatul că oracolul de la Delphi a provenit inițial de la hiperboreeni.

Omphalos (din grecește *buric*), piatra sfântă din Delphi care reprezintă punctul central al Pământului ar fi, după cum scrie autorul Marcel Homet, copia exactă a punctului central real. Este vorba de punctul hiperboreean din apropierea Ripeei, căci Omphaloi înseamnă „buricul Pământului“. El s-ar afla chiar sub Ursa Mare, numită și „Buricul Cerului“.

Cel mai cunoscut poet al Antichității grecești și misteriosul scriitor din Ionia, Homer, prezenta în secolul al VIII-lea î.Hr. în cele 28000 de versuri ale epopeelor Iliada și Odisea diferite aspecte din viața eroilor săi. Astfel, Odiseea lui Homer pare să fie o călătorie spirituală a oamenilor către patria strămoșilor lor. Pentru că între timp această țară a fost îngropată de gheață și de mare, Poseidon, vechiul zeu al soarelui coborât acum în zeu al mării, se mânie pe călătoria lui Odiseu. Homer nu vede însă această patrie ca fiind în Groenlanda, ci mai degrabă în insula Helgoland.

Dacă în vremea lui Homer grecii aveau cunoștință de o țară hiperboreică, un ținut dincolo de regiunea boreală, al zeului iernii și al furtunii, dacă ei știau de existența unei regiuni ideale, pe care grecii mai târzii și scriitorii lor au încercat să o mute dincolo de Scitia, de o țară unde nopțile erau scurte și zilele lungi și palmierii creșteau în aer liber – dacă aveau deci cunoștință de toate aceste lucruri, se pune întrebarea: De unde știau ei toate astea? Cine le-a povestit lor despre asta?

Hiperboreenii puteau să zboare!

Despre hiperboreeni se spun lucruri extrem de ciudate. Pitagora relatează de pildă despre ei că ar fi stăpânit arta de a zbura: hiperboreanul *Abaris* este un făuritor de minuni care poate zbura și care prin coapsa sa aurită se prezintă ca o reîncarnare a lui Apollo.

Și Hekateus din Milet confirmă acest lucru și spune că fii lui Boreas din Hiperboreea aveau cultul lui Apollo și în momentul culminant

de desfășurare al acestuia, lebede sfințite zburau către Apollo. Multe legende nordice pomenesc de Apollo cu carul său însoțit de „lebede care cântă”. Acest lucru este confirmat și de nenumărate desene scandinave pe stânci, care prezintă un vapor cu disc solar și cu o lebădă ca proră. Și o poezie a lui Hesiod poate fi citată, în acest context (în jurul anului 750 î.Hr.), o operă în care acesta a fost probabil inspirat de scutul lui Heracles:

„Și oceanul părea să-și lase talazurile să danseze în jurul acestor scuturi minunat împodobite. Scoțând strigăte puternice zburau lebedele care cântau.”

Marcel Homet pune punctul pe „i” când scrie următoarele:

„Acum se știe foarte bine că lebedele care cântă și care au plecat spre sud, niciodată nu au zburat mai departe de cercul polar. Și cu atât mai puțin au fost văzute ele la Marea Mediterană. Toate acestea – lebedele cântărețe, desenele scandinave pe stâncă, legendele hiperboreene, precum și carul solar al lui Apollo cu însoțitoarele sale înaripate arată în mod clar că mitul lui Apollo provenea din Hiperboreea și nu de la Marea Mediterană.”

La fel stau lucrurile și cu cultul Ra din Egipt. Acesta avea o mare semnificație în special în vremea Imperiului Nou. Religia egipteană a soarelui venea din nord, iar Ra a fost văzut drept urmașul lui Crons, al Zeului Soarelui hiperborean. Astfel, cuvântul *hiperborean* dobândește o semnificație mult mai profundă.

Să ne amintim de Sfântul Nicolae, a cărui sanie era trasă prin zăpadă de reni și cerbi. În egipteana veche *Tem* este redarea fonetică a unei hieroglife care înseamnă *mijloc de transport, sanie*. În Egiptul preistoric a existat o barcă solară, care venea din nord – o sanie folosită la procesiunile în onoarea Zeului Soarelui. Egiptalogul Maspero constata: *Statuia Zeului Soarelui ieșea în evidență vizibil și asta din cauza mijlocului de transport, o sanie!*” întrucât în Egipt această sanie nu ar fi putut aluneca pe zăpadă, ne indică faptul că acest element este de origine străină, probabil din mitologia nordică.

Colegul francez al lui Rudolf Steiner, Eduard Schuré (1841-1929) scrie în cartea sa „Marii inițiați”:

„Apollo, mentorul oamenilor iubește să zăbovească printre ei. Îi place prin orașe, între tinerii bărbați, în competiția poeziei și în arenă, dar rămâne acolo doar pentru o vreme. Toamna

se întoarce înapoi în patria sa, în țara hiperboreenilor. Este țara misterioasă a sufletelor luminoase și clarvăzătoare, care trăiesc în aurora veșnică a unei fericiri desăvârșite. Acolo sunt adevărații săi preoți și iubitele sale preotese. El trăiește împreună cu ei în comuniunea cea mai intimă și mai profundă, și dacă vrea să facă oamenilor un cadou regesc, le aduce din țara hiperboreenilor unul din acele suflete luminoase și îi face să se nască pe Pământ pentru a-i îndruma și a-i încânta pe muritori. El însuși se întoarce la Delphi în fiecare primăvară când sunt cântate imnurile. În felul său hiperboreean, văzut doar de inițiați el își face apariția într-un car tras de lebede ce îngână melodii. El revine cu scopul de a menține sanctuarul în care Pythia își vestește oracolele, în care înțelepții și poeții îl ascultă cu atenție. Atunci cântă privighetorile, fântâna arteziană de la Castalia țâșnește într-o lumină argintie, râuri de lumină orbitoare și muzică cerească se revarsă în inima omului și ajung până în venele naturii.“

Să încheiem acest capitol despre Hiperboreea cu Platon, care în „Politeia“ descria „epoca de aur“ dintr-o țară cu climă temperată și cu un popor hiperboreean:

„La hiperboreeni, care locuiesc în cel mai îndepărtat capăt al lumii, la picioarele templului lui Apollo... Ei îi preaslăvesc pe cei în ale căror vene pulsează sângele titanilor originari... Ei locuiesc în țara Boreea și conducătorul lor este Arimapes.“

În scrierile lui Phereikos citim că acest popor al hiperboreenilor aparținuse vechii rase a titanilor iar Apollo, el însuși un uriaș era un vlăstar indirect al acesteia.

Rezumat

Noi aflăm de o țară din nord, care timp de o jumătate de an nu cunoaște noaptea, ai aerei locuitori poseda o cultură superioară și se deplasează cu aparate de zbor. Este vorba în mod clar de Cercul Polar. Acești hiperboreeni erau aducători de cultură în Grecia și s-au stabilit din cauza schimbărilor climaterice pe Atlantida. În plus, se pare că erau înalți și foarte bine dezvoltati.

Ce să fie asta? Ați mai auzit de așa ceva? Nu? Atunci să-i privim încă o dată mai îndeaproape pe acești...

Uriși și titani

În mărturiile păstrate de la popoarele antice ne lovim tot timpul de povestiri cu uriași. Chiar și în Biblie, care după cum se știe a preluat mărturii și mai vechi, se vorbește despre aceștia:

- I. Moise 6, Vers. 4

„În acea vreme pe Pământ existau uriași și chiar și mai târziu, după ce fiii zeilor s-au amestecat cu fiicele oamenilor și acestea le-au născut copii. Aceștia sunt eroii preistorici, renumiții bărbați. “

- 5. Moise 3, Vers. 11

„Căci numai regele Og de Basan mai rămăsese dintre uriași. A se vedea în Rabbat-Ammon sicriul său de piatră lung de 9 coți și lat de 4. “

- Iosua 12, Vers 4:

„Teritoriul regelui Og de Basan, singurul rămas dintre uriași și care locuia la Astharoth și Edrei...”

Povestea pe care cu siguranță o știm cel mai bine este cea a uriașului Goliath și a micului David. Micul David era păstor și cânta și la harpă. Goliath era un uriaș, părea a fi extrem de puternic și era și foarte bine înarmat: *„Avea peste 3m înălțime și purta coif, platoșă și pulpare din bronz...”*, citim în prima carte a lui Samuel 17,4-6.

După cum spune Biblia, Goliath ar fi aparținut unui popor de uriași, *Rafaim*. Cei mai mulți dintre reprezentanții acestui popor par să fi venit din *Gat*, un oraș din alianța Filistinilor. În a doua carte Samuel 21, după prezentarea luptelor lui David împotriva filistinilor, se găsesc următoarele rânduri (20-22):

„Și s-a mai iscat un război la Gat. Pe atunci trăia un bărbat înalt, care avea câte șase degete la fiecare mână și câte șase la fiecare picior, în total douăzeci și patru, și era din rasa uriașilor. Și când el a sfidat Israelul, Jonatan fiul lui Shamma și unul din frații lui David l-a răpus. Cei patru proveneau din rasa uriașilor din Gat și au scăpat din mâinile lui David și ai războinicilor acestuia “

Firește, astăzi s-a demonstrat că această istorioară a lui David și Goliath a fost „furată” de la egipteni – așa cum s-a întâmplat cu multe

lucruri în cazul ebraicilor, ca de pildă cu povestirea despre Moise, alias Echnaton.

Povestea lui David și Goliath este extrasă și prelucrată din izvoare mult mai vechi, și anume din povestirea egipteană veche „*Autobiografia lui Sinûe*“. Povestea lui Sinûe a luat naștere în Imperiul de Mijloc (circa 2040-1650 î.Hr./dinastiile 11-14) și s-a bucurat permanent de mare popularitate la egipteni. Astfel că la 800 de ani după conceperea ei, scribii din școlile de scriere ale Noului Imperiu (circa 1580-1070 î.Hr./dinastiile 18-20) au copiat ca exerciții pasaje întregi din ea. Faima de care s-a bucurat această povestire a fost îndreptățită, căci ea, așa cum spunea odată deținătorul premiului Nobel pentru literatură Rudyard Kipling, poate să se numere printre capodoperele literaturii universale.

Întrucât povestirea lui Sinuhe a apărut în multe variante încă din secolul al XX î.Hr., între cele două povestiri, cea egipteană veche și istoria biblică a lui David și Goliat, au trecut aproape 1000 de ani. Având în vedere legătura strânsă cu marea cultură egipteană deducem că autorii Bibliei auziseră de această importantă povestire egipteană a lui *Sinuhe*.

În Vechiul Testament există câteva versuri în care rasa uriașilor joacă un rol hotărâtor. Au fost acești uriași (de pildă poporul *Rafaim*) ființe reale pe Pământ sau totul nu este decât mit și legendă? S-au aflat ei în legătură cu Elohim (*Dumnezeu*) și s-au impus în războaiele dintre oameni și „zei“, așa cum transmit tradițiile multor popoare antice din lume?

Ca să aflăm răspunsul, să privim mult mai departe de Vechiul Testament, în direcția Nordului îndepărtat și în legendele de acolo despre...

Fig. 99: Din povestirea veche egipteană despre Sinuhe a luat naștere povestea biblică a lui David și Goliath.

Bărbații din nord

- Aici ar fi de pildă *Loki*, jumătate zeu, jumătate demon uriaș, care poate lua diferite înfățișări: vultur, iapă sau somon.

- Sau în Edda. Aici se vorbește despre uriașul *Wafthrudnir*, cu a cărui înțelepciune se măsoară Odin.

- Există și uriașul original, *Ymir* (*Örgelmir*). În *Gylfaginning* este considerat tatăl tribului uriașilor. „Când dormea asuda, sub brațul stâng creșteau bărbatul și femeia, și un picior împreună cu celălalt dădeau naștere unui fiu, și așa i-au crescut urmașii. El se hrănea de la vaca Audumbla. Fiii Burs, Odin, Vili și We l-au omorât și din corpul său a curs atât de mult sânge încât toată rasa Reifriesen s-a înecai. Numai unul a scăpat, împreună cu familia sa și pe el uriașii îl numeau Bergelmir. El s-a dus repede la barcă și s-a salvat în ea.”

- La capătul cel mai îndepărtat al oceanului, într-o țară locuită de „nordici” și de uriași, îl întâlnim pe uriașul *Hräsvelg*, un fel de „vampir”, cunoscut și în Irlanda, dar și la maiiași. Acesta avea înfățișarea unui vultur, și aripile sale provocau furtuna, așa cum se spune și în legendele care provin din America Centrală.

- În Irlanda îl întâlnim pe *Bran*, pe uriașul *Brennus*, cu pseudonimul *Bendigeit*, cuvânt care are același sens ca și *Makarite*, porecla zeului Infernului. Într-o lupta Bran a fost rănit mortal. El a lăsat să i se taie capul pe care l-a trimis la Londra. El îl însărcinează pe cel care-i duce, ca atunci când ajunge în oraș să se așeze la masă și să rămână acolo șapte ani.

- Mai există apoi uriașul *Balor*, un ciclop care își lasă pleoapa sprijinită de către patru bărbați, ca să nu cadă jos. Dacă în timpul luptei armata dușmană privea în acest ochi, cădea secerată. Acesta amintește de ciclopul Polyphem din *Odisea*.

- Din vremea legendarului *Merlin*, vrăjitorul din Wales, cunoaștem povestea a doi uriași, *Gog* și *Magog*, care au răspândit groaza în ținut. Prin urmare, Merlin l-a trimis la regele Arthur pe tânărul uriaș *Gargantua*, care i-a sugrumat pe amândoi coloșii. Interesant în cazul tuturor acestor legende este faptul ca întâlnim de multe ori aceleași detalii pe continente sau insule aflate la mii de kilometri unele de altele, între care, dacă ar fi să ținem seama de cunoștințele științifice ale epocii noastre, nu putea să fi existat nici o cale de comunicare.

- *Cuchulainn* este considerat eroul tribului celtic. Fiecare din ochii săi are 7 globuri oculare, fiecare mână 7 degete și fiecare picior tot câte 7 degete. Atunci când trei vrăjitoare sub înfățișare de corb l-au adevmentat să încalce tabu-ul și să mănânce carne de porc, el și-a pierdut forța supraomenească și a murit.

- El șchiopăta ca și *Wotan* cel cu un ochi, dar a devenit ca și *Thor*, un fel de *Taranis* galic (zeul celt al cerului și al furtunii la gali). Uriașul

negru irlandez este într-un anume sens fratele uriașului negru al maașilor și, ca și Thor, stăpânul fulgerului.

- Mai există și irlandezul *Curoi*. El îmbracă înfățișarea unui uriaș al Infernului, provoacă furtuni nimicitoare și se luptă cu *Cuchulainn*, devenit Zeul Soarelui. Astfel ne aflăm din nou în fața mitului gnostic al luptei dintre zeul luminii și zeul întunericului, mit care se întinde până în Evul Mediu, fiind reprezentat prin lupta dintre Sfântul Mihail și balaur.

- Din tradițiile englezești aflăm despre o epocă a uriașilor. Aceste tradiții vorbesc de o perioadă în care uriașii trăiseră acolo. Și sanctuarul Stonehenge a fost pus în legătură cu uriașii, fiind numit în vechile legende drept „Locul de dans al uriașilor.”

- Și uriașul irlandez *Ysbaddaden* are un singur ochi. Sprâncenele sale atârnă astfel încât el trebuie să le sprijine cu furculițe mici. Și întotmai lui *Balor* și privirea sa poate ucide dușmanul.

- În Germania facem cunoștință cu *Rübezah*, spiritul muntelui. Legende despre uriașul și totodată spiritul muntelui, transmise deja începând cu anul 1783 într-o formă scrisă, prezintă asemănări puternice cu povestirile despre zeul Odin din miturile germanice. În vechile legende este numit și Tännchel, cel care a aruncat în aer stâncile care blocau apa. Rinului între Pădurea Neagră și Vogesen.

- În 1812 a apărut volumul de basme al fraților Grimm Aici, în istorioara despre *croitorașul cel viteaz* găsim prezentarea a doi uriași, care păreau a fi o calamitate de nestăpânit dar care s-au ucis reciproc din cauza unor conflicte special provocate.

Și ar mai fi multe de spus, totuși considerăm că a fost suficient pentru tema noastră.

Cum și unde să-i integrăm pe uriași? Ei nu se potrivesc nici cu Creaționismul, dar nici cu Evoluționismul. Trebuie să recunoaștem că acest subiect este periculos pentru dogmele care și așa se clatină, căci problema uriașilor, a titanilor și a epocii hiperboreice-atlantidiene de care ei sunt strâns legați, impune automat întrebarea despre posibila lor origine extraterestră.

Să mergem la dovezi...

Uriași găsiți în Asia și Africa

Să facem o mică excursie în a doua jumătate a penultimului secol, pentru a arăta că de multă vreme se duce o dispută între *știința consacrată* și curajoșii pionieri ai cercetării. Antropologul și geologul olandez Prof. Dr. Eugene Dubois deja la sfârșitul penultimului secol, cu ocazia săpăturilor din Sumatra a făcut descoperiri senzaționale. El auzise de un craniu care fusese descoperit în apropiere de Wadjak, pe insula Java. Cei de acolo știau că în *Trinil* la Rio Solo se găseau oase neobișnuit de mari ce proveneau de la uriașii numiți *Rakasas*, și din acestea puteau fi găsite bucăți în toate templele din Java și Bali. Dubois a început să sape și a găsit dinți, cranii și alte bucăți de oase.

După o cercetare și o analiză temeinică, el a publicat în 1894 primul său studiu despre *Pithecanthropus erectus*, oamenii-mairnuță care se deplasau în poziția verticală. În taberele ortodoxe a întâmpinat respingere, fiind chiar acuzat de înșelăciune, căci o verificare la fața locului era imposibilă, având în vedere pericolele care ar fi putut să apară. Dubois nu s-a lăsat însă descurajat, chiar și cu riscul de a întâmpina opoziție din partea tuturor. În 1895 a organizat o expoziție a lucrărilor sale. În combaterea acestui studiu s-a intervenit chiar și cu elementul spiritual, spunându-se că e o *blasfemie să îi atribui lui Adam un cap așa de grotesc și un corp așa de grosolan*. “

Asemeni altor câțiva oameni de știință curajoși dinaintea sa, Dubois a trebuit să renunțe. Cu știința și spiritualitatea contra sa, destinul îi era pecetluit. Dovezile sale le-a cedat unui muzeu, unde timp de 30 de ani au stat depozitate într-o ladă. Între timp Dubois a murit.

În 1937, 40 de ani după descoperirea sa, muncii sale i s-a acordat valoarea corespunzătoare, recunoscându-se că *omul de la Trinil* a fost probabil un strămoș al omului, un uriaș care a trăit acum aproximativ 500.000 de ani. S-a mai acceptat și că „*acest om aparținea probabil unei rase de uriași care a dispărut din cauza cutremurelor și a inundațiilor într-o epocă în care Java – pe atunci unită cu India și China – aparținea continentului asiatic*.”

Lui Dubois, i-a urmat marele antropolog german și renumitul prof. Dr. F. Weidenreich. Când i s-a prezentat un os uriaș provenind de la maxilarul inferior, el i-a dat numele de *Pithecanthropus robustus*,

căci dezvoltarea craniului său, a dinților ș.a.m.d, corespundea aceleia a omului de Java, cu singura diferență că el trebuie să fi fost „*înalt de 5-6 m*“. Weidenreich a mai primit apoi din Java încă un os de la maxilarul inferior supradimensionat. Acesta trebuie să fi aparținut unui „*uriaș cu o înălțime de 3 până la 4 m.*“, și l-a denumit *Meganthropus palaeojavanicus* (om uriaș din vechea Java).

Cercetătorul german a făcut dovada afirmațiilor sale în 1946, în „*Apes, Giants and Man*“. Între timp a apărut și o scriere a lui despre descoperirile importante ale oamenilor uriași făcute – tot la Java – de către renumitul paleontolog prof. Dr. Gustav Heinrich Ralph von Koenigswald.

Pentru Koenigswald, *Meganthropus* reprezenta o ramificație de dimensiuni uriașe de la linia principală de dezvoltare a omului. El găsisese și câțiva dinți uriași, asemănători dinților umani, pe care i-a atribuit unei ființe mai mari, *Giganthropus*. Prin aceasta el înțelegea o maimuță-om recentă, uriașă (posibil o specie înrudită cu urangutanul). Cele mai vechi urme sunt de circa un milion de ani. O specie mai mică a *Giaganthopiticus* (lat. maimuță uriașă) pare a avea șase milioane de ani. Paleontologii pornesc de la ideea că maimuțele uriașe au devenit tot mai mari în decursul evoluției. Ele au trăit preponderent în Vietnam și China. Cercetările au scos la iveală că aceste maimuțe uriașe cântăreau aproximativ 500 kg. și aveau circa 3 m înălțime. Un gigant în adevăratul sens al cuvântului dacă ne gândim că un mascul gorilă are 1,85 m înălțime și 300 kg. De ce *Giaganthopiticus* au dispărut brusc de la orizont acum circa 200.000 de ani, nu se știe. Multe alte întrebări legate de teoria evoluționistă au rămas fără răspuns.

Și în cazul altor cercetări scenariul s-a repetat. Și au trecut 33 de ani până când *Homo habilis*, care a trăit acum 1.750.000 de ani în ținutul african Tanganjikasees, a fost recunoscut ca un strămoș al omului.

În cercetările lor, oamenii de știință au descoperit resturile-fosile ale strămoșilor omului și ale uriașilor. După cercetări și analize în taberele consacrate a existat același refuz total, ceea ce a condus în multe cazuri la o reorientare a muncii curajoșilor pionieri. Așa i s-a întâmplat printre alora, și anatomistului și paleoantropologului Raymond Dart, care, împreună cu colegul său Prof. Dr. Robert Broom s-a implicat în disputa din Africa de Sud, fără a mai putea să se sustragă urmărilor pe parcursul întregii sale vieți. În anul 1936 cei doi au reluat săpăturile și au dat peste diferite schelete, pentru care au ales denumirile de

Australopithecus transvaalensis și *Paranthropus robustus*. Acești strămoși ai oamenilor au trăit în grote sau în adăposturi primitive datate geologic ca având 120.000 până la 800.000 de ani. Este clar că Dart a fost învinovățit că ar fi un „*pseudo om de știință*“. În 1946 el a publicat o scriere cu titlul „*The South African Fossil Ape-Man*“.

Dart avea dreptate dar adevărul nu trebuia să iasă la lumină, căci reprezenta o declarație de război pentru știința, consacrată și imaginea acesteia despre lume. De data aceasta, „Comisia pentru monumente istorice din Africa de Sud“ a depus oficial plângere împotriva lui Broom și l-a acuzat de *distrugerea straturilor geologice din grote și prin aceasta de înlăturarea unor dovezi importante pentru cercetările viitoare*.“

Lui Broom i-a fost interzisă orice activitate în domeniul antropologiei preistorice. El însă nu a renunțat, și puțin mai târziu Universitatea din Johannesburg i-a permis reluarea săpăturilor. El a găsit o fosilă-bazin, după care se putea vedea clar că posesorul avusese un mers în poziție verticală.

Mai târziu a găsit dinți, care erau cu jumătate mai mari decât cei descoperiți anterior. Pentru acești *oameni maimuțe* uriași el a ales denumirea *Paranthropus crassidens* (Cei cu dinții puternici). „Dinții puternici“ semănau cu cei găsiți la Java. Ulterior au fost descoperite alte oase, între care și unul de la maxilarul inferior, care aparținea unui uriaș extrem de mare. Cu vremea au amuțit multe voci critice ale oamenilor de știință și chiar ale reprezentanților taberelor spirituale. Tocmai aceștia ar trebui să se simtă mai în siguranță, și să își simtă confirmate astfel „Scrierile sfinte“, căci tocmai acolo stă scris că Pământul a fost populat odinioară de uriași. Dar până în ziua de azi reprezentanții celor două tabere – creaționiștii și evoluționiștii – luptă împotriva descoperirilor moderne care confirmă că miturile au adeseori o bază de referință reală.

Alte relatări despre descoperirea de uriași

În secolul al XIX-lea în Statele Unite au fost deschise multe movile funerare în care au fost găsite schelete omenești de dimensiuni de la 2,10 până la 3,70 metri. În acest sens există multe mărturii și însemnări ale indienilor din America de Nord care au vorbit despre o epocă în care pe Pământ au trăit uriași. Cei doi cercetători și autori

colegi Klaus Dona și Reinhard Habeck relatează în cartea lor „În labirintul inexplicabilului“ despre alte descoperiri:

- În jurul anului 1800 au fost descoperite în Williamson Country și White Country, schelete cu o lungime de peste 2,10 m.

- În 1879, în movila funerară din apropiere de Brewersville, indiană a fost găsit un schelet mare de 3,40 m.

- În 1883 soldații, au găsit la săpăturile din Lompock Rancho, California, un schelet masculin de 3,70 m. Scheletul era îngropat cu scoici și pietre care aveau gravuri indescifrabile. În plus în mormânt a fost găsit și un topor din piatră. O altă ciudățenie: pe maxilarul superior și pe cel inferior, uriașul avea două rânduri de dinți.

- În 1926 lucrătorii din mină au descoperit într-o galerie a minei de cărbuni Eagle din Bay Creek (Statul federal Montana) oase de la maxilare omenești. Spre marea surprindere a antropologilor dinții se aflau într-un strat al rocii, veche de cel puțin 30 de milioane de ani.

- Într-un mormânt din Utah, după cum relatează autorii, se pare că au fost găsite mai multe schelete omenești, toate peste 2,20 până la 2,40 m. Câteva oase indicau chiar dimensiuni ale corpului de până la 3 m. În morminte au mai fost găsite și alte obiecte (sandale, părți de năvod). S-au mai găsit și semne de scriere necunoscută, scrijelite în pereții de piatră. Cercetările ADN nu au fost încă efectuate (2004).

- În 1998 o echipă de arheologi italieni a descoperit în grotle din Bolivia schelete omenești de peste 2,40 m înălțime.

Cei doi autori, Dona și Habeck relatează despre alte urme interesante și despre scheletele de uriași din Ecuador. Pater Carlos Vaca se pare că ar fi găsit în anul 1962, într-o grotă din provincia Loja, 70% dintr-un schelet omenească. Înălțimea presupusă a fost de 7,60 m. La începutul anilor 1990 părțile scheletului au fost studiate de 11 oameni de știință ecuadorieni. Ei au ajuns la concluzia că într-adevăr ar fi vorba de un os uriaș. Și cele mai noi cercetări întreprinse în Austria par să confirme același lucru. Astfel, un profesor de anatomie de la Universitatea din Viena a putut identifica una din părțile scheletului ca fiind osul occipital. Profesorul a adăugat însă uimit, ca acest om trebuie să fi avut o înălțime de 7,50 m.

Mai există și alte relatări și descoperiri care ar putea fi amintite aici, și în America de Sud în mod special în viitorul apropiat va mai ieși câte ceva la lumină, cel puțin așa presupune Klaus Dona. În anii

trecuți au fost organizate diferite expediții, printre altele în Ecuador, care în momentul de față nu sunt definitive. În plus și acolo există diferite legende despre uriași: În Popol-Vuh, cartea sfântă a maiasilor Quiche (Codex Ramirez 1883) scrie că Quimaies din Valle de Mexico erau uriași. Și de asemenea în cele trei perioade maiase din Mexic dintre potopuri au existat uriași, precum fiul zeilor *Hunahpu*. Și la azteci întâlnim astfel de referiri.

De altfel și în țara faraonilor se fac trimiteri la uriașii din preistorie. Despre regele Sathenes se spune de pildă, că el era înalt ca un uriaș. Cronicarii spun că el ar fi fost înalt de cinci coți și trei laturi de palmă de câte 2,85 de metri. Asta ar explica uriașele sarcofage ale vechilor egipteni, pe care le găsim azi în muzee sau în temple (spre exemplu în Sakkarā).

Uriași albi în Mexic

Aite tradiții vorbesc despre uriașii albi:

„Când luna și soarele pătrunseseră întunericul, uriașii au vrut să vadă exact răsăritul și apusul soarelui. Ei au mers până departe, unde i-a oprit marea, acolo unde locuiau albi. În cele din urmă au vrut să se înalțe până la soare și de aceea au hotărât să construiască un turn. Atunci Creatorul a spus celorlalți zei: „Nu e drept ca muritorii să se înalțe până la noi.” Și au distrus cu fulgere și tunete opera uriașilor, care au fugit îngroziți. Iar oamenii, care până atunci vorbiseră pe Pământ o singură limbă, au fost separați, și au început să vorbească limbi diferite.”

Acest text mexican relatează conform unor tradiții străvechi despre sosirea uriașilor în America. O altă cosmogonie mexicană veche vorbește despre patru epoci preistorice, fiecare dintre ele distrusă de catastrofe naturale. În prima epocă *Tezeatlipoca* a devenit soare, iar oamenii de atunci erau uriași. Prin îndrăzneala lor ar fi provocat sfârșitul acestei perioade, spunându-se că s-a lăsat un întuneric greu și jaгуarii i-ar fi mâncat pe uriași. Aztecii consideră cultura de la Teotihuacan cu piramidele ei mari din nordul Mexicului ca fiind apogeul preistoric al unei lumi apuse, în care au trăit uriași, căci numai acești uriași ar fi putut înălța astfel de construcții masive ca în Teotihuacan sau asemeni piramidei mai mari a lui Cholulas. O legendă populară a mayașilor din Yucatan spune că patru uriași sprijineau bolta cerească în cele patru puncte cardinale.

„Sunt cele patru Bacabs despre care se spune în tradiții, că una ar fi fost foarte albă și avea teritoriul în nord, unde sufla un vânt rece, care purta lucrurile spre est,”

Și în miturile despre facerea lumii ale culturii *Tiahuanacu* de la lacul Titicaca din Bolivia (Anzii) apar uriașii albi. Din America de Sud antică îi cunoaștem și pe vechii zei/ aducători ai culturii, precum *Quetzalcoatl*, *Kukulcan*, *Virachcha*, *Kontiki*, *Mamkocha* și alții.

Ei au fost „marii învățători albi” ai stăpânilor olmecilor, toltecilor, maiășilar, aztecilor și incașilor, care au venit odinioară de peste apele mari. Toltecii și maiășii susțin că străinii au venit din nordul îndepărtat și că s-au întors acolo.

În *Popol Vuh*, cartea sfântă a maiășilor se vorbește despre „zeii albi”. Prințesa Papan – sora lui Montezumas – îi aștepta. Iar atunci când de peste ape în locul „zeilor albi” a venit Hernan Cortez, acesta fiind tot un alb, cuceritorilor spanioli le-a venit foarte ușor să domine, căci erau luați drept zeii albi, despre care vorbeau vechile tradiții.

Pater Cristobal de Acuna scria în 1639 în relatarea sa despre ținutul Amazonului, în capitolul 63, despre „*Râul uriașilor*”. Este vorba despre Purus, care izvorăște la est de Cuzco, din Anzi. Pe malurile sale ar fi trăit – printre alte triburi – și uriași, *Curiguere*s, care atingeau o înălțime de 16 lungimi de mână.

În încheiere să citim aprecierea cercetătorului și autorului Marcel Homet din opera sa „Fii Soarelui”:

„Și nu bântuiți prin cele mai multe legende ale popoarelor? Cetățile nordice ale zeilor au fost construite de giganți. În miturile grecești titanii au fost primii copii ai cerului și pământului, titanii au luptat împotriva zeilor și uriașul Atlas a fost pedepsit să poarte bolta cerească pe umerii săi. Au existat și ciclopi, pe seama cărora este pusă ridicarea zidurilor ciclopice. Nu vorbește Platon de atacul unei „mari puteri” asupra „atenienilor originari”, care nu erau în nici un caz atenienii epocii sale? Într-un mod aparte ne farmecă Platon cu cuvintele sale, pe care le pune în gura lui Kritias: „Scrierile vorbesc despre o forță mare care a cucerit odinioară statul vostru, o forță care a venit de dincolo de Oceanul Atlantic, aruncându-se în luptă cu sfidare împotriva Europei și a Asiei. Căci pe atunci marea era navigabilă. Înainte de locul de confluență, ceea ce voi numiți în limba voastră coloanele lui Hercule, exista o insulă. Aceasta era mai mare

decât Libia și Asia Mică la un loc; cei care călătoreau pe atunci puteau să treacă pe alte insule și de aici pe continentul care era dincolo, înconjurat de acea mare... Să ne amintim că au trecut nouă mii de ani de când, cum spuneam, s-a iscat război între cei care locuiau dincolo de coloanele lui Heracle, și toți cei care locuiau în interiorul lor..." Uriașii au rămas în memoria oamenilor, drept cei care au trăit în timpuri legendare și au făcut construcții de piatră uriașe. Și urmele lor descoperite de noi înșiși în nordul ținutului Amazonia au fost însoțite întotdeauna de monumente megalitice care cântăreau mai multe tone. Unde era patria acestor „uriași” și a urmașilor lor, care au putut să se dezvolte în condiții exterioare foarte favorabile ca o specie de oameni foarte înalți, contrastând ca „giganți” cu oamenii mici, crescuți în alte condiții? Totul indică că patria lor originară s-ar fi putut afla pe continentul insulă dintre Europa și America, locul unde inițial condițiile climaterice erau foarte favorabile dar care apoi s-a scufundat."

Rezumat despre Atlantida, Hiperboreea și uriași

Rezumând, putem concluziona că pretutindeni în lume în tradițiile orale sau scrise se vorbește despre un loc originar arctic. De-a lungul mileniilor cunoștințele despre o rasă de oameni foarte dezvoltați s-au conservat și s-au înrădăcinat în subconștientul diferitelor popoare, în acest context vorbim despre vârste ale lumii care descriu lungile perioade de dezvoltare și de migrație. Ceea ce a declanșat plecarea din regiunea arctică au fost condițiile climaterice.

Ce a evidențiat această rasă de oameni în mod special? Simplu fapt de a spune că erau „zei uriași” nu este suficient. Cu siguranță sumerienii, egiptenii, grecii, culturile central – și sudamericane au numit această rasă „zei”, din motive subiective: frică, respect, apreciere etc. Dar asta nu înseamnă că ei nu erau ființe materiale. Poate că motivul unei astfel de credințe s-ar afla în faptul că vremurile despre care povestesc miturile, sunt cu mult timp în urmă. Se vorbește mai mult de caracteristicile lor speciale, așa cum putem deduce din învățăturile din „Vatan”. VATAN este imaginea esoterică despre lume a strămoșilor noștri germanici, oglindită în rune și în arborele vieții – un fel de Biblie a Nordului. Și în VATAN se vorbește de o origine extraterestră a omenirii originare de la Pol. Aici trebuie să facem o remarcă.

De ce tocmai această origine extraterestră a fost înăbușită cu toată puterea până astăzi de câteva secte religioase și politice? – Este lesne de înțeles: pierderea puterii!

Am discutat îndelung dacă să cităm aici „teoria raselor-rădăcină” a teosofilor, ori nu, și ne-am hotărât că e mai bine să renunțăm. După Helena P. Blavatsky există cinci rase-rădăcină: rasa polară, hiperboreeană, lemurieni, atlânții și rasa de azi. Problema este că teosofia îi descrie pe hiperboreeni drept ființe pur suprasensibile – ceea ce e nu numai că pentru noi este de neconceput, dar nu corespunde nici cu miturile grecilor, toltecilor ș.a.m.d, și nici cu dovezile scheletice descoperite, ori cu prezentările în care uriașii veneau din nord cu nave de zbor.

Dacă presupunem că au existat într-adevăr uriași – nu numai în America de Sud, ci și în Egipt – atunci pietrele nu ar părea așa de „mari” în comparație cu dimensiunile corpului. Cu toate acestea, suntem de părere că în acele vremuri a existat o tehnică – să ne gândim din nou la tibetani și la Edward Leedskalnin (care dădea impresia unei forțe supraomenești).

Zei „albi” – evident de dimensiuni mari – erau foarte probabil și zeii egiptenilor. Mulți dintre ei erau blonzi, aveau capete uriașe cu o formă puticulară și erau cu mult mai avansați decât contemporanii lor. Doriți să știți cum arătau acești zei egipteni?

Poftiți...

Capetele lunguiețe

Fig. 100 (stingă): capul unei regine necunoscute, 1350 îHr. la Muzeul Egiptean din Berlin.

Fig. 101 (dreapta): Nefertiti.

Această specie a fost prezentă nu doar în Egipt, după cum dovedesc craniile și scheletele găsite. Să trecem iarăși Atlanticul și să mergem în capitala statului Peru, în Lima. În „Muzeul de aur“ privat se pot vedea câteva craniile ale foștilor domnitori, toate uriașe.

Să privim mai îndeaproape la unul din imensele cranii lunguiete expuse. În cazul lui, s-a dovedit medical că nu a fost modelat în asemenea fel în copilărie, ci a crescut într-un mod natural. Dar acest aspect stă pe locul doi, căci ceea ce atrage atenția în primul rând este volumul său, dublu față de al unui om obișnuit. Mumia acestui domnitor are 2,70 m lungime. Este gigantic, mai ales dacă facem o comparație cu peruanii, care sunt mici de statură, circa 1,60 m înălțime. Pelerina domnitorului este țesută din aur și are 2,50 m lungime. Epoletii sunt de două ori mai mari decât cei ai fotbalistilor de azi și mănușile din aur, expuse acolo au mărimea rachetelor de tenis.

Noi am citit și raportul întocmit de autorul și docentul american Glenn Kimball (el a ținut o prelegere la conferința de cercetare din Nevada) în urma unei vizite într-un alt muzeu privat din Peru. În acesta erau expuse alte mumii incașe ale căror corpuri aveau înălțimea de până la 3 m și purtau de asemenea îmbrăcăminte țesută în aur.

Ce nebunie! Imaginați-vă cum ar fi dacă în fața dumneavoastră ar sta un bărbat cu o înălțime de 2,70 m....

Fig. 102: Echnaton - nu numai că avea capul alungit în spate, dar prezenta întocmai ca și ceilalți din specia sa, bazinul lat și o burtă mare.

Fig. 103: Au existat pe atunci rase diferite în Egipt? Ființa mai mare are față de celelalte o cu totul altă formă a capului, puternic trasă spre spate.

Fig. 104 și 105: Artefacte de capete alungite.

Fig. 106: Craniul unui domnitor peruan de 2,70 m înălțime.

Craniile din Malta

Să ne întoarcem la regiunea Mării Mediterane, și vom găsi cranii asemănătoare și în Malta. În templul megalitic de la Hal Saflieni (astăzi aflat în patrimoniul cultural UNESCO) au fost dezgropați oameni cu cranii uriașe, și nu unul singur, ci mulți! Ca vârstă sunt plasați între 4100 și 2500 de ani î.Hr. Ai impresia că acești oameni ar aparține unei cu totul alte specii, realizând cumva legătura dintre Mesopotamia și Vechiul Egipt. Și anume este vorba de o specie care este pomenită în vechile scrieri drept omul-șarpe sau omul-reptilă.

Scurt istoric

Până în 1985, craniile acestor ființe descoperite în templele preistorice malteze din Taxien, Ggantja și Hal Saflieni au putut fi văzute în mazeul arheologic din Valletta. De atunci însă, ele nu mai sunt accesibile. Mai există astăzi doar fotografiile cercetătorului maltez Dr. Anton Mifsud și ale colegului său Dr. Charles Savona Ventura, care pot dovedi existența craniilor și pot arăta anormalitatea acestora.

Au fost văzute și cranii monstruoase la care se observau schimbări de formă. Un craniu crescut cu totul altfel, prelungit și considerabil mai mare decât toate celelalte, și la care lipsește sutura în săgeată

(*Sutura sagittalis*) ridică mari semne de întrebare. Exact acest lucru apare la craniile din Malta. Cui au aparținut ele?

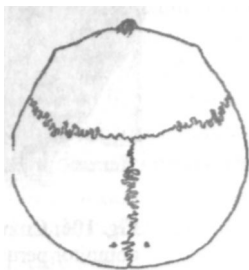

Fig. 107 (stânga): Craniul unui om normal.

Fig. 108 (dreapta): Cap alungit din Malta, mai mare mai voluminos și fără *Sutura sagittalis*.

În templul Hal Saflienti se găsește o fântână închinată zeiței mame. Acolo a fost descoperită o mică statuie a unei zețe care doarme și un artefact cu o gravură ce înfățișează un șarpe. În special unul din aceste crani este de interes pentru noi: el prezintă un *Dolichocephalous* foarte dezvoltat, o parte posterioară prelungită a calotei craniene, iar *sutura sagittalis* lipsește. Acest lucru este imposibil din perspectiva anatomicilor și a medicilor. Dar cazul este cunoscut în întreaga lume nu numai din punct de vedere patologic, al anormalităților pe care le prezintă, ci prin faptul că partea lunguiață nu a luat naștere prin modelare, ci pe cale naturală – conform rezultatelor cercetărilor. Lucrurile par să se complice și mai mult: pe ambele insule Gozo și Malta a existat în perioada preistorică un așa-numit cult al șarpelui cu preoți-șerpi. Este cumva posibil ca acest craniu să fi aparținut unui astfel de preot-șarpe? Sau unei preotese-șarpe?

S-a apreciat că prin această formă lunguiață către partea posterioară a craniului ar fi putut să se dea unei persoane înfățișarea asemănătoare cu un șarpe, căci printr-o astfel de așezare a mușchilor feței, ochii, ca și pielea au fost trasi mult în sus, și înspre spate. În plus, greutatea mult mai mare a craniului în partea posterioară ar fi putut cauza chiar probleme în ceea ce privește mersul vertical al acestor ființe. Să se fi târât ele ca un șarpe sau ca o șopârlă?

Interesant este de asemenea și faptul că printre craniile găsite a fost și unul la care anormalitățile constatate (craniul lunguiet) au luat

naștere printr-o modelare intenționată. În acest mod a fost văzută clar diferența între ceea ce era modelat, și ceea ce era creat natural. Iar aceasta arată mai departe, că maltezii încercaseră să îi „modeleze” pe unii copii și să îi facă asemeni „oamenilor-șarpe”.

Ce înseamnă acest lucru pentru noi?

Craniile au fost datate aproximativ în anul 2500 î.Hr., ceea ce înseamnă sfârșitul epocii megalitice malteze. Au fost acești oameni-șarpe ultima castă de preoți care nu se amestecase cu populația de rând înainte să dispară total de pe suprafața pământului? Sau ei nu au dispărut, ci doar s-au retras? Poate în lumea subterană? Când fenicienii au sosit trei sute de ani mai târziu și au cucerit Malta, ei au înălțat acolo un templu pentru zeița mamă, pe care o numeau *Astarte*, zeița a cărei față semăna cu cea a unui șarpe! Fuseseră descoperiți oamenii-șarpe?

Istoria Maltei se acoperă cu scheletele din Egipt, găsite de renumitul prof. Walter B. Emery (1903-1971) în anii 1930 în Sakkara. Aceste schelele, pe baza vârstei lor și a locului în care au fost descoperite, au fost clasificate ca aparținând epocii predinastice. Craniile mult mai mari și prelungite spre partea posterioară, au arătat clar, faptul că această grupă nu avea nimic de-a face cu populația normală, iar în plus aceștia aveau părul deschis la culoare, uneori blond, erau de dimensiuni mari și cu o structură osoasă mult mai puternică. Emery a explicat aceste schelete ca aparținând castei preoțești, care nu se împerechea cu populația obișnuită, ci doar cu cei asemeni lor, el fiind convins că aceștia erau *Schemsu Hor*.

Schemsu Hor sunt pomeniți în listele cu regi de la Abydos, iar Emery scrie unnătoarde despre descoperirile sale:

„*Câte finalul mileniului al IV-lea î.Hr. a apărut poporul, cunoscut sub numele de „elevii lui Horus” (Schemsu Hor), o castă aristocrată care domina și guverna întregul Egipt. Teoria despre existența acestei rase este confirmată de descoperirile făcute în mormintele predinastice din partea de nord a Egiptului Superior, resturile anatomice ale indivizilor găsiți prezentând cranii mai mari și o creștere mai mare decât a populației autohtone. Această creștere este atât de mare, încât este exclus ca cele două popoare să aibă aceeași proveniență, să se tragă din aceeași linie rasială.*”

Să fie aceste ființe îngerii căzuți despre care se spune în Vechiul Testament? Să fi fost vreuna din aceste ființe chiar „șarpele” care i-a

ademenit pe Adam și pe Eva? Poate că nu e așa de eronat, căci în cadrul documentelor Qumran există „Testamentul lui Amran“, în care scrie:

„Unul dintre ei avea o înfățișare înfricoșătoare – asemeni unui șarpe, iar pielea sa avea mai multe culori. Fața îi era ca cea a unui șarpe cu ochi uriași.“

Acesta nu este însă singurul izvor în care se vorbește despre Adam, Eva și „șarpele“ din paradis. Stefan a tratat acastă temă acum mulți ani, în cartea sa, „Pe urmele zeilor“ și a făcut trimitere la alte izvoare interesante. În opera lui R.A. Boulay acesta folosește vechi scrieri ebraice, pe care vechii ebraici le-au scos intenționat din Biblie, din cauza unor aspecte penibile. Printre aceste izvoare a fost și Haggada (o culegere de tradiții orale ale rabinilor). Din această Haggada, Boulay citează o istorie a lui Adam și Eva:

*„Primul rezultat a fost că Adam și Eva erau goi. Înainte corpul lor fusese acoperit de o **piele groasă** și învăluit în norul splendorii. Abia ce încălcase ei legea ce le era impusă, că norul de splendoare și pielea cea groasă au căzut, și ei stăteau în picioare acolo, în goliciune și rușine.“*

Mai departe, Boulay citează și o versiune gnostică despre Adam și Eva:

„Acum Eva a crezut în cuvintele șarpelui Ea a privit popul. A luat din fructele lui și a mâncat, i-a dat și bărbatului ei din ele, iar el a mâncat la rândul său. Apoi spiritul lor s-a deschis. Căci, atunci când ei mâncau, le-a apărut lumini cunoașterii: ei au știut că în ceea ce privește cunoașterea ei erau goi. Când ei și-au văzut creatorii, li s-a făcut rușine căci erau făpturi animale. Au înțeles multe lucruri.“

În aceste texte găsim unele referiri la o posibilă înfățișare de reptilă a lui Adam și a Evei. Și înțelegem de ce creștinii de odinioară au îndepărtat multe scrieri vechi.

Indicii că ar fi existat o castă preoțească cu înfățișare de șarpe nu numai în Malta, ci și în Egipt, găsim și în picturile de perete, precum și prin statuile care prezintă oameni cu capete de șarpe. Și descoperirile de schelete și cranii indică faptul că au existat într-adevăr acești „semizei“. Captivant, nu-i așa?

Ar trebui amintit că au existat atât oameni-șarpe care stăteau în poziție verticală, cât și oameni-șarpe care se mișcau prin târâre. Autorii

Vittorio Di Cesare și Adriano Forgione sunt de părere că această rasă de preoți-șarpe a domnit mai întâi în Egipt, până să se extindă și să ajungă în Malta, de unde în jurul anului 2500 î.Hr. a dispărut. Alți cercetători sunt însă de părere că ei ar fi venit din Europa către Malta și de aici în Egipt, deci dezvoltarea s-a produs dinspre nord.

În Egipt ei au mai supraviețuit câteva milenii și în 1351 î.Hr. au adus pe tron pe unul de-al lor, pe cel mai cunoscut și totodată cel mai misterios rege egiptean pe care îl cunoaștem – *Echnaton*!

Echnaton avea, întocmai ca și sora sa, Nefertiti, un craniu uriaș, lunguiet, un corp altfel modelat față de egiptenii „normali“, iar fața sa avea o înfățișare particulară – era trasă spre spate, cu buze și urechi mari, plasate cu mult mai în spate. Să fi fost Echnaton și rudele sale urmași ai oamenilor-șarpe?

Fig. 109: Echnaton

Au fost Elohimii „dinastia zeilor“ în Egipt? Și să fi fost semizeii și uriașii, servitorii lui Horus, *Schemsu Hor* urmașii lor direcți?

Pentru a înțelege aceste lucruri, să pătrundem acum în această epocă a „zeilor“...

Zep Tepi - Prima epocă

Egiptenii au crezut că țara lor a fost condusă la început de o dinastie a marilor zei, al căror ultim Horus a fost fiul lui Isis și Osiris. Lui i-a urmat o dinastie a ființelor pe jumătate asemeni zeilor, așa-numiții slujitori ai lui Horus, care au făcut apoi loc regilor egipteni istorici.“

În vechile tradiții egiptene se vorbește despre „prima epocă“ (*Zep Tepi*) și se povestește despre *Neter* și *Schemsu Hor*, slujitorii lui *Horus*. Prin urmare, înainte de regii dinastici sau „lumești“, al căror șir a fost inaugurat de faraonul Menes, au existat două epoci predinastice. În timpul primei epoci, Egiptul a fost condus de *Neterus*, până când a urmat regatul lui *Horus*, fiul lui *Isis* și al lui *Osiris*. Epocii lui *Neter* i-a urmat așa-numitul *Schemsu Hor*. *Schemsu Hor* erau slujitorii lui *Hor*, care au dus mai departe în epoca regilor dinastici arborele genealogic al lui *Horus*. Epoca dinastică a început cu *Menes*, primul faraon al Egiptului Inferior și Superior, circa 3100 î.Hr.

A existat prin urmare o epocă inițială, când zeii înșiși au domnit. După această epocă, atunci când zeii au dispărut, au domnit un fel de „semizeii“, care au încercat să ducă mai departe pe cât de bine posibil, munca „zeilor“. Abia după a urmat epoca egipteană „oficială“, istorică (vezi fig. 3)

Să pătrundem acum în această epocă, și vom începe cu...

Cronicarii arabi

Cea mai cunoscută mărturie arabă care există este opera „Hitat“ a cărturarului religios Ahmad Al-Makrizi (1364-1442 d.Hr). Este o culegere de texte arabe culte, scrise de medici, arhitecți sau alți cărturari, care se ocupă de istoria și topografia Egiptului. Abia în secolul al XX-lea părțile ce prezentau istoria au fost cercetate în amănunt de Hugo Bunz. El a constatat că Al-Makrizi pentru partea de istorie a preluat câteva propoziții și uneori chiar pasaje de text mai mari de la istorici arabi mai vechi (parțial chiar același text). În capitolul „Piramidele“ Al Makrizi a rezumat toate documentele cunoscute ale timpului său de care dispunea și le-a așternut pe hârtie.

El susține că Marea Piramidă nu a fost construită de Cheops, ci de regele clarvăzător Saurid. Dumnezeu însuși l-a inițiat pe acesta în „cunoașterea stelelor“ și i-a dat de știre că asupra Pământului se va abate o catastrofă și va rămâne doar un rest de lume, iar acolo vor fi necesare științele. Prin urmare, *Saurid*, alias *Thot*, alias *Hermes Trismegistos* a construit Marea Piramidă:

Există oameni care spun: primul Hermes (Saurid/Thot), care a fost numit drept „întreitul“ datorită calităților sale de profet, rege și înțelept (el este cel pe care ebraicii îl numesc Enoch, Jiul lui Jared, al fiului lui Mahalalei, al fiului lui Keium, al fiului lui Enos, al fiului lui Seths, al fiului lui Adam – și peste ei fiind Mântuirea – și aceasta este Idris), a citit în stele că va veni potopul. Atunci a pus să se construiască piramida și să se pună la adăpost tot pentru ce își făcea el griji că se va pierde ori va dispărea, pentru a proteja și păstra lucrurile.“

Istoriograful arab Abd Al-Hakam spune:

„După părerea mea piramidele au putut fi construite numai înainte de potop; căci dacă ar fi fost construite după, atunci oamenii ar fi știut de ele.“

Chiar și deja amintitul preot Manetho, care își trăgea cunoștințele din inscripțiile de pe coloanele templelor secrete subterane ale Tebei, vorbea de un...

Potopul

După Gilgameș și mărturiile Bibliei, găsim și la azteci, maiiași, în hinduism, la indienii hopi și la multe alte popoare arhaice confirmarea pentru un mare potop. Interesante și totodată uimitoare sunt asemănările între diferitele surse. Scenariul și conținutul sunt întotdeauna aceleași. Într-o operă personajul principal se numește *Noah* (ca și în Biblie), în alta *Utnapishtim* (în Epopeea lui Ghilgameș), în alta *Tiu-sudra* (la sumerieni), sau *Atrahasis* (la acadieni). Și irocii, indienii-chibcha, indienii-guarani și incașii vorbesc despre un mare potop.

Pe lângă cele aproape două sute de mărturii orale și scrise din întreaga lume, care vorbesc despre potop au fost descoperite și dovezi arheologice pentru o mare inundație în orașul sumerian *Ur*, vechi de peste 6.000 de ani. Oamenii de știință au descoperit un strat gros de doi metri și jumătate de lut saturat de apă, care acoperea o suprafață de peste 100.000 de metri pătrați. Aceasta cuprinde un teritoriu de la nord de Bagdad până la coasta Golfului Persic, o regiune din care fac parte teritorii din Iranul, Irakul și Kuweitul de azi. Din cauza dimensiunilor stratului de Pământ oamenii de știință au ajuns la concluzia că valurile furtunii au avut dimensiuni gigantice și că probabil toți oamenii culturii sumeriene, care nu s-au pus la timp la adăpost și-au găsit moartea.

Alexander și Edith Tollmann scriu în cartea lor „Și totuși potopul a existat“ următoarele:

„A meritat să nu consideri marile tradiții ale popoarelor ca legende și mistere, ci, pe baza conținutului de adevăr din nucleul lor să ai încredere în evenimentele principale fixate prin tradiție...”

Dacă ne amintim nașterea și trecerea culturilor superioare, vedem cum apune un mare ciclu solar acum circa 10.000 de ani î.Hr. Exact atunci s-a încheiat și ultima epocă a ghețarilor. Și ce se întâmplă când se încheie o epocă a ghețarilor? Tocmai asta – gheața se topește! Este de înțeles că s-au produs inundații catastrofale. Pentru oamenii cu o anumită pregătire, acest lucru a fost previzibil și era logic, ca înainte de aceste inundații, scrierile, aparatele tehnice și altele asemănătoare să fie puse în siguranță.

Totuși cine au fost acești oameni care — cine știe din ce motiv - au fost în stare să își dea seama că sfârșitul epocii ghețarilor și topirea gheții vor duce la o ridicare a nivelului mării? Cu siguranță ei aveau o anumită cultură și călătoriseră mult, în comparație cu ceilalți. Poate că aveau și cunoștințe astronomice și puteau chiar să socotească ciclurile solare? Poate că au avut chiar posibilitatea să privească lumea de sus? Ca dintr-un avion? Poate că nu ei înșiși, poate cineva care îi alimenta pe ei cu cunoștințe?

Despre asta tocmai am aflat – despre atlânți și hiperboreeni care veneau cu nave spațiale. În acest sens vorbesc și artefactele – avioane, găsite în Columbia. Pilotul și constructorul de avioane model Peter Belting le-a reconstruit pe acestea – și ele au zburat ireproșabil!

Dacă se cunoștea deci călătoria aeriană, atunci înseamnă că totul putea fi observat de sus: dispunerea maselor de gheață, regiunile de coastă ș.a.m.d. Din nou ne punem întrebarea cine i-a învățat pe atlânți și pe hiperboreeni toate aceste lucruri? La asta vom ajunge imediat...

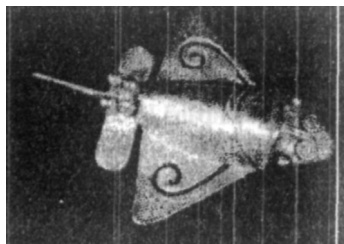

Fig. 110 și 111: În jurul anului 500 d.Hr. au fost găsite în Columbia aceste avioane de aur, pe care arheologii le-au considerat păsări sau insecte. Totuși inginerii care se ocupă de călătoriile în spațiu au privit aceste artefacte și le-au certificat drept elemente de construcție aerodinamică foarte moderne, care nu apar în natură. În 1995, pilotul german și constructorul de avioane model Peter Belting a adus o decavadă în acest sens, construind avioanele prin imitație, la mărime de un metru, acestea depășind toate așteptările. De la decolare, aterizare, rulaj și până la looping, totul era posibil, fără să apară vreo defecțiune aerodinamică.

Să mai privim odată enunțurile lui Manetho și Al-Makrizi referitoare la Thot, despre care aflăm tot felul de minunății: din scrieri străvechi s-a aflat că acest *Saurid*, alias *Hermes Trismegistos*, alias *Henocha*, alias *Thot*, a fost cel care, din cauza potopului de care se aflase că va urma, a dat ordin să se construiască Marea Piramidă și tot

el a scris și isteria „zeilor“. Așa cum relatează Manetho, aceste inscripții trebuie să fi fost așezate cu mâna proprie pe coloane, de însuși marele aducător de cultură egipteană Thot. Se spune că cel de-al doilea fiu al lui Thot, Agathodaimon, după potop ar fi transcris cu trudă pe foi de papirus acele „scrieri ermetice“, care apoi ar fi fost duse din nou în temple secrete subterane.

Cine era acel Thot învăluit în mister?

Thot (în egipteana veche: *Djehuti*) joacă în vechile tradiții care au luat naștere în preajma construirii Marii Piramide, un rol hotărâtor. Mărturiile despre Thot ne conduc înapoi către centrele preoților din Hermopolis (gr.: *orașul lui Hermes*) și în cele din urmă și la Heliopolis (gr.: *Orașul soarelui*), locul de unde acționa el pe atunci.

Thot are mai multe nume. Este cunoscut ca „Hermes cel mare de trei ori“ (*Hermies Trismegistos*) și este pus pe aceeași treaptă cu Surid sau Saurid, Idris, Onuris și cu Enoch din Biblie. Thot, adeseori prezentat cu cap de ibis este pe de o parte, din perspectivă mitologică, privit ca un secretar al zeilor, un „secretar“ pentru orice acțiune a acestora. Pentru vechii egipteni el era mai ales un aducător de cultură și păzitor al secretelor, o figură centrală a lăcașului preoțesc din Heliopolis. Pe de altă parte, el este văzut ca un *stăpân al timpului*, ca cel care „*taie timpurile, lunile și anii*“.

Simbolic, această calitate este redată de imaginea în care el notează anii, întecmai ca pe un răboj, în nervura unui palmier. Acest răboj, împreună cu condeiul de scris constituiau cele mai importante atribute ale sale. Condeiul îl face să se distingă drept stăpânul scribilor și al scrisului. Astfel, bibliotecile și arhiva, precum și *Casa vieții* stau sub semnul protecției sale (*Păzitorul însemnărilor*). Biblioteca templului său din Heliopolis era renumită; se vorbea de ganguri secrete și ascunse, în care s-ar afla depozitate rolele de papirus scrise de mâna sa. Tradițiile spun că pînă cunoaștere, Thot a dobândit și puterea asupra lucrurilor. El avea „*putere de vrăjitor*“. Se folosea și de aparate ciudate, de pildă de o „*oglinză fermecată*“ (videotelefon), în care putea să vadă lucruri îndepărtate. Se vorbește și despre „*o pasăre care asculta și cânta*“, cu al cărei ajutor el putea primi vești din depărtare (Telefon/radiotelefon). Din inscripții vechi aflăm că acest Thot a venit pe Pământ cu „*nava sa*“. Alte legende povestesc că zeitatea (*Thot*) ar fi

coborât din cer pe o floare de lotus“, într-o epocă originară, dându-le castelor vechilor preoți egipteni cunoștințele sale.

„I-a fost încredințată justiția, atunci când zeii și oamenii s-au înmulțit, având nevoie de o reglementare a relațiilor lor. Astfel, zeii și oamenii i-au lăudat înțelepciunea cu care el a fixat și a introdus prin regulamente slujbele și jertfele. El i-a învățat pe oameni scrisul și arta vorbirii. Le-a arătat funcționarii cum trebuia să îngrijească templele și palatele pentru zei și regi. Nimic nu a fost uitat de înțelepciunea sa, nici arta negoțului cu țesături și împletituri, arta vânătorii și a cultivării ogoarelor...”

Thot și cei șapte înțelepți din Edfu

Referiri la o epocă predinastică – perioada dinaintea numărătorii oficiale a timpului de către egipteni – găsim între altele și pe pereții templului din Edfu, care se află între Luxor și Assuan, în Egiptul Superior. Templul din Edfu, așa cum îl știm astăzi, a fost înălțat între 237-57 î.Hr. Părți din zidul vestic înconjurător interior și exterior trimit la construcții mai vechi, cu mii de ani în urmă, până în epoca piramidelor.

Textele de pe pereții templelor ne furnizează numeroase date despre epoca predinastică, fiind considerate de cărturarii de azi drept singurele frânturi păstrate dintr-o cosmogonie mult mai veche și mai vastă (învățătura despre nașterea Cosmosului). În texte slujitorii lui Horus sunt înlocuiți și amestecați cu alte „ființe mitice“, care odată sunt zei, altădată oameni, și care sunt prezentați permanent drept aducători de cultură și păzitori ai cunoștințelor de-a lungul secolelor.

Egiptologul E.A.E. Reymond de la Universitatea Manchester a susținut că textele ar conține indicații ascunse despre „anumite evenimente mitice... Punerea pietrei de temelie, construirea și folosirea templelor istorice ar fi plasate într-un timp mitic. Templul istoric devine opera zeilor înșiși și o formațiune cu caracter mitic. Asta ne face să concluzionăm că, potrivit reprezentărilor credinței de atunci, templul istoric era o continuare directă, o proiectare și o oglindire a unui templu mitic, care la începutul lumii a intrat în existență...”

Începutul lumii este „prima epocă“, Zep Tepi, perioada despre care am vorbit deja și la care trimite și o piatră memorială aflată între ghearele Sfinxului. În această „primă epocă“ aflăm că Thot, zeul artei

scrisului, a copiat într-o carte *cuvintele înțelepților*, o carte care descria poziția anumitor „coline sfinte“ aflate de-a lungul Nilului. Titlul acestei cărți pierdute fără urmă suna, potrivit inscripțiilor, în felul următor: „Descrieri ale colinelor epocii originare“. „Colinele originare“ ar fi, după părerea multor experți tot una cu grupul stâncos pe care se găsesse piramidele.

Vechile inscripții ale templului de la Edfu fac referință la un grup de *șapte înțelepți*, care „*reprezentau singurele ființe-zeități care știau cum ar trebui făcute templele și orașele sfinte*“. Ei au fost cei care au pregătit Lucrările de construcție de pe „colinele originare“. Aceste lucrări, la care a luat parte și Thot au cuprins amenajarea și ridicarea templului mitic originar din epoca originară. Dacă prin colinele originare înțelegem de fapt platoul Giseh, atunci, cu ajutorul inscripțiilor, putem explica Marea Piramida ca fiind un „templu al epocii originare“, înălțat de înțelepți cu îndrumarea lui Thot.

Egiptologii de azi nu s-au contrazis prea mult în privința informațiilor despre cei *șapte înțelepți* și despre identitatea acestora. Ei au constatat că cei șapte înțelepți au jucat un rol hotărâtor „*În cadrul teoriei mult mai cuprinzătoare și mai generale despre originile regiunilor sfinte și ale templelor lor*“.

Descrierea înțelepților mai scoate la iveală unele aspecte semnificative. De pildă, imaginile potopului, în care „apele originare“ încep să se retragă încet, din ele înălțându-se „colina originară“ ne amintesc de Arca lui Noe de după potop.

Inscripțiile de la Edfu din Egiptul Superior spun că cei șapte înțelepți ar veni de pe o insulă, din „*patriarhimilor oameni*“. Textele relatează că această insulă a fost nimicită de un potop. Distrugerea a fost bruscă și cei mai mulți din, locuitorii zeități „au murit înecați. După ce puținii supraviețuitori au ajuns în Egipt, ei au devenit „*zeii constructori, care au acționat în epoca originară... care au făcut să crească descendența zeilor și oamenilor*“.

Un alt indiciu ne oferă și templul de la Dendera, aflat la nord de Edfu. Acolo, inscripțiile ne spun că „*marele plan*“ urmat de constructori, „*era notat în scrieri vechi pe care slujitorii lui Horus le-au înmănat acestora*“.

Cei șapte înțelepți din Sumer

Despre cei *șapte înțelepți* se vorbește de altfel și în alte surse. În vechea tradiție babiloniană ni se povestește că ei au trăit „*înainte*

de marele potop" și au înălțat zidurile orașului sfânt Uruk. Conform listelor cu regi sumerieni, *Enmeduranna* a fost cel de-al șaptelea rege înainte de potop și a domnit în Sippar, înainte să devină înalt preot și să primească numele de Enmeduranki.

Din corespondența unui rege asirian aflăm despre un alt rege, care, se spune, ar fi depășit în știință pe „*toți înțelepții din lumea de jos*“, căci ar fi fost un urmaș al înțeleptului Adapa. De la un alt rege, de data asta babilonian, aflăm că el ar poseda „*o înțelepciune care ar depăși de departe ceea ce se află în scrierile lui Adapa*“. Ei fac referințe la Adapa, înțeleptul de la *Eridu* (centrul regelui *Enki* din Sumer), căruia Enki i-a transmis o cunoaștere vastă, o „*largă înțelegere*“ a „*ar-borelui Pământului*“ și prin aceasta, secretele științelor pământene. Enki a fost domnitorul divin și întruchiparea înțelepciunii.

Cei șapte înțelepți în India

Și în tradițiile indiene întâlnim tot șapte înțelepți, aici fiind numiți *Rishi*. Ei au supraviețuit potopului și au primit însărcinarea de a transmite mai departe către generațiile viitoare înțelepciunea vechii lumi. Întotdeauna când cei *șapte înțelepți* apar în vechile mituri, ei sunt considerați drept supraviețuitorii luminați ai unei catastrofe căreia i-a căzut victimă întreaga omenire. Ei creează un nou început într-o nouă epocă (în Vechiul Egipt al „primei perioade“).

Rezumăm:

Aducătorii de cultură precum Thot nu sunt zei, dar au fost școliți de către zei (sau de semizeii), pentru a transmite omenirii cunoașterea și totodată de a o păstra. Din păcate, însemnările despre Thot păstrate nu sunt numeroase. În Cartea lui Enoh însă, găsim relatări amănunțite despre cum Thot (alias Enoh) se afla în legătură strânsă cu *Elochimii* și despre cum a părăsit el Pământul de mai multe ori pe parcursul vieții, folosindu-se de obiecte de zbor.

Cartea lui Enoh

Dacă citim în cartea „necanonizată“ a lui Enoh aflăm despre faptele lui Thot din perspectivă ebraică. El a fost inițiat de „zeul“ biblic în mistere și secrete, căci „*Enoh umbla tot timpul cu Elochimii*“

Cine sunt *Elochimii*? În Geneza din Vechiul Testament se spune:

*„Lăsați-Ne să facem oameni, care să fie asemeni Nouă...”
și ei au văzut „cât de frumoase erau fiicele oamenilor și le-au luat
de soții pe acelea pe care le-au vrut.”*

Elohimii sunt aceia care au venit din ceruri pe Pământ, au creat omul și s-au însoțit cu femeile oamenilor – ei au fost ființe extrapământene!

Omul de știință scoțian James Bruce (1730-1794) a descoperit într-o călătorie în Etiopia trei exemplare ale Căiții lui Enoh. Biserica etiopiană ignora regulamentul instituit de capii bisericești superiori, și astfel cartea lui Enoh a ajuns în canonul bisericii abisinienilor. În plus, a mai apărut și o versiune slavonă. Conform opiniei oamenilor de știință, originalul a luat naștere în cel de-al doilea secol precreeștin. În Cartea lui Enoh îi întâlnim și pe așa-numiții *fii ai zeilor* (ca și în prima carte a lui Moise 6, 1-4). Aici ei sunt numiți îngeri. Despre coborârea lor se relatează amănunțit în capitolele șapte și opt:

«S-a întâmplat în acele zile, când oamenii se înmulțiseră, să fie născute fiice minunate și frumoase. Și când îngerii, fii ai cerului, le-au văzut pe acestea, au început să ardă în focul iubirii și au spus: „Veniți, lăsați-ne să ne alegem femeile dintre urmașii oamenilor și să facem copii cu ele.” Atunci Sam-Jaza, conducătorul lor le-a spus: „Mă tem că vă este frică de acest plan și eu singur va trebui să ispășesc această vină.” Dar ei au replicat: „Noi toți jurăm și ne luăm angajamentul unii față de alții că nu ne schimbăm intențiile, ci ne urmăm planul.” Atunci au jurat cu toții și și-au luat angajamentul unii față de alții. „Erau 200 la număr cei care au coborât pe Ardis, vârful muntelui Armon. Și-au luat femei, fiecare a ales pentru sine, s-au apropiat de ele, au locuit cu ele și le-au învățat magia, rugile și folosirea rădăcinilor și a copacilor. În plus, Azazel le-a arătat oamenilor cum să-și facă săbii și cuțite, scuturi și platoșe, cum să-și confecționeze oglinzi, brățări și podoabe, cum să folosească fardurile, să-și înfrumusețeze sprâncenele, să folosească pietre prețioase, astfel încât toată lumea a fost transformată. Și toți au început să uite de zeu. S-a răspândit desfrâul și ei au păcătuit și au stricat totul în calea lor. Amarzarak i-a învățat pe toți vrăjitoria și folosirea rădăcinilor, Armers i-a învățat dezlegarea vrăjii, Barkajal observarea stelelor, Akibeel semnele, Tamiel i-a învățat astronomia, și Asaradel mișcarea lunii...”»

Această scriere ne povestește că Enoh a petrecut circa 70 de ani din viață printre oameni. Ceilalți 295 de ani a fost învățat și pregătit de elohimi pentru a se întoarce la oameni și a transmite acestora cunoștințele, asemenea unui, „maestru divin“. Nașterea și viața lui Enoh au avut un curs firesc. Nu se pomenește nimic despre o naștere neobișnuită, „nepământească“. Jared și soția lui Baraka l-au zămislit pe Enoh, după cum spune Cartea Jubileelor 5, 16. Mai departe aflăm că elohimii plănuiau ceva deosebit cu acest Enoh:

„Acesta este primul pui de om dintre cei care au fost născuți pe Pământ și care au învățat scrierea și știința.“ (Cartea Jubileelor 5,16)

Cea mai mare parte a vieții sale Enoh și-a petrecut-o departe de familia sa, la fiii zeilor, la Elohimii. Se spune astfel:

„Și el era plecat dintre copiii oamenilor...“ (Cartea Jubileelor 4,23)

„...și nimeni dintre puii oamenilor nu știa unde era el ascuns, unde se afla și ce s-a întâmplat cu el. Tot ce a întreprins el pe timpul vieții sale s-a petrecut cu păzitorii și cu sfinții.“ (Enoh 12, 1-2).

„Și el a stat la îngerii lui Dumnezeu șase jubilee (circa 300 de ani) și ei i-au arătat tot ce este pe pământ și în ceruri... și el și-a însemnat totul.“ (Cartea Jubileelor 4,21-22).

Există descrieri detaliate despre călătorii și viața petrecută la Elohimii. Următorul extras din „Cartea Jubileelor“ este foarte interesant. În timpul șederii sale la Elohimii el a aflat ceva foarte important, un lucru pe care oarecum îl știa (Enoh 14, 24, 15,1):

«Atunci a venit către mine un sfânt și m-a trezit, m-a ridicat și m-a adus la poartă; eu însă mi-am ferit fața... și atunci vocea lui s-a auzit: „Nu te teme Enoh, vino și ascultă-mă!“»

Vocea a continuat, spunându-i lui Enoh:

«Du-te și vorbește cu păzitorii cerului care te-au trimis să te rogi pentru ei: „De ce v-ați părăsit cerul, ați dormit la femei și ați zămislit precum pământului fii uriași? Deși ați fost sfinți, v-ați pătat de sângele femeilor, ați făcut copii cu sângele cărnii, ați răvnit la sângele omenesc și ați pus mai presus carnea și sângele...“» (Enoh 15, 2)

Elohimii au fost bineînțeles foarte supărați din cauza comportamentului unora dintre ei, al acelor care s-au amuzat cu fiicele pamân-

tonilor... La sfârșitul vieții sale, după ce petrecuse cea mai mare parte a vieții sale la Elohim, Enoh s-a întors pentru ultima oară la familia sa – el avea cu soția sa șase fii și o fiică – pentru a-și îndeplini misiunea:

„Acei sfinți m-au trimis pe Pământ spunându-mi: vestește totul fiului tău Metusalah...” (Enoh 81,5)

El avea o evoluție oarecum predestinată și din punctul de vedere al timpului. Astfel, în Cartea lui Enoh 81,6, citim:

„Te vom lăsa un an la copiii tăi, până când te întremezi pentru a-i învăța, a le scrie și a le lăsa mărturie totul. În al doilea an te vom lua din mijlocul lor.”

Misiunea lui Enoh era de a transmite urmașilor săi tot ce a primit de la Elohim:

„Și acum, fiul meu Metusalah, îți voi povesti toate acestea și le voi scrie pentru tine; îți dezvălui totul și o să-ți înmănez cărțile care explică acestea.” (Enoh 82,1) *„Și acum cheamă-i pe toți frații tăi și adună-mii pe toți fiii mamei tale...”*

Enoh își îndeplinise misiunea, așa cum i se ceruse. El a transmis toată cunoașterea sa către urmașii săi, între care se afla și nepotul său Lamesch (fiul lui Metusalah): *„Bunicul meu Enoh mi-a dat într-o carte învățătura tuturor secretelor:... , care i-au fost și lui încredințate...”* (Enoh 68, 1)

Dar Enoh nu a fost singurul care avea legătură cu „zeii”. La o astfel de concluzie ne conduc pasaje din cartea a doua a lui Moise:

„Muntele Sinai scotea fum, pentru că Domnul a coborât pe munte cu foc; și fumul s-a ridicat, precum cel din vatră, încât tot muntele s-a clătina.”

Așa ne spunea profetul *Ezechiel* în relatarea sa din secolul al VI-lea î.Hr., o descriere detaliată a unei nave spațiale și a cosmonauților ei (vezi *Ezechiel* 1,4-28 și 2,12-13). Autoarea Gisela Ermel, în tratatul „Unde au rămas ei?”, enumera cele mai diverse legături cu „zeii” care au fost clar formulate în aproape toate religiile lumii, în miturile și tradițiile despre Creație și naștere. Este cunoscut exemplul profetului *Elias* care, mergând cu un „car de foc” spre cer, a dispărut:

„...privește acolo un car de foc cu cai de foc... Și Elias mergea prin furtună către ceruri...” (2. Regi 2, 11-12).

Autoarea a găsit și alte personaje „care pleacă”, despre ele pomenindu-se în tradițiile mitologice și s-a ocupat și de „obiectele de zbor” ale acestora.

«Putem zâmbi când auzim de „care de foc“ și „cai de foc“, dar cu siguranță vechii noștri urmași nu au știut să descrie altfel „Caii“ ca mijloc de locomoție prin spațiul ceresc nu au fost doar o invenție a Bibliei. Și în mitologie există cai zburători, de exemplu:

ALBORAK: calul argintiu al arhanghelului Gabriel, pe care se pare că ar fi făcut o călătorie în ceruri profetul Mohamed;

BALACHO: un cal din mitologia indiană, pe care puteau zbura chiar 500 de călători;

SLEIPNIR: un „armăsar de bronz“ din mitologia germanică, care era în stare să călătorească prin spațiul cosmic. El ar fi zburat de la Asgard spre Pământ și invers. Era „animalul de călărie“ al zeului Odin;

HOFWARPNI: de asemenea un cal zburător cunoscut germanicilor. Gna, mesagera zeiței Freya îl folosea atunci când era trimisă de zeiță „cu treburi în toate colțurile lumii“;

PEGASUS: numele inițial al acestui cal zburător din mitologia greacă pare să fi fost, „Fulgerul și tunetul lui Zeus“.»

În „Dicționarul religiilor“ la rubricile „*Drumurile Zeilor*“ și „*Călătoriile cerești*“ găsim alte indicații despre călătoria cerească a lui *Isaia*, despre călătoriile cosmice ale lui *Mohamed*, despre *Agni*, zeul focului în religia vedică, despre „preaînțeleptul“ *Utnapischtim* din *Epopoea lui Ghilgameș* și despre tânărul divin *Ganymeds*, care a dispărut în Olimp. Toate acestea devin mai ușor de înțeles dacă ne gândim că vechea însă neînțeleasa cunoaștere despre „mesagerii zeilor“ a devenit de cele mai multe ori mit, fiind transmisă oral de-a lungul secolelor sau chiar milenilor.

Fiii zeilor au coborât din ceruri, s-au însoțit și împerecheat cu fiecele pământului și au avut loc răpiri – în nave spațiale! Iar referitor la asta teologii și oamenii de știință pot zice ce vor: este un fapt sigur!

Teoria aceasta ne duce însă departe de *Atlantida* și de *Hiperboreea*. Dacă până acum am considerat că „aducătorii de cultură“ erau pur și simplu doar vizitatori evoluți, veniți de pe alte continente, ne-am înșelat cu siguranță. Ne pusesem mai devreme retoric întrebarea, de unde aveau *atlanții* și *hiperboreenii* cunoștințele lor de matematică, astronomie, arhitectură, statistică ș.a.m.d, și de unde cunoșteau ei călătoria spațială? De la acești *Elohim*? De la ființe extrapământene?

Exact despre asta ne vorbesc plăcuțele scrise sumeriene. Din ele aflăm cine erau Elohimii, de unde veneau ei și cum de au ales tocmai Pământul? Pe tăblițele de lut sumeriene acești vizitatori nu se numeau *Elohim*, ci...

Anunnaki

Englezul Sir Austen Henry Layard a primit în 1840, din partea Muzeului Britanic misiunea de a efectua primele săpături în porțiunea dintre cele două fluvii, Tigru și Eufrat. Printre colinele uriașe (numite în ebraică *tells*) acesta a descoperit în decursul mai multor ani, vechi orașe sumeriene. Dar, odată cu dezgroparea vechilor orașe „biblice“ au fost scoase la iveală și cele mai vechi mărturii scrise de până acum ale strămoșilor noștri: mai multe mii de tăblițe de lut și cilindri rulați vechi. Aceasta descoperire a făcut senzație!

Informațiile au fost foarte cuprinzătoare și au reconstituit imediat o imagine clară a societății de atunci: tratate vechi, texte de lege, dispoziții regale, documente de căsătorie, prescripții medicale, scrieri filosofice, teologice și istorice. Foarte interesante erau însă istoria Creației și probabil, cea mai veche hartă astronomică din lume!

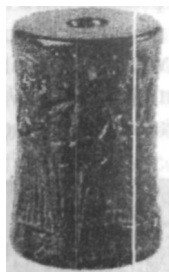

Fig. 112 (stâng!): Sigiliul cilindric VA/243

Fig. 113 (dreapta): Imaginea de pe cilindru înfățișează cea mai veche hartă astrolgică a lumii.

După cât se pare, sumerienii posedau cunoștințe vaste despre sistemul nostru solar. Mulți oameni de știință au afirmat pe bună dreptate că, în cazul unuia din sigiliile rulate ar fi vorba de o veche hartă astronomică. Cilindrii aceștia erau o invenție a vechilor sumerieni, comparabili cu o piesă de tipărire din ziua de azi. Erău cilindri mici, formați

de obicei din pietre semiprețioase. Aveau o lungime de circa 2,5-7,5 cm și erau lați de două degete. Pe suprafața exterioară erau încrustate diferite motive. După ce cilindrii erau înfășurați în lut moale, rezulta un model unitar – ei erau un fel de *Comic*. Această tehnică a fost folosită în toate culturile târzii din regiunea aflată între: cele două fluvii (babilonienii, asirienii, akadienii).

Sigiliile cilindrice prezintă scene din viața de zi cu zi, de pildă scene mitologice, evenimente istorice și acțiuni care s-au petrecut cu sute și mii de ani înaintea producerii cilindrilor rulați

„Harta astronomică VA/243“ devenită între timp celebră și aflată în prezent în Muzeul Pergamon din Berlin, nu este singura dovadă scrisă despre cunoștințele astronomice ale sumerienilor, dar cu siguranță este cea mai interesantă. Sistemul nostru solar, așa cum ne este el cunoscut astăzi a fost reprezentat la dimensiuni corespunzătoare pe cilindrii rulați de către astronomii din vechime.

„Harta astronomică VA/243“ ne prezintă în ordine corectă pe micul Mercur, la aceleași dimensiuni pe Venus și Pământul, apoi Luna (satelit al Pământului), Marte și planetele mai mari Jupiter și Saturn, planetele gemene Uranus și Neptun și, în final, Pluto. Spre deosebire de sistemul nostru solar de azi, vechea hartă întocmită de astronomii antici ne mai arată în plus o **planetă necunoscută, plasată între Jupiter și Marte**.

Din această hartă reiese clar că astronomii din vechea cultură sumeriană cunoșteau sistemul nostru solar cu toate planetele lui. Privind stadiul nostru actual de cunoaștere, acest lucru înseamnă că strămoșii

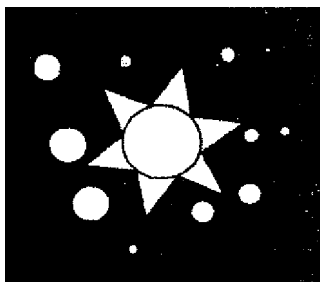

Fig. 114 (stânga): Sistemul nostru solar, așa cum este prezentat pe sigiliul rulat, cu o planetă în plus.

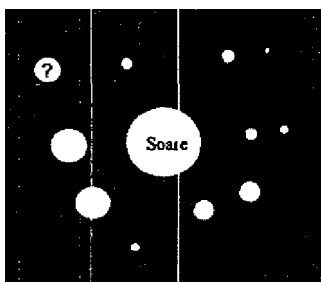

Fig. 115 (dreapta): Sistemul nostru solar cu o planetă în plus, necunoscută pentru noi.

noștri dispuneau de cunoștințe care nouă ne-au parvenit abia în ultimii o sută de ani îiau mai bine zis pe care le-am *reprimat*. Astăzi, între Marte și Jupiter se găsește un cordon de asteroizi.

Din tăblițele sumeriene aflăm următoarea istorie a sistemului nostru solar: mai întâi se povestește despre sistemul nostru solar originar, care era format din trei planete (Soare, Mercur și Tiamat). După ce au luat naștere alte planete, sistemul solar a ajuns să aibă în afară de Soare, încă nouă planete. Apoi din spațiul exterior a mai pătruns în sistemul nostru solar încă o planetă - *Nibiru*. Ea a trecut pe lângă Neptun, Uranus și Saturn. Din cauza apariției sale și a modificărilor survenite în forțele gravitaționale ale tuturor planetelor (căci ea a pătruns în direcție opusă) s-au produs mari explozii și catastrofe, în urma cărora au luat naștere noi sateliți. A avut loc o ciocnire între Tiamat și unul din sateliții lui Nibiru... După ce Nibiru a mai parcurs o orbită în jurul Soarelui, s-a produs și cea de-a doua și ultima coliziune. Unul din sateliții lui Nibiru/ Marduks a aruncat în aer partea superioară a planetei Tiamat. Această parte a fost aruncată într-o nouă orbită, unde a întâlnit un satelit (Kingu). Ele au format o pereche, devenind Pământ și Lună.

Cea mai importantă mărturie scrisă pentru noi vine însă din Mesopotamia, „Hpoepa lui Atrahasi“, păstrată într-o stare destul de bună. Ea relatează nu numai despre epoca de *dinaintea* potopului și despre dezvoltarea omului pe: Pământ, ci și despre faptul că planeta Nibiru era locuită! Epopea vorbește despre *Anunnaki* (*Aceia veniți din ceruri pe Pământ*) care au sosit pe planeta noastră acum circa 450.000 de ani pământeni venind de pe Nubiru, o planetă care la fiecare 3.600 de ani face o rotație completă în jurul Soarelui nostru. Acești Anunnaki erau aflați în căutarea aurului, de care aveau neapărată nevoie pe planeta lor natală. Asta se petrecea după milioane de ani de la distrugerea planetei Tiamat.

Pentru Anunnaki, datorită resurselor (apă dăătoare de viață, vegetație intensă) Pământul a părut a fi cea mai potrivită planetă. Ei au ales Pământul!

Dar să rezumăm pe scurt cum arăta Pământul pe atunci: el se afla în mijlocul celei de-a doua mari epoci a ghețarilor (acum circa 430.000 - 480.000 de ani). O treime din suprafața de atunci era acoperită cu gheață. Nu ploua decât puțin. În timpul marilor epoci glaciare (prima a început acum circa 630.000 de ani) nivelul mării se afla estimativ cu circa 250 m mai jos; decât astăzi. Cauza era faptul că pe continente apa exista

sub formă de gheață. Unde astăzi se află mări și coaste, în vremurile de atunci era pământ uscat

Pentru stabilirea primilor Anunnaki cele mai potrivite au fost luncele râurilor, ca de pildă lunca Nilului sau cea a Eufratului și Tigrului.

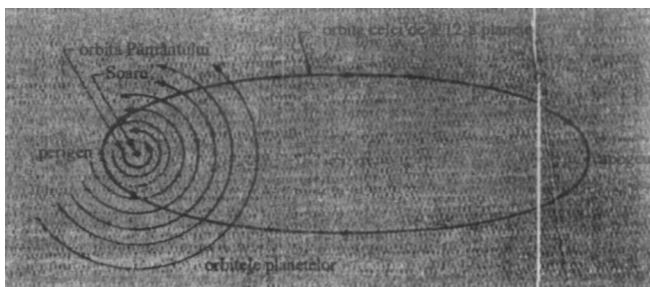

Fig. 116: Planeta Nibiru înconjoară Soarele odată la 3.600 de ani.

Primul grup de Anunaki a fost format din 50 de ființe, Ei au aterizat pe Marea Arabiei și au pornit în direcția Mesopotamiei, unde, la marginea mlaștinilor și-au întemeiat prima așezare pe Pământ (*Eridu = casa construită departe*).

Listele cu regi sumerieni descriu așezările și domniile primilor zece Anunnaki, dinaintea potopului. Timpul era pe aiunci măsurat în *Shar* (un shar = 3.600 ani = o rotație a planetei Nibiru în jurul Soarelui). De la prima aterizare și până la potop au trecut, conform textelor, 120 shar. În acest timp Nibiru a înconjurat Soarele de 120 de ori, asta însemnând 432.000 de ani pământeni.

Lista cu regi sumerieni prezintă cronologic domnitori, orașe și evenimente. Numele primului „zeu” de pe Pământ care a plănuit prima casă regală „divină” de la *Eridu* și din celelalte patru orașe, nu este din păcate, lizibil. Alte texte însă cad de acord asupra acestui aspect, numindu-l pe acest zeu *Enki* (*Stăpânul Pământului*), în arcadiană *EA* (*Stăpânul mărilor*). El mai avea și pseudonimul *Nudimmud* (*care poate face lucruri*). Era înțelept și aducător de cultură, un excelent om de știință, profesor și inginer. Enki era fiul lui *Amu* (*An*), stăpânul planetei Nibiru și al zeiței *Nummu*.

El a hotărât care să fie locul de la marginea mlaștinei și a poruncit: „Aici ne așezăm!” De atunci Pământul a fost sediul unde a guvernat Enki și principalul său lăcaș de cult. După ce Anunnaki s-au aflat

ani de-a rândul în căutare de aur în „Abzu“ (zăcământ adânc), muncind în grele condiții, au devenit din ce în ce mai nemulțumiți. Când fratele lui Enki, *Enlil* a vizitat mina, a avut loc o revoltă. Muncitorii nu mai puteau suporta... Printre altele și din cauză că în timpul muncii lor pe Pământ au fost supuși legilor gravitației, și astfel, procesului de îmbătrânire. **Aici ei îmbătrâneau mult mai repede!**

A fost convocat „Consiliul Zeilor“ la care a venit și marele stăpân al planetei Nibiru. Atunci Enki a găsit o soluție: să fie creat un *lulu*, un muncitor primitiv. Anunnaki au fost de acord.

Din descrierile sumerienilor reiese clar că primul om a fost creat artificial și cu un scop precis: el trebuia să lucreze pentru „zei“, să-și îndure soarta, sumerienii, numindu-l ***Lulu amelu*** (*muncitor primitiv*).

Când s-ar fi putut întâmpla asta?

Tăblițele sumeriene relatează: aproximativ 144.000 de ani (deci 40 shar) după aterizarea lor, care se pare că ar fi avut loc acum circa 450.000 de ani, s-a produs revolta acestor Anunnaki. Ceea ce înseamnă că *Homo sapiens*, strămoșul nostru a fost creat acum circa 300.000 de ani.

Când Anunnaki au venit pe Pământ în timpul epocii glaciare, este foarte probabil că au găsit aici un tip de om, pe care noi îl cunoaștem azi sub denumirea de omul de Neandertal. Până în ziua de azi oamenii de știință încearcă să-și explice de ce trecerea de la stadiul de primat la om, deci la *Homo sapiens* a durat așa de puțin. Această tranziție, numită în cercurile de specialitate „missing link“ a rămas până azi neexplicată.

Anunnaki au avut în tot cazul o problemă cu proprii lor oameni și au căutat o soluție. Aceasta a fost reprezentată de contemporanul lor primitiv pe care l-au găsit în ținutul lor. Ce a devenit acesta, aflăm cu exactitate din textele tăblițelor sumeriene, acolo prezentându-se și elementul de legătură dintre *homo erectus* și *homo sapiens*. Deci, primul *om-muncitor* (Adam) a fost creat artificial de către zeii Anunnaki. A avut loc o manipulare genetică care a declanșat o accelerare a procesului de dezvoltare a acestui tip de om. Conform vechilor texte, *Enki* a fost cel care a avut ideea decisivă, după ce i-a fost comunicată hotărârea creării unui „*Adam*“.

Cine a fost acest Enki – Creatorul lui homo sapiens?

Enki se pare că a fost fiul regelui acestor ființe extrapământene. Titlul „EN.KI“ înseamnă „stăpânul și principele Pământului“. Conform altor texte sumeriene, titlul acesta al lui Enki nu era foarte potrivit, întrucât acesta se pare că ar fi pierdut stăpânirea asupra multor părți din planetă, în favoarea fratelui său vitreg ENLIL, și aceasta din cauza nenumăratelor rivalități și intrigi la care stăpânii acestor extrapământeni plecau urechea.

Fig. 117: Pe un cilindru asirian este prezentată nașterea primului om.

Lui Enki nu i se atribuie doar „Crearea omului“, ci și multe alte realizări. Se spune că el a secat mlaștinile din Golful Persic, înlocuindu-le cu ogoare roditoare, ar fi pus să se construiască baraje și nave, și ar fi fost un bun om de știință.

Dar ceea ce este foarte important pentru noi, față de propria sa creație, el a fost milos. În textele mesopotamiene Enki este prezentat ca cineva care a intervenit în Consiliul extrapământenilor în favoarea rasei pământești. El a protestat împotriva multor orori pe care extrapământeni, inclusiv fratele său vitreg Enlil, le-au comis asupra oamenilor. Din tăblițe reiese că el nu dorea ca omul să fie sclav, dar în această privință a fost învins de voința celorlalți. Oamenii care nu erau pentru stăpânii lor nimic altceva decât animale de povară au fost tratați îngrozitor de acești stăpâni.

Tăblițele vorbesc despre foamete, boli și de ceea ce azi numim război biologic. Când acest genocid nu a mai provocat un regres suficient al populației umane, s-a decis ca oamenii să fie șterși de pe suprafața Pământului printr-un potop, mai ales acele creaturi care nu erau tocmai „reușite“ – ființele mixte, mutanții și oamenii animale.

Avem astfel aici o altă variantă a potopului...

Conform textelor sumeriene, Enki a povestit unui mesopotamian pe nume *Utnapischtim*, despre planul extrapământenilor și l-a sfătuit pe acesta să construiască un vapor și să plece pe mare, împreună cu familia, ceva aur, vite, câțiva meșteșugari și animale sălbatice.

Istoria lui *Noah*, vine, precum multe alte istorii ale Vechiului Testament, din scrieri mai vechi mesopotamiene. Ebraicii au schimbat doar numele și din mulții „zei“ au făcut doar unul, cel al religiei evreiești.

Dintre toate animalele slăvite de om, nici unul nu a fost așa de marcant și plin de semnificații ca șarpele, și aceasta pentru că șarpele era simbolul unui grup, care câștigase o mare influență în culturile timpurii ale ambelor emisfere. Acest grup era o frăție erudită, care se dedicase total răspândirii cunoștințelor spirituale și dobândirii libertății spirituale: „frăția șarpelui“. Ea lupta împotriva sclaviei ființelor cu suflet și a încercat să elibereze omenirea din sclavia extrapământenilor. (Cuvântul biblic străvechi pentru șarpe, este *nabach*, derivat de la cuvântul bază NHSH, care înseamnă *a descifra*, *a descoperi*). Întemeietorul „Frăției șarpelui“ a fost rebelul și totuși constructivul Enki. În texte scrie că Enki și tatăl său Anu aveau o vastă cultură spirituală și etică, și se pare că tocmai această cunoaștere este exprimată alegoric mai târziu în istoria biblică a lui Adam și Eva. Enki este considerat vinovatul care a dat omului cunoașterea despre originea sa, despre Creatorul (extrapământeni) și libertatea sa și l-a ajutat pe acesta să-și obțină libertatea spirituală. În grădina E.DIN, plantația cu copaci a ființelor Anunnaki, unde lucrau și câțiva sclavi Homo Sapiens, era interzis să mănânce dintr-un anumit pom – copacul cunoașterii.

De ce era interzis? Ce era așa de periculos la un măr? Să citim puțin din Vechiul Testament, să vedem cum scrie acolo că s-a întâmplat, în prima carte a lui Moise scrie așa:

«*Dar șarpele era mai viclean decât toate animalele de pe câmp pe care le-a creat Dumnezeu, și acesta i-a spus femeii: „Da, să fi zis Dumnezeu să nu măncați din toți copacii din grădină? – Atunci femeia i-a spus șarpelui: „Noi mâncăm din fructele copacilor din grădină; dar despre roadele copacului din mijlocul grădinii, Dumnezeu ne-a spus: „Nu măncați din acestea, nici nu le atingeți, ca să nu muriți!“ Șarpele i-a spus femeii: „Nu veți muri nici într-un caz, ci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca de acolo, ochii vi se vor deschide și voi veți fi precum Dumnezeu și veți ști ce e bine și ce e rău.“*»

Măcar în acest punct orice susținător al Vechiului Testament ar trebui să fie atent și să observe că „Durunezeul“ său minte! Căci Adam și Eva nu au murit...

Acest „Zeu“ nu era Creatorul însă, ci Anu, tatăl lui Enki și al lui Enlil, care știa de calitățile speciale ale mărului – căci era un măr-granat!

Și ce era așa de special la el? Despre asta vorbește Morpheu care, în bestseller-ul său „Matrix-Code“ privea programul creator în care trăim noi, din perspectivă științifică:

„Semințele mărului și coaja de la rădăcina copacului conțin o substanță specială - DMT (dimetiltereftalat). Dacă iei așa ceva, te simți dintr-o dată cuprins de o stare de iluminare. Asemenea bebelușilor, care practic sunt născuți cu un creier care este impregnat în DMT, având astfel o legătură directă cu hiper spațiul. DMT este exact substanța pe care o găsim în semințele mărului-granat. Și tocmai acest lucru se dorea a fi împiedicat în vremea lui Adam și Eva. Și astfel s-a petrecut momentul crucial din istoria omenirii: alungarea din Paradis!“

Mâncatul fructului și „cunoașterea“ care a urmat au fost de mare importanță, căci pentru oameni a apărut astfel posibilitatea de a se înmulți – printr-o devenire conștientă. Până atunci oamenii fuseseră doar hibrizi, încrucișări a două rase diferite. (Zecharia Sitchin interpretează textul sumerian în sensul că acesta prezintă oamenii ca un amestec între Anunnaki și Homo erectus, predecesorul lui Homo sapiens.)

Să ne oprim pentru un moment în acest punct: nu este această informație colosală? În Egipt, în Malta dar și în alte locuri ale lumii, găsim cranii de dimensiuni uriașe, ale căror formă și dispunere a mușchilor conduce către aceste timpuri ale ființelor cu înfățișare asemănătoare șerpilor, și care au parțial pielea îngroșată, dar mai ales prezintă cranii lunguiețe. În sulițele Qurnran, în gravurile malteze și în scrierile sumeriene, găsim indicii clare asupra faptului că odinioară a existat pe Pământ o rasă venită din „exterior“ care i-a „școlit“ pe oameni. „Șarpele“ din Vechiul Testament era conform tăblițelor sumeriene, Enki, fiul regelui Anunnaki-lor, și în același timp stăpânul planetei Nibiru, căreia acesta i se va opune. Enki a fost un eretic, pentru că nu a respectat poruncile, legile tatălui său, și s-a arătat prietenos, cu noua rasă, „omul“, dorind să o învețe și să o sprijine.

Să privim în Egipt: și acolo domnea unul din acești regi cu cranii lunguiețe – Echnaton, care a intrat în istorie drept un „rege eretic“!

El s-a opus vechilor principii ale domnitorilor anteriori, a făcut reforme și a schimbat multe lucruri. Având în vedere aceste relatări, ar trebui să ne punem cu prudență următoarele întrebări: Anunnaki și Enki aveau o înfățișare ca de șarpe și crani lunguiețe, Echnaton și sora sa Nefertiti de asemenea, la fel și castele preotești din Malta, ca și „aducătorii de cultură“ din alte locuri ale lumii (America de Sud). Au fost Anunnaki prima castă de zei la egipteni și astfel poate și constructorii piramidelor? Sau au fost urmașii acestor Anunnaki, semizeii – *Schemsu Hor*?

Bineînțeles că Anunnaki nu au fost prea încântați de impulsul nostru de înmulțire, căci ei nu vroiau nici într-un caz să piardă controlul asupra experimentului lor. Până la urmă ei nu veniseră pe aceasta planetă ca să piardă timpul, ci pentru a extrage materie primă, și asta, pe cât posibil, în cel mai scurt timp. Oricum, ei au rămas o anumită perioadă, și anume, până când Nibiru a fost foarte aproape de Pământ...

Cunoașterea pe care oamenii de atunci o dobândiseră prin fructul din care au mușcat, nu era de natură științifică, ci era informația procreării, posibilitatea de a se dezvolta din hibridi sterili într-o rasă cu capacitate de reproducere. Acest lucru i-a supărat foarte tare pe Anunnaki și oamenii au fost alungați din grădina E.DIN. Enki, cel care a permis ca din sclavi să se nască o nouă rasă, convingându-i să mănânce fructul, nu s-a opus prin aceasta Zeului, așa cum scrie Biblia, ci acțiunilor groaznice ale „zeilor“ extrapământeni, respectiv ale tatălui său, regele acestor ființe extrapământene.

În ciuda bunelor lor intenții, Enki și „frăția șarpelui“ nu au reușit să elibereze omul. Pe plăcuțele mesopotamiene scrie că „șarpele“ (*Frăția șarpelui*) a fost cucerit foarte repede de alte grupuri care s-au separat de extrapământenii care domneau. Enki a fost alungat pe Pământ și calomniat de adversarii săi, ca aceștia să se asigure că printre oameni el nu va mai găsi alți susținători. Titlul lui Enki s-a schimbat din „*principele Pământului*“ în „*principele întinericului*“ - el este Luceafărul căzut (Isaia 14,12: „*Ah, tu ai căzut din ceruri, tu stea strălucitoare a zorilor. Tu ai fost trântit la pământ, tu biruitor al popoarelor.* “), purtătorul luminii, căci era cea mai frumoasă și mai puternică ființă a epocii sale; el a fost aducătorul de lumină al germanicilor, Phosphoros al grecilor, Mithras al romanilor și Lucifer al creștinilor timpurii. El a fost demonizat! A fost prezentat drept un dușman de moarte al Ființei Supreme, în acest caz al tatălui său, al comandantului flotei spațiale, dar din perspectiva pământeanului a fost văzut

drept dușmanul Creatorului (ceea ce nu era o minciună totală). Omul a fost învățat că tot ceea ce este rău vine de la el și că el a vrut să facă oamenii sclavi. De aceea le-a dat el libertatea!

Așa am putea interpreta dacă pornim de la ideea că Enki și Lucifer sunt identici.

Afirmația că planeta noastră este una pe care au vizitat-o diferite inteligențe din adâncurile Universului, care au dat naștere aici unor noi forme de viață și apoi au părăsit-o nu este „venită de departe“. Mitologia greacă ne povestește de zei care au locuit pe Olimp. Hawaianul Hula-Hula-Song descrie de pildă cum o navă spațială a aterizat pe marele vulcan „Maunakea“ și Big Island, cel mai curajos dintre războinici a coborât din ea și s-a unit cu femeia care i-a ieșit în cale, astfel născându-se rasa hawaiană. Maiășii și hopi relatează că ei vin de pe pleiade. Explică faptul că mai întâi au trăit pe un continent care se afla în Oceanul Atlantic dar care mai târziu s-a scufundat, iar apoi au supraviețuit în orașe subterane pentru ca ulterior să se stabilească pe continentul nord- și sud-american. Aborigenii australieni povestesc că și la ei au aterizat acum multă vreme nave spațiale, iar pasagerii acestora i-au învățat înțelepciunea spirituală și au lăsat în urma lor bumerangul.

Dacă sunteți de părere că aceste relatări sunt mult prea exagerate, trebuie să vă liniștiți – totul poate deveni și mai captivant. Recunoaștem că am putea explica lumea mai simplu, dar din păcate nu merge. Viața este cu mult mai compartimentată decât ne putem imagina. Mult mai captivant și mai ciudat apare totul când privim pe continentul african, spre sud, la...

Dogon

Tribul african Dogon, care trăiește în Mali, deținea cunoștințe amănunțite astrofizice de peste 700 de ani(!), cunoștințe în posesia cărora NASA a intrat abia în 1970, și atunci folosindu-se de tehnică de satelit foarte performantă. Dogonii, afirmă, de peste 700 de ani că Sirius, în stânga sub cordonul Orion, ar mai avea o altă stea mică, care îl înconjoară pe orbită în 50 de ani și care este formată din cea mai densă materie a Universului. Întrucât nu a fost posibil să se vadă această stea cu telescopul, etnografii au considerat această poveste drept un mit în 1970 a fost trimis în spațiu un telescop, care a descoperit

o stea pitică albă, grea de 55 kg pe centimetru cub, care înconjoară Sirius o dată în timp de fix 50,1 ani. Când oamenii de știință i-au vizitat pe dogoni pentru a afla de unde au știut ei despre asta, aceștia au spus că acum 700 de ani ar fi aterizat o navă spațială, al cărei echipaj venea de pe Sirius și care le-a transmis aceste cunoștințe. Dogonii au relatat cu lux de amănunte despre aterizarea unei „nave“. Ei au folosit printre altele cuvântul „*vârtej*“ care s-a format la aterizare. Din cauza „*violenței ciocnirii a ieșit fum din pământ*“. Mai departe se spune despre navă, sau *obiectul de zbor*, că ieșeau flăcări din ea când a atins pământul și că era roșie ca focul. Din navă au ieșit ființe care ar putea fi nuriite „oaineni-pești“ și le-au povestit dogonilor despre patria lor – Sirius – care, în parte ar fi o lume a apei. O parte din ființele inteligente de acolo ar trăi tocmai în aceste condiții – ca amfibii.

În tradiția tribului dogonilor, se spune că Nommo, conducătorul va reveni, se va produce o „*înviere a lui Nommo*“. El este glasul Universului și tatăl omenirii, păzitorul principiilor spirituale, distribuitorul ploii și stăpânul apelor.

Conform tradițiilor dogonilor, nu toți *Nommos* au venit pe Pământ. Unul dintre cei care *nu* au coborât a fost „Nommo-Die“ sau *Marele Noma* – el a rămas în cer la stăpânul Amina, fiind un fel de locuitor al acestuia. Există trei tipuri diferite de Nommo: Nommo-Titiyayne, mesagerul lui Nommo Die – aceștia fiind Nommos care au venit pe Pământ în obiectul de zbor. A doua grupă Nommo este numită O-Nommo (*Nommo din lac*):

„*El răspunde de curățarea și reorganizarea Universului și este jertfit pentru asta... El va lua înfățișarea de om și împreună cu strămoșii oamenilor va cobori pe Pământ într-o arcă... După care își va lua forma inițială, va domni din mare și va avea mulți urmași.*“

Cel de-al treilea Nommo este cel nesupus – este un rebel! El se numește Ogo sau Nommo Anagonno. El se ridică împotriva Creatorului și face dezordine în Cosmos. Dogonii știu că:

„*Nommo își împarte trupul printre oameni ca să-i hrănească. Și de aceea se spune așa: pentru că Universul a băut din trupul său, Nommo l-a lăsat și pe om să bea, el i-a dat acestuia toate principiile vieții. El era domnul lacului sau stăpânul apei, primul mare aducător de cultură al oamenilor.*“

Orientalistul Robert Temple, care în cartea sa „Enigma – Sirius“ scrie printre primii despre dogoni, a auzit întâia oară în 1965 despre

misterul Sirius. Pe atunci îi povestea despre asta prietenului său, filosoful Arthur M. Young. Interesul lui Robert Temple pentru lansarea unor cercetări proprii a fost trezit. De aceea, Young i-a dat o traducere nepublicată a principalei opere a dogonilor, aparținând lui Griaule și Dieterlen, care poartă titlul „Le renard pale“ (*Vulpea palidă*). Această copie a fost furată din camera de lucru din Londra a lui Temple. Mai târziu Temple a aflat că hoțul lucrase din ordinul CIA. Deci CIA manifesta un mare interes în a-l împiedica pe Temple din lucru și de a împiedica publicarea operei sale. După apariția cărții „Enigma Sirius-CIA a făcut de mai multe ori presiuni asupra lui Temple și el a fost peste cincisprezece ani urmărit și amenințat.

Este mai mult decât evident că CIA avea un interes mare în a supraveghea acțiunile lui Temple pe această temă delicată, întrucât problema Sirius indică probabil o cale către secrete neobișnuite; acest lucru este întărit și de interesul și verificările întreprinse de serviciul secret britanic MI5. A fost întocmit chiar și un raport MI5 despre acest orientalist!

Și francmasonii au manifestat brusc un mare interes pentru Robert Temple. Într-o zi el a fost contactat de un francmason american de rang superior, Charles E. Webber, deținător al celui de-al 33-lea grad în *Ritul Scoțian Vechi și Acceptat*. Inițial Webber a dorit să-l câștige pe Temple ca nou francmason, pentru a putea vorbi cu el deschis, în calitate de frate de lojă iar amănunțele să rămână în interior. Apoi el i-a mărturisit:

„Suntem interesați de cartea dumneavoastră, Enigma Sirius. Constatăm că ați scris fără a avea cunoștință de tradiția francmasonă. Și – probabil că nu sunteți conștient de faptul că ați făcut câteva descoperiri care se află în legătură cu cele mai importante tradiții, câteva lucruri pe care nimeni dintre noi nu le-a știut.“

Din cercuri secrete ale francmasonilor, scriitorii Robert Anton Wilson a aflat ceva foarte interesant. Secretul deținut de masonul de gradul 33 al *Ritului Scoțian Vechi și Acceptat* îl constituie cunoștințele despre forme de viață străine, care provin după cât se pare din constelația Sirius.

Nommo – Mesagerul zeilor și aducătorul de cultură

Ce rol joacă oamenii-pești? Istoria despre dogoni și Nommo nu este firește singura. Din vechi relatări ale arhivarului Alexander Polyhistor din Milet (secolul I d.Hr.), care la rândul său este citat de preotul Berossos (secolul al III-lea d.Hr.), aflăm următoarele despn-oamenii-pește, *Oannes*:

„întregul corp se aseamnă cu acela al unui pește, dar în loc de capul de pește avea un alt cap, iar jos, la corp, avea labe ale piciorului, asemenea celor omenesti. Ei aveau coadă de pește. Și vocea sa și limba erau clar omenesti, și până în ziua de azi s-a păstrat o imagine a lor. Când soarele coboară, această ființă obișnuiește să sară în apă și să-și petreacă acolo toată, noaptea, căci este o amfibie.“

La Berossos găsim indicații referitoare la faptul că după Oannes a apărut o altă ființă pe nume Odakon (respectiv Dagon). Berossos i-a denumit pe oamenii-pești *Annedoti*, ceea ce înseamnă cumva „respingător“ sau „grețos“. Alte denumiri pentru oamenii-pești au fost: *Eue-dokos*, *Eneugamos*, *Eneuboulos* sau *Anementos*. Conform fragmentelor păstrate care duc înapoi către filologul egiptean Helladios, odinioară a venit un bărbat, *Oe*, din Golful Persic. El avea un corp asemănător cu cel al unui pește și a aterizat într-un fel de „ou zburător“.

Relatări asemănătoare întâlnim și în America de Sud, la...

Viracocha

În America de Sud, urmele zeilor ne conduc către popoarele din Anzi. Aici se vorbește despre *Viracocha*, drept primii mari aducători de cultură. Ei sunt descriși ca fiind bărbați înalți, supli, albi, de vârstă medie, îmbrăcați cu robe și sandale. Dacă ar fi să dăm crezare cronicarilor, atunci cel dintâi Viracocha a fost ceea ce ne imaginăm noi print-un „sfânt“, a toate știutor în toate domeniile vieții zilnice și în științele naturii. Ca medic, el a vindecat bolnavii și le-a redat orbilor lumina ochilor. Era înalt peste medie – aproape doi metri. Se pare că dispunea de forțe supranaturale. Se spune că întotdeauna când viața

îi era în pericol, Viracocha dispunea de arma focului. Prin cuvintele sale a săvârșit multe minuni. El a apărut în regiunea Canas. Acolo, în apropierea unui loc numit *Casha*, oamenii s-au ridicat împotriva lui și l-au amenințat că îl vor ucide cu pietre. Ei au fost martorii unei scene în care el s-a lăsat în genunchi, a ridicat mâinile în sus, ca și cum ar implora ajutor. Apoi ei au văzut un foc pe cer, care părea să îi înghită. Plini de frică s-au apropiat de cel pe care vroiau să îl ucidă și i-au cerut iertare. Atunci au văzut cum din ordinul lui, focul s-a stins. Și pietrele au fost atât de mistuite de flăcări, încât puteai ridica blocuri mari, ca și cum ar fi fost din plută.

După aceasta el a părăsit acest loc și a mers în jos de-a lungul coastei. Acolo și-a scos mantia, a pășit în valuri și nu a mai fost nicio dată văzut.

În calitate de aducător de cultură și de profesor el a dat oamenilor o epocă nouă și i-a călăuzit cu blândețe și răbdare în medicină, agricultură, metalurgie, creșterea animalelor ș.a.m.d. De asemenea oamenii trebuie să îi mulțumească pentru cunoștințele din domeniul arhitecturii și din domeniul scrierii. Incașii înșiși povestesc că o mare parte din vasta lor rețea de străzi și de asemenea multe sisteme de tunele subterane nu au fost construite de ei, ci ar fi moștenirea unor bărbați înalți și cu pielea albă, care au trăit cu mii de ani înaintea lor.

Părintele Jose de Acostas („Istoria naturii și a obiceiurilor indienilor“) relatează că și incașii povestesc despre un potop care a distrus țara lor. Ei susțin că toți oamenii ar fi murit înecați. Apoi a apărut din apele lacului Titikaka, un anume Viracocha, care s-ar fi oprit în Tiahuanaco, unde s-au păstrat până în ziua de azi vechi ruine și construcții, încă nedatate exact. De acolo se spune că ar fi plecat la Cusco, și așa s-ar fi înmulțit din nou omenirea.

Într-un alt mit se povestește:

„Marele zeu creator Viracocha a hotărât să creeze o lume care să fie locuibilă pentru oameni. Mai întâi a făcut Pământul și Cerul. Apoi a cioplit giganți din piatră și le-a insuflat viață; aceștia erau oamenii. La început totul a mers bine, dar după ceva vreme, giganții au început să ducă războaie unii împotriva celorlalți și au refuzat să mai muncească. Câțiva dintre ei s-au transformat la loc în piatră... pe ceilalți i-a nimicit el printr-un mare potop.“

Asemănarea cu Vechiul Testament și cu textele sumeriene anterioare este prezentă și aici foarte clar. Ne amintim de revolta ființelor

Anunnaki din minele africane; și ei au refuzat să mai facă munca grea și s-au revoltat.

Și în alte culturi găsim „istoria creării omului“, în care se spune că aceștia au fost creați de „zei“.

Fig. 118: Prezentarea aztecă a zeului *Quetzalcoatl*.

Aztecii

Aici se vorbește despre aducătorul de cultură *Quetzalcoatl*, care merge la Mictlan în Infern, căci pentru crearea oamenilor el are nevoie de la *Mictlantecuhtli* și de la soția acestuia, de scheletele strămoșilor oamenilor. *Quetzalcoatl* îi răspunde lui *Mictlantecuhtli* la întrebarea ce ar vrea să facă cu acestea, astfel: „*Zeii doresc ca cineva să locuiască Pământul.*“

După ce *Quetzalcoatl* revine din Infern se pornește la drum cu tot cu încărcătura valoroasă către *Tamoanchen*, locul misterios al începutului. Acolo, vechea „zeiță“ *Cihuacoatl* (sau femeia șarpe) macină oasele și le așează într-un vas din ceramică. „Zeii“ se adună în jurul vasului și lasă să le curgă puțin sânge peste faina de oase. Rasa de azi ar fi fost creată prin urmare dintr-un amestec de oase măcinate și jertfa de sânge divin, consideră aztecii.

Maiășii

Și maiășii vorbesc despre diverși aducători de cultură. Cei doi creatori sunt aici *Cucumatz*, șarpele cu pene din adâncurile mării și

Huracan, care stă sus în ceruri sub forma a trei fulgere. Cei doi zei creatori au avut nevoie de mai multe încercări, căci la început au eșuat în făurirea omului. Ei l-au modelat din lut. (Aici se oglindesc deci tradițiile din țara dintre cele două fluvii și tradițiile din copiile târzii ale Bibliei, pe de o parte crearea artificială, pe de alta parte marea pământ, lut sau mâl.)

De asemenea și aici se vorbește de nimicirea unei rase intermediare printr-un potop. Abia când Pământul a fost eliberat de demoni (după potop), a reușit crearea „adevăraților oameni“.

Eschimoșii

Într-o legendă a eschimoșilor de la râul Noatah din Alaska, găsim o tradiție interesantă despre crearea omului.

Legenda vorbește despre o ființă pe nume *Tulungersag* pe care eschimoșii o numesc și *Tatăl Rabe*. Se vorbește despre o epocă și un loc (Pământul) în cer. La începutul acestei epoci tatăl a modelat din lut o ființă care să-i semene. Acest „om“ nu i-a plăcut însă *Tătlui Robe* astfel încât l-a aruncat într-o prăpastie, unde acesta a devenit spirit rău.

Tulungersag s-a interesat odată de prăpastia în care a aruncat primul om. A trimis o vrabie mică în această prăpastie ca s-o cerceteze. Pasărea i-a adus vestea că acolo jos ar fi un pământ nou, „care tocmai a început să formeze o crustă“. Aici este descrisă o epocă timpurie a Pământului nostru.

Tulungersag s-a transformat într-un corb, a coborât în adânc și a ajuns la Pământul nostru. După cum spun tradițiile eschimoșilor n-a existat o mare diferență între om și animal. Oamenii puteau să devină animale și invers. Legenda Creației mai spune că acest *Tulungersag* i-a învățat pe oamenii de pe Pământ tot felul de lucruri din viața de zi cu zi.

Hopi

Nu departe de maiși și azteci, la indienii hopi din America de Nord găsim o adevărată comoară de cunoaștere. Și aici se vorbește de mai multe lumi sau rase. Prima lume a fost distrusă de foc, a doua de gheață. Întotdeauna oamenii au supraviețuit, trecând din prima lume în cea de-a doua și de aici în cea de-a treia. Aceasta se numea *Kasskara*, ceea ce înseamnă „țara natală“. Cea mai mare parte a ei se afla la sud de Ecuator, în tradiții se vorbește de „ursul cel alb“ și în mod interesant și de Atlantida. În această a treia lume *Kasskara* a existat un continent aflat în est, numit din această cauză „țara din est“, *Talawaitichqua*.

Indienii hopi vorbesc despre o înaltă tehnologie a atlănților, pe care noi nu am atins-o nici până în ziua de azi. A existat un lung și îngrozitor război aerian între Kasskara și Atlantida, și cea de-a treia lume s-a stins, scufundându-se în ocean! La fel de interesantă este tradiția acestor hopi despre *Kachinas* (ființe superioare care știu foarte multe lucruri). Acesle ființe au fost prezente încă din prima lume. Acolo ele purtau numele de *Kyapchina*. Erau ființe divine, zei aducători de cultură veniți din spațiul cosmic. Dar nu din sistemul nostru planetar. Numele *hopi* pentru această planetă era *Toonaotanna*, ceea ce ar însemna „uniunea planetelor“ sau „echipa celor douăsprezece planete“.

Aici găsim paralela cu Nibiru, care în rotația sa care dura 3.600 de ani forma un fel de uniune planetară cu cea de-a douăsprezecea planetă. Să fi fost Anunnaki aducători de cultură și pentru hopi?

Corpurile zburătoare ale Kachina au fost numite și *scuturi zburătoare*. Se spune că ele zburau cu ajutorul forței magnetice. Ele aveau diferite dimensiuni și purtau diverse denumiri, de pildă hopi le spuneau „*paatoawa*“ = „obiectul care poate zbura deasupra apei“.

Înainte ca Kasskara și Atlantida să se scufunde, kachina au descoperit o nouă lume care s-a ridicat chiar din apă (*Topka*). Și ei s-au mutat în acest loc, înainte să dispară Kasskara.

Hindușii

Cartea lui *Dzryan* este o operă străveche, poate cea mai veche antropogeneză. Această scriere sanscrită povestește oarecum mai clar decât vechile tradiții din Mesopotamia și decât Biblia despre crearea oamenilor, despre mai multe rase și despre contactul dintre „zei“ și oameni. Există și numeroase referiri la așa-numiții „oameni marini“, așa cum se întâmpla și în istoria despre lacul Titikaka. Cartea relatează detaliat despre diferite rase care au populat Pământul în preistorie:

„Pământul a spus: Stăpâne cu chip de lumină,

Casa mea este goală...

Trimite-ți fii să populeze roata.

Atunci Domnul cu chip de lumină a spus:

Iți voi trimite un foc

Când opera ta va fi început...

Pământul nu a vrut să-i cheme pe fiii cerului,

Nu i-a mai vrut pe fiii înțelepciunii.

El a creat din propria ființă

*A scos la iveală oamenii,
Răi și cumpliți...*“

Alte rase au apărut și apoi au dispărut:
„...Atunci cea de-a treia și de-a patra rasă
S-au înălțat. Noi suntem regii, noi suntem zeii.
Și-au luat femei frumoase de la cei fără suflet,
de la capetele slabe. Și au făcut monștri...”

Este uimitoare asemănarea dintre acest ultim vers și cunoscutul vers din Geneză (Geneza 6,1-4). „Cartea sfântă“ a hindușilor povestește că „zeii“, după o catastrofă cosmică, au început ei înșiși să modeleze oameni. Și aici se spune că au fost necesare mai multe încercări până a fost găsit exemplarul potrivit. Au fost modelate și creaturi greșite, și mutanți. Și după aceasta, a urmat cum era de așteptat, potopul. Oamenii care au scăpat pot fi încadrați ca aparținând rasei de azi! „Zeii“ au zburat de jur împrejur în vehicule spațiale, în *Vimanas*:

„Un aparat care se mișcă prin forța interioară, asemeni unei păsări, fie pe pământ, fie în apă ori în aer și care se numește *Vimana*.”

Diferite tradiții indiene oferă cele mai detaliate descrieri din toată lumea a mașinilor de zbor. În câteva capitole găsim și descrieri ale îmbrăcăminții astronautilor, precum și ale diverselor metale și aliaje folosite în construirea lor.

Africa

De unde provine numele *Cairo*? D.A. Cameron, un renumit egiptolog al secolului al XIX-lea susține că numele corect este *Al Kaira*, ceea ce ar însemna *Marte*. Conform altor rapoarte, *Cairo* ar fi fost inițial numit *Mansurya*.

„Pe locul care trebuia să devină oraș, se afla pregătit cu unelte de săpat un mare contingent de sclavi, așteptând semnalul clopotelor. Și astrologii erau de față, pentru a stabili exact momentul prielnic începerii construcției. Spre surpriza tuturor clopotul a fost tras de un corb (simbolul științei oculte în tradiția indiană). Astrologii au fost cuprinși de groază și au hotărât să numească orașul *Al Kaira*, după planeta *Marte*, care se înălța la orizont în acea vreme. Ei se temeau de *Marte*, căci conform legendei, de acolo ar fi venit oameni care ar fi cucerit țara lor și ar fi construit piramidele și Sfînxul.”

Ceva asemănător povestește și sud-africanul Zulu Credo Mutwa, cu care Stefan s-a întâlnit la Johannesburg. Africanii cred, spune Mutwa, că stelele ar fi izvorul cunoașterii și că toată știința Pământului nu ar proveni din capetele locuitorilor, ci de la acele ființe luminate, care au venit la noi în trecutul îndepărtat. În limba a numeroase triburi africane cuvântul folosit pentru noțiunea de „stea“ înseamnă „dătător de știință“. Popoarele africane vorbesc de secole întregi despre existența unor ființe ciudate dar foarte puternice, unele dintre ele cu înfățișare omenească, altele asemănătoare omului, iar câteva ce arătau cu totul altfel.

Dacă vorbim despre originea acestor aducători de cultură, atunci în toată Africa se face referire la două constelații, *sistemul Sirius* și *sistemul Orion*. Și *Marte* joacă un rol esențial.

În cartea sa „Song of the stars“, Credo Mutwa vorbește despre un îngrozitor război în „*lumea roșie*“, care a durat foarte mult:

*«Se spune de asemenea, că în această lume femeile domneau peste bărbați. Într-o zi bărbații s-au revoltat și au început un mare război. O bătălie între bărbați și femei, în urma căreia au fost puse în libertate și forțe rele, inclusiv Demonii care puteau „mânca“ stele și pe care îi numim în mitologia noastră „gungangu“. Un erou pe nume Moromudzi, împreună cu alți câțiva asemeni lui, a luptat cu demonii și i-a alungat din lumea roșie. Moromudzi avea însă o inimă slabă și nu putea să urască femeile. El a încercat să cadă la pace cu ele. Într-o bună zi s-a îndrăgostit de frumoasa Kimanmireva, care, ca și alte femei, rămăsese însărcinată. Ele au hotărât atunci ca împreună cu câțiva bărbați aleși să fugă din **lumea roșie**. În timpul războiului lumea a fost aproape total distrusă.»*

Trebuie subliniat faptul că Mutwa, ca multe alte tradiții ale vechilor popoare, povestește că Lumea Roșie a fost distrusă definitiv. Credo Mutwa spune mai departe:

«Moromudzi, Kimanmireva și alții au intrat în burta unui dragon care putea să zboare de la o stea la alta. Ei erau foarte viteji, căci fugeau departe de soare, în întunericul necunoscut. După multă vreme au ajuns pe o stea, pe care noi o numim „Peri Ofici Crimbisi“ (Sirius) și care este cunoscută în Zimbabwe sub denumirea de „Nalediyapiri“ și „Nanadyafici“. Steaua mai era numită și „Inja“, ceea ce însemna „câine“ (Sirius este numit astăzi și Constelația Câinelui). Noi o numim „Steaua Lupului“.

Acolo ei au găsit o lume a apelor, o planetă care se rotea în jurul acestei stele.

Era o lume frumoasă și oamenii puteau trăi pe insule. Această lume era însă locuită de alte creaturi inteligente care trăiau în apă. Ele arătau ca niște amfibii și îi lăseau pe oameni să trăiască liniștiți în lumea lor. Regele acestor oameni marini era foarte înțelept și foarte iubit. El se numea Nommo,

Cele două rase au trăit vreme îndelungată în pace. Apoi s-a întâmplat ceva ce se numește „păcatul de neiertat“. Oamenii au devenit violenți. Ei au omorât o ființă amfibie și au mâncat-o. A fost așa de îngrozitor, ca și cum voi v-ați omorî unul din vecini și l-ați mânca apoi.

După o mare adunare, oamenii apelor au decis să înceapă un război ca oamenii. Se spune că în timpul acestui război îngrozitor a fost nimicită aproape întreaga omenire și că marelui rege Nommo i s-a făcut milă de oameni și i-a trimis pe cei doi fii ai săi, Wowane și Mpanku, să-i salveze pe aceștia. Cei doi frați gemeni, aproape la fel de puternici ca și zeei, au zburat prin întunericul spațiului și au găsit un ou mare. Ei l-au umplut cu restul de oameni care mai supraviețuiseră. Gemenii cei puternici au rostogolit oul cel greu prin ceruri, în spațiu. L-au dus înapoi către steaua de unde veniseră oamenii. Nu știm de ce, dar ei au trecut pe lângă lumea nisipului roșu și nu s-au oprit, poate pentru că oamenii i-au rugat. Au aterizat într-o altă lume, care avea apă și pământ.»

Credo Mutwa ne explică în felul următor: acești oameni au fugit inițial de pe Marte, pe Sirius.

Un singur lucru dorim să precizăm în acest context al descrierii astăzi unanim cunoscute a *planetei roșii* sau a *lumii roșii*, un aspect care e știut de puțină lume: Sirius a fost descris în vechile culturi drept „*steaua roșie*“, mai roșie decât Marte! Ea strălucește astăzi însă într-o lumină albă. Întrebarea cum poate o stea fixă să-și schimbe culoarea în numai 1500 de ani, a rămas fără răspuns până azi. Astfel de schimbări de culoare de la roșu la alb, cum s-a întâmplat cu Sirius, durează, conform teoriilor actuale, câteva sute de mii de ani. Acest fenomen este în astronomia stelară de azi un mister. Asta ar putea să însemne că în tradițiile vechilor popoare se făceau referiri la Sirius atunci când se vorbea de „*lumea roșie*“, și nu la Marte!

Un nou rezumat

Chiar dacă pentru mulți pare greu de acceptat: înainte de sumerieni și de egipteni au existat culturi foarte dezvoltate – Atlantida (în Oceanul Atlantic), Hiperboreea (în nord), iar alte tradiții adaugă și Lemuria (în Pacific) și Mu (în apropiere de Japonia de astăzi și eventual de Antarctica). De ultimele două numite nu ne vom ocupa în această carte, căci ar însemna să ne abatem cu mult de la temă.

Aceste popoare au fost foarte dezvoltate atât din punct de vedere cultural, cât și tehnic, cunoscând chiar călătoria spațială. Ele au fost influențate ori au fost chiar în descendență directă cu vizitatorii altor constelații. Acești călători prin spațiu au venit de pe diferite planete: Sirius, Nibiru, după părerea lui Bauval de pe Orion, alții vorbesc de Alpha Zentauri, Jan scria într-una din cărțile sale despre Aldebaran, iar alții de pe Vega, de pe Pleiade sau de pe Marte.

Dar nu asta e important în acest context, ci informația că a existat pe Pământ o astfel de influență și un astfel de schimb cu vizitatorii. Vizitatorii din Univers au fost prin urmare, întemeietorii culturilor Atlanților, Hiperboreenilor ș.a.m.d. Doar așa poate fi explicat impulsul razant de dezvoltare al acestora.

Dar mult mai importantă ni se pare întrebarea: au părăsit vizitatorii Pământul pentru totdeauna sau se vor reîntoarce? Poate că unii dintre ei nu au plecat niciodată?

Interesul francmasonilor

Interesul deosebit al francmasonilor pentru Marea Piramidă nu e de tăgăduit. Chiar și bancnota de 1\$ a Statelor Unite, pe care este ilustrată piramida, face trimitere la ideologia acestora. Nu ar trebui uitat nici vulturul de mare, reprezentat și el pe o bancnotă și care se află într-o strânsă legătură cu pasărea fenix egipteană și cu secretele din vechiul centru al preoțimii, Heliopolis, precum și cu obeliscurile. Astăzi, obeliscuri egiptene nu numai că se află în toate marile orașe ale lumii, dar ele sunt plasate chiar în fața marilor „centre de putere” din Londra („City”), Washington, New York și în piața Sfântul Petru din Roma. (Mai multe pe această temă și totodată detalii despre simbolismul cifrelor, am pregătit pentru dumneavoastră în anexă.)

Ceea ce este de interes pentru politica mondială include în parte și Egiptul, în anii, deceniile și secolele trecute observându-se o creștere a interesului grupurilor influente pentru Egipt și mai ales pentru Platoul Giseh. Deja încă de acum două secole, francmasonii au acordat sprijin financiar cercetătorilor lor. Egiptologul american profesor Henry Breasted (1865-1935) a studiat sub îndrumarea renumitului filolog german prof. Adolf Erman. Cariera sa științifică ulterioară a fost sprijinită financiar de nimeni altul decât francmasonul de grad înalt J.D. Rockefeller, cu care se afla într-o relație de prietenie. Rockefeller Jr. a contribuit la înființarea în anul 1924 a primei catedre universitare de egiptologie în Statele Unite. Primind în continuare sprijin financiar, Breasted a reușit să facă din „Oriental Institute of Chicago“ o facultate de frunte a lumii.

Și alți cercetători britanici renumiți, ca de pildă W.M. Flinders Petrie, tatăl său William Petrie ori colonelul Howard Vyse și echipa sa de cercetare au făcut parte din aceeași frăție.

În vara anului 1906, Flinders Petrie s-a întâlnit cu James H. Breasted în Londra. Breasted era însoțit de un tânăr pe nume John Ora Kinaman, care a făcut la rândul său cunoștință cu Flinders Petrie, Petrie și Breasted au evoluat devenind egiptologi renumiți și au impus până azi imaginea dogmei conservative.

Dar și în cazul arheologului John O. Kinnaman (1877-1961) putem observa o carieră de succes. Cu puțin timp înainte de moartea sa, el a întemeiat o fundație, care este condusă azi, sub numele „Kinnaman Foundation of Biblical and Archaeological Research“, de către Albert J. Mc. Donald. Foarte interesant este faptul că la inventarierea moștenirii sale au fost găsite multe schițe și rapoarte despre câteva expediții de cercetare ale arheologului, făcute printre altele, și în Kgipt. În cele opt șederi ale sale aici, începând cu 1929, s-a întâlnit de șase ori cu Flinders Petrie și de două ori cu J.H. Breasted. Acestor întâlniri nu li s-a dat inițial nici o atenție, până când nu a apărut deodată o înregistrare pe bandă, vorbită de J.O.Kinnaman. Această prelegere a fost înregistrată în august 1955 la o reuniune a lojei francmasonie din California de nord, prilej cu care Kinnaman făcea referire la această temă. În prelegere se spunea despre descoperiri pe care Kinnaman le-a făcut în primăvara anului 1928, împreună cu Flinders Petrie în Marea Piramidă: „În Marea Piramidă există dovezi care sunt vechi de 45.000 de ani“. El spune ca împreună cu Petrie, încă din 1925 ar fi deschis o încăpăre în interiorul Marii Piraide. Alături erau două camere: care dădeau

spre sud. În acestea ar fi fost descoperiți munți de suluri scrise cu hieroglife și o alta scriere, precum și aparate necunoscute, „...care nu provin de pe Pământ“. Toate aceste artefacte se pare că dau suficiente informații despre adevărații constructori ai piramidelor.

Bineînțeles că ne întrebăm de ce nu s-a vorbit până acum de o descoperire așa de senzațională? Kimmman însuși spune că atât el cât și Petrie au ajuns la convingerea că omenirea nu ar fi încă pregătită pentru astfel de informații: „*Am depus jurământ că nu vom divulga public aceste lucruri pe toată durata vieții noastre.*“

Prin urmare, nu este exclus să existe o legătură între francmasonerie – ideologie și simbolism – și Marea Piramidă. Acest lucru ar putea fi înțeles ca un indiciu că Breasted, Petrie și Kinnaman au făcut într-adevăr o descoperire importantă, pe care însă au păstrat-o departe de opinia publică.

Ne întrebăm înainte de toate unde au dispărut toate aceste aparate și scrieri? Sunt ele păstrate sau poate chiar valorificate de frăția secretă?

Nu mai este un mister că cei care au susținut cercetările de mai mică ori de mai mare amploare din Cairo, au fost persoane influente și bogate, membre în diferite organizații secrete. Este deci foarte posibil ca încă din secolele trecute să fi fost făcute descoperiri și chiar să fi fost găsite: artefacte, care au fost ținute secrete de aceste organizații până în ziua de azi. Și oricum, se știe că în cazul multor săpături, artefacte importante și valoroase nu au luat drumul muzeelor publice, ci au ajuns unde altundeva credeți, decât în colecțiile private?!

De ce își pun acești oameni puternici obeliscuri egiptene în capitalele lor? Din cauza mumiilor străvechi și a legendelor? Nu, exact cum noi studiem această tematică, așa o fac și ei – Atlantida, Piramide, vechi civilizații superioare, viața extrapământeană, Anunnaki...

Și dacă relatările acestor insideri ai lojelor (Iluminti) sunt adevărate, atunci înseamnă că s-a reușit intrarea în contact cu aducătorii de cultură, cu „zeii“ din vechile tradiții. În penultima sa operă („Să nu atingeți această carte!“), Jan a publicat un extras dintr-un interviu cu un astfel de iluminat, care declara că aparatura găsită în piramidă și în alte locuri ale Lumii (de exemplu în Boynton Canyon) a fost reactivată și s-a intrat în contact cu producătorii acesteia.

Aceste contacte rămân și pe mai departe secrete, se înțelege. Desigur nu se dorește ca „masele proaste“ să capete idei greșite...

Aceste contacte și comunicarea cu „constructorii piramidelor” arată că aparatura și scrierile găsite de Kinnaman sunt cele pe care Thot le-a adus în siguranță acolo. Ele au fost lăsate special, pentru ca cel care le găsește să poată intra din nou în contact cu „zeii”.

Și exact acest lucru s-a petrecut! Așa cum a prezentat Jan în cartea sa „Să nu atingi această carte”, un tânăr avocat american a aflat de la menajera uneia din cele mai bogate familii de pe planeta noastră că o dată pe lună, la reședința uriașă a acesteia din Houston, Texas, aterizează o farfurie zburătoare din care coboară ființe asemănătoare șerpilor și reptilelor, care aduc geamantane pline de bani. Se pare că de multă vreme are ioc un negoț între aceste două tabere, și anume un comerț cu materii prime, căci așa câștigă banii această dinastie-familie.

Ne este clar că în Marea Piramidă mai există și alte camere care adăpostesc tehnologie și scrieri – printre care și indicații despre cum funcționează instalația tehnică „Marea Piramidă” și despre cum poate ea fi pusă din nou în funcțiune.

Cuvânt de încheiere

Dragi cititori și cititoare, am ajuns la capătul călătoriei noastre în Egipt. Dacă acum coborâți simbolic din avion în patria dumneavoastră și povestiți familiei dumneavoastră despre călătorie, atunci descrierea va fi cu totul diferită de tot ceea ce povestesc alți vizitatori ai Egiptului...

Concluzia cercetărilor noastre de până acum ar fi următoarea; Marea Piramidă de la Giseh a fost o instalație tehnică acționată prin apă. În nici un caz nu a fost concepută ca un mormânt sau ca un lăcaș de inițiere. Constructorii posedau o tehnică foarte dezvoltată – ei erau fie Atlanții, fie Hiperboreenii ori extraterestrii, fie o combinație a acestora, și au exercitat o mare influență în acea vreme asupra dezvoltării pe Pământ. Ei au acționat în multe domenii: cultural, tehnologic și chiar genetic. Și au făcut asta, cel mai probabil, din motive pur economice – în căutarea de materii prime pentru construirea unor baze, care să servească drept trambulină către alte planete, și nu pentru că ar fi fost locuitorii Pământului așa de drăguți... Trebuie să ne fie clar acest lucru!

Dacă noi vizităm azi Luna sau planeta Marte, nu o facem desigur ca să cunoaștem eventuali locuitori, ci tot pentru materii prime ori ca punct intermediar pentru o nouă lansare în Univers. Bineînțeles că s-ar comunica cu eventualii locuitori – căci ar trebui să existe și așa ceva – și s-ar face un schimb de cunoștințe, iar dacă nu ar fi foarte urâți, cine știe, poate din cauza unei lungi abstinence și departe de femeile pământene s-ar ajunge chiar la vreo legătură de dragoste. Upps – și s-ar întâmpla. Pentru locuitorii de pe Lună aceasta ar fi o „cădere în păcat“ a „zeilor“ veniți în vizită. Nu sunteți de aceeași părere?

Dacă toate aceste relatări ale martorilor oculari sunt adevărate, atunci înseamnă că artefactele găsite și aparatura au fost folosite pentru a intra în legătură cu „zeii“ de odinioară, producându-se un contact personal și totodată un schimb de știință și tehnologie.

Așa cum am prezentat, cavalerii templieri – independent de descoperirile din Marea Piramidă – valorificaseră conținutul a 19 sarcofage

găsite în Ierusalim, reactivaseră aparatura de acolo și puteau să realizeze un contact. După ce au fost urmăriți și nimiciți, artefactele au ajuns în mâinile francmasonilor, a câtorva persoane private precum și în mâinile Vaticanului,

**Toate grupurile de interese au ținut secret acest lucru. TOATE!
Și toate au exploatat realizările pentru sine.**

De ce nu este împărțită această cunoaștere cu tot restul oamenilor? Pentru că acești oameni – asta reieșit dintr-o discuție a lui Jan cu unul din acești deținători ai cunoașterii – sunt convinși că cea mai mare parte a oamenilor care trăiesc pe Pământ este un fel de „scursură“, nu e bună la nimic și de aceea nu ridică nici un fel de pretenție la cunoaștere. Se încearcă mai ales împiedicarea unor grupuri religioase fanatice să obțină informații, căci în asta ei văd un mare percol pentru pacea mondială. Puteți să vă imaginați că un extrapământean, cu înfățișarea lui Nefertiti apare la televizor explicând că ceea ce este scris în diverse „cărți sfinte“ are prea puțin de-a face cu realitatea și că acestea ar putea merge la lada de gunoi?

Putem să ne imaginăm că diverse grupuri religioase ar avea atunci o mare problemă în a accepta...

Marea întrebare pe care dumneavoastră, dragi cititori și cititoare ar trebui să v-o puneți este următoarea: Ce fac eu acum cu aceste informații? Ce îmi aduc ele mie? Cu ce mă ajută pe mine ceea ce știu acum?

La această întrebare există diferite răspunsuri, în funcție de cum sunt orientate interesele dumneavoastră:

1. Ignorați totul și vă purtați ca și cum nu ați fi citit niciodată toate aceste lucruri.
2. Priviți din nou imaginea apariției și trecerii culturilor superioare și calculați când se va ajunge din nou la o mare schimbare, poate eventual imediat. Și din această cauză vă folosiți averea pentru a vă pregăti, așa cum au făcut alte familii și organizații influente și bogate. Poate vă cumpărați un locușor uscat într-un oraș subteran, din cele care au fost construite pentru elite. Cel mai nou dintre acestea a fost construit în Norvegia și cuprinde multe mii de oameni. Dar și sub Vatican este suficient loc sau poate, asemeni bancherilor privați de la „Banca pentru compensarea internațională de plăți“, în Basel. În aceste

- orașe a fost construit un coridor care duce până la aeroport, precum și o instalație subpământeană care ajunge până în Alpii Elvețieni.
3. Încercați să avansați în structura unei loje, pentru a ajunge în fruntea fie a unei ramuri a francmasonilor, fie a rosicrucienilor. Dar asta poate dura chiar până la 15 ani. Dacă aveți atât de mult timp și capacitate de rezistență... Poate că în acest fel aveți posibilitatea de a întâlni personal vreun Anunnaki, cine știe?
 4. Vă căsătoriți și intrați într-o familie, de nobili iluminați (vezi lista actuală a *Comitetului celor 300*) și ajungeți în acest mod în compania ființelor care arată altfel. Firește, se pune întrebarea dacă aceste ființe, care lucrează cu aceste familii de iluminați vă vor întâmpina prietenos? Căci, după cum ne avertizăm, doar câțiva Anunnaki și-au bătut capul cu oamenii. Dar depinde întotdeauna de ce scopuri ai...
 5. Întrucât unii strămoși ai acestor „zei” se pare că umblă fie pe Pământ fie pe undeva prin galaxii, ar părea posibil să se poată intra în contact, cel puțin telepatic, cu ei. Ei nu trebuie să fie neapărat Anunnaki. Mai există și alții de pe Sirius, Aldebaran, Grion... Poate că aici ajută și tehnicile pe care le utilizează și CIA, de pildă *Remote Viewing*. Posibilitatea de a întâlni contemporani plăcuți care aparțin acestei specii, pare să fie în acest caz mult mai mare.
 6. Sau poate dumneavoastră veți face ceea ce facem noi doi: nu vă mulțumiți cu cititul cărților sau cu căutarea pe internet ori cu meditația și chaneling-ul, ci folosiți fiecare minut liber al timpului dumneavoastră pentru a vă face valiza sau rucsacul și de a pleca în lume pe urmele acestor mistere și enigme – pe de o parte pentru a face cercetări la fața locului, iar pe de alta, pentru a întâlni martori oculari, autori de cărți sau membri ai unei loje, și a le pune întrebări, și, poate mai mult de atât... Căci se poate constata: nu numai că mergi pe urmele misterelor, pas cu pas, din ce în ce mai aproape, dar observi și că ești condus de o forță nevăzută. Ai impresia că parcă Thot, Echnaton sau Saint Germain își șoptesc la ureche sau te iau de mână ușor și te conduc către țel. Mai devreme sau mai târziu constăți că un astfel de pelerinaj, o călătorie pentru înțelegerea misterelor lumii îți schimbă viața personală precum și perspectiva religioasă, începi să vezi legăturile din propria viață, nu te mai simți

singur, ci însoțit de o forță, de o energie, care îți dă curaj și încredere.

Totuși doar acela merită laudat care se străduiește într-adevăr și cercetează temeinic. Și asta nu doar în cadrul unei loje, ci și în libertatea proprie, în viața adevărată! Căutarea descoperirii secretelor lumii devine în același timp o călătorie spirituală de descoperire, făcută spre interiorul propriu.

A lăsa oamenii în pasivitate și a-i ține departe de informații relevante are un fundal foarte clar. Așa cum am aflat din scrierile templierilor, este posibil să ne lăsăm gândurile să se manifeste, dacă avem stabilite țeluri și reprezentări, și să le direcționăm focusat. (În prezent sunt la moda „cărțile de împlinire a dorințelor“ care ne indică aceeași direcție.)

Dacă totuși nu știm ce vrem, atunci formula pentru *îndeplinirea dorinței* nu ajută la nimic.

Dacă această carte ne face curioși – de pildă pentru o întâlnire cu strămoșii noștri, cu cei cu craniile lunguiete – iar focul cercetării a crescut, atunci gândurile noastre se orientează, noi începem – conform legii rezonanței – să atragem în viața noastră acel ceva către care s-au îndreptat gândurile noastre – și hop! Se poate întâmpla ca în final să găsim ceea ce am dorit.

Firește: dacă ne-am atins în cele din urmă scopul, și căutarea s-a sfârșit, atunci ajungem în punctul în care trebuie să hotărâm dacă ceea ce am găsit păstrăm pentru noi sau împărțim cu ceilalți – și prin aceasta ne supunem cu siguranță neplăcerilor, suntem luați în derâdere sau chiar combătuți. Poate că așa se explică de ce oamenii au întemeiat frății secrete, pentru a putea discuta despre astfel de teme nestânjenite. Altfel cum s-ar explica de ce unii autori nu scriu mai mult despre ceea ce au trăit.. Important în acest moment este mai ales ceea ce veți face dumneavoastră cu conținutul acestei cărți.

În încheiere constatăm că piramidele din Cairo sunt vizitate, dar apoi turiștii se opresc în cu totul alt loc. Marea Piramidă implică mai mult decât atât, este o minune a lumii. Este ea și o minune dintr-o altă lume? Am putea presupune că da. Abia știința noastră modernă ne oferă indicații asupra faptului că această operă minune ascunde și „mesaje“, toate venite dintr-o *altă lume*. Această altă lume despre care am primit

multe indicații uimitoare, o înțelegem în *sens fizic*, dar și *istoric* și în cele din urmă *multidimensional*.

E nevoie cu siguranță de puțin timp pentru ca dumneavoastră să puteți „prelucra” personal toate aceste gânduri noi. E nevoie cu siguranță de mai mult timp până când cercetători curajoși și oameni de știință cinstiți vor duce mai departe dezvoltarea și descifrarea marilor secrete ale planetei noastre. Marea Piramidă ca o mesageră cosmică ce oferă tuturor celor bineintenționați „date” valoroase trebuie în cele din urmă eliberată din închisoarea ei, aceea de a fi considerată muzeu.

„*La început a fost cuvântul...*”, și mesagera de la Nil, onorată cu statutul de minune a lumii, este un simbol pentru *cuvintele neînțelese* din trecutul pământesc și pentru *cuvintele neînțelese* din viitorul care vine fără a mai putea fi stăvilit.

Pentru noi, autorii, este foarte important ca aceste *multe cuvinte* să ajungă în lume exclusiv pentru binele omenirii și prin aceasta planeta noastră plină de viață și cu ea și noi oamenii, să atingem un nivel mai înalt de vibrație și să trăim la acest nivel. Sunt oare secretele din interiorul colosalei mesagere tehnice totodată și informații despre propriul nostru interior uman?

Apa are în diverse explicații mitologice permanent o legătură cu domeniul ale sentimentelor noastre dintre cele mai diverse – și tocmai acestea dormitează în interiorul nostru în continuare rămânând necercetate.

Lăsați-ne prin urmare să-i spunem Marii Piramide „*mulțumesc*” pentru răbdarea ei și înțelegerea ei pentru faptul că setea de bogăție a omului precum și setea nu mai puțin mică de mărire, i-au cauzat de multe ori „rău”. Marea Piramidă așteaptă în continuare cu o răbdare ieșită din limitele timpului, să fie mai bine înțeleasă și împreună cu realizările sale tehnice să ne poată dărui și multele ei *comori mentale*, spiritul interior divin. Pe acesta îl caută oamenii de mii de ani zadarnic în exterior, ei au încercat să o descifreze pe mesagera de la Nil prin demontarea învelișurilor valoroase. De aceea, încă o dată „*Mulțumim pentru răbdarea ta!*”

Prin mesajele dintr-o altă lume înțelegem finalmente și dimensiuni viitoare ale cunoașterii în care ne introduce Marea Piramidă. Căci dacă cercetările piramidelor, științele și o religiozitate individuală face să se trezească în noi cunoașterea mare, eliberată de limitele impuse, se poate începe o „*Nouă epocă*”. Noi „ucidem” din interese de putere ușor de constatat și o gândire de consum necontrolată, astfel încât după

anul 2016 ar putea să nu mai rămână nimic din noi, așa cum s-a întâmplat odinioară cu cultura superioară a constructorilor de piramide. *Trebuie să se repete povestea din nou?*

În revelația din gnoza ermetică scrie:

*„...Dar înainte ca să se întâmple toate astea, așa spunea cel care a avut revelația mistică, va veni o vreme, în care egiptenii își vor ruga zadarnic zeii și toate slujbele lor vor rămâne fără rezultat, pentru că zeii vor fi părăsit Egiptul și vor fi urcat la ceruri. **Egiptul va fi ca un orfan, după ce va fi fost părăsit de toți zeii săi. Apoi însă vor veni străini în țară și o vor stăpâni.** Ei îi vor împiedica pe egipteni să mai facă vechile slujbele către zei, iar pe aceia pe care îi vor prinde că se închină pe ascuns la vechii zei, îi vor pedepsi. Atunci acea țară care odinioară era cea mai evlavioasă din lume, va deveni o țară lipsită de zei. Nu se vor mai înălța temple, ci morminte, iar ele nu vor mai fi umplute cu zei, ci cu cadavre... Și așa va fi țara despuiată nu doar de zei, ci și de egipteni.”*

Dacă zburăm azi la Cairo, observăm că acolo aceasta profeție s-a împlinit de multă vreme. Ne place să sperăm că în cele din urmă se va mișca ceva în mintea celor care au ceva de spus despre Platoul Giseh. Dumneavoastră, dragi cititori și cititoare vă dorim dimpotrivă, ca cercetările noastre să vă stimuleze să deveniți activi și să porniți pe urmele enigmelor lumii. Poate ne vom întâlni în acest mod vreodată în vreo călătorie...

Cu puțin timp înainte de tipărirea acestei cărți am primit telefon de la un prieten care mi-a spus că a văzut în Mexic o farfurie zburătoare care a dispărut apoi într-un munte. Să fie vorba de o bază militară unde sunt testate noile tehnologii sau de o bază a vizitatorilor din Univers?

Dacă vom verifica, vom afla....

În acest sens ne exprimăm din nou dorința față de dumneavoastră, de a nu mai crede tot ceea ce vi se spune prin media mainstream, ceea ce transmit diverși reprezentanți religioși sau unii autori channeling. Încercați să aflați singuri care este cauza, doar așa veți dobândi siguranță. Deci, ieșiți în lume!

Și fiți întotdeauna conștienți de faptul că în călătoria dumneavoastră nu sunteți niciodată singuri!

Cordial,

Jan van Helsing și Stefan Erdmann

ANEXĂ

„Noimea“ din Marea Piramidă

Ne atrage atenția repetarea frecventă a cifrei 9 în Marea Piramidă. Secretul cifrei 9 este strâns legat de știința secretă a vechilor caste preotești și constituie chiar și peste secole, aproape în toate lojele francmasonice și roscruciene un punct central. Totuși încă din epoca germanica timpurie ne lovim de cifra 9: zeul nordic Odin a stat atârnat 9 zile și 9 nopți în frasinul lumii Yggdrasil (un Y întors) înainte să găsească rune și înțelepciunea – el a fost învățat 18 cântece magice (de două ori 9). Frasinul lumii avea 9 crengi, care se întindeau în cele 9 lumi. După credința germanică, Universul e format din aceste 9 lumi. La roscrucieni există 9 rituri de inițiere. În Kabbala cifra 9 reprezintă, noul, unirea cu spiritul, karma pământească este depășită și dezvoltarea conștiinței cosmice își găsește desăvârșirea în cifra 9. 9 reprezintă și ceea ce nu poate fi distrus, nucleul divin din om. În tarot, cea de-a 9-a carte este Eremitul și simbolizează înțelepciunea; în numerologie 9 înseamnă înțelepciune, și deseori se vorbește în cazul lui 9, de numărul lui Hristos, căci el simbolizează *din materie în spirit*, deci o desfacere a legăturilor materiale.

Cu noimea ne cufundăm în adâncimile mitologice, magice și oculte ale Vechiului Egipt în cazul tuturor religiilor solare vechi, în punctul central se află misterul din jurul Soarelui și aspectele oculte care decurg de aici. Ele cunoșteau raportul de rezonanță al creierului omenesc și posibilitatea care decurge de aici de a părăsi spațiul și timpul, respectiv de a le suprima. Astfel, piramida primește un calificativ special: ea reprezintă la scară microcosmică bunul spiritual suprem, *gândul creatorului*.

În afară de multe centre preotești ale vechiului Egipt aflate de-a lungul Nilului, centrul din Heliopolis, alături de cele din Teba, Hermopolis și Memphis, are cu siguranță o semnificație centrală. Heliopolis (egipteană: *Junu*, biblic *Ort*) se află în nord-estul orașului Cairo și la circa douăzeci de kilometri nord-est de Platoul Giseh. Astăzi, în afară de un obelisc al lui Sesostris I și câteva ruine și morminte de sub orașul preistoric Matarie, locul nu mai are de arătat nici un obiectiv din

Antichitate. Monumentele sale au fost răspândite în toate colțurile lumii începând cu epoca elenistică (inaugurată de Alexandru cel Mare, începând cu 336 î.Hr.). Ele se află în cele mai îndrăgite piețe din toată Europa, în special la Roma și în Anglia.

Centrul preotesc de odinioară se întindea pe o suprafață de circa 90 de hectare și era înconjurat de un zid puternic. Vechimea centrului nu este clar stabilită, rădăcinile merg înapoi, până cel puțin în vremurile celei de-a treia dinastii (2700 până în 2575 î.Hr.). Cel mai vechi calendar egiptean găsit până în ziua de azi provine din Heliopolis și este datat în anul 4240 î.Hr. El este prin urmare, vechi de peste șase mii de ani!

Heliopolis era considerată cea mai importantă universitate a lumii. În vremea Noului Imperiu (a nouăsprezecea dinastie) au activat acolo peste 12000 de preoți. Numai prin asta și tot ne dăm seama cât de important trebuie să fi fost acest loc sfânt. Domeniile științifice cuprindeau fizica, geometria, aritmetica, astronomia, astrologia, medicina, chimia, geologia, meteorologia și muzica. Alexandru cel Mare în marșul său triumfal a distrus, din motive de securitate, în afară de Persepolis și centrul științific al egiptenilor. El vroia să distrugă odată pentru totdeauna bazele geografice, și prin aceasta și politice ale vechilor imperii.

În Heliopolis, ca și în Hermopolis (orașul lui Hermes Trismegis - tos și al marii optimi) în punctul central se afla un grup de zei originari.

Hermopolis și optimea

În *Hermopolis* se vorbește despre 8 zei originari, care ar fi domnit înainte de nașterea lumii. Zeitățile nu personificau Universul ordonat, ci stările originare și totodată elementele originare dinainte de Creație sub forma a patru perechi de zei. *Nun* și *Naunet* erau zeitățile apelor primare. *Huh* și *Hauhet* corespundeau infinitului spațiului. *Kuh* și *Kauket* simbolizau întinericul primar. *Amun* și *Amaunet* corespundea a marelui gol, infinitului spațiului sau ascunsului. De fapt se descrie simplificat că la începutul Universului „egiptean“ exista o simetrie a patru forțe primare, despre care vorbesc și oamenii de știință de azi.

Această cifră 8 este simbolizată și sub forma broaștelor sau a șerpilor (cultul broaștelor și al șarpelui). Orașul Hermopolis purta și onoarea cifrei 8 numele egiptean vechi de *Khemenu*, orașul celor opt.

De aici derivatul copt *Schmun*, care mai apare și azi în numele *Eschmunen*. *Khemenu* este vechea denumire pentru Egipt. *Khemt* înseamnă „țara neagră“.

În mod ciudat, pe atunci zeii primari erau considerați muritori. Astfel se spune că cei 8 au fost îngropați sub o colină de la Djeme. Acolo, în epoca târzie urmașii lor, zeii în viață le aduceau la fiecare zece zile o jertfă.

Heliopolis și noimea

Spre deosebire de Hermopolis, *Heliopolis* era punctul de plecare al **noimii** divine, locul unde erau adăpostite cele „nouă obiecte secrete“ ale zeului Soarelui, *Ra*. În centrul edificiului se afla un templu închinat zeului Atum („*Cel desăvârșit*“). În timpul *epocii piramidelor* Atum a fost considerat a fi la fel cu Ra, zeul Soarelui, care în cele din urmă a luat locul lui Atum și l-a degradat pe acesta pe „vechiul Soare“, simbolic pentru soarele care apune în vest Inițial, înainte de așa-zisa *epocă a piramidelor*, exista un zingur zeu, Atum, asemeni tradiției noastre creștine, în care există Dumnezeu.

Colina originară a fost pusă în legătură pe de o parte cu grupul de stânci naturale al platoului Giseh și pe de alta parte cu colina din Heliopolis, pe care ar fi avut loc „primul răsărit de soare“. Numele Heliopolis (*orașul soarelui* în onoarea zeului Soarelui grecesc *Helios*) este de fapt o falsificare a numelui egiptean al centrului „*Ori*“ ceea ce înseamnă „*lăcașul coloanelor*“. În centrul templului fenix se afla înainte de epoca piramidelor, un pilon sau o coloană, pe care se găsea așa-numita *Benben*, o piatră conică misterioasă.

Fig. 119: Piramidion cu ochi atoatevăzător.

Să facem un mic joc acum, cu cifrele 8 și 9:

$$\begin{aligned}
 1 \times 8 + 1 &= 9 \\
 12 \times 8 + 2 &= 98 \\
 123 \times 8 + 3 &= 987 \\
 1234 \times 8 + 4 &= 9876 \\
 12345 \times 8 + 5 &= 98765 \\
 123456 \times 8 + 6 &= 987654 \\
 1234567 \times 8 + 7 &= 9876543 \\
 12345678 \times 8 + 8 &= 98765432 \\
 123456789 \times 8 + 9 &= 987654321
 \end{aligned}$$

Să acordăm atenție acestui joc, căci aici este vorba de *matematica sfântă*, baza *geometriei sfinte*. Cifra 8 are proprietăți matematice ciudate, așa cum nu are nici un alt număr. El are divizibilitate perfectă, căci se împarte exact la 1, în „Unitate“, în Divin. Aceste particularități au făcut din 8 numărul desăvârșit la vechii înțelepți. Astfel se explică, că ultimul și cel mai mare secret ascuns în cifrele de la 1-9, a fost preluat în „optul sfânt“. Deasupra lui 8 stă însă „Unitatea“, cifra 1, „principiul creator“, numit de noi Dumnezeu, căci $8+1=9$ (opt sfere și un rege). Astfel, „nouă cel sfânt“ devine Desăvârșirea atinsă în „principiul material“. Cifra zece este asemenea cifrei unu.

„8“ reprezintă câmpul energetic cosmic. Așezat orizontal el reprezintă, după cum se știe, infinitul. Într-o vibrație, „8“ ne înconjoară curenții vieții, „principiul creator“, Divinul. Iar prin, „9“ este simbolizată Desăvârșirea, respectiv Transformarea.

Dacă facem o legătură între cultele solare și cele ale piramidelor, așa cum apar ele pretutindeni în lume, observând semnificațiile profunde ale acestora, și privim și de celalaltă parte a Atlanticului, remarcăm paralele uimitoare. În calendarul aztec în piatră pot fi văzute 9 pentagrame. „9“ reprezintă și în acest caz numărul Desăvârșirii creatoare și în sens figurat, numărul înțelepciunii divine atotcuprinzătoare. Rugăciunea timp de 9 zile este un ritual religios; tradiția aztecă spune că trebuie parcurse 9 etape pentru a ajunge la viața veșnică, iar Soarele s-ar mișca în 9 cercuri.

„9“ ilustrează, conform cărții sfinte a maișilor quiche, „Popol-Vuh“, energiile divine. Prima energie este cea a Creatorului, cea de-a 9 este a misterului desăvârșit.

Ca să concluzionăm: Heliopolis și Marea Piramidă reprezintă în rețeaua energetică a Pământului un fel de „buric al lumii“, locuri unde legitățile astrofizice și energetice acționează cel mai puternic.

Camera regelui și misterul cifrei „9“

Să ne amintim de munca, de cercetare a lui Lothar Göring. Conform teoriei sale, corpul nostru este alcătuit din 9 structuri piramidale duble, în care este conținut sufletul. Atât gândurile, cât și ceea ce vrem să realizăm în această viață, totul este influențat de această structură. Prin urmare, avem 18 (2x9) structuri piramidale pentru procesele de gândire noi pe care le avem în această viață și care sunt stocate în interiorul nostru. Apa pură prezintă de asemenea încă 18 sinteze moleculare posibile.

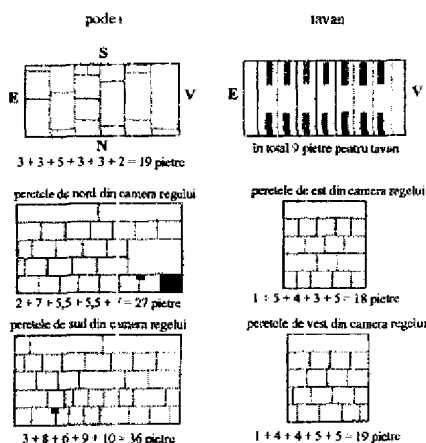

Fig. 120: Misterul cifrei 9 și a frecvenței de vibrație, cunoscut de constructorii piramidelor. De aceea în camera regelui găsim mereu cifra 9.

Dacă numărăm blocurile de piatră vizibile din camera regelui, care au fost folosite pentru construirea pereților, ajungem iarăși, prin însumarea cifrelor, la numărul 9. Singura excepție o constituie peretele vestic, unde a existat odinioară un orificiu, iar îmbinarea ulterioară care s-a făcut în rândul al doilea de piatră, jos, în partea stângă, nu este originală. Se presupune că așa au stat lucrurile și cu podeaua. Pornim de la cele 18 pietre și ajungem prin însumarea cifrelor, din nou la 9 (excepție peretele de vest și podeaua).

Tavanul camerei regelui are tot 9 blocuri de piatră care se continuă în camerele de susținere.

Dacă adăugăm în minte vectorii despre care vorbeau Erich Köbler și Dr. Stelzl, atunci aceste 9 blocuri produc o intensificare a energiei, fără a schimba vibrația.

Să ne dedicăm în capitolul următor altor două numere „sfinte“, care joacă în contextul Marii Piramide un rol central

Misterul numerelor 27 și 81 în francmasonerie

Suma cifrelor din numărul 27 este din nou 9. Acesta este considerat numărul Creației și apare simbolic în Marea Piramidă, atât în camera regelui, cât și în Marea Galerie. Aici, există în dreapta și în stânga, câte 27 de concavități. În acest context dorim să amintim încă o dată principiul alchimist descris în misterele sfinte: *dacă focul și apa sunt unite în unghi drept, se poate crea, principiul creator devine utilizabil.*

Colanul maestrului Ordinului Vicarius Salomonis (zeitatea personificată sau „Reprezentantul lui Hristos“) din cadrul francmasoneriei, este format din de două ori câte 9 cruci, așezate în ordine variabilă. În mijloc se află semnul funcției, la rândul său cu 9 simboluri, care prezintă calea spre Dumnezeu și posibilitatea unirii cu Acesta. Pe cruce se află simbolul celui Reînviat și pe dos sunt prezentate căile de dobândire a îndurării pentru obținerea Reînvierii. Sunt simboluri din francmasoneria creștină (sistemul suedez) – drumul de la întuneric la lumină, de la Osiris cel distrus și risipit la Hristos cel luminos al oamenilor re-născuți. Această cale este calea fiecăruia și totodată a tuturor și stă pe semnul funcției aceluia care are misiunea de a veghea asupra bunei înțelegeri a acestei învățături. Simbolurile indică drumul spre Dumnezeu (spre „Principiul creator“), prin moarte, și transformarea până la unificarea omului cu „principiul divin“. Acesta este drumul spre care năzuiește căutătorul luminii și acesta este conținutul învățăturii inițiale în francmasonerie.

Numărul 27 desemnează în francmasonerie „cuvântul“. Să ne amintim de vorbele pline de semnificație din Evanghelia după Ioan, unde se spune: *„La început a fost cuvântul, iar cuvântul a fost la Dumnezeu.“*

„Cuvântul“ reprezintă întotdeauna forța creatoare, cine stăpânește cuvântul, poate stăpâni și dirija materia: *„Cine are cuvântul, are puterea!“*

„*Cel mai înțelept maestru al ordinului*“ are în sceptorul său 27 de încrucișări. Acest număr se succede ca un fir roșu prin multe ritualuri de inițiere ale francmasoneriei, despre care însă nu vom povesti aici.

În legătură cu acest număr trebuie să mai facem o incursiune la Roma, în *orașul obeliscurilor* – în Piața Sfântul Petru –, căci acolo se află 27 de obeliscuri. În cercetările sale legate de aceste obeliscuri Ștefan a descoperit la sfârșitul anilor 90 în Roma, și pe cel de-al 28-lea obelisc. Acesta se prezintă bidimensional în fața bisericii Sfântul Petru și are valoarea simbolică a numărului 27, căci este format din 27 de obeliscuri. Cei mai mulți vizitatori ajung pe Via della Conciliazione în centrul statului Vatican, în piața Sfântul Petru. Această stradă este mărginită de o alee cu obeliscuri terminate în partea de sus cu piramide. Pe stânga și pe dreapta acestei alee se află câte 13 obeliscuri, plus încă unul, direct în Piața Sfântul Petru, în total 27. Fiecare din cele 13 piramide este formată din 13 blocuri de piatră, precum *Pyramidion* de pe bancnota dolarului american. Fiecare din obeliscuri cu pyramidionul triunghiular are 13 nivele și este așezat pe un soclu de piatră cu 4 blocuri (pătrate).

Cel de-al 28-lea obelisc invizibil („nerevelat“) devine vizibil dacă trasăm o linie de la obeliscurile de pe *Via della Conciliazione*, în direcția bisericii Sfântul Petru, și apoi, de la ultimele obeliscuri o altă linie către obeliscul din *Piazza San Pietro*. Aleea cu obeliscuri a fost amenajată abia în ultimul secol

În contextul „misticii sfinte a numerelor“ ne putem imagina cum acționează acest „obelisc magic“. Este vorba aici de puterea cuvântului: „*Cine are cuvântul are puterea și poate stăpâni omul și materia*“. Acest lucru devine clar mai ales atunci când vedem că Biserica romană are succes de mai bine de 2000 de ani și are peste un miliard de adepți în toată lumea.

Dar cum ar putea acționa energetic obeliscul invizibil asupra bisericii Sfântul Petru? Acest obelisc este încărcat, respectiv multiplicat, prin milioanele de oameni care cu corpurile lor energetice („*credința lor poate muta munți!*“) străbat zi și noapte *Via delta Conciliazione* direct

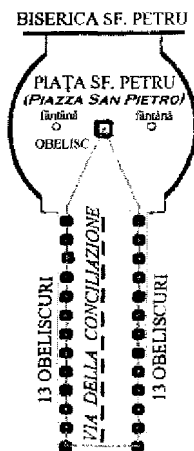

Fig. 121: Obeliscul invizibil.

printre aceste obeliscuri în direcția bisericii Sfântul Petru și a Vaticanului. Obeliscurile dispuse pe partea stângă și pe cea dreaptă sunt probabil încărcate pozitiv și negativ, așa cum se întâmplă și cu coloanele din biserici și catedrale. Această energie multiplicată pare să aibă un efect uriaș și este direcționată spre biserica Sfântul Petru.

Ca și în cazul comunităților de tip lojă, și la Vatican se poate presupune că mințile cu adevărat luminate au cunoștință de „secretul lumilor” și, așa cum demonstrează cel de-al 28-lea obelisc, aplică acest secret pe tărâm pământean, pentru a putea stăpâni.

Încă un „cuvânt” despre Roma. Încă de acum câțiva ani, într-una din cărțile sale, Jan a scris că Vaticanul ar fi infiltrat de câteva secole de Iluminați și că până în ziua de azi el este dirijat și condus de către aceștia. Un indiciu pentru asta ar fi chiar numele orașului *Roma*, în care Vaticanul își etalează puterea. ROMA este „inversarea” energetică de la AMOR (*iubire*). Astfel Roma devine energia opusă iubirii.

Conform legilor afinității și polarității, au fost descoperite și unite următoarele: puternicul imperiu *lumesc* (Thron) cu noul și puternicul imperiu *bisericesc* (Altar) – „reprezentantul” lui Dumnezeu în Metropola care poartă numele inversat al iubirii. În mod ironic, aceasta ar însemna, făcând referire la cuvintele din Evanghelia după Ioan, că „*la început a fost cuvântul și cuvântul este la Vatican*”.

Să revenim însă din scurta noastră călătorie la Roma și să ne îndreptăm atenția către numărul 81. În special „IX” și „9” este numărul celor iluminați de „spiritul divin” – de pildă în ritualul francmasonic este numărul lui Adoniram, ori al ultimului mare maestru al ordinului templierilor Jacques de Molay, sau al „unicului” fiu al lui Dumnezeu, Hristos însuși, al cărui număr este de fapt $9 \times 9 = 81$.

În „Scriptura interioară” de sub crucifixul de pe Altar, simbol al „Dumnezeului trinitar” se spune explicit că loja Maestrului Johannis se deschide prin aprinderea a nouă lumini. Prin urmare, trebuie să fi fost $9 \times 9 = 81$ de membri ai adunării ordinului și de aceea în sala capitelului ard 81 de lumini, iar la sicriul lui Molay sunt 81 de lumini.

Cam atât pe scurt despre „cifrele sfinte” și despre marea simbolică din cadrul lojelor. A fost doar un mic capitol, căci o astfel de temă depășește limitele căiții noastre. Prin aceasta am vrut însă să arătăm că „misterul sfânt” al Marii Piramide este totodată și învățătura centrală a francmasoneriei și a altor comunități de tip lojă. Și vă asigurăm, că în cadrul francmasoneriei nu se „susține” teoria mormintelor...

Alte legături cu piramidele

Dacă analizăm numărul sfânt 81 și sub aspect chimic, înțelegem probabil mai bine sensul mistic.

Dacă luăm cele 81 de elemente stabile din chimie și formăm suma cifrelor, obținem din nou 9. Dacă aruncăm o privire spre sistemul elementelor chimice așa cum a fost el întocmit de Walter Russell, observăm 9 octave cu câte 9 elemente de bază, deci din nou 81. Întrucât într-un sistem primele și ultimele elemente sunt identice (acolo s-ar afla gazele nobile), trebuie să scădem 9 și ajungem la 72. Aceasta este frecvența medie a inimii unui om pe minut. Inversarea cifrelor acestui număr ne duce iarăși la 27, iar suma cifrelor la 9.

Planeta noastră stă la 27 de grade în Săgetător în solstițiul de iarnă (în perioada 1998-2016) și noi ne aflăm prin urmare pe linia directă de emisie a Soarelui, numită și „Centrul Galactic” sau „punctul central al galaxiei noastre”.

În acest moment avem cea mai directă „emitere de energie” de la Soare, așa cum se întâmplă la fiecare 13.000 de ani. Soarele și Pământul se vor afla la solstițiul de iarnă din anul 2012 pe o linie dreaptă, unul după celălalt.

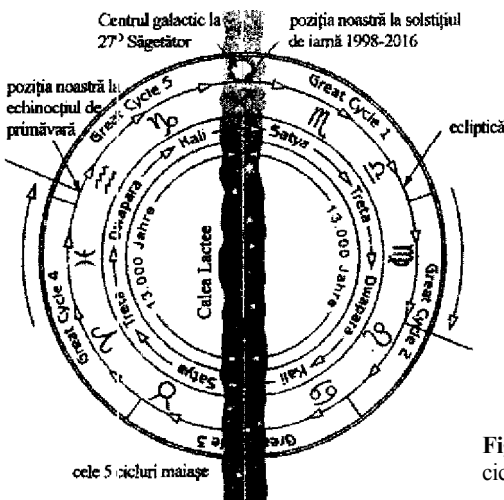

Fig. 122: Cele cinci mari cicluri maiase.

Paul LaViolette, autorul cărții „Earth Under Fire“ pornește de la ideea că această „undă galactică de energie“ poate să producă un punct nul, care ar putea distruge câmpul magnetic și câmpul gravitațional. Ceea ce ar duce apoi la protuberanțe solare mult mai intense din cauza cărora poate fi influențat întregul nostru sistem solar. Aici intervin teoriile despre schimbarea polarității magnetice. Aceasta poate provoca și o schimbare a polarității de la masculin către mai mult feminin, în momentul în care orbita eliptică a sistemului nostru solar va atinge prin 25920 de ani pământeste, jumătatea sa,

În cazul inversării polilor se distruge câmpul electromagnetic al Pământului și poate să se producă chiar și o prăbușire totală a creierului nostru. Ar putea să rezulte de aici distrugerea completă a unei civilizații, căci amintirile sunt șterse.

Asta înseamnă că este foarte posibil ca pe Pământ să fi existat acum mult timp în urmă, culturi superioare care erau cu mult mai dezvoltate. Noi putem pricepe asta abia acum. Cum spuneam deja în introducere, întrebarea: „*Cum au putut să fi știut asta vechii egipteni?*“ nu mai are valabilitate. Probabil că populația pământului a mai suferit cândva o astfel de transformare globală.

O celulă, și bineînțeles Pământul însuși, este în interiorul său încărcată negativ, ceea ce corespunde vibrației feminine. În exterior se află sarcinile pozitive, care corespund masculinului. În cazul unei schimbări a polilor (s-ar putea zice chiar „schimbarea membranei“) se poate ajunge la sarcină pozitivă în interior și negativă la exterior. Întrucât sarcina acționează și asupra creierului nostru, acesta ar putea fi motivul trecerii de la patriarhat la matriarhat și invers. Întrucât o astfel de schimbare nu poate fi cu siguranță o chestiune de moment, s-ar putea ca în perioada de până în 2016 să se producă o egalizare, care ar putea să aducă în echilibru și armonie principiile masculin și feminin. Se va numi atunci ROMA poate, AMOR?

Jan van Heising

Jan Udo Holey alias Jan van Helsing (născut în 1967) este autorul mai multor cărți, proprietarul editurii *Ama Deus* și al postului de televiziune *secret. TV*.

Din 1985 călătorește peste tot în lume, a făcut în expedițiile sale din Statele Unite, Egipt, America de Sud și Asia, descoperiri care au pus sub semnul întrebării perspectiva noastră „luminată“ asupra lumii. În călătoriile întreprinse a întâlnit și persoane din serviciile secrete, din lojele cavalerilor templieri și francmasonilor, precum și oameni care făceau parte din diverse asociații de practicare a magiei. Aceste întâlniri și schimbul de idei l-au condus în cele din urmă, în 1993 la scrierea primei sale cărți despre organizațiile secrete. În decurs de doi ani aceasta a devenit bestseller, cu peste 100000 de exemplare vândute și traducere în opt limbi străine. În 1995 a urmat al doilea volum al „Organizațiilor secrete“, iar conținutul acestei cărți a determinat diverse cercuri de interese din Elveția, dar și din Germania, să efectueze cea mai mare confiscare de carte care a existat în BRD după 1945. Desigur, scopul a fost „apărarea“ populației.

Un și mai mare succes a înregistrat opera sa „Să nu atingi această carte!“, apărută în mai 2004, operă prin care a fost din nou atins nervul timpului.

În cele (până acum) 10 cărți, el nu numai că a prezis cu mulți ani în avans dezvoltarea politică și economică, ci a și explicat logic cum lumea, prin pretextul terorismului global (întreținut intenționat) și prin supravegherea care rezultă de aici, este condusă către o *noua ordine mondială*.

În anul 2007, pe postul de televiziune propriu (www.secret.tv), Jan van Heising a lansat filmul documentar „Minciuna Cheops“, care s-a bucurat de prima dată de un mare succes.

Vizitați-l pe Jan van Heising pe internet la:

www.secret.tv și www.amadens-verlag.com

Sefan Erdmann

Sefan Erdmann (născut în Hanovra, 1966) trăiește din 1968 la Steinhuder Meer. Pedagog medical, lucrează pe cont propriu începând din 1993. În 1990 a început planurile și măsurile de transformare a proprietății țărănești Widdelhof, care a aparținut bunicului său Wilhelm Widdel din 1884, în cămin de seniori și de acordare de îngrijire, cu 100 de locuri, pe care l-a condus până la sfârșitul anului 2008.

Activitatea sa de cercetare a început paralel cu lucrul profesional pe cont propriu, la sfârșitul anilor '80, el dând startul multor căutări, expediții și publicări. Domeniile sale de interes fuseseră până atunci științele religioase și vastul teren al științelor de graniță.

Cercetările lui Stefan în Egipt au început în anul 1990, când, cu ocazia unei expediții de cercetare împreună cu un mic grup, a ajuns, printre altele, pentru prima dată în această țară. Din acest moment, Egiptul, Marea Piramidă de la Giseh și vechea cultură egipteană superioară cu tot cu multele ei întrebări și fenomene neexplicate, nu i-au mai dat pace. Stefan a pătruns tot mai mult în domeniile științelor de graniță, care l-au adus din ce în ce mai mult spre convingerea că omenirea a fost influențată într-o fază timpurie de o civilizație superioară. Pe lângă studiul aprofundat al izvoarelor, a întreprins nenumărate călătorii de cercetare și expediții, printre altele în Scandinavia, America de Sud și Centrală, Himalaya, India și în multe țări africane.

În munca de documentare pentru cartea sa „Dosarele secrete chivotul legii“ s-a întâlnit cu reprezentanți ai diferitelor loje și a găsit pentru prima dată elemente de legătură între Templieri, Francmasoni, membrii Ordinului Citeaux și Organizația Thule. Astfel a reușit să intre în posesia unor prețioase informații nepublicate până atunci, care nu numai că i-au oferit date despre Atlantida și despre cultura piramelor, ci l-au condus direct către politica mondială actuală.

Vizitați-l pe Stefan Erdmann pe internet la:

www.erdmann-forschung.de

Următoarele cărți pot fi comandate la

Editura ANTET

CP 22-285, sector 1, București

plata se face ramburs, taxele poștale fiind suportate de editură

Organizațiile secrete și puterea lor în secolul XX – JanvanHeising

Imaginați-vă că sunteți locuitorul unei alte planete, ați parcurs cu nava dvs. spațială nenumărați ani lumină și vă îndreptați spre planeta Pământ. Misiunea dvs. este să cercetați această planetă, să intrați în contact cu locuitorii pentru a schimba cunoștințe și informații de orice natură. Dacă totul s-ar desfășura într-un mod pozitiv și ați fi convins de sinceritatea și dorința de pace a locuitorilor, Pământul ar putea fi primit în comunitatea federației intergalactice. Ca urmare ar fi posibil contactul cu locuitori ai altor planete într-un mod deschis, ceea ce ar putea să aibă ca urmare o dezvoltare inegală în conștiința pământenilor, dar și în domeniul tehnologiei și al igienei sociale.

Constatați că la prima vedere nici un concept nu este vizibil în spațiile războiului pentru că unii luptă împotriva credinței lor, alții împotriva culorii pe care o are pielea lor.

Există indivizi care nu sunt mulțumiți de dimensiunile țării lor, iar alții se luptă pentru supraviețuire, pentru că nu au ce să mănânce. Alții au în cap numai banul, dar în general, fiecare se are în vedere numai pe sine. Vedeți că această planetă nu este destul de matură pentru informațiile și tehnologia pe care le propuneți. În orice țară v-ați opri, cadourile dvs. nu ar fi folosite pentru binele tuturor pământenilor, ci numai pentru interesele egoiste ale respectivilor conducători ai țării.

Vă veți gândi pe cât posibil la planeta dvs. natală și la vremea când ea mai purta războaie. Pentru că deja de câteva mii de ani acest lucru a fost depășit și nu vreți să fiți încă o dată contemporani cu acest scenariu și constatați că s-a tras în direcția navei dvs., ajungeți la concluzia că ar fi mai bine să vizitați altă planetă.

Este un lucru cert că oamenii sunt atât de prinși de micile lor „probleme“ personale încât nu au văzut niciodată ce se întâmplă în lume și în jurul lor ori s-au dezobișnuit s-o facă. Cea mai inare parte a civilizației contemporane suferă de „apolitică“ și nu vrea să aibă de-a face cu politica. Lipsa de timp, de interes și de spirit critic, lipsa informațiilor de specialitate au dus la această „îndepărtări“. Prin absență nu se schimbă nimic. Din contră, este exact ceea ce vor „bărbații cârmuitori“. Fiecare individ care se resemnează îi ajută pe Iluminați să-și atingă scopul. De aceea primul pas este de a ști cât mai mult despre aceste procedee.

Și după cum a constatat deja un învățat al lumii:

„Găsiți adevărul, pentru că el vă aduce libertatea“.

Cartea a 2-a - Jan van Helsing

Evenimentele individuale pe care le-am descris în carte, sunt realități dovedite (existența „Comitetului celor 300“, a organizației „Bilderberg“ etc, înființarea ONU de către francmasoni, farfuriile zburătoare germane, prezența lui Rothschild la încheierea tratatelor de la Versailles, împușcarea lui Kennedy de către William Green, șoferul său, masacrul lui Begin din Palestina, principiile lui Machiavelli, armele cu energie liberă...), care arată de la sine, fără legăturile făcute de mine, că în culise se desfășoară un joc diabolic.

Faptele expuse de mine nu au fost și nici nu sunt ceva nou, ci ele erau pur și simplu ascunse maselor populare. Pe de altă parte, nici Iluminații nu-și țin existența prea secretă. Trebuie numai să ai dispoziția de a le conștientiza mesajele.

Neștiutorul crede că atunci când doi politicieni își strâng mâna, ei se salută. Inițialul vede în funcție de salutul Lojii, ce poziție ocupă, ce își comunică. Aceste mesaje sunt transmise tuturor fraților Lojei din țară prin fotografia publicată în ziare, în care se văd polincienii strângându-și mâna. Interpretarea acestor mesaje ține de competența perceptivă a cititorului ziarului. Acest gen de comunicare; este o REALITATE, conștientizarea acesteia însă nu depinde decât de dumneavoastră. Pentru mine este indubitabil o realitate, deoarece eu percep aceste mesaje și știu să le interpretez. Dar ele sunt accesibile ORICĂRUI cititor de ziar.

(„90% din transmiterea știrilor se face prin texte codificate și fotografii în media, îndeosebi în presă, a constatat comitetul senatorial al Statelor Unite, care a făcut cercetări la Central Intelligence Agency (CIA).

Nu există modalitate mai simplă, mai ieftină și mai eficientă de transmitere a semnalelor decât publicarea codificată în ziare și reviste larg răspândite.

Cartea a 3-a Jan van Helsing

Aproape la fiecare jumătate de an apare undeva în lume o nouă carte despre profeții sau preziceri. O mare parte a acestor cărți și-au îndreptat spiritul de observație spre apropiata cumpănă dintre milenii (aproximativ zece ani înainte și după anul 2000), deoarece clarvăzătorilor și profeților le-au fost arătate, în viziunile lor, evenimentele terestre schimbătoare și aparent radicale despre această parte a istoriei. Acest lucru nu le este cunoscut tuturor. De asemenea, în Evanghelia după Ioan în N.T., vom găsi descrieri valabile pentru această perioadă care a fost denumită de către unii drept „*cea mai tânără zi*“, „*judecata de apoi*“, sau „*perioada în care grâul este separat de neghină*“. O perioadă a catastrofelor naturale, a războaielor și tulburărilor. Unul dintre clarvăzătorii descriși în această carte o numește chiar „*marea curățenie*“. S-a auzit despre această perioadă. Adesea numai cu o ureche. Dar cine ascultă cu plăcere ceva despre perioade tulburi, mai cu seamă despre „*un al treilea război mondial*“ când tocmai au fost întocmite asigurări pe viață și depuneri de economii financiare. Nu au mai rămas decât câțiva ani până la binemeritata pensionare. În acest context nu este permisă apariția unui război civil sau inundații. Nu, omul nu vrea să creadă în așa ceva. „*Așa ceva au prezis deja mulți*“, vom spune, „*și nimic nu s-a întâmplat*“. Așadar, chiar nu s-a întâmplat într-adevăr nimic? (Referitor la indiciul că aceiași clarvăzători au prezis și primul război mondial și pe cel de-al doilea, se poate vorbi de o tăcere apăsătoare. Important, ca neplăcutul să fie înlăturat cu succes.)

Operațiunea Aldebaran - Jan van Helsing

Întreaga temă a OZN-urilor se situează pentru mulți în zona speculațiilor, însă eu cred că cel târziu o dată cu publicarea autorilor de genul lui Erich von Däniken, masa largă a auzit câte ceva despre contactele inteligenței extraterestre cu diverse culturi pământene: și, eventual, și despre istoria apariției lor. În special, începând cu anii '40 această temă i-a captivat pe cei mai mulți pentru că, spre deosebire de informațiile anterioare din „cărțile moarte“, atunci s-ar fi ajuns la primele apariții, contacte fizice și chiar la prăbușirea unor astfel de obiecte zburătoare (masa largă a fost pregătită treptat pentru confruntarea cu această realitate prin seriale TV despre extraterestri, transmise tot mai des, ca de exemplu, și așa-numita „Prăbușire Roswell“).

Însă, tocmai în legătură cu aceste noi contacte dintre pământeni și extraterestri, părerile celor care sunt preocupați mai mult sau mai puțin de această temă sunt împărțite. Marele secret, respectiv actualitatea temei OZN-urilor, nu are legătură cu întrebarea asupra existenței OZN-urilor, ci asupra IDNTITĂȚII piloților.

Copiii mileniului III - Jan van Helsing

Nu vi s-a întâmplat niciodată ca fiica dumneavoastră să vă surprindă sugerându-vă să fiți prevăzător și să nu-i acordați prea multă încredere colegului de serviciu care tocmai și-a anunțat vizita? Și până la urmă nu s-a dovedit că avea dreptate? Sau fiul cel mare care a remarcat că doamna care v-a vizitat este foarte bolnavă, deși ea însăși încă nu știa nimic despre asta? Nu s-a adevărit mai târziu afirmația lui? Astfel de întâmplări sunt catalogate în mod obișnuit drept „*simple coincidențe*“, dar dacă într-adevăr copiii au văzut ceva care scapă din câmpul dumneavoastră vizual? Ceva invizibil pentru un adult cumpănit și serios?

În această carte ne-am propus să luăm astfel de relatări ale copiilor și să le studiem, să ascultăm cu mare atenție declarațiile lor și

să vedem dacă nu cumva copiii noștri înțeleg mai multe decât noi despre viață, și mai ales despre „înainte“ și „după“.

La urma urmei, pe cine miră asemenea atitudini? De unde să știe omul obișnuit al unei societăți de consum, care își formează o imagine a lumii din ceea ce află pe nerăsuflăte din presa locală sau din știrile politice gata fabricate despre cetățeni ai lumii, de unde să știe să gândească și critic? Nu se poate nega faptul că apar des știri despre medii, dar de cele mai multe ori oamenii cu astfel de aptitudini sunt luați în serios, ba uneori chiar sunt prezentați ca escroci. Asemenea fenomene sunt ținute la distanță de mase cu un scop precis și deliberat, pentru că este vorba despre o dezvoltare care nu mai poate fi frânată și care va schimba lumea în profunzime.

Organizația Soarele negru - Jan van Helsing

Cel mai bine păzit secret din lumea materială sunt așa-numitele OZN-uri? Referitor la asta există persoane care cred că toate OZN-urile sunt de proveniență germană, alții, din contră, susțin că niciodată nu au existat asemenea farfurii zburătoare de origine germană, ci doar prototipuri, care însă nu au zburat niciodată cu adevărat, și de aceea consideră că OZN-urile trebuie să fi fost de proveniență extraterestră. Eu personal sunt de părere astăzi că fenomenul OZN constituie o combinație cu mai multe aspecte.

Am ajuns după mai mulți ani de cercetări, după peste o sută de interviuri cu oameni din serviciul secret american, cu național-socialiști încă în viață și cu alte persoane din serviciile de securitate din întreaga lume, la concluzia ca OZN-urile au fost și sunt construite astăzi în unele țări în coborare cu extraterestrii.

Desigur, pentru cei neavizați asta e o afirmație destul de „sărită de pe fix“, însă imediat ce o voi explica va fi și evidentă, și reală.

Germania, SUA, Canada, precum și Marea Britanie sunt, conform cercetărilor mele, cei mai importanți protectori ai științei secrete referitoare la OZN-urile de pe Pământ.

Omul negru a venit-Jan van Helsing

Spre deosebire de alte opere, de data aceasta este vorba de o scriere „personală“, întrucât conținutul a fost trăit de mine însumi. Și ceea ce am trăit mi-a schimbat viața atât de hotărâtor, încât nu voi mai fi niciodată vechiul Jan van Helsing, Nu mai există cale de întoarcere.

Prin această carte vă invit la o călătorie pe un tărâm virgin. Sunteți liberi să rămâneți fideli vechilor modele de gândire și de comportament. Dacă doriți însă să mă urmați pe acest nou tărâm spiritual atunci vă urez „Bine ați venit !“ în clubul piraților spirituali și trec direct în miezul lucrurilor, întrebându-vă provocator... **Nu vă este puțin frică?**

Cu puțin timp înainte de moarte apare brusc un bărbat în negru, fie într-o rasă neagră, asemenea unui călugăr, fie cu o pălărie neagră. Omul în negru tace, de obicei, iar martorii oculari nu pot să-i descrie fața. Câteodată acest bărbat în negru apare la fereastră, aleargă în jurul casei, stă lângă pat, apare în vise ori bate la ușă. Această variantă din urmă s-a petrecut chiar în familia mea. Când a murit străbunica primei mele soții, chiar în ziua cu pricina, cineva s-a uitat pe fereastră și a văzut un personaj în negru care stătea în fața ușii de la intrare. Și când a murit unchiul ei, Alois, cineva sau ceva bătuse la ușă în momentul morții.

Astfel de relatări nu sunt noi ca atare, dimpotrivă! În aproape toate culturile lumii există nu numai povestiri asemănătoare relatate de oameni care au fost aproape de moarte, ci și istorii întregi despre acest bărbat în negru care se arată oamenilor aflați pe patul de moarte.

Să nu atingeți această carte - Jan van Helsing

Ce părere aveți? Credeți că imaginea voastră despre lume trebuie să se bazeze numai pe propria experiență și că rezistă unei verificări temeinice? Ori ați citit prea mult despre aceasta?

Întrebați-vă singuri. Și fiți extrem de cinstiți când procedați astfel – eu nu pot s-o aud...

Credeți înlr-adevăr că omul se trage din maimuță sau că cei care au construit piramidele s-au folosit de scripeți din lemn pentru a deplasa blocurile de piatră atât de grele, încât nici o macara din ziua de astăzi nu le-ar putea ridica? Nu v-ați întrebat niciodată cum este posibil ca steagul pe care americanii l-au arborat pe Lună să fluture în vânt, cu toate ca NASA vrea să ne facă să credem că pe Lună nu există atmosferă și ca atare nu poate exista nici vânt?

Ați crezut tot ceea ce „eliberatorii” noștri au fundamentat în cărțile noastre de istorie – după principiul „*Cărțile de istorie sunt scrise de către învingători*” – cu toate că părinții și bunicii voștri au povestit cu totul altceva – măcar că au fost de față la ce s-a întâmplat! Pe cine ați crezut mai mult? Și de ce...?

Acei cititori care sunt deja familiarizați cu celelalte cărți ale mele s-au ocupat intens și exact de aceste probleme și probabil și-au format opiniile corespunzătoare. Totuși, din păcate, nu pot să cred că toți cititorii sunt lămuriți asupra acestor informații de culise și de aceea îi rog pe „inițiați” să dea dovadă de îngăduință dacă în următoarele pagini o problemă sau alta le va fi fost deja cunoscută.

Documentele lui Jan van Helsing - Jan Udo Holey alias

Jan van Helsing

După ce veți da câteva pagini din carte, veți descoperi cu siguranță marcasele negre. Cenzură voluntară? În parte da, parțial nu.

De pildă, am înnegrit numele unor persoane, care nu au fost implicate direct în desfășurarea evenimentelor (cum ar fi funcționarii de la Oficiul de stat pentru protecție, care și-au făcut datoria, martori ai ambelor părți etc.).

În plus, am decis să cenzurez, respectiv să omit numele denunțatorilor și al unor jurnaliști care au contribuit la persecutarea mea, cu deosebire pentru că astfel de fapte le consider sub nivelul moralității mele, dar și pentru că nu doresc să dau relatării mele o formă îndoielnică din punct de vedere emoțional.

În afară de excepțiile menționate mai sus, restul este cenzură reală, impusă de către avocații mei: înainte de a fi tipărită această carte,

manuscrisul ei a trecut prin patru cancelarii avocațești care au verificat în detaliu textul pentru a nu lăsa să se strecoare pe ici pe colo vreun pasaj prin care o parte a populației s-ar putea simți „lezată“, ceea ce oricum nu ar fi scopul meu. După cum puteți constata, astfel de locuri au fost depistate în text, motiv pentru care avocații au fost de părere că trebuie tratate cu cenzură.

Desigur, ar fi fost ceva mai elegant să fi îndepărtat din astfel de locuri unele cuvinte și să le fi înlocuit cu câteva explicații neabătătoare la ochi, astfel încât vreunui sau altui cititor să nu i se pară că ceva ar fi fost îndepărtat. Chiar și fluxul lectorial ar fi mult mai puțin afectat. Totuși, mi se pare important să fiți puși în temă cu faptul că scrierea mea conține cuvinte sau expresii care sunt condamnabile după noile reglementări.

Iisus - împărăția păcii se apropie - Johannes Holey

Iisus- Fiul Omului, Fiul Lui Dumnezeu, Mare Maestru, Izbăvitor, Mântuitor, Hristos – și această înșiruire nu acoperă toate numele și apelativele sale. Considerat un „Mesia al Evreilor“ cu două mii de ani în urmă sau reformatorul creștinătății care, potrivit nenumăratelor profeții, urmează să i se înfățișeze lumii pentru a doua oară, în acest mileniu ce tocmai a început – numele de *Iisus* a revenit încă de câțiva ani buni în listele de best-sellere ale cărților de profil modeme. El a scris istoria **tuturor timpurilor!** *Iisus* își găsește noi contexte – acum, în jurul celei a doua mia aniversări, aria sa de influență se lărgeste de la an la an.

Cartea se vrea o analiză a acestui fenomen vechi de două mii de ani – **cu referire explicită la acest nou mileniu în care am intrat** Va reuși *Primul Om (Dr. Franz Alt)* să-i aducă omului modern – cu toate temerile și toată pustietatea sa interioară – un spirit al timpului diferit de tot ce a fost până acum? Imaginea lui *Iisus Hristos* a avut mult de suferit sub tutela Marilor Biserici. O imagine cu care omul modern, cu spiritul său critic și cercetător, se împacă tot mai puțin. Vremurile în care trăim, pline de schimbări în toate domeniile posibile, au provocat schimbări de perspectivă și de înțelegere și în ceea

ce privește această temă. O înțelegere inedită își face loc printre oameni, iar nenumăratele tipuri de dependență din zilele noastre dovedesc o nevoie: acută ce se face simțită la milioane de oameni, o nevoie care, de-și va găsi împlinirea, le va dăruia acestor suflete în căutare un nou sens al vieții. Ne aflăm oare în amurgul unei epoci de civilizație? Este, oare, într-adevăr posibil ca Binele și Răul să nu mai trebuiască să coexiste într-un etern conflict? Și, de vreme ce unii vorbesc, azi, de o epocă ce moare, nu s-ar potrivi, acum mai mult ca oricând, înțelegerea ultimă *că Iisus este în viață*?

Am ajuns oare, din nou, într-un moment istoric hotărâtor? La un punct de răscruce unde vor rămâne în urmă toate acele teorii și ideologii plătuite de oameni și care, numite, odată, Iluminism, se mai regăsesc și astăzi în termeni ca „liberalizare“, „empirism“, „pozitivism“, „existențialism“, „structuralism“ – „materialism“?

Pe urmele zeilor - Tehnică genetică de acum 400.000 de ani - Stefan Erdmann

După primii ani și numeroase cercetări care m-au purtat printre altele și la Londra, la Roma, în America de Sud, America Centrală, Scandinavia, India și Himalaya, pe parcursul cercetărilor ulterioare m-am concentrat îndeosebi asupra miturilor și tradițiilor popoarelor africane. Acestea au constituit la rândul lor un punct de plecare pentru multe cercetări și expediții pe care le-am efectuat pe marele continent african. Astfel am ajuns să cunosc și să iubesc pământul și oamenii din multe țări. Africa mi-a schimbat viața. Pentru aceasta a fost nevoie și de unele aventuri neplanificate, care abia ulterior mi-au îmbogățit viața. A merge prin Africa, a face cercetări și a pătrunde în anumite regiuni, este și astăzi o adevărată aventură, care nu este posibilă fără asumarea unor riscuri. Am întâlnit și oameni cu capacități și cunoștințe neobișnuite, inițiați, vraci și sangoma, care în prezent dispun de cunoștințe extraordinare, pe care noi, în lumea noastră civilizată, nici nu ni le putem închipui. Am aflat cât de „mic“ este totuși omul și cât de mare este incapacitatea noastră de înțelegere rațională, și aici mă refer numai la mărimea globului pământesc, nu și la măreția universului și la rolul pe care îl joacă crearea noastră și întreaga omenire.

Pe acest frumos continent există încă zone neexplorate în totalitate. În astfel de regiuni locuiesc mulți dintre ultimii boșimani ai Africii, care trăiesc din vânat, aflându-se zilnic în luptă cu natura. Am scris în mod intenționat „ultimii“, deoarece, ca urmare a extinderii civilizației, zonele de vânătoare ale boșimanilor se limitează din ce în ce mai mult.

Guvernarea secretă a lumii - Jim Marrs

Volumul de față tratează probleme legate de secretele guvernării, istoria ascunsă și religia clandestină, precum și secretele acumulării bogăției, puterii, controlului asupra destinului omenirii; adică acel gen de secrete ce sunt rareori consemnate în cărțile de istorie și niciodată pomenite în mass-media. S-ar putea ca și conținutul cărții de față să fie tulburător și neliniștitor pentru unii dintre cititorii săi, însă acestora le spun că nimeni nu a dobândit vreodată înțelepciunea studiind doar materialele ce nu făceau decât să-i confirme propriile idei preconcepute despre lume și viață.

Oare există cu adevărat societățile secrete? Oare există cu adevărat un guvern secret care conduce lumea? Oare există o conspirație la nivel mondial care are ca scop subminarea libertății și democrației? Sau asemenea retorică nu este altceva decât bâlbâielile fără sens ale unui susținător al „teoriei conspirației“?

Răspunsul la toate aceste întrebări depinde de cei pe care alegeți să-i ascultați. Și sunt prea mulți cei care, scriind despre conspirație – de o parte sau de cealaltă a baricadei – promovează, de fapt, o anumită agendă. Este, prin urmare, timpul să facem un pas înapoi și să ne însușim punctul mai larg de vedere cu privire la lumea în care trăim și istoria acesteia.

Mai presus de TOP SECRET - Jim Marrs

Punctele de inflexiune care îi inspiră pe oameni să înceapă să pună întrebări care îi transformă în teoreticieni ai conspirațiilor sunt la fel de diverse ca și conspirațiile pe marginea cărora emit teorii. Unii s-au

întors în timp chiar până la Primul Război Mondial, și au observat ciudățeniile care au înconjurat asasinarea Arhiducelui Ferdinand. Mulți au început să aibă mari îndoieli cu privire la povestea oficială a evenimentelor de la Roswell, New Mexico, din 1947 și a spectrului larg de chestiuni legate de mușamalizarea fenomenului OZN. Intervențiile Rezervei Federale și dificultățile economice contemporane au constituit un izvor de inspirație pentru chestiunile legate de conspirațiile financiare. De fapt, dacă te-ai uitat vreodată la știrile de seara și ți-ai spus „chestia asta nu are cum să fie în regulă–, înseamnă că ai făcut primul pas în lumea teoriei conspirațiilor.

Începând mai întâi prin intermediul unor voci nesigure, pe sistemele de început de postare a buletinelor informative din anii 1980, teoreticienii conspirațiilor dintr-o gamă diversă de domenii s-au regăsit pe internet.

Astăzi, web-ul a dat naștere la ceea ce reprezintă, nici mai mult și nici mai puțin, decât o renaștere a teoriei conspirației. Intrarea fără taxă și accesul simplu la bloguri a inspirat o parte semnificativă a „blogosferei“ să se concentreze asupra unei infinități de tematici ale conspirației. Fără importanță dacă e bine sau rău, milioane de pagini examinează variații ale câtorva mii de teorii ale conspirației. Unele dintre ele sunt exemple la superlativ de cercetări asidue, altele forțază cadrul speculativ cu magnificență și multe altele nu sunt altceva decât toane dubioase. Însă indiferent care ar fi acuratețea sau veridicitatea acestor milioane de gânduri, volumul lor propriu-zis stă mărturie numărului extraordinar de mare de oameni care au întrebări provocatoare ce-și caută răspunsurile.

Societățile secrete și crimele lor - Andre Baron

Istoria Societăților Secrete a umplut paginile numeroaselor cărți care s-au scris pe acest subiect, în toate limbile. Cu toate acestea, societățile secrete exercită o atracție atât de abilă asupra celor mai cultivate spirite, încât au știut să se facă aproape complet neglijate în ceea ce privește enorma lor contribuție în făurirea istoriei lumii, trecându-se sub tăcere toate relele pe care le-a adus umanității. Societățile secrete au produs întotdeauna ravagii, au fost dăunătoare și

criminale în vremurile de demult, la fel cum se întâmplă de fapt și astăzi; ele au rămas neschimbate în ceea ce privește Misterele lor, dar și crimele care au rezultat în urma practicării acestor misfiteuri. Oamenii onești din toate părțile nu se îndoiesc însă de răul pe care acestea l-au produs și pe care sunt capabile să-l producă în continuare. De aceea am considerat oportun faptul de a oferi o perspectivă asupra rolului nefast pe care l-au avut societățile secrete în toate timpurile și în toate locurile, făcând apel la sursele istorice cele mai avizate.

Ordinul asasinilor - Joseph de Hammer

Ordinul Asasinilor a ținut întotdeauna sabia atârnată deasupra capetelor suveranilor din zona Orientului. În răstimpul a două veacuri, ei au fost atotputernici, deoarece erau pretutindeni de temut. Până la urmă, ceata Asasinilor a fost nimicită, dispărând sub ruinele califatului, contribuind la nimicirea acestuia, deoarece era centrul oricărei autorități spirituale și laice. Organizarea politică a acestei societăți nu se poate compara cu aceea a niciunei alte societăți secrete; sau asociații de tâlhari sau pirați care au precedat-o sau au urmat-o. Istoria acestora din urmă nu ne prezintă decât încercări nefericite sau imitații nefructuoase. De la extremitățile Orientului până la marginile Apusului, oricât de mare ar fi fost renumele dobândit de Asasin, care și-a păstrat semnificația de ucigaș în toate limbile, nu este mai puțin adevărat că nu s-au știut până acum decât puține lucruri despre istoria și destinele Ordinului, despre doctrinele sale, despre principiile guvernării sale. Iar aceste detalii, oricât de incomplete în sine, ne-au fost transmise fără coerență, fără ordine, fără nicio viziune clară și precisă. Multă vreme s-a considerat a fi o poveste orientală și o tradiție populară tot ceea ce relatau despre acea colonie de Asasini istoricii bizantini, cruciații și, mai ales, Marco Polo; nu li s-a dat mai multă crezare relatărilor acestuia decât relatărilor pe care Herodot ni le-a lăsat despre țările și popoarele din antichitatea cea mai îndepărtată. Cu toate acestea, cu cât călătoriile sau studiul limbilor ne-au dezvăluit Orientul, cu atât am căpătat încredere în aceste venerabile materii istorice și geografice și cu atât a reieșit la lumină respectul pe care-l arătau adevărului părintele istoriei vechi și acela acordat călătorilor moderni.

Doctrina secretă a templierilor- Jules Loiseleur

Au trecut aproape opt veacuri, iar misterul Templierilor, deși s-au scris mii de cărți despre acest Ordin contestat, este departe de a fi dezlegat. Descoperiri arheologice importante, noi documente din arhiva Vaticanului, cercetători serioși s-au străduit să mai arunce câte un voal de pe întrebările fără răspuns: Care era adevăratul scop al creării Ordinului? Ce rol a jucat Sfântul Bernard în fondarea Ordinului? Ce-au descoperit primii nouă Templieri, adevărații fondatori ai Miliției lui Christos, în cei nouă ani cât au stat la Ierusalim? Graalul, Chivotul Legii, documente incendiare despre viața lui Iisus, care puteau pune existența Bisericii în pericol? Secrete de construcție ale catedralelor, având în vedere că, după întoarcerea lor în Europa, catedralele s-au înălțat ca ciupercile după ploaie? Aur, bijuterii, comoara regilor David și Solomon? De ce a fost decimat întreg Ordinul într-o singură noapte, vineri 13 octombrie 1307? De ce nu și-a folosit Ordinul imensa putere pentru a-l zdrobi pe Filip cel Frumos? A dorit Marele Maestru Jacques de Molay, prin atitudinea sa pasivă, să pună capăt existenței Cavalerilor Săraci ai lui Christos?

...constatăm însă și o ignoranță parcă tot mai mare care își face loc în societatea noastră, iar acest lucru este foarte periculos. Căci ea le ușurează calea celor care manipulează opiniile și istoria. „Comoditatea adoarme sufletul” spune un vechi proverb din nordul Laponiei.

Cum stau lucrurile cu dumneavoastră?

Sunteți pregătiți pentru asimilarea de noi cunoștințe?

www.antet.ro

ISBN 978-973-636-347-4

9 789736 363474

47 lei